

PİSAGOR TEPKİSİ

OSMAN BALÇIGİL

GEZİ DİRENİŞİ'NDEN İLHAM ALAN
"İKİ PAPAZ VE BİR KIZ"IN ROMANI...

DESTEK © ROMAN

OSMAN BALÇIGİL

PİSAGOR TEPKİSİ

Gezi Direnişî'nden ilham alan
“iki papaz ve bir kız”ın romanı...

DESTEK YAYINLARI: 433
EDEBİYAT: 139

PİSAGOR TEPKİSİ / OSMAN BALCIĞİL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Mart 2014

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4994-34-2

© Destek Yayınları

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul

Tel:(0212) 252 22 42

Fax:(0212) 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Matbaa Sertifika No: 10614

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 496 11 11

OSMAN BALÇIGİL

PİSAGOR TEPKİSİ

Gezi Direnişİ'nden ilham alan
“iki papaz ve bir kız”ın romanı...

Gezi DireniŖi'nde, sekiz genç hayatını kaybetti.
Gaz fiŖeđi isabet eden on bir yurttaŖın gözü çıktı,
birinin dalağı alındı,
kafa travması geçirenlerin sayısı yüz altı.
AltmıŖ  ağır olmak üzere, sekiz bin direniŖ yaralandı.
Pisagor Tepkisi, onlara adanmıŖtır...

OSMAN BALCIĞİL

1955'te İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

Çalışmaları

Birikim Yayınları, 1977-1980, yayınevi yöneticisi.

İletişim Yayınları, 1980-1983, yazar ve editör: Yeni Gündem, Video Sinema, Tarih ve Toplum, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi.

Cumhuriyet gazetesi ve Cumhuriyet Dergi, 1983-1985, yazılar, röportajlar ve Oxford Mektupları.

Hürriyet, Hürriyet Pazar ve Tempo dergisi, 1986-1988, yazar, editör.

Hürriyet Production, 1989, araştırmacı, yapımcı, koordinatör: Hodri Meydan, Tele-Vizyon, Tempo, Basın Kulübü.

Show TV, 1993, haber müdürü, Baş Sayfa.

ATV, 1994, haber programları genel koordinatörü, Üçüncü Sayfa, 41 Dakika.

Kanal 6, 1996, Haber Dairesi başkanı.

Star TV, 1996, haber müdürü, Kırmızı Koltuk, Osman Balcıgil ile Gece Hattı, Dobra Dobra.

HBB TV, 1997-2000, Haber Dairesi başkanı, anchorman, Şeytanın Avukatı.

Ottoman Medya, 2000-2013, kurucu ortak.

Araştırma Kitapları

Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası, Birikim Yayınları

1960 Anayasası Üzerine, Birikim Yayınları

İdamın Günlüğü, Onur Yayınları

Toplum: Layığı Bu Değil, Haziran Yayınları

Latin Amerika'nın Atar Damarları, Belge Yayınları

Romanları

Ters Kanatlı Şahin, Şenocak Yayınları

Bilginin Efendisi, Destek Yayınları

Zerdüş'ün Sırrı, Destek Yayınları

Dante'nin İstanbul Cehennemi, Destek Yayınları

*“Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim.
Akıllıların aklını boşa çıkartacağım.”*

Pavlus, “Korintlilere 1. Mektup”

Dünyanın En Önemli Adamı

Anastas saatine baktı. Mikhail Psellos'un, kaç kez okuduğunu unuttuğu Bizans'ın yüz yılını anlatan *Khronographia*'sında bulunan bazı dipnotlar üzerine yarım saat daha çalışabilirdi.

Tam yarım saat sonra oturduğu koltuktan kalktı, çalışma masasına geçti. Şimdi de biraz, şu yortu işine bakmalıydı.

Sırtı çok terlemişti ama aldırmadı. Elini MacBook Pro'suna uzatırken "Takvime göre bir aydır yaz ama iklimsel olarak sıcaklar tam da bugün başladı" diye düşündü.

Ayın durumu, mevsimler ve bunlardan kaynaklanan özel günler, haftalar, aylar, mesleği gereği ilgi alanına girerdi. Ağustosun 6'sında, onun yönetiminde gerçekleşecek Geleneksel Üzüm Yortusu da üzerinde çalışması gereken işlerden sadece biriydi.

Anastas, bilgisayarının saatine göz attı. 11.00'i biraz geçmişti. Ayrıca, sıcaklığın dünküne göre iki derece azalıp, 28'den 26'ya düştüğü de dikkatinden kaçmadı.

Edindiği bilgiyi test etmek istercesine, denizi neredeyse kuşbakışı gördüğü penceresinden dışarıya baktı. Gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Eli farkında bile olmadan, çalışma masasının üzerinde duran güneş gözlüğüne gitti. Küresel ısınma dedikleri işte tam bu olmalıydı. Demek artık, binaların içindeyken bile güneş gözlüğü takılacak zamanlar gelip çatmıştı. Bu durumun tam da kendisinin yaşadığı zaman dilimine rast gelmesini manidar buldu.

"Sanki Tanrı benim dönemimi özel olarak seçmiş gibi" diye düşündü.

Sonra güldü ve söylendi.

"Dünyanın en önemli adamlarından biri değilsin Anastas."

Düşüncesinde haklıydı. En azından şimdilik, dünyanın en önemli insanlarından biri değildi!

"Let Her Go"

Mecburiyetten taktığı güneş gözlüğünün ardından bile olsa, dünya güzel görünüyordu. O halde insanlık için endişelenmeyi bir kenara bırakmalı, kendi başına da olsa bir "carpe diem" durumu yaratmaya çalışmalıydı.

I Tunes'a tıkladı. Çıkan listeye bakınca, kendisini, arkadaşı Viktor'un çalışmalarıyla dönemin ünlü müzik topluluğu Passenger arasında tercih yapmak zorunda hissetti. Tercihini arkadaşı, dostu, yoldaşı Viktor'dan yana kullanmadı. O günlerde listeleri altüst eden Passenger ağır bastı. Grubun herkesin dilinde olan parçası Let Her Go'yu dinlemeye başladı.

Sevgili Lena acaba şimdi neredeydi ve ne yapıyordu?

Genç adam Passenger'ı ve seslendirdikleri parçayı, tabii ki biraz da Lena'sının gözdelerinden biri olduğu için dinliyordu.

Anastas, arkadaşı Viktor'un Sofya'da kurduğu topluluğun değerini de tabii ki biliyordu. Sadece sese dayalı bu müzik grubu, kurulmasının üzerinden bir yıl bile geçmeden, çok iyi sonuçlar almaya başlamıştı. Özellikle 13. yüzyılda yaşamış Bulgar din adamı ve kilise bestecisi John Kukuzelis'in parçalarıyla, Viktor ve arkadaşları Ortodoks kilise müziğinin hakkını, layıkıyla veriyorlardı.

"Ona da sıra gelecek, ona da sıra gelecek" dedi kendi kendine genç papaz.

Bogomilcilerin Önde Gideni

“Pis Bogomilci” diyerek tebessüm etti Viktor’la ilgili düşünmeye başlayınca.

Enine boyuna ve ne müthiş bir adamdı Bulgar tohumu. Ne güzel günler geçirmişlerdi birlikte. İnsanın Viktor gibi bir arkadaşının olması büyük bir mutluluk, müthiş bir konfordu. Herkesin bir Viktor’u olmalıydı hayatta!

Acaba Viktor da onunla ilgili olarak aynı duygular içinde miydi?

“Kim bilir, herhalde” diye söylendi genç adam.

Üniversite yıllarında nasıl da itişirlerdi şu “sapkınlık” meselesi üzerine. Bulgar kökenli gencin “Aslında ne çok isterdin sen de Bogomilci olmayı ama milliyetin izin vermiyor” diyerek kendisiyle dalga geçtiği günler, gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti.

Genç adam Let Her Go’yu dinlerken, hiç de arkadaşı Viktor’a ihanet ediyormuş gibi hissetmedi kendisini. Sevgili Lena’yı düşünerek bir parça dinlemesini, mutlaka hoşgörülle karşılardı koca adam.

Ayrıca nasıl olsa uzun bir gün olacaktı ve sıra onun çalışmalarını dinlemeye de mutlaka gelecekti.

Doğru düşünüyordu. Tıpkı onun hissettiği gibi uzun bir gün olacaktı.

Buna karşılık, o gün ve hatta biraz daha fazla süreyle, Viktor’un yaptığı Ortodoks kilise müziğini dinlemeye zaman ayıramayacaktı.

Küçük Sırt Çantası

Anastas, sanki küresel ısınma, hava kirliliği, adaletsiz gelir dağılımı ve milyonlarca başka olumsuzluğa inat, özellikle parıldıyormuş gibi duran masmavi denize bir kez daha baktı ve yemyeşil çam ormanlarının insanın içine ferahlık veren kokusunu bir kez daha teneffüs etti.

Sonra, Lena’ya ve Viktor’a dair düşüncelerini ve dinlemekte olduğu müziği fonda bırakıp, işine dönmek üzere hamle etti. Laptopunu biraz önüne çekti, Geleneksel Üzüm Yortusu için oluşturduğu dosyayı buldu ve aynı anda mesaj kutusunun kendisini uarmaya çalıştığını gördü.

Taktığı güneş gözlüğü nedeniyle rengi koyuya kaçmış küçük kırmızı gösterge, bir mesajının olduğunu haber veriyordu. Derhal tıkladı. Lena tarafından, telefon kullanılarak gönderilen ve sadece iki kelimeden oluşan tek cümlelik bir mesajdı bu:

“*Face’ine bak!*”

Mesaj 09.18’de gönderilmişti.

Anastas heyecan içinde pusula biçimli arama motorunu tıkladı, klavyesinin önce “f” sonra “başla” tuşuna bastı. Facebook sayfası karşısındaydı.

“Vay, vay, vay!” dedi gayriihtiyari.

O yattıktan sonra ve sabah erken kalkıp da şapel irisi kilisede, tanrısına yakınlaşmaya çalıştığı saatlerde neler neler olmuştu!

Yazılanları okumaya, resimlere bakmaya başladı. Taksim’de çok büyük olaylar meydana gelmişti. Özellikle resimleri inceledikçe, ellerinin ve ayaklarının titremeye başladığını hissetti. Daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Oturduğu sandalyeden hırsıyla kalktı, telefonuna sarıldı. Lanet pili yine bitmişti. Telefonunu şarja takarken, bu işi yapmak için hep son dakikayı beklediği için kendini azarladı. Açılış şifresini girdi ve Lena’yı aradı. Üç kez “bip” sesi aldı. Kapatıp yeniden denedi. Yine aynı ses geldi. Son aramalara baktı, Lena tarafından on kez aranmıştı. Aramalarına cevap alamayınca

mail atmaya karar vermiş olmalıydı genç kız. Tekrar tekrar, defalarca denedi ve hep aynı sonuçla karşılaştı. Ya düşmüyordu ya da başka bir sorun vardı.

Genç adamın gözleri tam da böyle zamanlar, yani zamansız yolculuklar için hazır tuttuğu, küçük sırt çantasına gitti. İçinden bir ses, çalışma masasının yanından “Hadi gidelim!” dercesine kendisine bakan kader ortağını kapıp çıkmasını söyledi.

Ne yazık ki telefonu şarjdaydı. En azından, pilin yarısına kadar dolması için beklemek zorundaydı. Yeniden laptopuna, facebook sayfasına döndü. Hem böylece, durumla ilgili biraz daha bilgilenmiş olacak, düşünme fırsatı yakalayacaktı.

Taksim’e Doğru

Sabaha karşı polisin saldırısıyla başlayan çatışmalar, ilerleyen saatlerde neredeyse savaşa dönüşmüştü. Göstericilerin facebook üzerinden paylaştıkları fotoğraflar inanılmazdı. Anlaşılan, durum kelimenin tam anlamıyla çığırından çıkmıştı.

Olaylar, internet ortamındaki gözdelerinden biri olan İTÜ Sözlük’e acaba nasıl yansımıştı? Anastas hemen siteyi açtı. Gözüne bir yazı çarptı:

“Gelişmeleri gece boyunca sosyal medyadan takip etmiş biri olarak izlenimlerimi paylaşmak istiyorum. Anladığım kadarıyla akşam saatlerine kadar her şey normalmiş. Birçok sanatçı, milletvekili varmış. Şarkılar söylenmiş. Bir festival havasındaymış. Geç saatlerde çöpler toplanmış. Yaşlılar, engelliler, eşcinseller, türbanlılar herkes varmış. Sabahleyin saat dörde yaklaşırken, Gezi Parkı sakinleri uyuyanları megafonlarla uyandırmışlar. Amaç, herhangi bir saldırı durumunda insanların paniğe kapılmadan kalkmalarını sağlamaktır... Şu anda saat beşe geliyor ve face’ten tam da beklendiği gibi, polisin hareketlendiğine dair mesajlar gelmeye başladı... İzninizle, yazmaya ara verip televizyonu açıyorum. Tabii ki Halk TV’yi açacağım. Ulusal ve Halk dışında hiçbir kanal göstermiyor olanları... Ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım! Polisler öldüresiye saldırıyorlar... Biber gazı yağmuru başladı... Televizyonda sanki savaş seyrediyorum... Sanki böcek ilaçlıyormuş gibiler... Bir yandan gaz öbür yandan su... Yaralananlar, inleyenler, bağırانlar... Cehennem gibi... Hayır, insanlara yapılan bu işkenceyi daha fazla seyredemeyeceğim! Oraya gitmem lazım! Kapatıp çıkıyorum... Allah yardımcımız olsun...”

Anastas öteki mesajları incelemek istemedi. Saatine baktı, 12.30 olmuştu. Telefonunu kontrol etti, şarjı yarıyı geçmişti. Bilgisayarını kapatıp, kablosuyla birlikte can yoldaşı sırt çantasına attı, telefonunu cebine yerleştirdi. Çıkabilirdi.

Ahşap binanın, kendisinin de kaldığı misafirhane kısmını hiç kimseye görünmeden terk etti. Avluya çıktı, iç bahçenin kapısını itti, merdivenleri indi, ikinci bahçenin demir kapısını, yukarıda asılı sallantılı zile dokunmayacak kadar kendine çekti ve sokağa çıktı.

Burnu ve kulakları, etrafta beslenen küçükbaş ve büyükbaş hayvanların ürettiği koku ve seslerle doldu. Misafirhaneye yerleştiği ilk günden itibaren sevmişti bu özel durumu. İnsan kendisini, doğanın içinde başka nerede hissedebilirdi ki bu kadar!

“Yaşadığım en güzel yersin sen. Sevinerek döneceğim geriye” diye söylendi ve demir kapıyı kendisine doğru çekti.

Asfalta ayağını basar basmaz bacaklarına hız verdi. Kadıyoran Caddesi’ni uçarcasına indi. Ne yazık ki vapurun pruvası batıya dönüktü. Bu da Heybeliada’ya doğru yola çıkmış olduğunun

işaretiydi. “Lanet olsun!” diye söylendi. Kaçırılmıştı. Saatine baktı. 12.40’ı gösteriyordu. “Tarife diye bir şey var. Baksana!” diye azarladı kendini.

Nefes nefese ulaştığı iskelenin elektronik göstergesine göz attı. Sonraki vapur 13.55’teydi. Ona binerse, Kabataş’a ancak 15.55’te ulaşabilirdi. Motor ya da deniz otobüsüyle Bostancı’ya geçse ve oradan gitse, acaba yolculuk süresini biraz daha kısaltabilir miydi?

İskelenin saatine tekrar baktı. Sonraki vapur için istemediği kadar vakti vardı. Biraz zamanı olduğu, biraz da çantasında bulunan tarifeleri incelemek hoşuna gitmediği için harekete geçti. Önce bir koşu motor, sonra deniz otobüsü iskelelerine gitti ve elektronik göstergeleri okudu. Yaptığı hesaplara göre, en iyisi bir sonraki şehir hatları vapurunu beklemek olacaktı. İskeleyle geri döndü, turnikeden geçti. Adalar-Kabataş seferini gerçekleştirecek vapuru beklemeye koyuldu.

Beklerken Lena’yı birkaç kez daha aradı. Ulaşamadı.

Çok Değerli Kırk Beş Dakika

Geçmek bilmeyen kırk beş dakikanın sonlarına doğru, önce dört sonra üç genç koşarak iskeleye geldi. İlk gelenlerle sonradan gelenler arasında birbirlerini tanıyanlar vardı.

“Nereye?” diye sordu iskeleye önce ulaşmış olanlardan biri, ikinci gruba gelen arkadaşına.

“Taksim’e. Siz?” diye cevapladı onu sonradan gelen.

“Biz de!” dedi genç. Sesinde “Başka nereye olabilir ki?” der gibi bir vurgu vardı.

Aynı amaç için koşturuyor olmak iki grubun kaynaşmasını sağladı. Yedi kişi olmuşlardı bile.

Anastas, biraz da üzerindeki kapkara, resmi kıyafeti nedeniyle “Ben de Taksim’e gidiyorum” diyemedi ama gruba yakın durdu. Böylece neler konuştuklarını dinleyebilecek, gelişmeler hakkında bilgi alabilecekti.

“Yetti be!” dedi yirmili yaşlarının başında olduğu açık seçik belli olan delikanlı. Sonra, az önce söyledikleri sanki istediği vurguyu yapmamış gibi “Yetti artık!” diye tekrar etti.

Ötekiler başlarını salladılar.

“Yok artık, bu kadarı da olmaz!” dedi bir diğeri. O da engel olamadı kendine ve hırsıyla devam etti.

“Çadırları, içlerinde uyuyanlar varken ateşe vermişler. Az daha canlı canlı yakıyorlarmış insanları!”

Hepsi başlarını salladılar.

Biri, iPhone’unu gösterip, “Kavga büyüyor beyler! İnsanlar her yerden akın akın Taksim’e gidiyormuş” dedi.

“Demek...” diye aradan sıyrıldı bir başkası. “Dayanışma’nın saat 10.00’da yaptığı açıklama insanları kendine getirdi.”

“Nihayet” dedi onun yanında duran delikanlı içini dökercesine.

“Bizi de kendimize getiren o açıklama olmadı mı?” diye söylendi bir diğeri.

“Vallahi...” diye fısıldadı aradan başını uzatan sıska kız. “Açıklama internete düştüğünde kahvaltı masasına yeni oturmuştuk ve ben telefondan face’e bakıyordum. Çağırıyor okuyunca evdekilere bir şey söylemeden odama gittim, üzerimi değiştirdim, çantamı kapıp çıktım. Şimdi iki dakikada bir mesaj atıp nerede olduğumu soruyorlar. Anladığım kadarıyla bir komşuya geçtim filan zannediyorlar. Vapur iskeleden ayrılana kadar geri aramayacağım. Sonra ararım. Eminim arkamdan onlar da gelirler. Çünkü annem ve babam da çok kızgınlar olup bitenlere.”

Herkes söyleyeceğini söyleyince, sanki sözleşmiş gibi, ellerinin uzantısı haline gelmiş cihazlarına hamle edip yeniden kendi dünyalarına geri döndüler.

Büyükadalı gençler, birbirlerine telefonlarının ekranlarından dehşet verici saldırı ve savunma fotoğraflarını gösterip bilgi değiş tokuşunda bulunurken, güneş kızgınlığını giderek daha fazla hissettirmeye başladı.

Kabataş'tan gelen ve tüm adaları dolaştıktan sonra tekrar Kabataş'a dönecek olan vapur iskeleye yaklaştı. Tuhaf şapkalı, şıpidik terlikli, naylon torbalı, Taksim, Gezi Parkı filan gibi yerlerin olduğundan bile habersiz günübirlik tatilciler oturdukları yerlerden kalkıp, vapurun merdivenlerine hücum ettiler. Sanki ada bir yere kaçabilir ya da vapur onları indirmeden gidebilirmiş gibi pür telaştılar.

İnsan seli boşalıp sıra Kabataş'a gidecek yolcuların vapura alınmasına gelince, ilk harekete geçen kızılı erkekli yedi kişilik gençlik grubu oldu. Onların hemen arkasından, mesleki kıyafetlerinin içinde Anastas da vapura atladı.

Sonra, kaptanın kendilerini iskelede bırakmayacağından emin oldukları her hallerinden belli birkaç yaşlı adalı, olabilecek en aheste adımlarla, ahşap iskeleleri kullanarak vapura geçti.

Facebook'un f'sinden twitter'ın t'sinden haberi olmayan bir yaşlı adam, yakınındaki akranına gençleri işaret edip, belki yüz yıldır söylenegelen adalılara özgü o bildik tekerlemeyi tekrar etti.

“Herkes adaya gelir, bizimkiler İstanbul'a gider.”

Öteki, “İşim olmasa hayatta adımımı atmam o kalabalığın içine” diyerek onu destekledi.

Aynanın İçinden

Anastas, gençlerin vapurun neresinde oturacaklarını anladıktan sonra tuvalete koştu. Üzerindeki siyah kıyafeti çıkardı, sırt çantasındakileri giydi. Siyah deri ayakkabılarını da spor olanlarla değiştirdi, az sonra yan yana oturacağı akranlarından hiçbir farkı kalmamıştı.

“Acaba gerçekten de öyle mi?” diye aynaya bir göz attı. Ufak tefek birkaç değişikliğe daha ihtiyacı vardı. Uzun kıvrıkcık siyah saçlarını sırt çantasının ön gözünden çıkardığı bir lastikle atkuyruğu yaptı. Sakallarının formunu biraz bozdu. Tek eksiği kalmıştı. Çantasının ön gözünden minicik bir takı kutusu çıkardı. İçinden aldığı iki piercing'in ikisini de sağ kaşına açılmış deliklere, düşey olarak taktı.

“Yan yana 11” dedi aynadaki aksine gülümseyerek Anastas. Yeni ve asıl sevdiği haline bir göz kırptı.

İlk kez karşılaştıklarında “11” demişti sağ kaşı yukarıdan aşağıya doğru iki yerinden incecik dağlanmış yaşlı ve kör adam. “Önemli bir rakamdır. Unutma!”

Konuşurken, sanki görüyormuş gibi gözlerinin derinlerine bakmıştı.

Sonra biraz daha eskiye döndü Anastas. Eğitimi için kendisini yaşlı ve kör adama gönderen profesörü hatırladı. Onun da sağ kaşında, yukarıdan aşağıya doğru, ama ustura marifetiyle yapılmış iki çizgi vardı.

Aynı zamanda tez hocası olan bu profesör, iki yıl süreyle inzivaya çekileceği manastıra doğru onu yolcu ederken, “Kütüphaneci Peder Balthasar kördür ama adam olacak çocuğu gözlerinden tanır. Unutma!” demişti.

İki yıl süreyle “Görüyor mu görmüyor mu?” diye düşünerek gözlerine baktığı Peder Balthasar şimdi burada, şehir hatları vapurunun tuvaletinde, bu kez bir aynanın içinden kendisine sesleniyor gibiydi.

“11’in anlamını çözmeye çalış genç adam. Bırak kalabalıklar 10’a kadar saysınlar, sen mutlaka 11’e kadar say. Ötekilerin nasıl yaşadıklarına sakın aldırma, sen Pisagor’un yoluna gir. Vücutlarını ve zihinlerini kötülüklerden arındırmak için özel olarak çaba göstermeyenlerle, tapınağa ayakkabıyla girenlerle, et ve fasulye yiyenlerle bizim işimiz olmaz.”

Aynada sağ kaşına taktığı piercing’lere bakarken, yaşlı ve kör rahibin ağzından çıkan “Biz ve Pisagor” laflarının zamanında kendisini ne kadar etkilemiş ve sevindirmiş olduğunu hatırladı Anastas.

O sihirli “Biz” sözcüğü ve “11” rakamı değil miydi zaten bütün hayatını yeniden ve başka bir biçimde düzenlemesine yol açan?

Öte yandan, Peder Balthasar aynanın içinden yaptığı konuşmayı sürdürüyordu.

“11 başarıya ulaşmanın yoludur. Sabır ve plan demektir. Ama aniden bir değişiklik olur, bütün plan unutulur, bir kenara konulur. O zaman bil ki yan yana duran iki tane 1 rakamı toplanmış ve yeni oluşan 2 rakamı etkisini göstermeye başlamıştır. Çünkü 2, sürekli olarak 11’le yer değiştirir. Unutma, 2 aşırı temkinlilik ve kendine güven demektir. 2’yle ilerlenmez. 2 kazanılan başarıyla yetinmenin sembolüdür. Oysa, yine iki tane 1 rakamının yan yana gelmesinden oluşan 11, ateşli ruh, derinden hazırlık ve eğer sonuna kadar gidilebilirse zafer demektir. Başarının anahtarıdır.”

Kör kütüphanecinin bu sözleri, geçen yıllarda Anastas için bir anlamda yaşamanın anahtarı olmuştu.

Yine 11, o henüz farkında olmasa da ilerleyen saatler ve günlerde genç adama yol göstermeye devam edecekti.

Zaman Makinesinden Çıkar Gibi

Yaşlı ve kör kütüphaneciye dair hatıralarını aynanın içinde bıraktı genç adam. Son bir kez daha bakınca, bu kez kendisini gördü.

Giyim kuşam ve süslerine soyaçekim uzun boyu da eklenince, gençlik dergilerinin birinden fırlamış gibi görünüyordu.

Tuvaletten, bir zaman makinesinin kapısından başka bir zamana atlar gibi çıktı.

Anastas çağdaş dünyada yerini alırken, vapur Heybeliada’yı bordaladı.

Üst salona çıkan merdivenlerin başında, vapura Heybeli’den binen gençlerle karşılaştı. On kişi civarındaydılar ve cıvıl cıvıl konuşuyorlardı. Aklına aynı vapura, Büyükada’dan kendisiyle birlikte binmiş olanlar geldi. İyi tesadüf etmişti. Etrafındaki kalabalık nedeniyle, onların içinden de kimse kendisini tanımayacaktı. Gönül rahatlığı içinde, Heybelili gençlerle birlikte hareket etmeye başladı. Bu arada konuşmalara kulak da kabarttı.

“Çok şiddetli saldırıyormuş polis!”

“Saldırmazlarsa hatırım kalır. Hele bir oraya ulaşalım da o zaman görsünler bakalım!”

“Abi adamlar durmadan gaz atıyormuş...”

Vapur iskeleden ayrılırken, Büyükada’dan gelenlerle Heybeli’den binenler kaynaşmışlardı bile. Böylece, bir arada oturup telefonlarından edindikleri bilgileri birbiriyle paylaşan gençlerin sayısı, Anastas da sayılacak olursa, on sekizi bulmuştu.

Az sonra Burgaz, daha sonra Kınalı gençler de onlara katıldı. Otuzu geçmişlerdi. Taksim’e gidiyorlardı.

Anastas birkaç kez denemiş olmasına ve hiç umudu kalmamasına karşın, Lena’yı bir kez daha

aradı. Ulaşamadı. Saatine baktı. 14.30'du. Evden aramayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Ne diyecekti kendisi açmazsa anne ya da babasına? Başka bir arkadaşını arayabilip arayamayacağını hatırlamak için telefonundaki rehbera göz attı. Güvenebileceği kimsenin olmadığına karar verdi. Yeniden denedi. Nafileydi.

Acaba neredeydi Lena? Sabahleyin gönderdiği mesajdan sonra başına neler gelmişti? Belli ki daha önce de birkaç kez yaptığı gibi Gezi Parkı'nda gecelemiş, sonra eylemcilerle birlikte hareket etmeye başlamıştı. Telefonu şarjı bittiği için kapanmış olabilir miydi? Belki de şu anda yoğun gaz bombardımanı altındaydı.

Anastas birkaç saniye için bile olsa gözlerini kapatıp, "Tanrım sen yardımcısı ol. Başına kötü bir şey gelmesin" diye dua etti.

Bomba Gibi Bir Haber

Gençler Gezi Direnişi'nde meydana gelen olayları facebook ve twitter'dan saniyesi saniyesine izliyor, aldıkları haberleri birbirleriyle paylaşıyorlardı...

İçlerinden biri, "Size bomba gibi bir haber vereceğim: Polis füniküler hattını kapattı!" deyince aralarında bir kaynaşma oldu.

Birkaç saniye içinde, başka gençler de kendi telefonlarına gelen bilgilerden hareketle bu haberi doğruladılar.

Aklın yolu birdi ve iki genç aynı anda, "Peki nasıl çıkacağız Taksim'e?" diye sordu.

Anastas ve soruyu soran iki çocuk hariç, hep bir ağızdan "Yürüyerek!" diye cevapladılar soruyu. İki kişi tarafından aynı anda sorulan sorunun cevabı, bir koro parçası gibi geri dönüvermişti.

Bu nedenle de "Yürüyerek!" sözcüğü "yürümek"ten çok daha fazla anlam ifade etmeye başlamıştı.

Tek kelimeyle ve hep birden "Yürüyerek!" demek gençlerin hoşuna gitti. Kendilerini ve birbirlerini sevdiler.

Vapur Kabataş'a tam da 15.25'te yanaştı. Karaya ilk ayak basanlar tabii ki gençler oldu. Hiçbir düzen ve disipline ihtiyaç hissetmeyen topluluk alt geçidi kullanarak karşıya geçerken, füniküler seferlerinin iptal edilmiş olduğunu gözleriyle de gördüler. Taksim'e çıkmanın en kolay yolu olan füniküler hattının girişi, İstanbul Valiliği'nin emriyle polisler tarafından kapatılmıştı.

Adalı gençler, hattın kapalı olduğundan haberdar olmadığı için Kabataş'a gelen öteki Gezi Parkı destekçileriyle birleşip, dik Kazancı Yokuşu'nun başlangıcı olan Meclis-i Mebusan'a doğru yürümeye koyuldular.

Sayıları yeni katılımlarla arttıkça arttı.

Vapur iskelesinde otuz, fünikülerin önünde yüz iken, birden üç yüzü geçmiş, enikonu gösterici bir topluluk halini almışlardı. Buna karşılık ne slogan atıyor, ne pankart taşıyorlardı. Tek yaptıkları, cep telefonlarından Taksim'de olup biteni izleyip yanındakilerle paylaşmak ve koşmadan ama tempolu yürümekti.

Öndekilerden biri "Sizin de gözünüz yaşıyor mu?" diye sormaya niyetlenirken, hepsi birden "Gaz, gaz bu!" diye söylenmeye başladı. Daha Mebusan'ın başına ulaşmadan gaza maruz kalmışlardı. Elllerinde su şişesi olanlar kendi yüzlerini yıkadıktan sonra, kalan sularını yanındakilerle paylaştılar.

Bir şişe de kendisine uzatılırken, genç adam Lena'yı düşündü. "Ya Taksim'deyse!" diye endişelendi. Arada dünya kadar mesafe varken kendisini etkileyen bu gaz, eğer Gezi Parkı'ndaysa,

Lena'yı komaya sokmuş olmalıydı.

Genç adam, gazdan daha çok canını yakan bu düşünceyi aklından çıkarmaya uğraştı. Elindeki şişeden avucuna biraz su döktü ve yüzünü, özellikle de gözlerini temizlemeye çalıştı. Yüzü ve gözleriyle birlikte, aklına Lena ile ilgili az önce gelen düşünceyi de temizliyormuş gibiydi.

“Ovuşturma!” dedi su şişesini vermiş olan adam. Uyarısını, “Gazın etkisini azaltmak için aslında süt, sirke, limon gibi şeyler kullanmak gerekiyormuş” diye sürdürdü.

Anastas, yanı sıra yürüyen, daha önce bir kez bile görmediği babası yaşındaki direnişçiye teşekkür etti. Temizlemeye çalıştığının gazın etkisi değil, Lena'ya dair endişe dolu düşünceler olduğunu söyleyemedi. Onun yerine, “İlk fırsatta birkaç limon alıp çantama atacağım” dedi.

Yaklaştıkça yoğunluğu artan gaza rağmen, topluluk sağdan soldan katılmalarla büyüyerek Kazancı Yokuşu'nun alt ucuna ulaştı. Şimdi sıra önlerindeki dik yokuşu çıkmaktaydı.

Adalar'dan gelen gençler birbirlerinden ayrılmamaya özen göstererek grubun ortalarında ilerliyor, Anastas da onlara yakın durmaya çalışıyordu.

Ve ilk sesler önce uğultu olarak sonra net bir biçimde duyulmaya başladı.

“Her yer Taksim her yer direniş!”

Sloganları duyan grup temposunu daha da artırdı. Herkes bir an önce seslerin geldiği yere ulaşmayı hedefliyordu. Anastas dik yokuştaki grubun önce önüne sonra arkasına baktı. Sayıları arttıkça artmış, Kabataş'takinin neredeyse on katına ulaşmıştı. Kaç kişi olduklarını tahmin etmeye çalıştı, beceremedi.

Onlar yaklaştıkça, sesler arttı.

“Direne direne kazanacağız!”

Aniden, grubun içinden biri, yukarılardan gelen bu sloganı tek başına ve bir feryat gibi seslendirdi. Onu önce birkaç, sonra birkaç yüz kişi izledi. Anastas sessiz kalmayı tercih etti. Stadyum ve kampus deneyimi olmadığı için haykırışlar kulağına tuhaf geldi.

Grup Kazancı'nın başına yaklaşırken, yokuşun tepesine onlardan önce gelmiş olanlar tarafından durduruldu. “Neden?” diye sorulunca durum anlaşıldı. Polis yokuşun çıkışını tutmuş, Taksim'e girilmesine izin vermiyordu.

Aklında durmaksızın Lena'yı taşıyan ve mutlaka Taksim Meydanı'na girmesi gerektiğini düşünen Anastas, Büyükada'dan yola birlikte çıktığı gençlerin arasından sıyrıldı, ilkin öndeki gruba, sonra onun da başına geçti. Şimdi dev gibi kalkanların karşısında, coplari “marifetiyle” grubu meydana sokmamaya çalışan polislerle yüz yüzeydi.

Önce tıpkı öteki en öndekiler gibi, polisler onu, o da polisleri itmeye çalıştı. Sonra dayanamadı ve iki adet piercing'ini tir tir titreterek, bas bas bağırmasına başladı.

O kadar ki önce etrafında kendisi gibi öfke nöbetine girmiş olanların hepsi, sonra arkada bulunan kalabalık, ardından önündeki sıra sıra polisler ve giderek meydana bulunan herkes sustu.

Koca meydan, öfkesinin ve sesinin kontrolünü kaybeden Anastas'ın haykırışıyla inledi.

“Bu meydan, bu toprak hepimizin! Siz, burayı kendi malınız gibi görüyorsunuz! Çünkü siz adil değilsiniz! Bu nedenle, eğer özür dileyip geri çekilmezseniz, sizi buradan kovacağım!”

Anastas'ın çok yüksek sesle söylediği bu sözler, Taksim Meydanı'nı kısa bir süre için bile olsa ölüm sessizliğine soktu.

Bütün gözler kıvırcık siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, piercing'li, uzun boylu, işaretparmağını

polislere yöneltmiş olarak konuşan yakışıklı delikanlıya çevrilmişti.

Pazaryeri onun haykırışıyla inledi. “Siz...” diye bağıyordu sağ kaşındaki kılların bir kısmı sanki 11 rakamı gibi kazınmış Apollonius. “Tahıl fiyatlarını gereksiz yere yüksek tutuyorsunuz. Yazıktır bu insanlara!”

Mısırlı tüccarların betleri benizleri atmış, elleri ayakları titremeye başlamıştı. O, işaretparmağını bir kılıç gibi kullanmayı sürdürerek, aynı yüksek perdeden bağırisına devam ediyordu.

“Siz, bu toprağın hepimizin anası olduğunu kabul etmek zorundasınız. Ve unutmamalısınız ki toprak adildir, herkese eşit davranır. Herkes de tıpkı onun gibi adil olmak zorundadır. Ama siz adil değilsiniz. Toprağın sadece kendinize ait olduğunu düşünüyorsunuz. Eğer bu davranışınızdan vazgeçip özür dilemezseniz, onun üzerinde kalmanıza izin vermeyeceğim.”

Tüccarlar, beyaz keten togasının içinde dimdik duran, saçı sakalına karışmış genç adamın gürleyen sesinden korktular. Sağ elinin işaretparmağıyla karşısındakileri tehdit eden Apollonius, sol elinde tuttuğu boyu yüksekliğinde esasını yere vurarak konuşmasını kuvvetlendirdikçe kuvvetlendiriyordu...

Sonra, talimatının anlaşıldığından emin bir edayla arkasını döndü, yanında can yoldaşı Damiş olmak üzere pazarın bir başka köşesine doğru yürümeye başladı.

O yanlarından ayrılınca, pazarın tahıl satımına ayrılmış bölümünde bir kaynaşma oldu. Ödü kopan tüccarlar kendi aralarında konuşmaya başladılar.

“Deli midir nedir? Parmağını gözümüze sokacaktı az daha!”

“Sana ne kardeşim benim neyi kaçta satacağımdan?”

“Canım indiriveririz fiyatları biz de birazcık. Görmediniz mi adamın tuhaf kaşını ve iki metre yüksekliğindeki esasını?”

“Altmış küsur yıldır devlet adamlarından ve askerlerinden çekmediğimiz kalmadı şu Romalıların. Başımıza şimdi bir de delileri çıktı.”

“Deli filan değilmiş. Pisagorcuymuş. Etkin bir cemiyeti varmış. Öyle diyorlar. Kaşındaki iki çizginin nedeni de oymuş.”

Tıpkı iki bin yıl kadar önce Apollonius’un konuştuğu gibi konuşmuştu Kazancı Yokuşu’nun başında Anastas. Karşısındaki polisleri ve etrafında bulunan göstericileri, ses tonu ve hareketleriyle başlangıçta etkilemişti etkilemesine ama kalıcı bir sonuç elde edememişti. Çünkü ne MS 30 yılında, ne de Mısır’da bir pazaryerindeydiler.

İki bin yıl kadar sonranın Türkiye’sinde, tarihe “Gezi Direnişi” olarak geçecek büyük halk ayaklanmasının ilk günündeydiler.

Yine de muhteşem bir parantez açmıştı genç adam!

Ardından polis daha da şiddetli saldırmaya başlamış o ve etrafındakiler hep birlikte geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Acı Çalan Telefon

Anastas’ın telefonu, atılan gazlardan korunmak için kaçtığı bir ara sokakta acı acı çaldı.

Korku içinde “Lena olmalı!” diye hamle etti genç adam. Arayan numarayı bilmesede de “Alo!” dedi.

Karşısındaki ses bir hayli endişeliydi.

“Şey... Lena'nın bir arkadaşıyım. Numaranızı onun telefonunda buldum. Şimdi onunla Taksim Hastanesi'ndeyim. Buraya gelerseniz çok iyi olacak.”

Anastas beyninden vurulmuşa döndü. Aldığı haber, gözlerinde sürmekte olan yangını unutturdu. Zor zahmet, “Nesi var Lena'nın?” diye sordu.

“Büyük bir şey değil. Yine de gelseniz iyi olur. Size ihtiyacı var...”

Telefon tam da o anda kesildi. Anastas son arayan numarayı buldu ve geri aradı. Cevap alamadı. Tekrar tekrar aradı. Olmadı. Bu arada koşmaya başlamıştı bile. Ara sokaklar kendisi gibi koşan ya da yol kenarına oturmuş, gözlerini tedavi etmeye çalışan gençlerle doluydu.

Sahi, nasıl olmuştu da bu kadar insan bir araya gelmişti?

Anastas, Büyükada'dan itibaren nasıl çoğaldıklarını hatırladı ve ardından Kabataş'tan itibaren destansı bir insan seli haline gelişlerini gözünün önüne getirdi. Sabahleyin facebook sayfasında gördüğü fotoğraflar kendisini nasıl etkilediyse, ötekileri de öyle etkilemiş olmalıydı.

“Anlaşılan...” diye düşündü koşmayı sürdürürken. “Gezi Direnişi'ne omuz vermek için akın akın buraya gelen insanlardan her biri, ya kendisini ya da bir yakını o fotoğraflarda gördüğü insanların yerine koydu.”

Genç adam haklıydı. Tam da böyle olmuştu. 2013 haziranında, iktidar partisiyle göbek bağı olanların dışında kalan herkes, demokratik haklarını kullanmaya çalışanlara karşı kullanılan şiddeti fazlasıyla aşırı bulmuştu. Biraz vicdan sahibi ve azıcık cesareti olanlar ise, başlarına geleceklere aldırmadan sokağa fırlamış, insanlığın namusunu kurtarmaya çalışanlarla saf tutmuştu. Bu nedenle kalabalıklar, meydanlarda, caddelerde, sokaklarda sel olup akmıştı.

Anastas'ın, paralelinde koşmaya çalıştığı Sıraselviler Caddesi işte bu insanlarla doluydu. Genç adam koşarken, caddede bulunanların üzerine aralıksız atılan gaz bombaları, herkes gibi onu da aşırı rahatsız ediyordu. Buna rağmen ne o vazgeçiyordu Taksim Hastanesi'ne doğru koşusundan ne de Taksim Meydanı'na çıkmaya çalışan genci yaşlısı, kadını erkeğiyle zorbalığa karşı direnen İstanbul halkı.

Eylemin sürdüğü Taksim çevresinde yaşayan mahalle sakinlerinin, ellerindeki su şişeleri ve havlularla gençlerin yüzlerini yıkamasına yardımcı olmaları, görülmeye değerdi. Aslında sadece Taksim değil, Osmanbey, Pangaltı, Beşiktaş gibi eylemlerin sürdüğü öteki semtlerde yaşayanlar da gazdan etkilenebileceklerini bilmelerine karşın, zor durumda olanları kendi aileleri gibi bağrılarına basıyor, onlara yardımcı olmak için sağlıklarını zora sokmaktan kaçınmıyorlardı.

Anastas, savaş hallerinde insanların birleşmesinin ardında yatan nedenin de aynısı olduğunu düşündü. Böylesi durumlarda, insanlar kendilerini zorda olanların yerine her zamankinden daha fazla koyuyor ve en kötüyü yaşayabileceklerinden endişe duyuyorlardı.

Pürtelaş'tan sonra Başkurt Sokak'a sapan genç adam, orada da aynı manzaraya tanık oldu. Ardından Somuncu Sokak ve Cihangir Caddesi'ne ulaştı. O anda Alman Hastanesi tarafından akın akın gelen kalabalık bir grupla karşılaştı. Kaçıyormuş gibi görünen gençlerin, aslında kuvvet toplamak için geçici olarak gerilediklerini anlayınca konuşmalara kulak kabarttı.

“Devam edeceksek mutlaka gaz maskesine ihtiyacımız var.”

“Gaz maskesi bulamasa da şu havuzda kullanılan gözlüklerden edinmeliyiz.”

“Ameliyat maskeleriyle de ağzımızı kapatmamız gerekiyor.”

“Nereden bulacağız bütün bunları?”

“Bilmiyorum ama birkaçımız gidip bunları temin etse iyi olur.”

Gençler uzun süreceği belli olan direnişin planını yaparlarken, Anastas, “Galiba hep bir ağızdan bağırdığı gibi, bu daha başlangıç” diye düşündü. Aklına yine Lena ve az önce aldığı telefon geldi.

Yoksa daha ilk günden mücadelenin dışında mı kalacaktı Lena’sı?

Genç adam kötü düşünmekten hemen vazgeçti. Belki de önemli bir şeyi yoktu güzel kızın. Soluğunu düzenleyip, sırt çantasından çıkardığı su şişesinden bir yudum daha içti. Cihangir Caddesi’nin paralelindeki Güneşli Sokak üzerinden Soğancı Sokak’a geçti.

Orayı da gençler doldurmuştu. Genç adam kalabalığı yarararak hedefine doğru ilerledi. Her adımda Lena’nın ve başka kim bilir kimlerin daha bulunduğu Taksim Hastanesi’ne biraz daha yaklaşıyordu. Kâh yürüdü, kâh koşmaya çalıştı. Her adımda etraftakilerin iyi insanlar olduğunu düşündü. “Acıma hissi olan, adam gibi, iyi insanlar” diye söylendi. “İyi insanlar” lafına vurgu yaptı, birkaç kez tekrarlardı.

Bu iyi insanlar, Gezi Parkı’nda ağaçlar kesilmesin, onların yerine her semtte gereğinden fazla bulunan alışveriş merkezlerinden biri daha kondurulmasın diye acı çekmeyi göze alan gençlere destek vermek için sokaktaydılar. Onlara karşı girişilen vahşi saldırıya sessiz kalamamış, içlerindeki iyinin sesini dinleyip sokağa çıkmışlardı.

Bilge adam, konuğunu geniş ve ortasında ateş yanan mağaranın kapısında görünce, “Sırlar ülkesine hoş geldin Pisagorcu Apollonius” dedi. Yer gösterdi. Soluklanmasını bekledi.

Sonra, “Her şeyin bilindiği yerde olduğuna göre, sor bakalım istediğini” diye seslendi.

Bilge adamın geleceğinden haberdar olmamasına, daha önce bir kez bile karşılaşmalarına rağmen kendisini tanıması Apollonius’u şaşırttı. Tamam, karşısındaki 11 rakamı onun Pisagor Cemiyeti’nden olduğunun bir işaretiydi ama adını nereden biliyordu?

“Her şeyin bilindiği yer diyorsunuz ama öncelikle kendinizi biliyor musunuz?” diye sordu cevaben Apollonius.

Bilge adamın sözleri şaşırtmasına yol açacaktı.

“Biz kendimizi bilerek işimize başlarız. Bu nedenle, insanların önüne her şeyi bilen olarak çıkarız. Hiç kimse, kendisini bilmeden felsefemize ve bulunduğumuz mabede yaklaşamaz.”

Apollonius “kendisini bilmek” vasfıyla onurlandırılmış olsa da kızdı.

“Siz kendinizi kim zannediyorsunuz?” dedi karşısındakinin yaşına aldırmadan.

“Tanrı!” diye cevapladı bu sorusunu bilge adam.

İyice şaşırmış ve çileden çıkmıştı Apollonius.

“Neden?” diye haykırdı hiddetle.

Bilge adam onun sesini iyice yükseltmesine aldırmadı. Aynı, derinden gelen ses tonuyla, “Çünkü biz iyi insanlarız” dedi.

Apollonius’un kafası karıştı.

“Kötü tanrı olmaz mı?” diye sordu karşısındaki adamın bilgisini sınamak için.

Bilge, “Olmaz...” dedi ve şöyle devam etti. “Tanrı iyi olur.”

Apollonius sustu. Başını önüne eğdi. Belli ki eğitimi devam ediyordu.

Kendisine Parnasos Dağı’nın eteklerinde bulunan Delphi Mabedi’nde verilen ince altın levhanın üzerine işlenmiş bilgi merkezlerinde, evrenin sırlarını çözmek için gerçekleştirdiği

seyahatini sürdürüyordu.

Filler, develer, nehirler, dağlarla bezeli altın haritaya bakarak gerçekleştirdiği yolculuk onu önce Mısır'a, sonra Babil'e, ardından Hindistan'a kadar götürmüştü...

Akın akın, çığlık çığlığa, dehşete kapılmış iyi insanlar geliyordu Anastas'a doğru. Peşlerinde hain birer ejderhayı andıran gaz bulutları, zehrini kismaya çalışan dev suyılanları vardı. Aman vermeyen, düştüğü yeri cehenneme çeviren gaz bombalarından yayılan kör edici gaz ve çarptığında sekiz takla atıran tazyikli su, korkutucu kıyafetlerinin içinde kendisini tanrı zanneden polisler tarafından fırlatılıyordu.

“Yok yok” dedi, tanrı ve polis kavramlarını yan yana getirir getirmez Anastas. “Onlar sadece el ve kol. Arkalarında kendini tanrı zanneden biri var, emirleri o veriyor. Bunlar ise birer piyon. Ötekine, kendini tanrı zannedene gelince, belli ki cahilin biri. Tanrı'nın kötü olamayacağını farkında bile değil. Yaşlı bilge adamla karşılaşmamış olması ne yazık!”

“O mu doktor?”

Sıraselviler Caddesi polis tarafından boydan boya işgal edilmiş, ara sokaklardan çıkışlar engellenmişti.

Genç adam, girişine sığındığı kapının ardında bir büyükbaba saatin beş kez çaldığını duydu. Doğru sayıp saymadığını anlamak için kolundaki saate baktı. Doğruydı. Zaman süratle ilerliyordu. Geç kaldığını düşünüp telaşlandı. Burnunun dibinde olmasına rağmen Taksim Hastanesi'ne bir türlü ulaşamıyordu. Telefonuna hamle etti. Önce Lena'nın, ardından onun hastanede olduğunu haber veren yabancınumarasını aradı. Cevap alamadı. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Kesif gaza aldırmadan sokağa atladı ve köşeye doğru koştu.

İşte hastane karşısındaydı. Lena'yla arasındaki tek engel önündeki polislerdi.

Üzerinde Soğancı Sokak yazan tabelanın tam altında, bir kez daha burun buruna gelmişti polislerle. Çok değil yarım saat kadar önce, Kazancı Yokuşu'nun başında karşı karşıya geldiği ve kızgınlığını yüzlerine haykırdıklarının tıpatıp aynıydılar. Bunlar da tıpkı ötekiler gibi kasklarının, gaz maskelerinin, silahlarının, coplarının, darbeye mukavim elbiselerinin arkasına saklanmışlardı. Hepsi de orantısız saldırganlıklarının farkındaydılar.

Anastas, “Acaba bu nedenle mi göstericilerle göz göze gelmemeye çalışıyorlar?” diye düşündü. Yanılıp yanılmadığını test etmek için tam karşısındaki polisin gözlerinin tam içine bakmaya çalıştı. Başaramadı. Kesinlikle yanılmıyordu. Az sonra aklına, polislerin kalabalıktan korktuğu geldi. “Evet...” dedi kendi kendine. “Korkuyor bunlar! Hem de çok korkuyorlar.”

Genç adam böyle düşünürken, az önce gözlerini kollamak için yan sokağa sığınmış gençler yeniden bir araya gelip topluca yürümeye başladılar. Dillerinde, Anastas'ın düşüncelerine tercüman olan, zaman içinde Gezi Direnişi'nin sembollerinden biri haline gelecek o muhteşem melodik slogan vardı.

“Sık bakalım, sık bakalım,

Biber gazı sık bakalım.

Kaskını çıkar, copunu bırak,

Delikanlı kim bakalım.”

Anastas arkadan gelen grubun da gücüyle, önünde bulunan polislere yüklendi. Kollarına ve sırtına

aldığı birkaç cop darbesine bana mısın demeden, kendini açtığı gedikten içeriye, vahşetin tam ortasına attı. İnen coplara aldırmadı. Eliyle kafasını kollayarak yolun karşı tarafına, Taksim Hastanesi'nin kapısına ulaştı. Her yer yaralı ve yakınlarıyla doluydu. Hastanenin içi tam bir can pazarıydı. Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar olanca güçleriyle genç insanların dertlerine deva olmaya çalışıyordu. Ameliyathane ve odalarda boş yer kalmadığı için, kimi yaralıların tedavileri sandalyelerde yapılıyordu.

Genç adam o kargaşada isim vererek Lena'ya ulaşamayacağını akıl etti ve giriş katından itibaren her koridora, her odaya tek tek baktı. Bulamadı. Bir yaralıyı tedavi etmekte olan doktora yaklaştı ve umutsuzluğunu sesine de yansıtarak, "Kardeşimi..." dedi. "Kardeşimi bulamıyorum. Burada olduğuna dair bir telefon geldi."

"Kız mı erkek mi?" diye sordu doktor sürdürmekte olduğu tedaviden başını kaldırmadan. Genç adam soruyu cevapladı. Aldığı cevap belli ki doktorun canını sıkmıştı. Durdu. İşini yapmayı da bıraktı.

"Yoğun bakımda bir kız çocuğu var, inşallah o değildir. Adı ne?"

Anastas'ın içinden bir parça koptu. Korkudan, bir süre kardeşinin adını söylemek istemedi. Ama söylemek zorundaydı. Bitkin bir ses tonuyla, "Lena" dedi.

Doktor "Bana bir saniye izin ver" dedi ve sargısını tamamladı, öteki birkaç sıyrığı yanındaki hemşireye emanet edip Anastas'a döndü.

"Benimle gel."

Anastas yıkıldı. Belli ki kardeşi ağır yaralanmıştı. Başka hangi nedenle yoğun bakım ünitesine alınmıştı ki?

"O mu doktor?" diye sordu.

Sadece orta yaşlarına yaklaşmış olmasına karşın saçlarını iyice beyazlatmış adam cevap vermek yerine başını sallamayı tercih etti. Yürümesine hız verdi. Yoğun bakımın koridoruna döner dönmez, "Seni içeriye alamayız. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi ve durdu. Gözleriyle genç adamın gözlerini yakaladı.

"Başına gaz bombasının kapsülü isabet etmiş. Kafatasında kırıklar var. Getirildiğinde bilinci yerinde değildi. Gerekli tetkikler yapıldı ve bir süre için uyutulmasında yarar görüldü. Metin ol ve sen de bizim gibi gelişmeleri bekle. Elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza güven."

Doktorun sakinleştirmeye çalışan ses tonu belki başka bir durumda Anastas'a iyi gelebilirdi ama sözünü ettiği biricik kardeşiydi. Sabahtan itibaren hızlı bir tempoyla çarpan kalbi daha da hızlı çalışmaya başladı. Ter bezleri gün boyu, hatta hayatı boyunca ürettiğinden daha fazlasını bir anda üretti. Başını dönmeye, gözleri kararmaya başladı. İmdatına, yoğun bakım ünitesinin önündeki kanepede oturan bir genç kız elindeki bir şişe soğuk su ile yetişti.

Genç adam kendisine uzatılan şişeden kana kana içti.

İlerleyen zamanlarda, su şişesini uzatan elin sahibine, "O anda bayılmadıysam, bunu içtiğim o soğuk suya borçluyum" diyecekti.

Anastas, doktorun kendisini Lena'nın arkadaşıyla baş başa bıraktığını fark etmedi bile. Yoğun bakımın önündeki kanepeye oturduğunun, yanındaki kızın elini tuttuğunun, yine onun verdiği bir parça kâğıt mendille yüzündeki teri kurulduğunun da farkına varmadı.

"Biraz daha su ister misin?" diye sordu kısa bir süre sonra genç kız.

Anastas, “Lena nasıl?” diye sordu buna karşılık. Aldığı cevap az önce doktorun verdiğiinden farklı değildi.

“Nasıl oldu?” dedi.

Genç kız derin bir iç çekti ve Lena’nın nasıl yaralandığını anlatmaya koyuldu.

“Ne zaman ki ağaçları sökmek için greyderler harekete geçti, gerçek anlamda direniş de işte tam o anda başlamış oldu.”

Derin bir soluk aldı Lena’nın arkadaşı.

Diren Lena

“Lena en öndeydi. Yanan gözlerimiz nedeniyle arada bir kaçıyor, sonra dönüp, polis korumasında ağaçları sökmeye çalışan greyder tepesindeki işçileri durdurmaya çalışıyorduk. Tek bir ağacın daha sökülmesine izin vermememiz gerektiğinin bilincindeydik. Ya yılıp bırakacaktık ve her şey bitecekti, ya da ölümü gözü alıp direnecektik. Çıktığımız dönüşü olmayan bir yoldu. Durumun ne kadar ciddi olduğunu büyük insan topluluklarına ancak böyle, sonuna kadar direnerek kavratabilirdik.”

Konuşmasının bu noktasında, bir kez daha içini çekti genç kız. Anastas başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde acı çektiğini gösteren derin çizgiler oluşmuş, mavi gözleri yaşla dolmuştu. Kaldığı yerden devam etti.

“O esnada Lena’nın başına bir gaz bombası kapsülü isabet etti. Ve işte şimdi buradayız.”

Evet, şimdi oradaydılar. Sokaktan hiç azalmadan göz yaşartıcı gaz ve sonsuza kadar sürecekmış gibi “Direne direne kazanacağız!” sloganları geliyordu.

Genç adam sokaktan gelen sloganla bütünleşti, gayriihtiyari “Diren Lena. Diren sevgili kardeşim” dedi. O esnada telefonu çaldı. Başına geleceği biliyormuş gibi, telefonunu hiç istemeden cebinden çıkardı. Annesiydi. Açmak zorundaydı.

“Anastas, oğlum, olanları duyuyor musun? Neyse ki sen Büyükkada’dasın. İstanbul yıkılıyor kuzum. Lena dün, arkadaşında kalacağını söyleyerek çıktı. Telefonunu arıyorum cevap vermiyor. Sen hiç konuştun mu? Merak ediyorum.”

Hayatında bir kez bile yalan söylememiş olan genç adam, annesinin sorusunu nasıl cevaplayacağını bilemedi. Kalakaldı. Annesi ısrar etti.

“Beni duyuyor musun oğlum?”

“Duyuyorum” dedi Anastas ve çaresizliğini ses tonuna aksettirmeden konuşmaya çalıştı.

“Beraberiz. Arkadaşıyla Büyükkada’ya geldi. Bahçedeler. Aradığını söylerim..”

Acı içinde telefonunu kapattı. İstemeyerek de olsa telefon konuşmasına kulak misafiri olan genç kıza bir açıklama borçlu olduğunu düşündü.

“Lena direnmek zorunda. Mutlaka iyi olmalı. Sadece kendisi için değil, benim için, annem için, babam için iyi olması gerekiyor. Başka hiçbir çaresi yok.”

Sözlerini tamamlar tamamlamaz hıçkırıklara boğuldu.

O ağlamayı sürdürürken, Lena’nın arkadaşı, “Bir insanın hayatı işte böyle altüst olur” diye düşündü ve genç adamın elini tuttu.

Anastas az sonra sakinleşti. Ağlamak iyi gelmişti. “Biliyor musun?” dedi en içten ses tonuyla genç kıza. “Az önce, hayatımda ilk kez yalan söyledim.”

Genç kız gelişigüzel konuştu.

“Bu kadar korkunç bir dünyada, hiç yalan söylemeden kalabilmek için yaşamamış olmak lazım.”

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz da pişman oldu. “Özür dilerim, böyle söylememeliydim. Aslında seni hiç tanımıyorum” diyerek hatasını düzeltmeye çalıştı. Derinlerinde bir yerde, Lena’nın ağabeyine uzun bir açıklama borcu olduğunu hissetti.

“Sadece Lena’nın abisi olduğunu biliyorum. Lena’yı da tanımazdım zaten. Dün akşam parkta bir süre yan yana oturduk. Sonra sabahleyin, hiç de beklemediğimiz büyüklükte bir kavganın içinde bulduk kendimizi. O elini uzattı ve adının Lena olduğunu söyledi. Ben de kendi adımlı söyledim. Derken başından isabet aldı ve düştü. Tesadüfen yakınımızda bulunan birkaç kişiyle buraya taşydık. Ötekiler ağaçları korumak için geri döndüler.”

Genç kız konuşmasının bu noktasında biraz durakladı. Sonra söylemek zorundaymış gibi devam etti.

“Buradan ayrılıp ağaçları korumaya giderlerken ne dediler biliyor musun?”

Anastas, “Hayır” dedi ve başını iki yana salladı.

“Lena için geri dönmeleri gerektiğini söylediler.”

Bu sözlerden sonra, altın rengi saçlara sahip, mavi gözlü genç kızın gözpınarlarından iki damla yaş süzüldü. Anastas genç kıza daha dikkatli baktı. Boyları neredeyse kardeşiyle aynıydı. Elif de tıpkı kardeşi gibi tam burnunun hizasına geliyordu.

Anastas’ın kendisine ilk kez dikkatle baktığını hisseden genç kız biraz sustu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, yeniden başladı konuşmaya.

“Lena’nın durumunun ne kadar ciddi olduğunu gördükten sonra, hepimiz, direnmeye devam etmemiz gerektiğini hissettik. Bundan eminim. Belki birbirimize hiç söylemedik ama içlerimiz, Lena için savaşıma duygusuyla doldu. Sanki Lena’ya bir hayat borçlanmış gibiydik. Onun Gezi Parkı’na sahip çıkma arzusu, sanki tam da o anda boynumuzun borcu haline dönüşmüş gibiydi.”

Elif sözlerini tamamlayınca sustu. Başını, sanki söylediklerini Lena da duymuş gibi acil servise çevirdi.

Oysa Anastas onu dinlemeye devam etmek istiyordu.

“Ne olur anlat. Uzun uzun anlat. Neler oldu, ne hissettin?”

Genç kız, az önce yaşarmış olan duru mavi gözlerini, elinin tersiyle temizledi. Önüne düşmüş altın sarısı saçlarını geriye attı ve derin bir iç çekti.

“Lena’nın durumunun ağır olduğunu öğrendiğimde, hemen Gezi Parkı’na geri dönmek istedim. Kendisini tanrı zannedenlerin, öldürmeyi hakkı olarak görenlerin gözlerine bakmak, onlara cehennemde yanacaklarını söylemek istiyordum. Ama birimizin Lena’nın ailesiyle temas kurmak için burada kalması gerekti. Bu nedenle, az önce söylediklerime aldırma. Hiç tanımadığım birine, yaşamamış olduğunu söylemem doğru olmadı. Özür dilerim.”

Genç kızın gösterdiği hassasiyet, seçtiği kelimeler, kendisini ifade ediş tarzı ve ses tonu Anastas’ın hoşuna gitti. “Yanlış bir şey söylemedin, haklısın” dedi ve ekledi. “Benimki yaşanmış değil, adanmış bir hayat.”

Elif’in yüzündeki utangaç ifade, şaşkın olanla yer değiştirdi. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Ben papazım. İsmim Anastas.”

Genç adam, “Uzaydan, yirmi milyon ışık yılı mesafedeki bilmem ne gezegeninden geldim” deseydi ancak bu kadar şaşırtabilirdi genç kıza. Bu nedenle, ağzından tek kelime çıkabilirdi.

“Yaa!”

Anastas kendisini devam etmek zorunda hissetti.

“Kardeşim ve ben İstanbullu Rum bir ailenin çocuklarıyız. O mimarlık okumayı seçti. Ben önce Atina’da teoloji okudum, ardından çalışmalarına Londra’da devam ettim ve yüksek lisans tezimi yazmak için Athos’ta bir manastıra gittim. Şimdi de Büyükada’da Hıristos Manastırı’nda geçici görevdeyim. Bir yandan akademik çalışmamı sürdürüyorum öte yandan papazlık yapıyorum. Sana işte bunun için hak verdim. Benimki yaşanmış değil adanmış bir hayat.”

Elif kulaklarına inanamadı. Anastas’a alıcı gözle bir kez daha baktı. Sağ kaşında, yukarıdan aşağıya doğru olmak üzere yan yana duran iki piercing’i, arkadan lastik marifetiyle tutturulmuş atkuyruğu uzun saçları, blucini, spor ayakkabıları, yarısı pantolonun üzerine çıkarılmış spor gömleğiyle, az önce Gezi Parkı’ndan çıkmış gibiydi.

“Demek...” diye söylendi Anastas’ın da duyabileceği gibi. “Şimdinin papazları direnişçi gibi oluyor.”

Anastas genç kızın söylediği sözlere kızmadı, tersine düşüncesini açıklama imkânı yakaladığı için sevindi.

“Yok öyle değil. Galiba, şimdinin direnişçileri daha çok papaz gibiler.”

İki genç gülümsemeyi düşündülse de olmadı. Lena hemen kapının arkasında can çekişirken, Sıraselviler’den kesif gaz kokusu ve slogan sesleri gelmeye devam ederken, koridorlar yaralılarla dolup taşarken, anneler ve babalar çocuklarının, çocuklar anne ve babalarının sağlık haberlerini almaya çalışırken, değil gülümsemek, düşüncesi bile fazla gelmişti ikisine de.

Genç kız, delikanlıdan daha atak çıktı ve “Bence gidip doktoru bulalım ve bir kez daha soralım Lena ile ilgili planlarının ne olduğunu” dedi.

Genç adam, “Ben de tam bunu düşünüyordum” diye karşılık verdi ona ve devam etti.

“Alacağımız cevaba göre mutlaka gidip annem ve babamla konuşmam gerekiyor. Yoksa çok kızarlar. Daha da önemlisi, bu sorumluluğu tek başıma taşıyacak kadar güçlü değilim.”

Otuzuna merdiven dayamış adamın anne ve babasından söz ederken çocuk gibi davranması Elif’in hoşuna gitti. “Hadi o zaman...” dedi ve delikanlıyı elinden tutup peşi sıra sürükledi.

TV’lerin Sahibi İktidar Partisi

“Mesele hepimize dayatılan şu berbat düzenle hesaplaşmaksa eğer...” dedi Anastas. “Bunun en âlâsını ben yaparım ve yapacağım.”

Feriköy’deki baba evinde, yarım gün kadar önce arkadaş olduğu Elif’e hitap ediyordu genç papaz.

“Bu arada, benim adım Elif” demişti, Anastas’ı Taksim Hastanesi’nin koridorunda elinden tutup doktora doğru sürüklerken genç kız.

Önce doktorla konuşmuş, Lena’nın uyandırılmasının tehlikeli, uyutulma süresinin ise belirsiz olduğunu öğrenince, durumu anne ve babasına haber vermekten başka çarelerinin olmadığına karar vermişlerdi.

Anastas derhal evi aramış, çok zor da olsa ailesini felaketten haberdar etmişti. Anne ve babası alelacele hastaneye gelmiş, gece yarısına doğru ise işbölümü yapmalarının en doğrusu olacağına karar kılmışlardı.

Annesi Anastas’ı, “Sen git biraz dinlen, yarın sabah gelersin” diyerek eve göndermişti. Elif de

biraz yalnız kalmamak, biraz da genç adamı yalnız bırakmamak için geceyi onun evinde geçirmeye karar vermişti.

Yürüyerek yarım saat bile sürmeyecek Taksim-Feriköy arasını, direniş sürdüğü için tümüyle arka sokakları kullanarak ancak üç saatte geçebilmişlerdi. Bu arada ateşe, kana ve dehşete birinci elden tanık olmuşlardı. Kardeşinin durumu kadar, yol boyu gördükleri de fişeklemiş olmalıydı Anastas'ı.

Sonra televizyonu açmıştı iki genç. Kanalların olaylara zırnık kadar yer vermediğine, bazılarının alay eder gibi penguenlerin yaşamına dair belgeseller yayına soktuklarına tanık olmuşlardı. Türkiye toplumu gerçekte ne olduğunu, o ana kadar adını bile bilmediği İşçi Partisi'nin Ulusal Kanal'ı ile Cumhuriyet Halk Partisi'ne yakınlığıyla bilinen Halk TV'den öğrenmeye başlamıştı.

Elif zap üstüne zap yaparken, televizyonlardan hareketle, Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu şöyle özetlemişti:

“Şu anda, koca ülkede, gerçekte ne olduğunu söyleyen sadece iki televizyon kanalı var. İkisi de muhalefet partilerine ait. Çok anlaşılır bir durum bu. Çünkü bütün öteki onlarca kanalın sahibi iktidar partisi.”

“Mesele hesaplaşmaksa eğer...”

Sonra laf dönüp dolaşıp, az önce Anastas'ın “düzenle hesaplaşma”ya dair söylediği sözlere gelmişti.

“Mesele hepimize dayatılan şu berbat düzenle hesaplaşmaksa eğer...” dedi tekrar Anastas. “Bunun en âlâsını ben yaparım ve yapacağım.”

Sonra biraz sustu ve ardından “Ne okuyorsun Elif?” diye sordu genç kıza.

Bu soruya “Sanat tarihi” diye genelleyerek cevap verdi genç kız.

Anastas'ın yaptığı işi göz önünde bulundurunca, anabilim dalını söylemesinin daha uygun olacağına karar verdi.

“Bizans sanatı.”

Biraz bekleyip de Anastas'tan ses çıkmayınca, “İlginç mi?” diye sordu Elif.

“İlginç mi?” lafını duyunca Anastas'ın yüzü güldü, gözleri parladı. Genç kızın sorusunu, “Hem de çok!” diyerek cevapladı.

Elif bunun üzerine daha detaylı bilgi vermek için kaldığı yerden devam etti.

“Türkiye'de bulunan Bizans dönemi mimari eserlerinin sanat tarihi açısından anlamları, Bizans'ın heykel, minyatür ve elyazmaları, Bizans kültürü ve siyasi yapısı...”

Devam edecekti belki ama Anastas sözünü kesti.

“Müthiş! Bu durumda, az sonra söyleyeceklerimi daha da iyi anlayacaksın.”

Genç adam bu sözlerin ardından uzunca bir konuşma yapacakmış gibi derin bir soluk aldı, oturmakta olduğu koltuğa biraz daha yaslandı.

“Ama müsaade edersen önce sana bir soru sormak istiyorum. Ayasofya Müzesi'ndeki Deisis Mozaiği hakkında ne biliyorsun?”

Elif kendisini teste tabi tutuluyormuş gibi hissetti. Tepkisini, “Kolay yerden çıktı!” diyerek gösterdi ve soruyu sanki ders anlatıyormuş ya da turist gezdiriyormuş gibi cevapladı.

“Uzmanlar arasında mutabakat olmasa da bir 12. yüzyıl eseri olarak kabul edilir. Güney galerinin batı duvarında bulunur. Doğu Roma resim sanatında Rönesans'ın başlangıcı sayılır. Yüzlerdeki

canlılık ve renk seçimleri nedeniyle bir şaheser olarak kabul edilir. Kıyamet gününde insanlığın affedilmesi için, Vaftizci Yahya ile Meryem ortalarındaki Hazreti İsa'ya yakarmaktadırlar. Mozaik sadece bu nedenlerle değil, başka özellikleriyle de kendisinden çok söz ettirir.”

“Ne gibi?” diye sordu Anastas.

“Gizemli olduğu söylenir. Kompozisyonda Vaftizci Yahya ile Meryem arasında duranın aslında İsa olmadığını iddia edenler var. Şimdi adını hatırlayamıyorum ama İsa ile aynı dönemde yaşamış olan bir pagan filozofmuş galiba.”

Anastas kızın son söyledikleri üzerine gülümsedi ama bir şey demedi. Böyle olunca Elif devam etti.

“Ayrıca, bazıları Meryem’in ellerini İsa’ya doğru uzatmasını Hıristiyanlığa aykırı buluyor. Kimi araştırmacılar İsa’nın annesi olsa elinde İsa ya da İncil bulundurması gerektiğine işaret ederek, Mecdeleli Meryem olduğunu iddia ediyorlar.”

Anastas, Elif’in verdiği bilgileri fazlasıyla yeterli buldu. “Bravo” dedi ama küçük bir itirazı vardı.

“Senin de söylediğin gibi, 12. yüzyıl üzerinde mutabakata varılmış gibi. Ama ben biraz daha eski olduğu kanısındayım. X. Konstantin’in hüküm sürdüğü süre zarfında, yani 1059 ila 1067 yıllarında yapılmış olmasını daha akla yakın buluyorum.”

Deisis Kompozisyonu üzerine epey kafa yormuş biri olarak, Anastas’ın bilgisinin kaynağını öğrenmek istedi Elif.

“Neye dayandırıyorsun bu düşünceni?”

“Bu özel mozağin, bulunduğu yere konulması çok özel bir döneme denk gelmeli. Konstantin’in tahta oturmasında etkin rol oynayan Mikhael Psellos’un dönemi bu iş için en uygun olanı. Çünkü Psellos’un felsefesi, kendisinden önce gelen neredeyse bütün öteki Bizans devlet adamlarından farklı. Sadece kendisinden sonra yerini alacak yardımcısı Theophylaktus onunla aynı düşüncede.”

Uzmanlığı Bizans olmasına karşın, Elif bu konuda daha önce hiçbir şey okumamış ve duymamış olduğunu düşündü. Acaba bu durum kendi dikkatsizliğinden mi kaynaklanıyordu? En iyisinin sormak olduğuna karar verdi.

“Neden bu konuda ben hiçbir şey bilmiyorum? Ve nedir Psellos’u kendisinden öncekilerden farklı kılan?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun, çünkü Ortodoks Kilisesi zaman içinde Psellos’u yok etmek için elinden geleni yaptı. Farkı ise, tabii ki Hıristiyanlık yorumu.”

Anastas Elif’in yüzüne “Devam edeyim mi?” der gibi baktı.

Elif, “Lütfen devam et” dedi. Anastas konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Psellos, kadim uygarlıkları ve eski zaman bilgelerini hep Hıristiyanlığın ve Kilise buyruklarının önüne koydu. Yakın çevresiyle yaptığı konuşmalarda kendisini yeni Platoncu olarak tarif ediyordu. Ayrıca, bir pagan filozof ve Pisagor Cemiyeti’nin kurucusu olan Apollonius’un hayranıydı. Onun zamanında, imparatorluk merkezinde din farklı bir şekilde yaşanır oldu. Patrikhanenin tüm itirazlarına karşın, Psellos doğru bildiği yolda ilerledi, Hıristiyanlığı pagan kültürüne yaklaştırdı.”

Genç adam Elif’in ilgisinin giderek arttığını görünce sevindi. Konuşmasına bir soru sorarak devam etti.

“Psellos’un adını daha önce hiç duymamış mıydın?”

“Belki de duymuşumdur ama hatırlamadığıma göre bende bir iz bırakmamış” diye cevap verdi

korkarak Elif.

“Biraz önce söylediğim gibi, önemine vurgu yapılmadığı için aklında kalmadı. Ama senden, bu ismi aklında tutmanı isteyeceğim. Çünkü zamanı gelince benden duyacağın iki laftan biri bu zatı muhtereme dair olacak.”

Genç kız başıyla olur işareti yaptı ve “Öteki laf hangisi olacak peki?” diye sordu.

“Kuşkusuz Apollonius. Hani az önce Deisis Kompozisyonu’nu tarif ederken Yahya ile Meryem arasında duran pagan bir felsefeciden söz ettin ya, o işte. Apollonius ve Psellos dönemlerinin en önemli felsefecileridir. İlki Pisagorcu, ondan bin yıl sonra dünyayı şereflendirmiş olan ikincisi ise Platoncudur. Böyle söylenince insana iki ayrı yolun yolcusuymuş gibi gelirler ama öyle değildir.”

Elif şaşırıldı. Felsefe konuşmayı severdi ama böyle Pisagor’lu Platon’lu olanını değil. Damardan girilen felsefe yerine, gündelik hayata derinlemesine bakmayı tercih ederdi.

Genç kızın düşünceleri yüzüne de yansımış olsa gerek, Anastas konuyu değiştirdi. Gezi Direnişi’ne ve yalanlara geri döndü.

“Az önce sözünü ettiğimiz Deisis Kompozisyonu var ya, işte o, yalanlara başkaldırının bir sembolüdür. Tıpkı Gezi Direnişi gibi.”

Elif yine şaşırıldı. Tuhaf bir şekilde, son birkaç dakikadır ardı ardına bu duyguya kapıldığını hissediyordu. Sanki *Doğru Bildiğimiz Yanlışlar* isimli bir kitap okur ya da program seyrediyor gibiydi. Söz konusu mozaiğin “başkaldırı”yla bir alakasının olduğuna dair bir satır bile okumadığından emindi. Buna karşılık, Anastas da üzerinde konuştuğu konuda belli ki sıradan sayılmayacak bir eğitim almıştı. Teoloji okumuş olması, bir manastıra kapanıp iki yıl süreyle tez yazması da bunun göstergeleri değil miydi? En iyisi dinlemeye devam etmekte.

Genç adam Elif’in can kulağıyla dinlemeye başladığını görünce devam etti.

“Deisis Mozaiği bulunduğu yerde olmasını, az önce de dediğim gibi Psellos’a borçludur. Çünkü hem pagan Apollonius hem de Psellos yalancılara karşıdır. Oysa Hıristiyanlığı belirleyenler insanlara hep yalan söylemişlerdir.”

Elif, “Al işte! Bir kez daha şaşırttı!” diye düşündü.

Genç kız Anastas’ın kendisini ne kadar çok şaşırttığını saymaktan vazgeçmesinin yerinde olacağını akıl etti. En iyisi, böyle zamanlarda düşüncelerini onunla paylaşmaktı. Verdiği kararı hemen uyguladı.

“Hem Hıristiyan’ın hem de dinle ilgili kötü sözler söylüyorsun.”

“Dinimle değil, dinimi bu hale getirenlerle ilgili kötü sözler söylüyorum. Tıpkı ülkemi bu hale getirenlerle ilgili söylediğim gibi. İkisinin arasında fark var.”

Doğru söylüyordu genç adam. Az önce Hıristiyanlığın değil, Hıristiyanlığı belirleyenlerin yalancılığından söz etmişti. Ülke ve ülkeyi yönetenler ayrımını da tutmuştu bu arada. Bazıları hep birbirine karıştırıyorlardı bu iki kavramı.

“Peki. Geri aldım” dedi genç kız.

“Önemli değil ama lütfen az önce söylediğim sözleri de bir kenara yaz. Çünkü ileride, bu konuyla ilgili olarak da benden çok şey duyacaksın.”

Genç adam “Anlaşıldı mı?” der gibi baktıktan sonra, felsefeyi bir kenara bıraktı ve direnişe dair konuşmaya başladı.

“Gezi meselesine geri dönecek olursam, insanlar bıktı artık yalan dinlemekten ve patladılar sonunda diye düşünüyorum. Pek çok başka ülkede ve tarih boyunca olageldi bu patlamalar. Bazı

yalanlarla yüzleşildi, bazıları unutuldu gitti. Aslında becerilebilse de tarihin başlangıcından bu yana söylenmiş tüm yalanlarla ya da en azından hayati önem taşıyanlarıyla yüzleşilebilseydi ne iyi olurdu. Tabii ki çok zor. Hatta belki imkânsız.”

Elif’in yüzü sanki ilgisizmiş gibi bir hal alınca Anastas durakladı. Genç kız “Devam et...” deyince konuşmasını kaldığı yerden sürdürdü.

“En azından dünyayı derinden etkilemiş ve bugün de etkilemeyi sürdüren *büyük yalan*’lar ortaya dökülemez mi?”

Elif bu kez de “Şimdi sırası mı bunun?” der gibi baktı.

Genç adam, Elif konuşmasına ikinci kez ilgisiz kalınca sustu. Dışarıda devrimi andıran bir ayaklanma sürerken kime ilginç gelirdi “yalan” sözcüğü? İlk somut örnek de Elif olmuştu işte. Geri adım atmasının gerektiğini düşündü. Durakladı. Sonra hemen vazgeçti. Zehir gibi bir cümle kurarak kızın dikkatini az önce söylediği sözlerin üzerinde toplamalıydı. Elif’i yerinden zıplatacak cümleyi tasarladı. Şimdi sıra, bunu dramatik bir ses tonuyla karşısındakine aktarmaya gelmişti. Oturduğu koltukta dikleşti. Ellerini de kullanarak derdini anlatmaya girişti.

“Hazreti İsa diye biri hiç yaşamadı desem! 325 yılından bu yana insanların kandırıldığını söylesem! Dönemin din adamlarının İsa diye bir karakter yarattıklarını iddia etsem! Sonradan gelenleri de bu yalanın sürdürücüsü olarak suçlasam! Üstüne üstlük, bütün bu söylediklerimin kanıtlarına sahip olduğumu açıklasam!”

Elif’in yüzündeki ifade, Anastas’a “Şimdi oldu!” dedirtti.

“İşte böyle...” diye düşündü “Önce vuracaksın, sonra açıklayacaksın. Daha doğrusu, öyle bir söyleyeceksin ki karşındakiler senden açıklamanı isteyecekler.”

Tam da genç adamın düşündüğü gibi olmuştu. Elif böyle zamanlarda hep yaptığı gibi altın sarısı saçlarını arkada topladı, mavi gözlerini sonuna kadar açarak ilk sorusunu sordu.

“Nasıl yani?”

Anastas, genç kızın sorusunu cevaplamadan uzun uzun düşündü.

Taraf Olmayan Bertaraf Olur!

On yılı aşkın süreyle ülkeyi yöneten siyasal iktidar ve özellikle başbakan, kendisi gibi düşünmeyenleri aşırı baskı altına almış, toplumu patlama noktasına getirmişti.

İktidar koltuğuna oturduğu günden itibaren “Taraf olmayan bertaraf olur!” politikasıyla kendisi gibi düşünmeyen ve düşünme ihtimali olmayanları tehdit eden ve zaman içinde söylediğini gerçekleştiren hükümet, üçüncü döneminde de seçimi kazanınca zafer sarhoşu olmuştu. Başka bir deyişle, şirazesinden çıkmıştı.

Bu durumun bir devamı olarak, Gezi Parkı’nı da AVM’ye dönüştürerek yandaşlarına peşkeş çekmeye kalkınca, kızılca kıyamet koptu.

İstanbul’un ve dolayısıyla Türkiye’nin merkezi olma özelliği taşıyan Taksim’de, bir avuç genç insanın cansiperane mücadelesi sonucu her şey tüm açıklığıyla ortalığa döküldü.

Ülkenin uzunca bir süredir “biz” ve “ötekiler” olmak üzere iki ayrı kampa ayrılıp karşı karşıya getirilmiş olduğu, Gezi Direnişi’yle sanki turnusol kâğıdı kullanılmış gibi gözler önüne serildi.

“Ötekiler” bu eylemle, başbakanın politikalarını alkışlamadıkları için tümüyle bertaraf olmak üzere olduklarını ilk kez tam olarak hissettiler.

Başbakanın yaptığı canhıraş açıklamaların bir devamı olarak, tüm baskı aygıtları durumdan vazife çıkarıp “ötekiler”in karşısına tüm gücüyle dikildiler.

Hem de ne dikiliş!

Gece sükûnete yatan ülke, sabah ateşe uyandı. On iki saatten kısa süre içinde, memleketin bütün kentleri ve kasabaları, kendilerinin de var olduğunu hatırlatmak için sokağa dökülen insanların şiddetle sindirilmeye çalışılması sonucu yangın yerine döndü.

Ülke dışında bulunan ama cebinde Türkiye Cumhuriyeti pasaportu taşıyan tek bir kişinin yaşadığı yerler bile Taksim, yani direniş olup alev aldı.

Bombanın Pimi

Anastas aklından bunları geçirirken, “Böyle sonuç vereceği tahmin edilseydi, kesinlikle o çadırlar ateşe verilmezdi” dedi kendi kendine. Az sonra da, “Eğer Lena başından vurulmasaydı ben Hıristiyanlıkla ilgili planlarımı yürürlüğe belki de asla koymazdım” diye düşündü.

Belki hesaplaşmaya içdünyasında biraz daha devam edecekti ama Elif’in “Neler düşünüyorsun?” diye soran bakışları karşısında konuşmak zorunda kaldı.

“Bombayı ateşlemek için pimi çekmek lazım, değil mi?” diye sordu ilk olarak.

Kızın belli belirsiz “Evet!” cevabından sonra bir soru daha sordu.

“Sence pim nasıl çekildi?”

Elif biraz düşündükten sonra, “Galiba çadırların ateşe verilmesi herkes açısından bardağı taşıran son damla oldu” dedi.

Anastas başını salladı.

“Doğru söylüyorsun, bu örnekte pimi çekenler kötüler oldu. Benim örneğimde ise iyiler olacak.”

Genç kız hiçbir şey söylemedi. Bekledi. Anastas devam etti.

“Türkiye’nin nüfusu seksen milyon civarında. Peki Hıristiyan dünyasının ne kadar olduğunu biliyor musun?”

Elif bilmediğini söyleyince, sorusunu kendisi cevapladı.

“Dünyada iki milyar Hıristiyan yaşıyor. Ve ben, tıpkı Gezi Direnişi’nde olduğu gibi bu dinin inananlarını sarsmak niyetindeyim.”

Genç kız şaşırıldı. “Nasıl?” dedi.

“Az önce söyledim ya!”

Genç kız anlamaz gözlerle bakmayı sürdürünce, Anastas “sarsmak” sözcüğüyle kastının ne olduğunu açıkladı.

“İyi eğitim görmüş, tezleriyle dikkat çekmiş bir Hıristiyan teolog ve din adamı olarak ‘Hazreti İsa diye biri hiç yaşamadı! Din adamları bugüne kadar sizi kandırdılar!’ diye haykıracağım ve bunu kanıtlayacağım.”

Anastas, Elif’in şaşkınlık dolu bakışları arasında Pavlus’un Korintlilere yazdığı birinci mektuba bir göndermede bulundu.

“Çünkü yapılmış olan, yapılan ve eğer müdahale edilmezse binlerce yıl daha yapılmaya devam edilecek olan, *bilgelerin bilgeliklerinin yok edilmesi ve akıllıların akıllarının boşa çıkartılması*’ndan başka bir şey değil. Demek istediğim, birileri tanrı rolüne soyunmuş, ötekilerse bunu kabullenmiş durumda. Tanrı’nın bundan haberi olduğunu hiç sanmıyorum.”

Barikatları Aşarak

“Gün doğdu hep uyandık
Siperlere dayandık.
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık.”

Cumhuriyet Caddesi'nin bitip Taksim Meydanı'nın başladığı noktaya barikat kurmuş gençlerin bu marşını ilgiyle dinleyen Anastas ve Elif'e, ilk kez duydukları bu ezgi alabildiğine iç kanırtıcı geldi.

İki genç, bu parçanın da ötekiler gibi o akşam yazılmış olduğunu düşündüler. Oysa, yaşadıkları ülkenin topraklarında, çeşitli kuşaklardan devrimcilerin, yoldaşlarının ardından yaklaşık elli yıldır söyledikleri bir marştı bu. Şu ya da bu düşünceden, çok sayıda al kana boyanmış yurtsever genç insan, yoldaşları tarafından bu marşla yâd edilegelmişti. Bu gelenek, Anastas ve Elif bilmiyor olsa da Gezi Parkı'nda devam ediyordu.

1 Haziran sabahından itibaren ve gece boyu, Türkiye'nin kalbi Taksim Meydanı'nı ele geçirmeye çalışan her yaş, cinsiyet, eğilim ve takımdan İstanbullu yılmamış, can pahasına da olsa bu amaca ulaşılmıştı.

Can pahasınaydı çünkü içlerinden biri olan Anastas'ın sevgili kardeşi Lena, şu anda Taksim Hastanesi'nde ölümle pençeleşmeyi sürdürüyordu.

Ve Türkiye'nin öteki köşelerinden de hayatını kaybetmiş, gözü çıkmış, ağır yaralanmış insanlara dair iç kanırtan haberler ardı ardına gelmeye, yekûn artmaya devam ediyordu.

Bu acı faturanın karşılığı olarak, şu anda hem park hem de meydan emin ellerde, halkın bizzat kendisindeydi. İçeriden, dışarıdan, yakından, uzaktan nereden bakılırsa bakılsın, bir süre de öyle kalacağı kesin gibi görünüyordu.

Ellerindeki çöp torbalarıyla meydanı ve çevredeki sokakları temizlemeye çalışan genç insanlar bunun habercisiydi.

İki genç, tam bir savaş sonrası manzarası sunan tarihi meydanı şaşkınlık içinde geçtiler. Cumhuriyet Anıtı'na asılmış çeşitli flamalara yazılmış harflerden, meydanda hangi örgütlerin bulunduğunu çözmeye çalıştılar.

Anastas ve Elif, Sıraselviler'in başına kurulmuş barikatı da aşıp Taksim Hastanesi'ne doğru yürümeyi sürdürürken, genç kız arada bir göz attığı facebook'undan başını kaldırdı ve telefonunu uzatarak genç adama bir resim gösterdi.

“Şu kırmızılı kadın var ya tam bizim yanımızdaydı. Polisin gazı karşısında bir milimetre bile gerilemedi. Gece boyu herkes onun fotoğrafını paylaşmış. Adı Ceyda'ymış. Fotoğrafı Reuters'in fotoğrafçısı çekmiş. Direnişin sembolü oldu.”

Anastas genç kızın söylediklerini dikkatle dinledi. Onun da twitter'dan öğrendiği bazı önemli bilgiler vardı.

“OccupyGezi ve DirenGeziParki adlı hashtag'lerden, on iki saat içinde, iki milyon tweet atılmış. Bu tweet'lerin yüzde seksen sekizi Türkçeymiş ve yüzde doksanı Türkiye'den gönderilmiş. Analizciler bunun bir dünya rekoru olduğunu söylüyor.”

Elif'e aldığı haber önce şaşırtıcı geldi. "İnanılmaz bir rakam" dedi. Sonra fikrini değiştirdi.

"Aslında pek de inanılmaz değil. Direnişin büyümesinin nedeni de bu olsa gerek. İnternet kullanımı özellikle memnuniyetsiz kesimler arasında çok yaygın. Bu sayede, herkes bu eylemin tarihi önem taşıdığını fark etti, çorbada tuzunun olması gerektiğini düşündü ve bu noktaya kadar gelindi."

Büyük Yalan

İki genç, önceki günden kalan savaşın izlerini takip ederek Taksim Hastanesi'nin kapısına ulaştılar.

"Dilerim..." dedi genç adam. "Lena uyanmıştır ve sağlığı yerindedir."

"İnşallah!" diye yanıtladı genç kız onu.

Ama öyle olmadı. Ağlamaktan gözleri şişmiş annesi ve dokunsan yıkılacak gibi duran babası, Lena'nın durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi. Bir umutla Feriköy'den Taksim'e yürüyen ve aynı umutla Sıraselviler'i geçen Anastas, içinden bir parçanın koptuğunu hissetti. Sevgili kardeşi neredeyse yirmi dört saattir uyuyordu ve ne zaman uyandırılabileceğine dair başta doktorlar olmak üzere kimsenin hiçbir fikri yoktu.

Genç adam yarım saat süreyle ve konuşmadan, kendisine gösterilen yerde oturdu. Sonra ayağa kalktı, anne ve babasına, "Ne yazık ki Lena'yı iyileştirme işini size bırakmak zorundayım" dedi.

Aynı anda, neden böyle davrandığını şaşkınlık içinde kendisine bakan ailesine açıklaması gerektiğini fark etti.

"Öyle günler ki bunlar, herkes haberdar olduğu yalanı, söyleyenin yüzüne çarpmak zorunda. Daha iyi bir dünyada yaşamak istiyorsak, bundan korkmamamız lazım. İyilerin de kötüler kadar cesur olması gerektiği söylenir ya hep, işte bugün tam o gün. Kendi adıma, ben kararımı verdim. Dünyanın *en büyük yalan*'larından birini ortaya dökerek insanlığın karanlıktan aydınlığa çıkışına katkıda bulunacağım. Kimileri sevgili kardeşimin başında beklemediğim için beni suçlayabilir. Hatta vefasız olduğum söyleyebilir. Bana göre, Lena'nın intikamını almanın en doğru yolu onun başında beklemek değil. Başıma bir şey gelir diye sakın korkmayın. Zaten olabileceklerin en kötüsü olmuş durumda. Daha fazla ne gelebilir ki?"

Genç adam sözlerini tamamladıktan sonra önce annesini sonra babasını öptü ve şaşkın bakışları arasında arkasını dönüp gitti.

Gelişmeleri dikkatle izleyen Elif ne yapacağını şaşırdı. Kısa bir süre yaşlı adam ve kadınla kaldıysa da Anastas'ı merak ederek hastaneden ayrıldı. Sıraselviler Caddesi'ne çıkar çıkmaz telefonuna sarıldı. Genç adam karşısındaydı. Hiç selam sabah ya da caydırma konuşmalarına girmedi.

"Ne yapacağını biliyorum da nasıl yapacağını merak ettim."

Anastas'tan ses çıkmayınca Elif devam etti.

"Belki çorbada benim de tuzum olur."

Anastas sevindi. Bir yardımcıya ihtiyacı olacağı kesindi ve gördüğü eğitim göz önünde bulundurulduğunda, Elif arayıp da bulamayacağı kadar önemli özelliklere sahipti. Kafasını sadece bir mesele kurcalıyordu. Yan yollara sapmadan sorusunu sordu.

"Girişeceğimiz işin tehlikeli olacağını tahmin ediyorsun değil mi? Sana dünyanın belki de en büyük çıkar çevresini karşımıza alacağımızı hatırlatmakta yarar görüyorum. Gezi Parkı ve benzerleri nasıl bazı çevrelerin iştahını kabartıyor ve saldırganlaşmalarına yol açıyorsa, üzerine gideceğimiz işte de Hıristiyanlıktan nemalananlar sesimizi kesmeye çalışacaklar. Bunu göze alıyor musun?"

Elif genç adamın sorusunu önce hiç tereddüt etmeden ve tek kelimeyle “Evet!” diyerek cevapladı. Sonra kararının nedenini açıkladı.

“Korkuyu zaten geç! Dün öyle bir sabahı ki artık beni hiçbir şey korkutamaz. Öte yandan, Gezi Parkı’nın artık emin ellerde olduğunu biliyorum. Bir kişi eksik olursa fark etmez mi? Tabii ki eder! Ama senin açacağın cephede durum farklı. Tek başınasın ve belli ki yardıma ihtiyacın olacak. Bu nedenle tercihim sende yana kullandım.”

Elif’in sözleri Anastas’ın hoşuna gitti. İçinden gözleri mavi, saçları altın rengi olan kıza sarılmak geldi. “O halde Gezi Pastanesi’nde buluşalım mı?” diye sordu.

“Banka soymaya ne dersin?”

Kapısı işgal altındaki Taksim Meydanı’na açılan Gezi Pastanesi’nde, iki gencin konuşması iki saat kadar sürdü. Anastas’ın planının bazı bölümleri Elif’e parmak ısırtacak kadar cüretkârdı.

Pastaneden çıkılınca düğmeye basılmış, süreç işlemeye başlamış olacaktı. Tam ayağa kalkarlarken, “Peki...” diye sordu genç kız. “Bu işi gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan parayı nereden bulacağız?”

Anastas, arkadaşının sorusunu daha önce hiç düşünmemiş gibi bir yüz ifadesi takındı. Sonra salak kafam dercesine, elini alnına vurdu.

“Hiç düşünmemiştim. Banka soymaya ne dersin?”

Genç adam, arkadaşının inanmış gibi baktığını görünce şakasını uzatmadı. Bitirmedi de. Bu kez de çok zengin bir adammış gibi kasıldı.

“Merak etme. Nasıl harcayacağımı bilemediğim epey param var.”

Anastas, Elif’in az önce banka soymakla ilgili söylediklerini ciddiye almış olduğunu hatırladı. Yine alır diye korktu.

“Şaka, şaka. Kesinlikle zengin değilim. Sadece, yıllardır kazanıp da neredeyse hiç harcama fırsatı bulamadığım bir miktar param var. Lena’nın düğünü için kullanırım diye düşünüyordum..”

Aklına Lena’sı gelince gözleri dolan Anastas, sözlerinin Elif’i de etkilediğini fark edip konuşmasını bitirdi. Sırt çantasının yan gözünden küçük bir defterle kalem aldı ve genç kıza uzattı.

“Adını, soyadını ve banka hesap numaramı şuraya yaz, hemen bir miktar transfer edeyim. Bitince söylersin, yeniden yatırırım.”

Kötü Tanrı Olur mu?

Planlarını yaptıkları süre içinde bir kez bile telefonlarına bakmayan Anastas ve Elif’in, facebook ve twitter hesaplarına göz atmak, akıllarına tam da pastaneyi terk ederlerken geldi.

Genç adam, “Ortalık yıkılıyor” dedi face’ine bakar bakmaz. Başka söyleyecekleri de vardı.

“İzmir, Trabzon, Çorum, Sinop, Mudanya, Hopa, Gaziantep, Eskişehir, Ordu, Antalya, Mersin, Hatay ayağa kalkmış vaziyette. Halk hepsinde, buldukları yerlerin meydanlarında toplanmış ve hükümete karşı tepkisini dile getiriyor.”

Elif, “Ankara’dan korkutucu haberler geliyor” diye cevapladı onu. “Baksana fotoğraflara” dedi ve telefonunu genç adama çevirdi.

Durum içler acısıydı.

Tazyikli suyun isabet ettiği insanların taklalar atarak yerlerde sürüklenişine dair filmler... Gaz kapsülleri vücutlarına çarpan eylemcilerin morarmış vücutlarına dair fotoğraflar...

Tüm mesajlardan anlaşılan, ülkenin her yerinde, mücadelenin zor koşullar altında sürdürülüyor olduğuydu.

Özellikle de polisin yerde yatan insanları coplama ve tekmelemesini gösteren fotoğraflar, acımasızlığın doruğa çıktığını işaret ediyordu.

Yüzlerce fotoğrafın arasından biber gazı kapsülüyle yaralanmış olanları özel olarak hafızasına kazıyan Anastas, kardeşi Lena'yı düşündü. Gayriihtiyari yumruklarını sıktı. İntikamı acı olacaktı. Sesini yükselterek konuştu.

“Bu fotoğraflar da gösteriyor ki sözde ve kötü tanrıların sonu getirilmeden, insanlık rahat nefes alamayacak.”

Elif bu kez delikanlının ne demek istediğini tam olarak anladı. Aklına genç adamın gece söyledikleri geldi. Bu son sözleriyle, az önce yaptıkları planı temellendirmiş ve bazı noktalara açıklık getirmiş oluyordu Anastas.

Genç kız, Pavlus'un Korintlilere yazdığı birinci mektupta geçen cümleyi kelimesi kelimesine hatırladı. Eğer bir tanrı, bilgelerin bilgeliğini yok edeceğini, akıllıların aklını boşa çıkartacağını söylüyorsa, o iyi bir tanrı olamazdı. Ona tapılmasını tavsiye edenler de öyle.

İsa Nasıl Tanrı Oldu?

Genç kız, yanağına bir öpücük kondurarak uzaklaşan Anastas'ın peşinden bakmayı sürdürdü.

Ne demişti az önce masada otururlarken ince ve uzun boylu, siyah ve kıvrıkcık saçlarını atkuyruğu yapmış, sağ kaşında 11 şeklinde piercing'ler taşıyan genç adam?

“Bundan bin altı yüz seksen sekiz yıl önce de olsa, bugün de olsa hükümdarlara karşıyım. Bu karşıtlığım, Allah'la arama girmeye kalkanlar için tabii ki daha da fazla geçerli...”

Neden böyle düşündüğünü şöyle izah etmişti genç papaz.

“325 yılıydı. İmparator Konstantin Anadolu, Arap Yarımadası ve Kuzey Afrika'da yöneticilik yapan Hıristiyan din adamlarını İznik'te bir araya getirdi. Kendisi pagandı ama tebaası her geçen gün biraz daha fazla, üstelik başına bir sürü de sorun çıkartarak Hıristiyanlığa yöneliyordu. İmparatorun dert ettiği mesele birilerinin Hıristiyanlık dinine inanması değildi kuşkusuz. Dışarıda saldırganlığını giderek artıran çok sayıda ülkeyle, içeride kuyusunu kazan bir sürü muhalifle boğuşurken, ülkesinde çatlak ses, itiş kakış istemiyordu, o kadar. Ama Hıristiyanlar rahat durmuyorlardı. İznik'e çağırdığı, birbirlerinin gırtlaklarına saldırmak için hazırda bekleyen bu dine mensup din adamlarıydı. İmparator onlardan, aralarındaki meseleleri derhal çözmelerini istedi. Verdiği mesaj alınmıştı. Zatı şahaneleri, ya siz halledersiniz ya da ben sizin için çözerim demeye getiriyordu. O günlerde Hıristiyan dünyasının en büyük tartışma konusu Hazreti İsa üzerine olandı. Arius ve Athanas isimli iki din adamı ve yandaşları bu konuyu öldüresiye tartışıyorlardı. Athanas, İsa tanrıdır diyor başka bir şey demiyordu. Arius ise İsa'nın tanrı olmadığına, peygamber olduğunda ısrar ediyordu. Toplantı yapıldı ve sonuçlandı. İsa kesinlikle tanrıydı. Herkes tarafından bu böyle bilinmeliydi. Athanas kazanmış, Arius kaybetmişti.”

“Yani...” diye sormuştu genç adamın konuşmasını kesip mavi gözlerini yine sonuna kadar açarak Elif. “Hazreti İsa, imparatorun emri ve din adamlarının kararıyla mı tanrı oldu?”

Anastas genç kızın ironik sorusunu aynı edayla cevaplamıştı.

“Oldu mu olmadı mı ona, beni dinledikten sonra özgür iradenle, kendi başına karar vereceksin.”

Sonra yaklaşık iki saat konuşmuştu Anastas ve anlattıkları genç kıza alabildiğine ilginç gelmişti.

O susunca, Elif dinlediği masal yarıda kesilmiş, devam edilmesini isteyen bir çocuk gibi “Eeee?” demişti.

Genç adam da kaldığı yerden şöyle devam etmişti.

“Tanrılığına karar verilen İsa’nın, peygamberden öte, gerçekten tanrısal özelliklerle donatılması gerekiyordu. Hıristiyan âleminin seçkin teologları derhal kolları sıvadılar. Ben pek inanmıyorum ama kimilerine göre havarilerden Aziz Pavlus, onlar için ihtiyaçları olan altyapıyı zaten hazırlamıştı. Müritleri, onun kendileri için çizdiği yolda, çalışmalarını derinleştirdiler.”

Genç kız Anastas’ın sözünü kesmişti.

“Neden inanmıyorsun Pavlus’un ihtiyaç duyulan altyapıyı hazırlamış olduğuna?”

Genç adam, Elif’in yakaladığı noktaların hep en önemliler olduğunu düşündü ve bir kez daha doğru insanla karşılıklı oturuyor olduğu kararına vardı.

“İzmit Konsülü’nde kabul edilen Yeni Ahit, büyük ölçüde Pavlus’un İsa öğretisinin üzerine oturuyordu. Ama bir terslik vardı. Pavlus’un kaleme aldığı metinler İsa’dan hareketle yazılmamış, bir başkasının hayatından ve sözlerinden kopya edilmişti.”

Anastas, eğer detaya girmezse Elif’in bocalayacağından emindi. Bu nedenle bu noktada konuşmasını biraz geniş tuttu.

“İstersen önce, Aziz Pavlus’la ilgili çok kısa bilgi vereyim. Sonra kendi başına da kim olduğunu araştırmaya devam edersin. Tıpkı İsa gibi bir Yahudi’ydi Pavlus. Tarsus’ta yaşıyordu. Başlangıçta Hıristiyanlığın azgın bir muhalifiyken, İsa’yı gördükten sonra onun yoluna girdiği söylenir. Hıristiyanlığı Anadolu’ya tanıtanın da o olduğu iddia edilir. Eğer kendine bir İncil satın alır, Luka’nın yazdığı Elçilerin İşleri isimli bölümü okursan ve tabii yazılanlar da doğruysa, Pavlus’un Hıristiyanlık âlemi için ne kadar önemli rol oynadığını anlarsın. Ayrıca elin değmişken, Roma, Korint, Galatya, Efes, Filibe, Kolose, Selanik halklarına olan mektupları da oku. Hıristiyanlık açısından çok önemlidirler. Timoteus, Titus ve Filimon gibi önemli insanlara mektupları da onlara keza. İbraniler için yazılan mektubun da yine Pavlus tarafından kaleme alındığı iddia edilir. Kısacası, az önce de söylediğim gibi, kimilerine göre neredeyse Hıristiyan teologların İsa’yı tanrılaştırmak için ihtiyaç duydukları tüm altyapıyı sağlayan adamdır Pavlus.”

“Dur, dur, dur bir dakika” demişti bu konuşmanın üzerine Elif ve şöyle devam etmişti.

“Ben senin papaz okulunda birlikte okuduğun arkadaşlarından biri değilim. Hıristiyanlık konusunda bilgilerimin çok az olduğunu göz önünde bulundurarak anlat.”

İlk dakikada söylemesi gereken bu sözleri biraz utandığı için erteleyip durmuştu genç kız ama sonunda içini döküp rahatlamıştı. İsteddiği etkiyi sağlamıştı ve artık cevabını asıl merak ettiği soruyu sorabilirdi.

“Şimdi söyle, ortaya çıkartacağımız ve Hıristiyanlık dünyasını şoka sokacak *büyük yalan*’la Pavlus arasındaki ilişki tam olarak ne?”

Genç kızın sorusu üzerine Anastas çok hızlı gittiğini düşünmüş, her şeye baştan başlamıştı.

“Şimdi, İzmit toplantısında İsa’nın etiyle, kemiğiyle, ruhuyla filan tamamen tanrı olduğuna karar verilmişti ya hani, işte bunun için bazı mucizelerinden de söz edilmesi gerekiyordu. Mucizeleri

hikâye eden ise Pavlus'tur. Böyle söyledim diye sakin onu gözünde büyütüp kabiliyetli bir zat olduğu vehmine kapılma. Olsa olsa büyük bir kopyacıdır. Ve şimdi sıkı dur! Hazreti İsa'ya mucize kabilinden yakıştırılmış ne varsa, kendisiyle aynı dönemde yaşamış ve gerçekten muhteşem bir adam olan pagan filozof Apollonius'tan ödünç alınmıştır. Özellikle ödünç alınmıştır dedim çünkü çok yakında, senin de katkıyla bu durum değişecek.”

Anastas'ın son sözleri, Elif'in mavi gözlerinin açılmasına yol açmıştı.

“Dün akşam biraz konuşmuştuk Apollonius üzerine. Şu Roma İmparatorluğu'nun çeşitli yerlerine, şerefine on yedi anıt dikilen filozoftan söz ediyorsun. O zaman hatırlayamamıştım kim olduğunu, şimdi hatırladım” demiş, büyük bir buluş yapmışçasına şöyle devam etmişti.

“Kemerhisarlı olduğunu da biliyorum aslında.”

Anastas “Bravo!” deyince de mahcup olmuş, toparlamaya çalışmıştı.

“Bizans Sanatı okuyan birinin böyle şeyleri bilmesi sıra dışı bir durum değil. Üstelik bu konuyu bir yıl süreyle Londra'da da araştırma fırsatı bulduysa. Buna karşılık, isimlerini unuttuğum iki kişi var. İznik Konsülü'nde biri kaybetmiş öteki kazanmıştı hani?”

“Unuttuğun isimler Arius ve Athanas. İlki İsa'yı peygamberlikle sınırlı tutmaktan, ikincisi tanrılaştırmaktan yanaydı.”

Genç adam Elif'in bu sorusunu da cevapladıktan sonra, bugünlük bu kadar yeter der gibi bir tavır takınmış, kızın da aynı ruh haline gelmesini beklemişti.

Savaş Sonrası Tablosu

Elif, Gezi Pastanesi'nin kapısında bir süre daha oyalandı. Anastas'la az önce pastanede neler konuştuklarını düşünmeyi sürdürdü.

Gümüşsuyu çıkışında kurulu barikattan aşağıya doğru yürüyen Anastas görünmez olunca, sıranın kendisine geldiğini hatırladı genç kız. O da aksi istikamete yürüyerek Taksim'den çıkmalıydı.

Bir kısmı polisten gelecek herhangi bir saldırıyı savuşturmak için barikalarda bekleyen, diğerleri bir gün ve gecelik savaşın izlerini silmek için temizlik yapan gençlerin arasından yürümeye başladı.

Muhteşem bir iş yapıyordu arkadaşları. Bu tür davranışlarıyla, hükümet yanlısı medyanın kendilerini kamuoyuna takdim etmeye çalıştığı gibi kavgacı, gürültücü, yıkıcı, dökücü olmadıklarını dosta düşmana göstermiş oluyor, üzerlerine yapıştırılmaya çalışılan “vandal” etiketini şık bir vuruşla sahiplerine iade ediyorlardı. Çevreci duruşları, kendilerine cop, biber gazı, basınçlı su ile saldıran polise karşı bile insanca davranışlarıyla tüm kamuoyunda son derece olumlu bir imaj oluşturuyor, haklıyken haksız duruma düşmemek için gerçekten akıllıca bir strateji uyguluyorlardı.

Elif bütün bunları düşünerek yürürken sağdan soldan, özellikle de Gezi Parkı'ndan gelen haykırışlara kulak verdi. Ona en uygun sesler yine park tarafından geliyordu.

“Demek...” diye düşündü. “Dün sabah polis tarafından yaka paça dışarıya atılmaya çalışılan dayanışma bileşenleri, parka yeniden yerleşmiş durumdalar.”

Elif, parkın durumunu yakından görmek için yürümeye devam etti. Ağaçlara zarar gelmesin diye geceler geçirdiği Gezi Parkı'nın merdivenlerini büyük olaylara birinci elden katılmış insanlara özgü, o malum ruh haliyle tırmandı. Bu arada gözüne yakılmış belediye otobüsü, greyder, polis otosu gibi araçlar çarptı. Gördükleri ürkmesine yol açtı. Bütün bunlara kesinlikle kendisi ya da gecelerini parkta birlikte geçirdiği arkadaşları yol açmış olamazdı.

Peki neyin nesiydi bu?

Kim yol açmış, bir başka deyişle hangi el çizmişti bu savaş sonrası tablosunu?

Sabahleyin hastaneye giderken de kısmen fark ettiği ama büyüklüğünün farkına tam olarak varamadığı meydan savaşının kalıntılarını Gezi Parkı'nın merdivenlerini tırmanınca tam olarak ilk kez gördü.

Gerçekten de muhteşem bir savaş sonrası tablosuydu karşısındaki.

“Tıpkı Buruegel'in masalsı resimlerinden biri gibi” dedi kendi kendine. Ve aynı zamanda, tam da onun çalışmalarında olduğu gibi alabildiğine gerçekçiydi. Savaş sonralarını temsil eden bütün resimler gibi, inanılmazdı üstelik.

Genç kız, “İnsan kavganın şehvetine kapıldığında demek bunlar oluyor!” diye düşündü. Aklına polis tarafından atılan biber gazı, sıkılan su ve yerlerde sürüklenen, coplanan, tekmelenen insanlar geldi. Etrafa yeniden baktı. Taksim Meydanı gerçekten de her köşesinde başka başka resimler olan, buna karşılık yekpare olma özelliğini de kaybetmeyen bir Buruegel tablosu gibiydi.

Elif barikatları, çöp toplayan gençleri, yakılmış araçları dikkatle incelemeyi sürdürdü. Facebook'ta gördüğü vahşet fotoğraflarını da düşünerek, kendisinin hastanede olduğu zaman diliminde, Taksim Meydanı'nda gerçekte neler olmuş olabileceğini zihninde yaratmaya çalıştı. Beceremedi.

Bir savaşın içinde bulunmakla resimlerini görmek arasında dağlar kadar fark vardı ve kendisi Taksim Hastanesi'nde, Lena'nın başında beklerken, burada ancak içinde bulunanların anlayabilecekleri büyüklükte bir savaş yaşanmıştı.

Peki kim vermişti bu savaşı?

Genç kız meydana arkasını döndü, parkın içine doğru baktı...

Simalarını gayet iyi bildiği, platformun asıl bileşenlerine mensup direnişçiler parkın içine önceki günlerden de kalıcı şekilde yerleşmeyi sürdürüyorlardı.

Yeniden geriye döndü...

Gümüşsuyu istikametinden başlayarak saat yönünde başını yavaş yavaş döndürdü. Kazancı, Sıraselviler, İstiklal, Tarlabası, Cumhuriyet Caddesi ve soluna dönüp baktığında Mete Caddesi'nin girişlerinde kurulmuş barikatlar ve üzerlerinde dalgalanan flamalar, pankartlar, bayraklar dikkatini çekti.

İşbaşı yaptığı günden itibaren AKP'nin tek bir çivi çakmayarak ve çakılmasına da izin vermeyerek bir korku abidesine çevirdiği Atatürk Kültür Merkezi de aynı şekilde boydan boya donatılmıştı. Atatürk'ün ismini taşıdığı için mi yoksa yüzü Batı'ya dönük bir sanat yuvası olduğundan mı bilinmez, AKM işbaşındaki iktidarın hışmına uğrayan kurumlardan sadece bir tanesiydi.

“Sen öyle hoyrat davranırsan, sonucu işte böyle olur!” diye düşündü Elif ve başını iki yana sallayarak meydana arkasını döndü, parkın içine doğru yürümeye koyuldu.

Çok geçmemişti ki birkaç kişi koşarak Elif'in yanına geldi. Genç kız, Lena'yı hastaneye birlikte götürdüğü direnişçileri tabii ki hatırladı. Bildiklerini onlarla paylaştı ve yoluna devam etti.

Birkaç dakika geçmeden internete ilk #DirenLena düştü. Onu yenileri izledi. Çok kısa bir zaman içinde bu iyi dilek, dünyanın her yerindeki direnişçiler tarafından tekrar edildi.

Hastanenin kapısında “Diren Lena” pankartları açıldı ve herkes Lena'yla ilgili gelişmeleri dakikası dakikasına izlemeye başladı.

Beşiktaş'taki olaylar nedeniyle, Elif'in Şair Nedim Caddesi'ndeki evine ulaşması kolay

olmayacaktı.

Genç kız, polis tarafından kesilmiş yollar ve atılan gaz bombaları yüzünden gecikeceğini anladı ve Anastas'ı aradı. Cevap alamadı. Şarjla ilgili bir sorunu olmadığını bildiği için, telefonunu kapattığını düşündü.

Genç papazın önündeki işin alabildiğine zor olduğunu gayet iyi biliyordu.

Viktor'un Şaşkınlığı

Sofya'daki din ve müzik adamı arkadaşı Viktor'la konuştuktan hemen sonra kapatmıştı Anastas telefonunu.

Arkadaşı onu, facebook ve twitter'a düşen #DirenLena ile ilgili olarak aramış ve "Bir alakası yok değil mi?" diye sormuştu.

Acı gerçeği tüm detaylarıyla dostuna anlatmak zorunda kalmıştı genç papaz. Tabii ki ne yapmak üzere olduğunu da.

"Biliyorsun değil mi?" demişti konuşmasının sonunda. "Gerçekleştirmek istediğim işi sen olmadan sonuca ulaştıramam. Onun için hazırlanmaya başlasan iyi olur. Kısa bir süre sonra Elif tarafından aranacaksın. Şaşırma."

"Hazırlanmaya başladım bile ama şu Elif dediğin de kimin nesi?" diye cevaplamıştı arkadaşını Viktor.

Anastas Lena'nın başından geçenleri anlatırken Elif'ten de söz etmiş, "Kendisine güvenebilirsiniz. Eğitimine katkıda bulunmada yarar var. Ben başladım, sen devam edersin" diye devam etmişti. Bir ara duraklamış, "Sakın mavi gözlerine kapılma" diyerek arkadaşını uyarmıştı.

"Saçmalama!" olmuştu Viktor'un ilk tepkisi bunun üzerine ve bir de soru sormuştu.

"Ne zaman başladık kızları Pisagor Cemiyeti'ne almaya?"

Anastas, "Dünden itibaren" diye cevaplamıştı Viktor'un sorusunu. Ve "Zamanın ruhu dostum!" diyerek kapatmıştı telefonunu.

Görev merkezine iyice yaklaşmış olduğu için, bu konuşmadan sonra telefonunu devre dışı bırakmıştı Anastas. Elif'in kendisine ulaşamamasının nedeni buydu.

Patrikhanede Zor Bir Zaman

Herkes tarafından çalışkanlığıyla tanınan ve gelecek vaat ettiğinde fikir birliğine varılan genç papazın patrik yardımcısına ulaşması zor olmamıştı.

O odaya girdiğinde, yakından tanıdığı patrik yardımcısının önünde ayın 11'inde gerçekleşecek Aziz Bartholomeo Günü'yle ilgili halledilmesi gereken işler listesi vardı.

"Bana yardım etmek için geldiysen Anastas..." dedi orta yaşını devirmiş adam. "Hemen bir sandalye çek ve yanıma otur. Yapılacak o kadar çok iş var ki!"

Genç papaz ne diyeceğini şaşırıldı. Orada bulunma nedenini hemen şimdi söylemezse hiç söyleyemeyeceğini biliyordu. Aceleyle konuştu.

"Aziz Bartholomeo'nun önünde saygıyla eğiliyorum. Çok yoğun olduğunuzu biliyorum. Önce Haziran 11'de Aziz Bartholomeo Günü kutlaması, ardından Haziran 29'da Aziz Petrus ve Aziz Pavlus kutlamaları ve daha sonra, ağırlığını benim taşıdığım Büyükkada Aziz Hıristos Manastırı'ndaki Üzüm Yortusu..."

Delikanlı konuşmasının bu noktasında yutkundu. Rengi iyice kaçmıştı. Patrik yardımcısı, genç adamın nefesini teslim etmek üzere olduğunu düşündü. “Belli ki çok daha önemli bir şey söyleyecek!” dedi kendi kendine. Hiç ses çıkarmayıp Anastas’ı dinlemeyi sürdürdü.

Fırsattan istifade eden genç adam kız kardeşinin başından geçenleri, şu andaki durumunu ve bu talihsizliğin kendisini nasıl etkilediğini uzun uzun anlattı. Konuşmasını söyle bağladı.

“Buraya sizden herhangi bir davranışta bulunmanızı istemeye gelmedim. Sadece ne yapacağımı söylemeye geldim. Ne sizin ve patrik hazretlerinin ne de dinimin aleyhinde iş çeviriyormuşum gibi olmasın diye, kişisel düşüncelerimi ve bundan sonra nasıl davranacağımı bilmenizde yarar gördüm.”

Sonra anlattı, anlattı...

Bitiş cümlesini de tamamlayan genç adam, patrik yardımcısının ne söyleyeceğini beklemeden “İzninizle!” dedi ve oturmakta olduğu sandalyeden kalktı, odadan çıktı.

Anastas sanki peşinde kovalayan birileri varmış gibi uzun koridorları süratle geçti ve patrikhanenin bahçesine ulaştı.

Bir hamle daha yaptı ve yaklaşık beş yüz yıldır hizmet veren binanın kapısından bir daha asla giremeyeceğini bilerek kendini dışarıya attı.

Anastas, bu adımla sadece patrikhanenin değil Hıristiyanlığın da dışına düştüğünü gayet iyi biliyordu. Doğumu kadar önemli olan bu tek adımdan, ömrünün sonuna kadar etkileneceğinin farkındaydı.

Genç adamın, geçmişiyle tüm bağlarını koparmış olarak çıktığı yeni dünyada yaptığı ilk iş telefonunu açmak oldu. Elif tarafından birkaç kez aranmış olduğunu görünce, geri aradı.

O Elif’le konuşurken, patrik yardımcısı ancak kendine gelebilmişti.

Genç adamı dinlerken açık kalmış olan ağzını kapattı, bir hayli enerji harcayarak oturmakta olduğu koltuktan kalktı ve pek de seri olmayan adımlarla patrik hazretlerinin kapısına ulaştı, isteksizce tıklattı.

“Efendim, şimdi anlatacağım meseleyi inandırıcı bulmayabilirsiniz ama sizi temin ederim ki çok ciddi...”

Plebs Sancta Korkusu

Anastas kolayına geldiği için sırt çantasının ön gözü yerine cebine koymuş olduğu küçük takı kutucuğundan iki piercing’ini çıkardı ve sağ kaşına taktı. Aklına, ayrılmaz parçaları olması gerektiğini düşündüğü bu iki metal çubuğu, bundan sonra hayatı boyunca sadece bir kez daha çıkarmak zorunda kalacağı geldi.

Taksi ararken, gayriihtiyari gözü peşinden gelen birileri olup olmadığını anlamak için arkasına gitti. İçinde belli belirsiz bir korku hissetti. Acaba izleniyor muydu? Türkiye’de hissedilenin tersine, patrikhanenin maddi ve manevi gücünün ne kadar büyük olduğunu gayet iyi biliyordu.

Uzunca bir süre imparatorlarla neredeyse eşit düzeyde, kimi zaman daha fazla etki sahibi olan patrikler, devran dönüp hükümler alanı Müslüman mahalline dönüşünce güçten düşmüş gibi görünmeye başlamışlardı. Bilenler, bunun buzdağının sadece görünen tarafı olduğunun gayet iyi farkındaydılar. Türkiye sınırları dahilinde etkisi azalsa da cemaati buharlaşıp yok olmamış, sadece yer değiştirmişti. Bu değişiklik ise maddi ve manevi gücünde bir azalmaya yol açmamış, tersine pek

çok açıdan işine bile yaramıştı.

Anastas geride bıraktığı binadan süratle uzaklaşırken, aklına Plebs Sancta'ya öldürtülen, malları mülkleri yağmalanan Ermeniler ve Yahudiler geldi. Sırtından beline doğru soğuk bir ter damlası yuvarlandı.

Olay 1054 yılında, dönemin imparatoru IX. Konstantin'in Haçlı baskısı sonucu patrikhaneyi gözden çıkarması üzerine gelişmişti. Bu duruma izin verirse kendi konumunun da etkileneceğini hisseden dönemin patriği "Din elden gidiyor!" diye yaygarayı basmış, eli sopalı birliklerini harekete geçirmiş, ortalığı kan gölüne çevirmişti.

IX. Konstantin her geçen gün çığırından çıkan eli sopalı grupla baş edemeyeceğini anlayınca patrik hazretlerine ricacı göndermişti. İmparatorun konumuyla ilgili herhangi bir değişiklikte bulunulmayacağını garanti etmesi üzerine, patrik bu savaştan gücüne güç katarak çıkmıştı. Ve tam da imparatorun beklediği gibi olmuş, onun tek kelimesiyle, Plebs Sancta mensupları canavarlıklarına son vermiş, evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Anastas, İstanbul'da artık patrik hazretlerinin bir işaretiyle sokaklara çıkacak kitleler kalmadığını tabii ki biliyordu. Buna karşılık, dini elden gideceğine, ölümü göze alacak, bütün servetini bu yolda feda edecek cemaat mensuplarının bulunduğu da gayet iyi farkındaydı.

Genç adam önünde duran taksiye atlarken, arkasına bu nedenle bir kez daha baktı.

Şoföre "Florya'ya gideceğiz" derken, günümüz dünyasında fedailere gerek kalmadığını, artık aynı işlerin parası ödenen profesyonellerce mükemmelen yerine getirildiğini düşündü. Bu arada telefonunu yeniden aktif hale getirip Elif'i aradı ve evine ulaşip ulaşamadığını sordu. Genç kız onu nefes nefese cevapladı.

"Çalışıyorum. Ama ortalık çok karışık. Senin yerinde olsam biraz facebook ve twitter'a bakarım."

Anastas mesajı almıştı. "Tamam" deyip telefonu kapattı ve internet üzerinde mini bir sörf yaptı.

Almanya, İspanya, Portekiz gibi ülkelerin başkentlerinde meydanları dolduran Türkler "Hükümet İstifa!" sloganları atıyor, "Her yer Taksim her yer direniş!" pankartları taşıyorlardı.

Genç adam, dünya televizyonlarının ana haber bültenlerine girdiğinden emin olduğu bu görüntülerden tek bir karenin bile Türkiye televizyonlarında yer almayacağını adı gibi biliyordu. Ertesi gün yayımlanacak gazetelerin hiçbirinde de bu fotoğraflara yer verilmeyecekti. Buna karşılık, şu anda kendisi dünyanın öteki ucunda olup bitenleri nasıl öğreniyorsa, başkaları da öğreniyor olmalıydı.

Genç adam girdiği bir başka platformdan da, CNN'in ABD'deki merkezine yönelik olarak "Satılık medyayla anlaşmanı iptal et!" kampanyası başlatıldığını öğrendi. Kampanyaya katılanların istekleri çok açıktı. İzleyiciler, bir dünya devi olan yayın kuruluşundan, hükümet yanlısı habercilik yaptığı, daha doğrusu "haberciliği kötüye kullandığı" için CNN Türkiye'yle işbirliğini bitirmesini istiyorlardı. Hazırlanmış elektronik formu doldurarak imzacılara katıldı. Böylece bir kişi daha fazla olmuşlardı.

Anastas süratle gazetelerin internet sitelerini taradı. Direniş'le ilgili tek haber yoktu. Yeniden facebook ve twitter'a döndü..

Olaylar tırmanıyordu!

Bodrum'da polis saldırılarına karşı halk direniyordu, Eskişehir'de ve Samsun'da sokağa dökülenlerin sayısı artıyordu, İskenderun'da ve Ankara'da polisin gerçek mermi kullandığı iddia

ediliyordu, ayrıca yine Ankara'da panzer bir eylemciyi ezmişti, İzmir'de AKP binası ateşe verilmişti, Türkiye'nin her yerinde insanlar ellerinde tencere ve tavalarla sokağa çıkmış "Tayyip İstifa!" diye haykırıyordu.

Anastas internette gezinmeyi sürdürürken, taksi Florya'ya ulaştı ve tam da onun istediği havayolu şirketinin önünde durdu.

Deniz Uçağı Anlaşması

Genç adamın ne istediğini anlayan sekreter onu derhal satış sorumlusunun odasına aldı.

"Mümkün olduğu kadar kısa sürede Athos'a gitmek istiyorum" dedi Anastas kestirmeden.

"Nerede bu Athos?" diye soran satış sorumlusunun sorusunu, ayağa kalkıp duvarda asılı haritadan gitmek istediği yeri işaretleyerek cevapladı genç papaz.

"Bakın şurası. Halkidiki Yarımadası'nın uç kolundan en üste kalan. Dayandığı dağın ismi de Athos. Türkler Aynaroz olarak bilirler."

Daha çok Bodrum, Marmaris, Fethiye, Kaş gibi Ege ve Akdeniz yolcularının isteklerine karşılık vermeye alışık olan satış sorumlusu, genç adamın açıklamasını şaşırarak dinledi ve "Sizi bir dakika yalnız bırakacağım" diyerek çıktı. Az sonra geriye başka biriyle döndü.

"Ateş Bey deniz uçağı pilotumuzdur ve aynı zamanda şirketimizin sahibidir. Ne istediğinizi kendisine anlatabilir misiniz lütfen?"

Anastas ne istediğini bir kez de Ateş Kaptan'a anlattı. Orta yaşlı olmasına karşın çok dinç bir görünüm sergileyen pilot, "Öncelikle birkaç şey sormam lazım" dedi ve art arda sorularını sıraladı.

"İlk olarak, Yunanistan vizeniz var mı? İkincisi Athos özerk bir bölgedir ve buraya giriş yapmak için özel bir izne ihtiyaç olduğunu biliyorum. Bu izne sahip misiniz? Ve son olarak sizi Athos'a götürdükten sonra, geri dönmek için bir süre beklememizi istemişsiniz. Ne kadar bekleyeceğiz? Saatler mi günler mi? Eğer günlerse, bu seyahati karşılamaya yetecek paranız var mı?"

Anastas, güler yüzüne karşın aksi olduğunu hissettiren pilotla ilgili olarak, "Bir de uçağı bu adam kullanacaksa yandım!" diye düşündü. Ardından, soruları sırasına göre yanıtlamaya başladı.

"Yunanistan vizesine ihtiyacım yok. Hem Türk hem de Yunan pasaportum var. Athos bölgesine girmek için özel izne de ihtiyacım yok. Çünkü istediğim kadar orada kalma hakkına sahibim. Üçüncü sorunuzun cevabına gelince, yarın sabah günün ilk ışıklarıyla yola çıksak, sabahleyin orada olsak, işimi öğlene kadar tamamlasam ve hemen geri dönsem, bana herhalde fazladan bekleme ücreti ödetmezsiniz."

"Ödetmeyiz" dedi Ateş Kaptan ve ekledi. "Gidiş ücretimizi alırız, dönüşünüz için de aksi takdirde boş döneceğimizi varsayıp yüzde elli indirim yaparız. Yalnız, yarın sabah uçmayı unutun. Gerekli hazırlıkları yapabilmemiz için en azından bir güne ihtiyacımız var."

"Pekâlâ" dedi genç adam ve elini pilota uzattı.

"Bana IBAN numaranızı ve ödemem gereken meblağı söyleyin, hemen burada banka hesabınıza transfer yapayım. Bir de tabii, uçağı nereden ve kaçta bineceğimi öğrenmem gerekiyor."

Anastas ve pilot el sıkışırken, satış sorumlusu haritanın üzerinde uçulacak mesafeyi ölçtü, hesap makinesinde bazı işlemler yaptı. Çıkan sonucu bir küçük kâğıdın üzerine banka hesap numarasıyla birlikte yazdı ve genç adama uzattı.

Anastas'a İlk Uyarı

Genç adam, uçak şirketinin sekreterinden rica ettiği taksiye doğru yürürken telefonu çaldı. Gelen telefonun Elif'ten olduğuna o kadar emindi ki bakmadan "Alo, uçak hazır" dedi heyecan içinde. Karşı taraftan gelen sesin bir erkeğe ait olduğunu anlayınca ter içinde kaldı.

"Anastas Bey'le mi görüşüyorsunuz?"

"Evet" diye cevap verdi gelen soru üzerine biraz paniğe kapılarak.

"Anastas benim, Dimitri" dedi karşıdaki ses. "Hatırladın mı?"

Hatırlamıştı ve Dimitri'nin kendisini neden aradığını gayet iyi anlamıştı. Uzun bir suskunluktan sonra, "Nasılsın Dimitri?" diye cevapladı soruyu.

Karşıdaki ses soruya cevap vermek yerine "Seninle hemen görüşmem lazım!" dedi ne cevap alacağını merak eden bir tonlamayla.

"Hemen mi?" diye sordu vakit kazanmak için Anastas. Karşı taraf "Hemen!" diye cevap verince "Hemen olmaz. Halletmem gereken bazı işler var" dedi. "Müsait olunca ben seni arasam olmaz mı?"

"Olmaz!" diye cevapladı Anastas'ın sorusunu Dimitri. "Çünkü..." dedi. "Seninle şu halletmem gereken iş üzerine konuşmak istiyorum. Aslında, halletmemen gereken iş desem daha doğru olur."

Mesele anlaşılmıştı. Patrikhane beklediğinden de kısa bir süre içinde savunmaya geçmiş, Yunanistan'da okurlarken yakın arkadaşlık ettiği İstanbullu bir genç olan Dimitri'yi devreye sokmuştu.

Anastas, zengin ve dini bütün bir ailenin oğlu olan Dimitri'nin yanı sıra, konunun başka kimlere intikal etmiş olabileceğini aklına getirmek bile istemedi. Başına gelebilecekleri önceden biliyordu ve kararını olabilecek her şeyi göz önünde bulundurarak almıştı.

Karşısındakinin "Dur!" filan gibi sözlerine aldırmadan, "Ben seni sonra ararım Dimitri" dedi kararlı bir ses tonuyla ve telefonu kapattı.

Patrik yardımcısının odasında küçük bir kriz masası kurulmuştu.

Dimitri konferansa almış olduğu cep telefonunu kapattır kapatmaz "Duydunuz!" dedi. "Sonuna kadar gitmeye kararlı."

Patrik yardımcısının keyfi iyice kaçmıştı. Patrikten aldığı "Ne yaparsan yap, bu problemi çöz!" talimatını nasıl yerine getireceğini bilemediği yüzünden belli oluyordu. Acaba şu Dimitri ile birlikte gelen iki güvenlikçi meseleyi halledebilecekler miydi?

O tam bunları düşünürken, güvenlikçilerden biri, "Telefonda, uçağın hazır olduğundan söz etti. Nereye gidiyor olabilir sizce?" diye sordu.

Dimitri ve patrik yardımcısı da adamın dikkat ettiği cümleyi duymuşlardı kuşkusuz ama üzerinde durmak akıllarına gelmemişti. Anastas "Uçak hazır!" demişti telefonu açar açmaz gerçekten de. Acaba hangi uçaktı bu?

Sıra öteki güvenlikçideydi. O da konuşmanın başka bir boyutuna dikkat çekti.

"Bu sözleri kime söylemiş olabilir? Telefonu açar açmaz uçağın hazır olduğu bilgisini verdiğine göre, giriştiği işi birlikte yapacağı biri daha olmalı. Kim olabilir? Bir fikriniz var mı?"

İki güvenlikçinin soruları hem Dimitri'yi hem de patrik yardımcısını umutlandırdı. Kendi dikkatlerinden kaçan bu iki önemli noktayı yakaladıklarına göre, "iş"i doğru insanlara ihale etmek üzereydiler.

Patrik yardımcısı “beyler” diye hitap etti iki güvenlikçiye ve Dimitri’ye döndü. “Bu mesele patrikhanemiz için, dahası Hıristiyanlık âlemi için hayati önem taşıyor. Para pul önemli değil, ne yapıp yapıp Papaz Anastas’ın oyununu bozmanız gerekiyor. Çünkü...”

Anastas’ın Uzun Yolu

Genç papazın beyni taksiye bindiği andan itibaren süratle çalışmaya başladı. “Oğlum Anastas, çok da gerekmiyor ama artık Büyükkada’ya istesen de gidemezsin” diye söylendi. Patrik yardımcısı çoktan Aya Hıristos Manastırı’nı arayıp, binalara bekçilik yapan aileyi durumdan haberdar etmiş olmalıydı.

Bir de kendi ailesiyle temas kurması doğru olmazdı. Çünkü babasını ve annesini yakından tanıyan patrikhane yetkilileri, muhtemelen evlerine giderek yardım istemiş olmalıydılar. Genç adam, ailesinin önce Lena’nın durumu ve ardından kendi yaptıkları nedeniyle yıkılma noktasına gelmiş olacağını düşündü.

Başına geleceklerin muhasebesini önceden yaptığı için, bu tür konuların üzerinde durmaması gerektiğine karar verdi. Gerçekleştirilmesi gerçekten zor olan bu işi, kendisiyle durmaksızın hesaplaşarak çözmeye çalışması sonuç alamamasına yol açabilirdi.

“Eğer iç rahatlığıysa mesele olan...” diye söylendi. “Bu konuyu zihnimde yıllarca evirdim çevirdim. Karar vermem bir travmaya bakıyormuş. O da oldu.”

Kaldı ki sadece kendisi değildi bu fikirde olan. Pek çok Pisagor Cemiyeti üyesi kendisini gibi düşünüyordu. Yüzyıllardır ve çeşitli nedenlerle ertelenen bu önemli iş, “zamanın ruhu” nedeniyle, onun yaşadığı döneme rast gelmişti o kadar.

Öte yandan, çeşitli nedenlerle bu kararı uygulamaya en yakın Pisagor Cemiyeti üyesinin kendisi olduğunu da biliyordu genç adam. Yine de bir mecburiyeti yoktu tabii ki. Tekrar tekrar düşünmesinin önünde de bir engel bulunmuyordu.

“Hayır, hayır oğlum Anastas bu işler böyle olmaz” dedi ve bir daha bu konuyu düşünmemeye, sadece işe yoğunlaşmaya karar verdi.

Kendi evine gidemeyeceğine göre, geceyi acaba Elif’inkinde geçirebilir miydi? Hemen kızı aradı. “Merhaba, ulaşabildin mi evine?” diye sordu.

“Hayır ama yaklaştım” dedi genç kız.

Anastas, tanışmasının üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden, bir kıza, evinde kalmak istediğini söylemesinin doğru olup olmayacağını bilemedi. Öte yandan, geçen akşamı konuşarak bile olsa birlikte geçirdikleri bir gerçektir. Ve önlerinde birlikte kotarmaya karar verdikleri kocaman bir “iş”leri vardı. Genç adam lafı dolandırmayıp doğrudan konuşmaya karar verdi.

“Sana gelmek istersem, hangi yolu kullanmam doğru olur?”

Genç kız uzun boylu düşündü.

Cevabın hemen gelmemesi genç adamı tedirgin etti. Sonra Elif konuşmaya başlayınca, neden uzunca düşündüğünü anladı.

“Kesinlikle Taksim, Mecidiyeköy istikametlerini kullanma. TEM üzerinden Boğaziçi Köprüsü’ne kadar yaklaşabildiğin kadar yaklaş. Muhtemelen bir noktada yolun kesilecek çünkü Beşiktaş’a araçla inme ihtimalin yok. Sürmekte olan gösteriler nedeniyle yollar kapalı. O noktada taksiden in, yürüyerek Şair Nedim Caddesi’ne gel ve beni ara.”

Anastas rahatladı. Öte yandan genç kızın söyledikleri şaşırmasına yol açmıştı. Demek ortalık bu

kadar karışık? Geçen süre zarfında, direniş sönmeğe şöyle dursun daha da boyut kazanmış olmalıydı. Telefonunu açıp internete girdi.

Başbakan Gezi Direnişine katılanlar için “birkaç çapulcu” demişti ve o andan itibaren inanılmaz miktarda facebook ve twitter kullanıcısı isminin başına “çapulcu” sözcüğünü ilave etmişti.

Duman grubunun direnişten hareketle bestelediği “Eyvallah” isimli parça paylaşılma rekorları kırıyordu.

İstanbul’da bir gencin öldürüldüğü haberi paylaşılmış ama henüz hiçbir resmi makam tarafından doğrulanmamıştı.

Beşiktaş’ta eylemciler bir iş makinesinin üzerine POMA yazarak TOMA’lara nazire yapmışlardı.

Anastas üzerinde “POMA” yazılı iş makinesinin doludizgin TOMA’lara doğru gittiğine dair resmi görünce, bu cinliğe ve cesareti gösteren Çarşı grubuna bir kez daha şapka çıkardı, “Aslanım Beşiktaş!” dedi içinden.

Facebook’ta dolaşan “Takımım Fenerbahçe –ya da Galatasaray– yükselenim Çarşı” mesajları da gösteriyordu ki Çarşı grubu sadece Beşiktaşlıların değil tüm sporseverlerin gözünde devleşmişti.

Tam da Elif’in tahmin ettiği gibi, Anastas’ın bulunduğu taksinin şoförü iyice yavaşlayan trafiği bahane ederek, “Abi bundan sonra galiba gidemeyeceğiz” dedi ve şöyle devam etti.

“Arada bir merkezle konuşuyorum, ortalık yıkılıyormuş. Benim de zaten arabayı teslim etme zamanım geldi...”

Anastas adamı daha fazla konuşturmamak için taksimetreye baktı, ödemesini yaptı ve Zincirlikuyu’da araçtan indi. Elif’i aradı, nerede olduğunu söyledi, tarif aldı. Önünde yürümesi gereken uzun bir yol vardı.

Zamanın Ruhı

Elif, Anastas’ın uzattığı alışveriş torbasını alırken, karşılığında facebook sayfası açılmış cep telefonunu uzattı.

Genç adam ekrandaki haberi dikkatle okudu. Tüm Türkiye direnmeye başlamıştı.

“Biz daha büyük direneceğiz” dedi gülümseyerek ve sağ kaşındaki piercing’leri işaret etti. Bu arada içeriye girdi ve bulduğu ilk koltuğa oturdu. Söylemek istediklerini hiçbir sıraya koymadan anlatmaya koyuldu.

“Ayasofya’daki Deisis Kompozisyonu’nu hatırla. İsa olarak bilinen figürü gözünün önüne getir. Sağ kaşının üzerinde incecik iki iz vardır. Bu izler 11 sayısını işaret eder. Sana 11’le ilgili anlattıklarımı eminim hatırlıyorsundur.”

Elif başını salladı. “Nasıl unutabilirim ki!” dedi.

“Kaldığım yerden devam etmemi ister misin?”

Genç kız “Lütfen...” diye cevapladı Anastas’ın sorusunu. Elinde yiyecek torbasıyla genç adamın karşısına oturdu.

“Bir yerde kaşında yukarıdan aşağıya iki çizgi olan birini görünce aklına mutlaka Apollonius’u getir. Deisis Kompozisyonu’nun asıl karakterini. Çünkü o, Pisagor Cemiyeti’nin kurucusudur. Bu tür figürler, özellikle de Anadolu’da, zorla Hıristiyanlaştırılan paganların, İsa’yı yüceltiyormuş gibi yapıp Apollonius’u onurlandırmalarıdır aslında.”

Elif’e ilk gördüğünde de ilginç gelmiş olan piercing’ler, böylece farklı bir de anlam kazanmış

oluyordu.

“Senin piercing’lerinin nedeni de Apollonius’u onurlandırmak öyleyse?” dedi ve bir tahminini soru şeklinde dile getirdi genç kız. “Yoksa sen de onun kurduğu Pisagor Cemiyeti’nin bir üyesi misin?”

Anastas gülümsedi. “Her ikisi de!” diye kestirip attı.

Başka bir zaman, mekân ve durumda asla açığa vuramayacağı, kardeşi Lena ve cemiyet mensuplarının dışında kimsenin bilmediği bir gerçektir bu.

Ama mademki “zamanın ruhu” diye bir şey vardı, Papaz Anastas da bu ruhun işaret ettiği doğrultuda yürümeye başlayabilirdi.

Anastas’ın sözünü tamamladığını gören Elif, ayağının dibindeki alışveriş torbasını işaret etti ve “Bir şeyler yiyelim mi?” diye sordu.

Birlikte mutfağa giren iki genç mükellef bir akşam yemeği tepsisiyle salona döndüler ve ellerindeki tabakları masaya yerleştirdiler.

Dışarıdan gelen biber gazı kokusu ve sloganlar eşliğinde yemeklerini yerken, durmaksızın konuştu iki genç. Konu doğal olarak Apollonius’tu. Elif sordu, Anastas anlattı.

“Tarihsel kayıtlar, peygamberliği çalınan Tyanna’lı Apollonius’un güzel bir bebek olarak doğduğuna, hoş bir çocuk ve yakışıklı bir delikanlı olduğuna vurgu yaparlar. Gençliğini ve yaşlılığını tasvir eden, zamanımıza da kalmış heykelleri, bu tespitlerin doğru olduğunun birer kanıtıdır. Oysa aynı dönemde dünya üzerinde bulunduğu söylenmesine karşın, Hazreti İsa’dan geriye kalan tek bir somut delil yoktur. Bırak heykeli filan, bir tek satır yazı bile bulamazsın. Apollonius’tan geriye kalanlar ise saymakla bitmez.”

Anastas bu sözleri söyledikten sonra etrafına öylesine bir göz attı, “Sofu Hıristiyanlar beni duysalar, şuracıkta çarmıha gererler” dedi ve ne hikmetse tam da o anda Elif’in Şair Nedim’deki öğrenci dairesinin kapısı şiddetli bir tekmeyle açıldı, içeriye pavyon fedaisi kılıklı iki adam girdi.

İkisi de silahlı ve siyah giysili adamlardan biri, “Kıpırdamayın düşünmeyin bile!” dedi.

Öteki sağa sola göz attıktan sonra balkondan kestiği bir çamaşır ipiyle geri döndü. Anastas’ın ellerini arkadan bağlamaya girişti.

Siyah giysili adamlar tüm dikkatlerini Anastas’a yöneltince, Elif bir hamlede açık kapıdan fırladı, merdivenleri koşarak indi ve kendini sokağa attı. Etrafına bakınan genç kız, köşe başında toplanmış olan genç grubuna doğru bağırarak koşmaya başladı.

“Koşun! Buraya gelin! Direnişçi genci polisler götürüyor!”

Elif’i ciddiye almayıp bütün dikkatlerini Anastas’ın üzerine yönelttiklerine bin pişman olmuştu iki adam. Biri, dışarıdan gelen bağrışmalar üzerine pencereye yöneldi. O arkadaşıyla birlikte apartmana girerken köşede duran gençlik grubu, başlarında Elif’le beraber büyük bir kızgınlıkla sokak kapısına yaklaşıyordu.

Pencereden aşağıya bakan adam, “Elindeki ipleri keselim, dışarıya böyle çıkartamayız” dedi ve masanın üzerindeki ekmek bıçağıyla düşüncesini gerçekleştirdi.

Öteki, “Buradan birlikte çıkacağız!” diyerek zorla ayağa kaldırdı Anastas’ı.

Genç adam, “Çantam olmadan hiçbir yere gitmem” dedi ve uzanıp sırt çantasını aldı, sırtına geçirdi.

İki ücretli eşkıya, kararlaştırmış gibi silahlarını aynı anda bellerine soktular ve genç adamı kollarına girerek önlerine kattılar.

“Dışarıya çıktığımızda, isteyerek bizimle geldiğini söyleyeceksin!” diye uyarıda bulundu biri.

Oysa dışarıda, ne onların beklediği ne de Anastas’ın korktuğu gibi oldu. Kapının önüne toplanmış kalabalık, dışarıya çıkan üç kişinin etrafını bir anda sardı ve uzun atkuyruğu saçlı, piercing’li genç adamı öteki iki kişiden ayırıp kendi içinde yok etti.

Ortaköy’de Gün Doğarken

“İlk işimiz iki telefon almak olmalı.”

Şair Nedim Caddesi’nden uzaklaşır uzaklaşmaz kendisinin ve Elif’in telefonlarını bulduğu ilk çöp tenekesine atmıştı Anastas.

Geceyi telefonsuz geçirmek iki gence bir hayli sıkıcı gelmişti. Ayrıca etrafta neler olup bittiğini öğrenemedikleri için de alabildiğine tedirgin olmuşlardı.

Elif, “Sadece gelişmeleri öğrenmek için değil, az sonra ayrıldığımızda birbirimizle haberleşmemiz için de gerekecekler” dedi Anastas’a.

Ortaköy’de bir banktaydılar.

Anastas, “Elif’le ilgili bir gelişme olduysa ya da havayolu şirketi bir aksiliği haber vermek için aradıysa, tabii ki ulaşamadılar” diyerek öteki endişelerini de paylaştı Elif’le.

Genç kız Anastas’ın haklı olduğunu düşündü. Özellikle Elif’in durumu hakkında bilgi alabilmeleri için, derhal telefon edinmeliydiler. Anastas’ın, kız kardeşini aklından bir an olsun çıkartmadığından emindi. Onu üzmemek için bu konuyu atladi ve “Yarın sabah uçacaksın değil mi?” diye sordu.

“Evet. Ben bu sabahın ilk ışıklarıyla gitmek istedim. Ama gerekli izinleri almak ve hazırlıkları yapmak için en azından bir güne ihtiyaçları olduğunu söylediler.”

“Olsun...” dedi genç kız. “Bir gün önce, bir gün sonra fark etmez. Değil mi?”

Genç papaz Elif’in ciddiyetle sorduğu bu soruyu, “Doğru. İki bin sene beklediğine göre, bir gün daha gecikirse dünyanın sonu gelmez” diyerek tebessümle cevapladı.

Aldığı cevap genç kızın hoşuna gitti. Delikanlının her şeye rağmen gülümsüyor olabildiğini önemsedi.

Güneş ilk ışıklarını köprünün Anadolu yakasındaki ayağının dibinden gösterdi. Az sonra yükselip İstanbul’u aydınlığa kavuşturacaktı.

Genç adam elini güneşe doğru uzatarak konuştu.

“Gün dediğin nedir ki? Altın top yükselmeye başlayacak, elimle işaret ettiğim çizgiyi çizecek ve şurada en yüksek noktasına gelecek, sonra şu istikamette hareket edip aşağıya doğru inişe geçecek, nihayetinde yok olacak. Ama acaba gerçekte böyle mi? Tabii ki değil. Tam tersi. Bundan iki bin altı yüz sene önce, ilk kez Pisagor söyledi aslında hareket edenin Güneş değil de Dünya olduğunu.”

Sözlerini tamamlayan Anastas, yeni cümlesine başlarken eliyle gökyüzüne bir İtalya haritası çizdi ve en alt noktasına bir işaret koydu.

“İtalya’nın güneyinde, çizmenin tam tabanında bulunan Crotone’de, ders verdiği okuldaydılar. Çevresi öğrencilerle sarılıydı. Çalışmalarını masanın üzerine serilmiş ıslak kum üzerinde yapıyorlardı. Pisagor anlatacaklarını anlatıyor, ders bitince kumu düzeltiyordu. Derslikten çıkıldığında, beyinlere depo edilen bilgiler dışında, geride hiçbir somut kanıt kalmıyordu.”

Genç adamın hareket edenin Güneş değil de Dünya olduğunu anlatırken ve büyük bilge Pisagor’un derslerini nasıl verdiğini tasvir ederken takındığı tavra bayıldı Elif.

“Ben...” dedi arkadaşını konuşmasında yalnız bırakmamak için. “Pisagor teoremini biliyorum.” Ve başladı teorimi ezberinden okumaya.

“Bir dik üçgende, iki dik kenarın karelerinin toplamı, hipotenüsün karesine eşittir.”

Sözler ağzından çıktıktan sonra, karıştırmış ya da söylediğinden tam da emin değilmiş gibi, “Ya da bunun gibi bir şey” dedi gülerek.

“Daha güzel ifade edilebilir ama yanlış değil” dedi genç adam. “Bak unutmamışsın görüyor musun?” diye ilave etti.

Az sonra güneş karadan tamamen koptu, her yer ışıl ışıl oldu. Bir sıcak gün daha başlamıştı.

Anastas, “Acaba Lena nasıl olmuştur?” diye sordu bir kez daha.

Gece boyu defalarca sormuştu bu soruyu genç adam ve sormaya devam ediyordu.

“Telefonumuz olsa bir şekilde haber alırdık” diye cevapladı arkadaşının bu sorusunu üzgün bir ses tonuyla Elif.

Genç adam yüksek sesle düşünmeye başladı.

“Az sonra yeni telefonlarımıza kavuşacak olsak da annemi ve babamı arayamayız. Onların telefonunu da mutlaka bir şekilde dinlemeye almışlardır. Hastaneye de gidemeyiz. Çünkü patrik yardımcısına kardeşimin başına gelenleri anlattım. Oraya mutlaka adamlarını koymuşlardır.”

Elif arkadaşının uzun bir arayışa girmesini engellemek için, “Ben öğrenirim durumunu, merak etme” dedi ve ekledi.

“Ev ya da okul arkadaşlarımdan birinden rica ederim, gidip hastaneye bakarlar. Kimse onları tanımaz.”

Anastas’ın içi rahatladı.

Ruhun Durumu

Elif’in bulduğu çözüm Anastas’ın hoşuna gitti. Tabii ki gidip kapısında oturmak isterdi kardeşinin. Ama yapamazdı. Onun için daha fazlasını yapmalıydı. Oturup iyileşmesini beklemek değil, intikamını almak zorundaydı güzeller güzeli Lena’sının. Genç adam, düşüncesinde bile olsa, az önce kullanmış olduğu “intikam” sözcüğünü beğenmedi. “Bir düzeltme, doğruyu bulma” diye geçirdi aklından. Evet, böyle daha iyi olmuştu. Eğer tarih boyunca söylenmiş yalanlar hiç söylenmemiş, söyleyenler zamanında teşhir edilmiş olsaydı, dünya bu hale gelmezdi. “En büyük günah...” dedi kendi kendine Anastas. “Doğrusunu bildiğin halde, yalana karşı durmamandır. Yalan söyleyenlerle yüzleşmemen, onları deşifre etmemen, sanki doğru söylüyorlarmış gibi kabullenmen, seni en az o alçaklar kadar, hatta daha fazla alçaltır.”

Elif arkadaşının kendisiyle halleşiyor olduğunu fark etti. Onu rahat bırakmasının uygun olacağına karar verdi. Anastas uzun süre boğuştu düşünceleriyle. Lena’yı eksenine oturttuğu iç hesaplaşmasında, zaman zaman “Ya kardeşim ölürse?” diye de düşündü. Böyle zamanlarda yüzü karardı, gözlerinin kenarlarında ve alnında sert çizgiler oluştu.

Elif genç adamın ne düşündüğünü hissetti. Anastas’ın kardeşinin geleceğine dair endişelendiğini anlaması çok da zor değildi. Bu durumda, en iyi davranışın susmak olduğunu biliyordu. Anastas düşündükçe o sustu. Sonunda sessizliği bozan genç papaz oldu.

“Pisagor’un çözmeye çalıştığı en önemli problem nedir biliyor musun Elif?”

Güzel kız mavi gözlerini kocaman açtı ve sanki uykudan yeni uyanmış gibi bir ses tonuyla, “Hayır” diye cevapladı Anastas’ı.

“Ruhun ölümünden sonraki durumudur.”

Ve yine sustu Anastas. Tam da Lena'yı düşünürken bu konudan söz etmesi, zihninin bir köşesinde hep onun ölümünü evirip çevirdiği anlamına gelmez miydi? Ne kadar korkunç bir durumdu bu!

Genç kız arkadaşının giderek daha fazla içine kapanmaya başladığını fark etti. Bu durumun kalıcı hale dönüşmesine izin vermemeliydi.

“Açar mısın lütfen son söylediklerini?” dedi.

Anastas, sanki kendisini mecbur bırakmış gibi ağzının kenarıyla cevap verdi Elif'e.

“Pisagor'a göre, ruh bedene zincirlenmiştir. Bir başka deyişle, beden ruh için bir nevi hapisanedir. Ne zaman ki ölüm gerçekleşir, ruh o zaman özgürlüğüne kavuşur.”

Anastas'ın açıklaması Elif'e yeterli gelmemişti. Genç adamın yüzüne, konuşmasına devam etmesini ister gibi baktı. O da bıraktığı yerden yeniden başladı.

“Ama ölüm, ruhun esaret serüvenini sona erdirmez. Kaçınılmaz olarak başka bir beden kontrol altına girmek zorunda kalır. Çünkü yasa böyledir. Eğer temiz bir ruhsa, daha yüksek meziyetlere sahip bir bedene göç eder. Oysa, onun arzuladığı tam anlamıyla bağımsız olmak, özgürlüğe kavuşmak, bir bedenin parçası olmaktan kurtulmaktır.”

Elif heyecanlandı ve “Peki bu mümkün müdür?” diye sordu merak içinde.

Böyle olunca Anastas ruhlar dünyasından gerçek dünyaya geçiş yapmak zorunda kaldı. Gülümsedi ve “Bilmem. Bilsem burada olmazdım” diye cevapladı genç kıza. Biraz sıkılmış gibi saatine baktı. “Telefonlarımız olmadığına göre, gidip gazetelerimizi alalım ve açık bir yer bulup kahvaltı edelim.”

Genç adamın gülümsemesi Elif'in hoşuna gitmişti. Konunun değişmesini o da istiyordu.

“Biz kahvaltı ederken telefon satan dükkânlar açılmış olur” diyerek ayağa kalktı.

İki genç planlarını uyguladılar. Önce gazetelerini aldılar, sonra kahvaltı edebilecekleri bir yer buldular.

“Gazeteler kör, gazeteler sağır, gazeteler dilsiz” dedi Anastas hepsini inceledikten sonra.

“Ah benim güzel vatanım!” dedi Elif, onunla aynı fikirde olduğunu ifade etmek istercesine.

Gerçekten de inanılır gibi değildi. Birkaç fedakâr insanın her türlü baskıyı göze alarak yayımlamayı sürdürdükleri iki üç gazete dışındakiler, tıpkı televizyonlar gibi Gezi Direnişi'ni görmemekte kararlıydılar.

“Ne zaman ki iktidar partisi pılısını pırtısını toplamaya başlayacak, bu gazeteler o zaman herkesten daha demokrat kesilecek” dedi Elif.

Sonra sağ elinin işaretparmağını mermer masanın üzerine değdirdi ve “Bak buraya yazıyorum. Görürsün!” diyerek bir işaret koydu.

Lena'dan Gelen Haber

Telefonlar alınır alınmaz, Elif'in ilk işi arkadaşları üzerinden Lena'yı soruşturmak oldu. Konuştuğu herkes “İnternette izlemiyor musun? Bütün Türkiye, hatta bütün dünya Lena'yı konuşuyor!” dedi.

O araştırmasını tamamlarken Anastas face'ine kavuştu. Gerçekten de onun gibi arkadaş fukarası birinin sayfasında bile, Lena'yla ilgili pek çok haber vardı.

Genç adamın facebook'tan edindiği bilgilere göre, kardeşinin durumunda bir değişiklik yoktu. Doktorlar, gaz kapsülüyle başından vurulmuş genç kıza uyutmayı sürdürüyorlardı.

Anastas'ın içi yine kızgınlıkla doldu. Birkaç gün öncesine kadar neşe, heyecan, sevinç dolu bir güzellik abidesi olan kardeşi, şu anda hayata tutunma savaşı veriyordu. Büyük bir adaletsizlikti bu ve

hesabı mutlaka sorulmalıydı.

Genç adam, rehavet içinde geçirdiğini düşündüğü birkaç saati geride bırakmak için silkindi ve “Yapacak dünya kadar işimiz var. Hareketlenelim” dedi.

Elif de onunla aynı fikirdeydi ama işlerine koyulmadan önce konuşmaları gereken bazı meseleler olduğunu düşünüyordu. İlk aklına geleni söyledi.

“Ayrılmadan önce iletişim konusunu tam olarak karara bağlamamız lazım.”

Anastas, “Ne gibi?” dedi kızın bu sözlerine karşılık.

“Herhangi bir şekilde telefon temasımız kesilirse nasıl haberleşeceğiz?”

“Nasıl?” dedi Anastas.

Elif belli ki bu konuyu düşünmüştü.

“Teklifim şu: Sana iki arkadaşımın telefon numarasını ve adreslerini vereceğim, eğer birbirimize ulaşmakta zorluk çekecek olursak, onlar üzerinden temasa geçeceğiz. Anlaştık mı?”

Elif’in fikri Anastas’ın hoşuna gitti. Tam kalkacaktı ki, “Bir mesele daha var” dedi Elif.

Anastas, “Söyle?” diye yanıtladı onu.

“Şu Sofya’da buluşacağım arkadaşın Viktor’la nasıl konuşmam gerektiğini söylemen gerekiyor.”

Anastas, “Peki...” dedi. “Şimdi kulaklarını çok iyi açarak dinle. Yoksa oraya kadar boşuna gitmiş olursun” diye ilave etti.

Ona göre, Viktor’un Elif’e güvenmesi için az sonra söyleyeceklerini ona eksiksiz olarak aktarması gerekecekti.

Genç kız can kulağıyla dinlemeye başladı.

“Sen, ‘Pisagor’a ne olduğunu öğrenmek için geldim’ diyeceksin. O sana ‘Biz ona nasıl hitap ediyoruz?’ diye soracak. ‘Efendi İnsan diyorsunuz’ diyeceksin. ‘Nasıl öldürüldüğünü biliyor musun Efendi İnsan’ın?’ diye soracak. Bu sorunun cevabı ‘Bir katil sürüsü tarafından’ olmalı. ‘Emin misin?’ diyecek. ‘Hayır’ de ve ‘Onu müritleri öldürdüler’ diye ekle. Bu esnada biraz üzgün görünmen lazım. Yine ‘Emin misin?’ diyecek. Cevabın, kendinden çok emin bir ‘Hayır’ olmalı. Sonra şöyle devam etmelisin: ‘Ama şundan eminim: Ders verdiği bina yakıldı. Öğrencileri onu, ateşin üzerinde vücutlarını köprü yaparak kurtardılar.’ Sana, ancak bu konuşmadan sonra güvenebilir.”

Anastas uzun açıklamasını tamamlayınca Elif “Anladım!” dedi. Endişelenmişti. Ezberi kuvvetli olmasına rağmen, bu kadar lafı aklında tutmakta zorlanabileceğini düşündü.

“Bunları yazabilir miyim?” diye sordu.

Genç adam “Olmaz!” diye cevapladı onu.

“O halde...” dedi genç kız. “Bana bu konuşmayı birkaç kez yüksek sesle tekrarlamam için izin ver ve lütfen takıldığım yerlerde yardımcı ol.”

Direnişin İvmesi

Anastas genç kıza yardımcı oldu. Sonra birkaç kez de kendi kendine tekrarlaması için onu kendi haline bıraktı. Bu süre zarfında yeni telefonundan facebook’a girdi.

Tablo giderek daha vahim bir hal alıyordu. İlk gün Ankara’da polislin tabancasından çıkan bir merminin başına isabet etmesi sonucu Ethem Sarısülük, ikinci gün İstanbul’da Mehmet Ayvalıtaş ve şimdi de Antakya’da Abdullah Cömert hayatını kaybetmişti. Üç günde üç genç insan öldürülmüş, sevgili kardeşi Lena ve daha kim bilir nice genç insan belki de ölmeye yatmıştı.

Kız kardeşi her aklına geldiğinde olduğu gibi, Anastas'ın yumrukları iradesi dışında, kendiliğinden sıkıldı. Böylesi durumlar, giriştiği işin ne kadar yerinde olduğunu düşünmesine yol açıyor, öfkesini körüklüyordu.

Genç adam yine facebook'ta, kalabalık bir grubun öğlen tatili fırsatından yararlanarak haber kanalı NTV'nin önünde toplanmaya başladığını gördü. Ellerindeki pankartlarda penguen resimleri taşıyan grup, önünde toplandıkları televizyonun yayın politikasını eleştiriyor, Gezi Parkı'nda olanlar yerine penguen belgeseli gösterilmesini protesto ediyorlardı. Anastas protestocu grubun resimlerini dikkatle inceleyince, neredeyse hepsinin çevre plazalarda çalışan kravatlı erkekler ve iskarpinli kadınlardan oluştuğunu fark etti. Daha önce gerçekleşen gösterilerde görmediği tipte, genellikle protesto etme hakkını kullanmayıp başkalarına havale eden türde insanlardı bunlar. Bırak protestoyu filan, seçimlerde oy kullanacak vakit bile bulamaz, seçim kışa rast geldiyse kaymaya, yaza rastladıysa yüzmeye giderlerdi. "Demek..." diye düşündü genç adam. "İktidara karşı memnuniyetsizlik dalga dalga yayılıyor. Bu insanlar da sokağa inmeye başlamışsa, vay bu ülkeyi yönetenlerin haline! Anlaşılan cin, gerçekten de şişeden çıktı."

Genç adam olup bitenleri bir süre daha anlamaya çalıştıktan sonra, başını telefonundan kaldırdı. Elif ezberini tamamlamış onu izliyordu. Anastas edindiği bilgilerin bir kısmını ona da aktardı.

"Yaralılara yardım ettiği gerekçesiyle YÖK Koç Üniversitesi'ne yazı yazmış... Her gün saat 21.00'de insanlar tava tencere çalmaya başlamışlar... Biz fark etmedik ama twitter arada bir gidip geliyormuş... Başbakan, sosyal medyanın en büyük bela olduğunu söylemiş... İşler kızışıyor galiba!"

Elif genç adamın söylediklerine karşılık evet der gibi başını salladı. Sonra aklına takılan soruyu sordu.

"Sofya'ya gittiğimde arkadaşınla nasıl buluşacağım? Ayasofya Kilisesi'ne mi gitmem gerekiyor?"

"O seni havaalanından alır. İniş saatini söyledim. Çıkışta bekleyecek. İsmi bir kartonun üzerine yazmış olacak."

Elif anladığını ifade edecek şekilde başını salladı.

Anastas genç kıza "Başka bir sorun var mı?" der gibi baktı.

Elif, "Var!" dedi.

"Evden çıkarken sırt çantalarımızı aldık ama üzerimizdeki her şey kirli. Üstelik hava da sıcak. İkimiz de yarın sabah yola çıkacağımıza göre, gidip kendimize giyecek bir şeyler alsak ve bu geceyi bir arkadaşımın evinde yıkamıp dinlenerek geçirsek diyorum. Ne dersin?"

Ve Uçak Kalkıyor...

Anastas, önceden kararlaştırıldığı gibi sabahleyin 06.00'da havayolu şirketinin kapısında oldu ve kendisi için bekleyen otomobile bindi.

Şoföre günaydın dedikten sonra, "Uçağa binmek için Durusu'ya gidecektik değil mi?" diye sordu.

Cevap olumluydu. Papazı Athos'a götürecek deniz uçağı, Durusu'dan hareket edecekti.

Cana yakın bir adam olan şoför, "Aslında bu saatlerde yarım saat bile sürmez ama Ateş Bey yavaş gitmemizi istiyor" dedi ve ekledi. "Kırk beş dakika sonra uçakta olursunuz."

Anastas saatine baktı.

Gerçekten de şoförün söylediği gibi 06.45'te Durusu'da iskeleye bağlı uçağın yanındaydılar. Hazırlıklarını tamamlamış olan Ateş Kaptan Anastas'a uçağı binmesi ve koltuğuna oturması için yardımcı oldu. Kendisi de yerini alınca, uçağı çözmesi için iskelede hazır bekleyen şoföre komut verdi.

Deniz uçağı gerekli sürata ulaşıp Durusu Gölü'nün üzerinden havalanınca, Ateş Kaptan eliyle Anastas'a kulaklıkları takmasını işaret etti. Genç adam söylenileni yaptı. Ateş Kaptan uçuş planını anlatmaya koyuldu.

"Çıkış gümrüğü için Çorlu Havalimanı'nda uçuş planını dolduracağız. Hava Trafik Kontrol ünitesine plan formumuzu teslim ettikten sonra Yunanistan'a doğru uçmaya başlayabiliriz."

Anastas "uçuş planı" lafını duyunca, bir terslik olabilir mi endişesiyle kaptana ne demek istediğini sordu.

"Bütün uçuşlarda gerçekleştirilmesi gereken bir prosedür. Form dolduracağız. Uçağın rengi, numarası, tescil işareti, kaç yolcusu olduğu, uçuş ekipmanları, yedek meydanı, kaç saat uçağı, içinde kurtarma botu, telsiz, havai fişek olup olmadığı, pilotun ismi ve imzası olan bir form bu. Bir de tabii ne kadar yakıtımız olduğu ve hangi şartlarda uçağımızı filan yazıyoruz."

Kaptanın konuşması giderek girift bir hal almaya başlayınca Anastas'ın canı sıkıldı. Bu kez de "hangi şartlarda uçulacağına" takılmıştı.

"Uçuş şartı, görerek mi yoksa aletle mi uçağımızla ilgili verdiğimiz karardır. Hava şartları gayet müsait, bu durumda görerek uçabiliriz. Öteki türlü, Brüksel'de bulunan merkeze kendimizi kaydettirmemiz ve onların vereceği saate bağlı kalmamız gerekirdi. Bu durumda çok beklemek zorunda kalabilirdik. Şimdi, Çorlu'da en fazla bir saat oyalanırız. Çünkü dün Çorlu'ya, uçuş saatimizi 09.00 olarak bildirmiştik."

Anastas'ın içi biraz da olsa rahatladı. Ateş Kaptan devam etti.

"Tabii ki doğrudan Athos'a uçamayacağız. Önce karşı ülkede, gideceğimiz yere en yakın gümrüklü bir meydana, yani Selanik'e inmek zorundayız. Orada da gerekli prosedürü tamamladıktan sonra, Athos'a uçmamızın önünde bir engel kalmaz."

Athos'tan önce Selanik'e inileceğini öğrenen Anastas'ın içini bir korku kapladıysa da kaptana hissettirmede. Az sonra da zaten, Çorlu Havalimanı'ndaydılar. Genç adam uçağın etrafında dolaşırken kaptan gerekli formları doldurmak için ayrıldı.

İlk Durak Selanik

Tam da Ateş Kaptan'ın söylediği gibi olmuş, 09.00'da bu kez Selanik'e doğru uçuşa geçmişlerdi. Uçağı rotasına koyar koymaz, kaptan arkadaki çantayı işaret etti.

“Maalesef hostesimiz yok ve ben de uçağı kullanıyorum. Bu durumda, acaba sizden rica etsem arkadan içinde çay ve kahve termosları ile sandviçler olan çantayı alıp, hem kendinize hem de bana servis yapabilir misiniz?”

Genç adam kaptanın bu sözleri üzerine arkasına döndü ve elini uzatıp çantayı aldı, servisi yaptı.

Kahvaltıdan sonra Anastas'ın sorduğu ilk soru “Yolculuğumuz kaç saat sürecek?” oldu.

“Çorlu'dan Selanik'e bir saat kırk beş dakikada varırız. Orada çok oyalanacağımızı sanmıyorum. İşlemler de dahil olmak üzere bekleme süremiz en fazla bir saat olur. On beş dakika da Athos için koyduğumuzda, üç saatlik bir yolculuktan söz ediyoruz.”

Ateş Kaptan konuşmasını saatine bakarak sürdürdü.

“Dokuzda havalandığımızı göre, saat on ikide oradayız.”

Konuşmada Selanik sözü geçince, Anastas'ı yeniden korku aldı.

“Selanik'te ne tür işlemler olacak?”

“Çorlu'dan daha kısa. Orada da, genel deklarasyon adı verilen bir form dolduracağız. Kaç yolcumuz var, nereye gidiyor, neden gidiyor türünde sorulara cevap vereceğiz.”

Anastas, kaptanın konuşmasına tam bu noktada müdahale etti.

“Ziyaret amacıyla gidiyoruz. Eski hocamı göreceğim.”

Kaptan genç adamın verdiği fazladan bilgiyi tebessümle karşıladı. Sanki söyleyeceği bir şey varmış da vazgeçmiş gibi davrandı. Yeniden teknik konulara girdi.

“Forma, ne kadar yakıtımız kaldığını yazacağız. Yakıtımız yetmeyecek gibiyse yakıt almamız gerekir ama bizim böyle bir sorunumuz yok. Yola orada vakit kaybetmeyelim diye depomuz dolu çıktık. Yarım depo yakıt bile yeterdi aslında.”

Konuşmasını tamamlayan kaptan hemen yanında duran bir haritaya uzandı. Haritadan gördüklerini Anastas'ın da duyacağı gibi tekrarladı ve harita üzerinden gösterdi.

“İST - GOLDO - ALX. İşte tam bu noktadayız.”

Yaptığı açıklamanın bu kısmını da tamamladıktan sonra, Ateş Kaptan işine yoğunlaştı. Anastas etrafı seyrederken o kuleyle çeşitli konuşmalar yaptı ve tam da hedeflediği saatte Selanik'e inişi gerçekleştirdi.

Yarım saatten daha az bir süre içinde yeniden havadaydılar.

Athos İstikametinde

“Benim haritadan gördüğüm kadarıyla Athos'ta yanaşmamıza uygun dokuz tane iskele var. Neredeyse Gelibolu'nun yarısı büyüklüğünde, ince uzun bir yarımada. Gitmek istediğiniz manastırın adını söylerseniz, sizi en yakındaki iskeleye indiririm. Böylece boşuna karayolunda zaman kaybetmemiş olursunuz.”

Anastas kaptan açısından şanslı olduğunu düşündü. Durusu, Çorlu, Selanik kalkışlarıyla güven veren pilot, bu sözleri haritaya bakmadan söylediğine göre, belli ki yola çıkmadan gerekli hazırlıkları yapmıştı.

“Espfigmenou Manastırı’na gideceğim. Yarımada’nın en kuzeyindeki yerleşimdir.”

Ateş Kaptan, “Anlaşıldı” dedi ve başını salladı. Kısa bir süre sonra doğru bilip bilmediğini test eder gibi bir soru sordu.

“Oranın çok sorunlu bir manastır olduğunu duymuştum. Epeydir hem Fener Rum Patrikhanesi’ne hem de Yunan hükümetine kök söktürüyor galiba?”

Anastas şaşırıldı. Ateş Kaptan, sıradan insanların pek de bilmeyecekleri bir konudan bahsetmişti.

“Doğru...” diye cevapladı pilotu. “Başka neler biliyorsunuz Espfigmenou Manastırı hakkında?”

“Patriğin papayla buluşmasından ve Ortodokslarla Katolikler arasında yumuşama tesis etmeye çalışmasından pek hoşnut değiller anladığım kadarıyla.”

“Bravo!” dedi yüksek sesle Anastas. “Daha daha?” dedi.

Pilot güldü. Çokbilmiş gibi bir izlenim uyandırmamak için “O kadar” diyerek kestirip attı.

“Allahtan en yobaz manastır demediniz. Ama deseydiniz de alınmazdım. Çünkü benim açımdan ne Espfigmenou’nun Athos’taki öteki on dokuz manastırdan, ne de biri hariç içinde yaşayan yüz küsur rahibin tüm yarımada’da nefes alıp veren iki bine yakın rahipten bir farkları var.”

Ateş Kaptan şaşırıldığını söyledi ve nedenini açıklamaya çalıştı.

“Çünkü, öteki manastırlardakilerle sizin gitmekte olduğunuz Espfigmenou’dakiler savaş halindedir. İlk zamanlarda birbirlerini boğazlayacak duruma gelmişlerdi diye hatırlıyorum. Yunan polisi güçlükle de olsa asayişi sağlamasaydı, sonu ölümle neticelenebilirdi kavgalarının.”

Anastas gülümsedi. “Din nedeniyle çıkan kavgalar nedense hep ölümüne oluyor değil mi?” dedi.

Pilot “Evet” deyince, genç papaz, “Gezi Parkı olaylarının arka planında da din var. Öyle değil mi?” diye söylendi.

“Son kertede öyle” dedi Ateş Kaptan ve devam etti. “Diş fırçalamak konusunda bile dini referans olarak kullanırsanız birikiyor, birikiyor ve sonuç işte böyle, birkaç gündür izlediğimiz gibi infial oluyor.”

Anastas pilotun “dinin referans olması” diye özetlenebilecek yaklaşımını üzerinde düşünölmeye değer buldu.

Pilot birkaç göstergeyi kontrol ettikten sonra konuşmayı bir soruyla sürdürdü.

“Neden gidiyorsunuz Espfigmenou’ya?”

“Teoloji eğitimi gördüğümü söylemişim ya hani? Doktora tezimi yazabilmem için bana yardımcı olan rahip o manastırda yaşıyor. Uzun yıllar Espfigmenou’nun kütüphaneciliğini yapmış, hâlâ da devam ediyor. On yıl kadar önce gözleri okumaktan kör olmuş. Buna karşılık, geride okuyacak da pek bir şey bırakmamış anladığım kadarıyla. Bütün kitaplar raf raf ezberinde. Onu ziyaret edeceğim.”

“Anladım. Siz de bir süre orada yaşamıştınız değil mi?”

“Evet. İki yıl geçirdim. Ziyaretine gitmekte olduğum rahiple çalıştım. Onun derin bilgisinden yararlandım. Onun gözleri oldum, birlikte kitapları düzen içinde tutmaya çalıştık. Athos’un en eski manastırındır Espfigmenou. Envanterindeki kitaplar Hıristiyanlık tarihinin en eskileridir. Bu şaheserlerin onarılması gerekenlerine birlikte nezaret ettik. Bu süre zarfında onunla birlikte İncil üzerine çalışma fırsatım oldu. Zamanımın büyük bir kısmını okumamı tavsiye ettiği, görmemi sağladığı elyazmalarını inceleyerek değerlendirdim. ‘İznik Konsülü Üzerine’ adlı tezimi de orada yazdım. Sonra da mesleğimi yapmak için manastırdan ayrıldım. Dediğim gibi, şimdi zaman zaman Büyükada’daki Aya Hıristos Manastırı’na ve bazı kiliselere yardıma gidiyorum.”

Anastas sözlerini tamamladıktan sonra “Bir dakika, bir dakika” dedi ve bir düzeltmede bulundu. “Yanlış söyledim. Gidiyordum demem daha doğru olur. Çünkü dün itibariyle işimden kovuldum.”

Pilot şaşırıldı. “Neden?” diye sordu.

Anastas önü sıra uzayan Athos Yarımadası’na uzun uzun baktıktan sonra “Gerçekten bilmek istiyor musunuz?” diye sordu.

Pilot başını salladı ve neden bilmek istediğini açıkladı.

“Tanıdığım işinden kovulmuş ilk papaz sizsiniz. Bir papaz görevinden neden ve nasıl uzaklaştırılır kim bilmek istemez ki? Ayrıca dönüşü de hesaba katacak olursak, yolumuz uzun.”

Anastas, “O halde şaşırılmaya hazırlanın Ateş Kaptan” diyerek vücudunu iyice sola çevirdi.

“Dün patrikhaneye gittim ve patrik yardımcısına, çanlarına ot tıkayacağımı söyledim. İyi demiş miyim?”

Genç adamın açık konuşması pilotu memnun etti, ilgisini artırdı.

“Müthiş!”

“Keşke bu kadarla kalsa” diye devam etti Anastas. Derdini düzgün bir şekilde anlatabilmek için es verdi, derin nefes aldı. “En iyisi en baştan başlamak..”

Genç adam, kardeşi Lena’nın başına gelenlerle başladı ve tüm serüvenini, bir çırpıda özetledi.

Ateş Kaptan’ın Ziyaretçileri

Beşiktaş’ta Elif’in dairesinde başına gelenler de dahil olmak üzere, delikanlının macerasını başından sonuna kadar dikkatle dinleyen pilot, “Neyi, neden yaptığınızı açıkça anlatmanız hoşuma gitti” dedi. Söylemek ya da söylememek arasında gidip geldiği bir konuyu Anastas’la paylaşmaya karar verdi.

“Benim de size açıklamam gereken bir mesele var. Yerinizde olsam kulaklarımı iyice açarak dinlerdim. Çünkü galiba gerçekten tehlikedesiniz.”

Şaşırma sırası Anastas’a gelmişti. Kendisine söyleyecek nesi olabilirdi ki pilotun? Kulak kesildi.

“Dün ofisimiz bir kez arandı, bir kez de ziyaret edildi.”

Anastas “Eyvah!” dedi yüksek sesle. Pilot konuşmasını sürdürdü.

“İlkin birisi patrikhaneden aradığımı söyleyerek, sizinle ilgili bir uçuş programımızın olup olmadığını sordu. Prensip olarak, yasalarla sorumlu olduğumuz yetkililer dışında kimseye bu tür konularda bilgi vermediğimizi söyledik. Birkaç saat sonra ofisimize haydut kılıklı iki adam geldi. Biraz tehdit biraz da şantajla, daha önce telefonda sorulan soruların cevabını öğrenmeye çalıştılar. Hadlerini bildirdik, gittiler.”

“Vay canına!” dedi ilk tepki olarak Anastas. Ardından, “Acaba nasıl öğrendiler sizin uçağınızla seyahat edeceğimi?” diye sordu.

Pilot, “Epeydir sır diye bir şey kalmadığını bilmiyor musunuz Bay Anastas?” diye alaycı bir şekilde cevapladı genç adamı. “Savcılık kararı filan gibi laflar ediliyor ama paranın ucunu gösterdiğinizde mutlaka size bilgi sızdıracak birilerini buluyorsunuz ve istediğiniz insanın kimlerle, hangi gün, kaç dakika konuştuğunu öğrenebiliyorsunuz.”

Anastas, pilotun söylediği son sözlerden sonra, baştan itibaren ihtimal olarak gördüğü “tehlike altında olma” durumunun “gerçeklik” haline dönüştüğünü düşündü.

Ateş Kaptan’ın anlatacaklarına ek olarak bir de sorusu olacaktı.

“Bize gelmeden önce muhtemelen ofisimizi telefonla aramışsınızdır. Yanılıyor muyum?”

Genç papaz pilotun sorusunu “Hayır yanılmıyorsunuz” diye cevapladı.

Ateş Kaptan başını salladı. Kendilerine nasıl ulaşıldığına dair başka bir ihtimal daha olduğunu düşünüyordu.

“Aynı durum banka hesaplarınız için de geçerli. Düne kadar paranızı hesabınıza yatıran insanlarla savaşa girdiğinize göre, kime kaç lira verdiğinizi rahatlıkla takip edebilecek güce de sahip olduklarını da kabul edersiniz pekâlâ değil mi?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım?” diye cevapladı pilotu Anastas.

“İzinizi iki gün önce bize yaptığınız ödemeden de bulmuş olabilirler pekâlâ demek istiyorum.”

Anastas’ın canı iyice sıkıldı. “Ah Dimitri, sen ne pislik bir herifsin!” diye söylendi.

Genç adam, yok ettiği telefonla başka kimlerle konuşmuş olabileceğini düşündü. Aklına Sofya’daki arkadaşı Viktor geldi. Şu aralar Elif’le birlikte olan Viktor’la konuşmuştu. Düşünmeye banka hesabı üzerinden devam edince “Lanet olsun!” diye bağırdı. Elif’in hesabına para göndermişti. Elini dizine vurarak bağırdı.

“Elif ve Viktor, ikisi de açığa çıktı bu durumda!”

Daha önce genç papazdan Elif’in hikâyesini dinlemiş olan pilot, “Tehlike altında mı?” diye sordu.

“Evet!” dedi Anastas ve saatine baktı. “Şu anda Sofya’da. Beni onunla konuşturabilir misiniz?”

Pilot biri Athos’un üzerinde, öteki Sofya’da olan iki genci nasıl konuşturacağını düşündü.

Elif, Sofya ve Cüsseli Adam

Elif Sofya Havalimanı’nda kendisini karşılayan Viktor’u görünce şaşırma ve şaşırmama hallerini bir arada yaşadı. Aslında aynı durum adam için de geçerli olmuştu.

Genç kız, düzgün bir İstanbul Türkçesiyle “Merhaba!” diyerek elini uzatan enine boyuna adamın yanında kendisini pire gibi hissetmiş, şaşkınlığını gizleyememişti. Papazın uzun atkuyruğu saçlarının üzerinde bile durmamış, “Biraz cüsseliymişsiniz!” demişti.

“Evet, o sesleri çıkartabilmemi cüsseme borçluyum. Gözlerin mavi ve saçların altın sarısı olduğuna göre, sen Elif’sin” diye yanıtlamıştı genç kızı Viktor. Bu arada uzanıp sırtındaki çantayı almış, kendi omzuna atmıştı.

Elif’in şaşırmasının nedeni ise dev adamın sağ kaşına takılmış bir çift piercing’di. Genç kız bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Viktor’un şaşırma nedeni ise, Anastas’ın kızla ilgili olarak kendisine sadece “Mavi gözlü ve altın rengi saçlı” demesiydi.

Bu özelliklerinin yanında olağanüstü güzel yüz hatlarına ve uzun sayılacak bir boya sahipti Elif.

Böyle olunca, Viktor önce, “Bir güzellik yarışmasında filan olması gerekirken Gezi Direnişi’nde, Lena’nın yanında olması tabii ki şaşırtıcı!” diye düşünmüş, sonra fikrini değiştirmişti. “Aslında Lena da güzellik olarak Elif’ten aşağı kalmazdı ya o da başka!” demişti kendi kendine.

“Kilise müziğiyle uğraştığınızı söyledi Anastas...” demişti yeni tanıştığı adam düşüncelere dalınca Elif. Cevap alamayınca, “Ama detaylara girmedi” diye devam etmişti.

“Öf!” diye cevaplamıştı kızın güzelliğinden kendini alabilince Viktor. Sonra konuşmasını kızmış gibi yaparak sürdürmüştü. “Anastas böyledir. Her işe kendisi başlar, sonra benim tamamlamamı bekler.”

“Olsun. Herkesi kendisinden dinlemek en doğrusu değil mi zaten?”

Viktor başını sallamış, “Evet” demiş ve kaldığı yerden şöyle devam etmişti. “Ben de tıpkı onun gibi din adamıyım. O İstanbullu bir Rum’dur. Ben de İstanbullu bir Bulgar’ım. O Kilise tarihi çalışırken ben kilise müziği üzerine yoğunlaştım. Aşağı yukarı aynı zamanlarda aynı yerlerde bulduk. Aynı üniversitede okuduk. Birlikte ve ayrı İngiltere’ye gittik. Sonra birlikte Athos’un yolunu tuttuk. Ayrı manastırlardaydık ama birlikte de çok zaman geçirdik. Ben de onunla aynı yarımadada, bir Bulgar manastırında yaşadım. Yüksek lisans tezimi Ortodoks müziği üzerine orada yazdım.”

Birkaç dakika sonra otomobile ulaşmışlardı. Elif Viktor’un açtığı kapıdan otomobile binmiş, araç harekete geçer geçmez yol boyu tasarladığı sözleri sanki kurulmuş bir makine gibi dile getirmişti.

“Anastas, bana güvenmenizi sağlayacak bazı sorular soracağınızı söyledi. Ben hazırım isterseniz başlayabiliriz.”

Elif’in sözleri, aşırı cüsse ve sıcaktan kan ter içinde otomobil kullanmaya çalışan Viktor’u şaşırtmıştı.

“Neye başlayacağız?”

Elif bu soru üzerine “Aklı sıra beni yemiyor” diye düşünmüştü. Oltaya gelmediğini gösterir gibi bakarak, “Hani şu Pisagor’la ilgili olan konuşmaya?” demişti.

Vücutuyla orantısız küçüklükte elinin işaretparmağıyla metal yuvarlak çerçeveli gözlüğünü biraz yukarı iten Viktor şaşırmış gibi “Nasıl yani?” diye sormuştu.

Elif, yeni tanıştığı adamın, kendisiyle ilgili bir güven sorunu yaşadığını düşünmüş ve “Tamam o halde ben başlayayım: Pisagor’a ne olduğunu öğrenmeye geldim” demişti.

Viktor aymaz gözlerle bakmayı sürdürmüştü.

Elif, “Söyler misiniz lütfen repliğinizi?” demişti biraz kızarak.

“Ne diyeceğim?” diye sormuştu Viktor iyice şaşırmış bir tonlamayla.

“ ‘Biz ona nasıl hitap ederiz?’ diye sormayacak mısınız?”

“Sonra?” demişti Viktor şaşkınlığı katlanarak artmış bir biçimde.

“Ben de ‘Efendi İnsan diyorsunuz’ diyeceğim.”

“Sonra?” demişti tekrar dev adam.

“Sizin bana ‘Nasıl öldürüldüğünü biliyor musun Efendi İnsan’ın?’ diye sormanız gerekiyor.”

“Eee?” demişti Viktor.

Şaşıрма sırası Elif’e gelmişti. “Eee de ne demek?” demişti. “Ben ne diyeceğim bu durumda?”

Elif işlerin sarpa sardığını düşünmüştü. Yoksa karşısındaki dev görünümlü saçlı sakallı ve gözlüklü adam Viktor değil miydi?

“Siz Viktor değil misiniz?” diye sormuştu panik içinde bu kez.

“Viktor’um ve sizi de bana İstanbul’dan papaz arkadaşım Anastas gönderdi” diye cevaplamıştı sarı saçlı, at kuyruklu, piercing’li dev adam onu.

“O halde, şimdi benim size ‘Bir katil sürüsü tarafından’ demem gerektiğini de bilmiyor musunuz?”

Viktor kahkahayı basmıştı. Elif’in şaşkınlık dolu bakışları arasında gözlerinden yaşlar gelerek dakikalarca gülmüştü. Kendine gelince de “Anastas şaka yapmış!” demiş, bir süre daha gülmüştü.

Elif çok şaşırmış, suskunlaşmıştı. Acaba Anastas, Viktor’un söylediği gibi kendisine şaka mı yapmıştı?

Viktor, üzülebileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak kızı rahatlatmaya çalışmıştı.

“Bu söyledikleriniz Pisagor’la ilgili, her yerde okunabilecek bir anekdottur. Bence, ilk karşılaştığınızda intikamınızı almalısınız patavatsız arkadaşım Anastas’tan.”

Viktor’un sözleri Elif’e akla yakın gelmemişti.

“Nasıl yani? ‘Onu müritleri öldürdüler’ filan diye devam etmesi gereken bir konuşma yapmamız gerekmiyor mu?”

“Tabii ki hayır! Şaka. Ama çok merak ettim, nasıl gelmesi gerekiyor bu konuşmanın devamının?”

Viktor’un yaptığı son açıklama üzerine Elif bir hayli bozulmuştu. Yüksek sesle “Alacağın olsun Anastas! Bunun hesabını vereceksin!” diye söylenmişti.

Elif’in sözleri Viktor’u heyecanlandırmış, “Ona bu kadar kızabildiğine göre, aralarında bir şey yok” diye sevinmesine yol açmıştı. Ve derhal anti propaganda çalışmasına girişmişti.

“Haklısınız. İntikamınızı mutlaka almalısınız. Hatta bu yolda size ben de yardım edebilirim.”

Aleyhte söyleyecek başka sözler de bulmuştu Anastas hakkında dev adam.

“Çok esprilidir Anastas. Ama bazen işte böyle aşırıya kaçtığı olur. Lütfen gerisini de söyleyebilir misiniz aramızda gerçekleşmesi gereken konuşmanın?”

Elif’in kızgınlığı biraz azalmış ama yine de “Şimdi olmaz, belki sonra!” diyerek kestirip atmıştı.

Viktor, Sofya’ya ilk kez gelen Elif’i Ayasofya’nın çok yakınında bulunan oteline bırakmadan önce otomobille küçük bir şehir turu yaptırmıştı. Iskar Nehri’nin kenarına kurulu ağacı bol kentte, Elif en çok Azize Sofya’nın heykelini beğenmişti. Elinde tuttuğu defne dalıyla bilgeliği sembolize eden heykel, yüz hatlarının güzelliğiyle de etrafına ışık saçıyordu.

Genç kız Stefan Stambolov Anıtı’nın önünden geçerlerken Türk bayrağı ile Gezi Direnişi’ne destek vermek üzere toplanmış Türkçe bağırarak kalabalığı görünce şaşırılmıştı. Facebook ve twitter’dan yayılan binlerce mesajdan birini, kaynağında görmek hoşuna gitmişti güzel kızın.

“Vay canına, demek burada da, her yer Taksim her yer direniş!” demişti.

Viktor onu, “İki gündür eylem halindeler” diye yanıtlamıştı. Ayrıca meydan ve heykelle ilgili bilgiler de vermişti.

“Bu heykel yeni, 1995 yılında yapıldı. Stambolov komünizme karşı mücadele eden ünlü bir politikacıydı. Heykeli öldürüldüğü yerin yakınına dikildi.”

Viktor şehir turunu uzatmamıştı. Elif’i oteline bırakırken, “Ne zaman isterseniz, az önce gösterdiğim Ayasofya’ya gelebilirsiniz. İki adım uzaklıkta. Bugün bütün gün orada olacağım. Biraz dinlenip gelin” demişti.

Viktor’un Endişesi

Ama Elif dinlenmeye vakit bulamadı. Anastas’ın uyarıcı telefonu onu odasının bulunduğu katta asansörden çıkarken yakaladı. Genç papazın Athos üzerinden yaptığı konuşma Elif’in paniğe kapılmasına yol açtı. Odasına girmeden geri döndü. Viktor’u yolda yakaladı ve durumu anlattı.

“Benim de açığa çıkmış olmam çok kötü oldu” dedi dev adam. Nedenini, bu kez “siz”li konuşmayı bir kenara bırakarak şöyle izah etti.

“Oysa, çalışmanın bu ayağını hiç risk olmadan sürdürebilirdik. Şimdi dikkatli olmamız gerekiyor. Anastas’ın söylediği gibi, senin Sofya’ya gelmiş olman onu tanıyan insanlar açısından çok şey ifade ediyor. En azından, benimle temas edeceğin belli oldu. Daha önce de söylediğim gibi, onunla aynı

üniversitede okuduk. Farklı manastırlarda olsak da Athos'ta birlikteydik. Birbirimizle ne kadar yakın olduğumuzu patrikhanede herkes bilir. Bu durumda, onun tarafından Sofya'ya gönderilen birinin gideceği adres en baştan belli demektir.”

Elif papazın endişesine hak verdi. Yapmaları gereken iş arkalarında kimse olmasa dahi zorken, şimdi bir de peşlerinde birilerinin olabileceğini öğrenmişlerdi.

“Peki, bu durumda, otelim ne kadar güvenli?” diye sordu ilk olarak Elif.

“Sıfır!” diye cevapladı onu Viktor. “İyi ki odana girmemişsin. Sen geleceksin diye rezervasyonu önceden yaptırmıştım. İstiyorlarsa haberdar olmuşlardır.”

Odasına girdiği anda, tepesinde iki gün önce Anastas'ı evinden alıp götürmeye kalkan türde adamların bitmesi ihtimali Elif'i titretti.

“O halde bir daha gidemem otele!”

“Evet gidemezsin. Benim evim de aynı ölçüde tehlikeli olur. Yine de mutlaka eve uğrayıp bir şeyler almam gerekiyor. Önce birlikte o işi halledelim, sonrasını düşünürüz.”

Az sonra Viktor'un evindeydiler. Dev adam tıpkı daha önce Anastas'ın Aya Hıristos Manastırı'nda yaptığı gibi, çalışma masasının üzerinden bilgisayarını kapıldığı gibi hazır tuttuğu sırt çantasına attı ve “Hadi!” dedi.

Elif şaşırmişti.

“Başka bir şey almayacak mısınız?”

“İhtiyacım olan her şey var bu çantada.”

“Nasıl yani?”

Viktor, çıkması için Elif'e kapıyı açarken cevap da verdi.

“Düzenli aldığım ilaçlarım, yedek gözlüğüm, her türlü yaşamsal evrakım ve cüzdanım. Üzerimdekileri çıkarıp giyebileceğim kıyafetlerim de var içinde. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?”

Genç kız bu sözleri daha önce Anastas'tan da duyduğunu hatırladı.

“Bir de piercing'lerin kutusu değil mi?” diye sordu kapıdan çıkarken.

Viktor gülümsedi ve “Evet” dedi.

Kazasız belasız caddeye çıktıklarında, koca adam piercing'lerini işaret ederek, “Güzel duruyorlar mı?” diye sordu.

“11, tıpkı Apollonius örneğinde olduğu gibi.”

Elif'in sözleri papazı şaşırttı. Dev adamın şaşırdığını hisseden genç kız bir de soru sordu.

“Nasıl, Pisagor Cemiyeti'nin sırlarını çözmeye başlamış mıyım?”

“Bir hayli! Eğitimine hangi noktada ara verdiysen söyle, oradan devam edeyim.”

Viktor, taşı gediğine koymuş olmanın getirdiği keyifle sıkı bir kahkaha atarak sözlerine devam etti.

“Şu bulduğumuzda aramızda geçmesi gereken şifreli konuşmadan başlayabiliriz mesela.”

Elif, Anastas'ın yaptığı şakayı hatırlayınca kızdı.

“Tam da unutmuşken hatırlatman çok iyi geldi!” diye tersledi yeni arkadaşı Viktor'u.

“Özür dilerim ama bunu yapmalıyım” diye cevapladı Elif'i dev adam.

Güzel kız, “Neden?” diye sorunca muzip bir edayla ve çocukça cevapladı bu soruyu Viktor.

“Bogomilcilerle Ortodoksların savaşı, Viktor Anastas'a karşı!”

Ege'nin Üstünde

Anastas'ın telefonda Elif'e söylediklerine kulak misafiri olan Ateş Kaptan, "Böylece çözmüş oldum neden tarifeli uçakla Selanik'e uçup oradan bir vasıtayla Athos'a gitmediğinizi" demişti.

Anastas şaşırmış, "Neden?" diye sormuştu.

"İlk konuştuğumuzda İstanbul'dan Selanik'e doğrudan uçulabildiğini, Selanik'le Athos'un arasının da sadece yüz kırk kilometre olduğunu, oradan bir otomobille iki saatte Esphigmenou'ya ulaşabileceğinizi hesaplamış, garipsemiştim."

Genç papaz utangaç bir tavırla gülümsemiş. Özür diler gibi konuşmuştu.

"Tekmil dünya Hıristiyanlarının peşimde olduklarını söylersem abartmış olmam Ateş Kaptan. Tarifeli bir uçakla Selanik'e inmeme de, oradan bir vasıta tedarik ederek Athos'un geçiş noktasına ulaşmama da izin vermezlerdi."

Pilot, genç adama hak verdiğini gösterecek şekilde başını sallamış ve bir soru sormuştu.

"Ne yapabilirler ki bu adamlar size? Biraz tehdit ederler, azıcık gönül koyarlar ama daha öteye gidemezler. Öyle değil mi? Öldürecek halleri yok ya!"

Anastas gülümsemişti Ateş Kaptan'ın bu sözleri üzerine. Belli ki onunla aynı fikirde değildi.

"Şu noktaya kadar söylediklerinizde haklı olabilirsiniz. Çünkü herkesi yerinden zıplatacak kanıtlar henüz elimde değil. Aslına bakacak olursanız, peşimdekiler, henüz neleri ortaya çıkartacağımı bile bilmiyorlar. Ama istediğim dokümanları elime alıp, New York, Paris ya da Londra gibi bir merkezde, medyanın karşısına çıkma zamanım gelince, inanın gözlerini kırpmadan öldürürler beni."

Pilot, Anastas'ın bu sözleri üzerine ofise gelen telefonu hatırladı. Sorduğu sorulara cevap alamayınca nasıl da terbiyesizleşmişti hattın öteki ucundaki serseri.

Yolcusu ile Elif'i telefonda görüşürdükten sonra, Ateş Kaptan'ın aklına "Sizi Papaz Anastas'la ilgili ziyaret ediyoruz" diyerek ofisi basan iki adam gelmişti.

Bir örnek takım elbise ve kravatları, güneş gözlükleri ve saç tıraşlarıyla, "güvenlikçi"liğe terfi etmiş mafya bozuntularından başka bir şey değillerdi. İstediklerini sözde güzellikle alamayacaklarını anlayınca konuşma tarzlarını önce "siz"den "sen"e, oradan da "ben sana gösteririm"e vardırırmışlardı.

Neyse ki kuru güürültüye pabuç bırakacak bir adam değildi Ateş Kaptan ve ayağa kalkmış, kapıyı göstermiş, "Defolun buradan!" diyerek kovalamıştı çakalları.

"Ne almaya gidiyoruz?"

Yaşadıklarını tekrar düşününce, genç adamın palavracının biri olmadığına kanaat getirdi Ateş Kaptan. Genç adamın başının dertte olduğu ayan beyan ortadaydı.

"Acaba..." dedi kendi kendine. "Şu ele geçireceği dokümanlar da neyin nesi?"

Sonunda merakına iyice yenik düştü.

"New York, Londra ya da Paris'te medyayla paylaşacağınız her ne ise, onu mu almaya gidiyoruz Esphigmenou'ya?"

Anastas pilotun sorusundan rahatsızlık duyduysa da cevapsız bırakmak istemedi.

"Hayır, bombanın pimini çekmek için izin almaya gidiyoruz. Tabii ki birkaç parça doküman da alacağız bu arada."

"Çok mu eskiler?"

Anastas pilotun konuya olan ilgisini kötü niyete değil, merakı yordu. Pek de yersiz değildi bu ilgi. "Kim olsa merak eder" diye düşündü ve lisanı münasiple cevap vermeye çalıştı.

“İsa’nın kopya bir karakter olduğunu kanıtlayacaklarsa eski olmalılar değil mi?”

“Evet. Peki aslı kim?”

“Bir pagan filozof olan Apollonius.”

Pilot, yolcusunun söylediği ismi sanki bir yerden hatırlayacakmış da hatırlayamamış gibi bir yüz ifadesi takınarak “Şey...” dedi. “Sanki adını daha önce duymuşum gibi geldi. Kimdi hatırlatabilir misiniz lütfen?”

Anastas, “Söyleseydi şaşırırdım!” diye düşünerek adamın sorusunu cevapladı.

“Hazreti İsa’yla aynı dönemde yaşamış bir Anadolu filozofu. Bugün ayakta olmasalar da adına on yedi tane anıt dikildiğini biliyoruz. Çeşitli müzelerde heykellerini gözümüzle görüp elimizle tutabiliyoruz. Kendi yazdıkları ve hakkında yazılanlar var ama yine de kimse ondan Hazreti İsa kadar haberdar değil. Herkes, tıpkı Kilise’nin kastettiği ve istediği gibi, onun hayali bir kişilik olduğunu zannediyor. Bunun için hatırlayamamanız anormal sayılmaz.”

Pilot başını salladı. Meselenin kendisini ilgilendiren yanını didiklemeğe çalıştı.

“İsa’nın onun yerini aldığını ve kanıtlarının da Esphigmenou Manastırı’nda olduğunu söylediniz. O zaman pek de hayal ürünü bir kişilikten bahsetmiyorsunuz. Yaşadığımı gösterecek neler bulunuyor manastırda?”

“Biri, yaklaşık iki bin yıldır insanların Apollonius’tan bahsederken dile getirdikleri, buna karşılık hiç kimse tarafından görülmemiş ve efsaneye dönüşmüş altın harita.”

“Altın harita mı?” diye şaşkınlığını ifade etti Ateş Kaptan. Hemen ardından “Ya öteki?” dedi.

“Öteki 220 yılında İmparator Septimus Severus ve eşi Julia Donna tarafından Philostratos’a yazdırılan *Tyanna’lı Apollonius* isimli kitap. Bu kitap, İznik Konsülü’nden bu yana Ortodoks âlemi için büyük tehlike arz etmiştir. Kitabın orijinali bir türlü ortaya çıkartılamadığı için, muhatapları ondan söz edildiğinde hep burun kıvrır, olmadığını ima ederler.”

İşin içine en azından iki bin yıllık altın harita ve bin yedi yüz doksan iki yaşında bir kitap da girince, pilot iyice heyecanlandı.

“Vay canına! Eğer çok ileri gittiğimi düşünmüyorsanız, bir soru daha sorabilir miyim?”

Anastas güldü. “Ateş Kaptan...” dedi. “Farkında mısınız bilmiyorum ama başka biri tarafından işlenmek üzere olan çok ağır bir suça neredeyse ortak olmak üzeresiniz!”

“İyi de macera romanı okur ya da filmi seyrederek gibi bir durum. İnsan peşini bırakamıyor. İlerledikçe nasıl gelişeceğini merak ediyorsunuz.”

Anastas pilota hak verdi ve “Peki, sorun o halde” dedi.

“Birincisi, şu altın harita neyin nesi? Bir hazinenin yerini filan mı gösteriyor? İkincisi, sözünü ettiğiniz Apollonius’un hayatıyla ilgili kitapta neler yazıyor? İlk kez mi çıkacak ortaya?”

Anastas, altın bir haritadan söz edildiğinde, insanların nasıl etkilendiğini somut olarak görmekten mutluymuştu. Ateş Kaptan’ın verdiği tepki sayesinde, medyanın önüne altın haritayla çıkınca dünyanın nasıl çalkalanacağını gözünde canlandırmakta bundan böyle zorluk çekmeyecekti. Hıristiyan olsun olmasın, din ve tarih meraklısı herkes nefesini tutacak, anlatacaklarını dinleyecekti.

Genç papaz düşüncelere dalınca, pilot alınmış gibi, “Cevap vermeyecek misiniz soruma?” diye tekrarladı.

Anastas, “Özür dilerim, söyledikleriniz aklıma bir şey getirdi de” diye toparlamaya çalıştı durumu. Bu arada adamın ne sormuş olduğunu hatırladı.

“Haritanın neyin nesi olduğunu ve bir hazinenin yerini mi gösterdiğini sormuştunuz. Öncelikle tabii, Apollonius’a dair bir kanıt oluşturuyor. Bunu bir kenara bırakacak olsanız bile, çok önemli. İki bin yaşında ve üzeri sembollerle bezeli. Antikçağda bilginin nerelerde bulunduğunu, kimler tarafından korunup geliştirildiğini gösteriyor. Apollonius’a eğitim gördüğü yer olan Delphi Mabedi’nde, bilgiler tarafından yönünü bulsun diye verilmiş. Pisagorcu filozof, bu harita sayesinde Hindistan’a kadar gidip kendini bilgiyle donatmış.”

Ateş Kaptan, altın haritanın önemine ikna olduğunu başını sallayarak belli etti. Sorusunun ikinci kısmını tekrar etti.

“Peki ya sözünü ettiğiniz kitap, o neden çok önemli?”

“Haritayla ilgili söylediklerimin bir kısmı Philostratos’un kitabı için de geçerli. Bir kere bin yedi yüz doksan iki yaşında olan elyazması bir kitaptan söz ediyoruz. Bu bile kendi başına büyük önem taşıyor. Daha önce kopyaları olduğu söylenen eserler çıktı ve onların çevirileri muhtelif dillerde yayımlandı. Orijinali ise ilk kez gün ışığıyla buluşacak. Kitabın içinde neler olduğunu ise şöyle özetleyebilirim: İncil’de, özellikle de Luka’nın kinde anlatılan pek çok anekdot bu kitapta da var. Anekdotlar, Apollonius’un yaşantısından hareketle kaleme alınmış. Oysa Pavlus bunları İsa’ya aitmiş gibi göstermişti.”

Anastas konuşmasını tamamlayınca Ateş Kaptan “Vay canına!” dedi ve bir süre sustu. Sonra bir yorum yaptı.

“Nefesim kesildi desem yeridir. Ortada iki insan var. Bunlardan biri tüm Hıristiyanların tanrı olduğunda hemfikir oldukları Hazreti İsa. Buna karşılık yaşadığına dair hiçbir somut kanıt yok. Öteki ise, varlığı kanıtlanabilen ve aynı sözleri söylemiş bir pagan filozof Apollonius. Eğer birkaç dakika öncesine kadar ölmüş olsam, her şeyi yanlış bilerek dünyayı terk edecektim desenize!”

Luigi Cascioli

Anastas pilotun sözlerini biraz komik ama alabildiğine anlamlı buldu. Ateş Kaptan’ın şakayla karışık verdiği tepki gayet yerindeydi. Çok kısa bir süre sonra, tüm dünya aynı Ateş Kaptan gibi tepki gösterecekti. Hıristiyanlık gibi iki milyar insanın inandığı kocaman bir sistem, tarihi boyunca almadığı büyüklükte bir yara alacak, belki bir daha kendisini hiç toparlayamayacaktı.

Uçağın içinde uzun süreli bir sessizlik oldu. Sessizliği Anastas bozdu.

“Luigi Cascioli adını hiç duymuş muydunuz kaptan?”

“Hayır.”

“Duymanızda yarar var. Katolik Kilisesi’ni bugüne kadar en çok uğraştıran adamdır. Şu aralar seksen yaşında olmalı. *Mesih’in Masalı* adını verdiği Katolik dünyasını altüst eden bir kitap yazdı. Cascioli kitabını şöyle bitiriyor: İsa’nın ölüm anındaki haykırışlarını duymadım. Ama engizisyon tarafından bütün kemikleri kırıldığı için yakılacağı kazığa ancak sedyeyle taşınabilen on dokuz yaşındaki Cavaliere della Barre’nin attığı çığlıklar hâlâ kulağымda. Bir tören sırasında, önünden geçen haçın karşısında eğilmediği ve şapkasını çıkarmadığı gerekçesiyle, genç bir insanı bu şekilde cezalandırmaya kimin hakkı olabilir ki?”

Anastas, anlattıklarıyla ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için, pilotun yüzüne baktı. İlgilenmek şöyle dursun bir hayli etkilenmiş olduğunu görünce, sözlerine devam etti.

“Luigi Cascioli köklü bir burjuva aileden geliyordu. Mesleği ziraat uzmanlığıydı. Emekli olunca

din adamlığına merak sardı ve Hıristiyanlık tarihi ile Kitabı Mukaddes üzerine çalışmaya başladı. Giderek derinleşti ve sonunda Katolik Kilisesi'nin kendisini kandırıldığına karar verdi. 2002 yılında, halkın saf duygularını ve yaygın inançlarını suiistimal ettiği gerekçesiyle Katolik Kilisesi'ni İtalyan mahkemelerine dava etti. Gerekçesi ve isteği çok basitti: Kendisini temsil ettiğini söylediklerine göre, Kilise otoritelerinin Hazreti İsa'nın gerçekten de yaşamış olduğunu ispatlamaları gerekiyordu. İtalyan mahkemeleri Cascioli'nin sorusunun cevaplandırılmasını sağlayamadı. Dava 2006 yılında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne intikal etti. Bildiğim kadarıyla, bugüne kadar bir sonuç alınabilmiş değil.”

“Ve siz de papaz dostum, mahkeme açmak filan gibi yollarla sonuca ulaşamayacağınızı düşündüğünüz için, bombanın pimini çekmeye karar verdiniz.”

“Kız kardeşimin ölüm döşeğine yatmasına yol açan zihniyeti değiştirebileceğime dair zerre kadar umudum olsaydı, bunu asla yapmazdım.”

“Papaz dostum, kardeşinizin durumuna gerçekten üzüldüğümü fark etmişsinizdir. Sizin yerinizde olsam, muhtemelen ben de intikam almak isterdim. Ama bana sanki biraz hedef şaşırmışsınız gibi geliyor. Damardan Müslüman olan Türk hükümetini vurmanız gerekirken, neden hırsınızı Hıristiyanlardan almayı seçiyorsunuz?”

Anastas pilotun sorusunu gayet yerinde buldu. Elinde delillerle insanlığın önüne çıktığında da aynı sorulara muhatap olacaktı. Herkes ağız birliği edip “Ne alakası var Gezi Direnişi'nin İsa'nın sahte bir karakter olmasıyla?” diye soracaktı. Ayağının sürçmemesi için dersinin bu kısmına çok iyi çalışmalıydı. Kısa ve öz konuşmalıydı.

“Ateş Kaptan, Müslüman, Hıristiyan, politik, dinsel gibi kavramlar ileri sürdüğüm tez karşısında solda sıfır kalırlar. Ben, dünyada düzen namına kurulmuş ne varsa, hepsinin yalancılık temeli üzerine bina edildiğine inanıyorum. Elimden, bu düzene kendi cephemde darbe indirmekten fazlası gelmiyor. Bir anlamda kendi kapımın önünü temizlemeye çalışıyorum. Ve herkese de kendi kapısının önünü temizlemesini tavsiye ediyorum. Benden sonra bir zahmet Müslüman ve Museviler de üzerlerine düşeni yerine getirsinler. Sizce yanlış bir davranış mı bu?”

Pilot önce “Kesinlikle hayır!” diye cevapladı genç adamı. Biraz düşündükten sonra, “Doğru davranıyorsunuz” diyerek az önce söylemiş olduğu sözlere vurgu yaptı.

Uçağın içinde bir süre ikisi de konuşmadı. Az sonra, sessizliği yine pilot bozdu.

“Yani şimdi siz ve ben, Hıristiyanlığı bitirmek üzere Athos'a mı gidiyoruz dostum?”

Sofya Güne Uyanırken

Deniz uçağı Athos'ta iniş noktasına yaklaşırken, Viktor ve Elif Sofya sokaklarındaydılar.

“Bildiğim iyi bir yer var. İstersen önce kahvaltı edelim” dedi Viktor.

Sorulmasa, Elif'in aklına gelecek son şey olurdu herhalde bir şeyler yemek. Belli belirsiz “Olur” diye cevapladı, giderek daha sempatik bulunduğu sarışına kaçan dev adamı. O da Anastas gibi uzun saçlara sahipti. Farklı olarak, daha düzdü onunkiler. Piercing'leri ise ise tıpatıp aynıydı.

Ayasofya Kilisesi'nin yakınlarındaki bir kafeteryaya oturdular. Viktor siparişleri çok iştahlı bir şekilde verdi. Ve Elif'e dönüp, “Senin özel olarak istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Elif “Yok...” dedi ve garson gittikten sonra devam etti. “Bulgarcam yok ama et mamulü hiçbir şey söylemediğinden eminim. Tıpkı Anastas gibi besleniyorsundur.”

Viktor güldü. “Et ve fasulye dışında her şey serbest” diye cevapladı genç kızı.

“Neden?” diye sordu Elif.

“Pisagorcuyuz, biliyorsun.”

“Eti anladım da şu fasulyeye hiç anlam veremedim. Neden karşısınız?”

Viktor güldü.

“Eti de anlamadın aslında. Düşündüğün ya da düşünebileceğin nedenlerin hiçbirinden değil.”

Elif dev adamın sözleri üzerine alınmış gibi yaptı. Viktor kaldığı yerden devam etti.

“Aklına ilk gelenin sağlık olduğuna bahse girerim. Doğru söyle, geldi mi gelmedi mi?”

“Geldi” dedi Elif olanca açıksözlülüğüyle. Viktor’un nasıl devam edeceğini merak ediyordu.

“Hiçbir alakası yok. Vejetaryenlere soracak olursan, et yememelerinin nedenini sağlık ile açıklarlar ve bunu Pisagor’a kadar götürürler. Oysa Pisagor’un düşüncesinin sağlıkla bir alakası yoktur.”

“Peki neyle alakası vardır?” diye sabırsızlandı Elif.

“Üstat et yemeyi yasaklamıştı çünkü insanlar öldüklerinde ruhlarının bedenlerinden ayrıldığını düşünüyordu. Bedensiz kalan ruhların kendilerine hayvanlarınkini de seçebileceğine inanıyordu. Böyle düşününce, zamanında yakından tanımış olduğu birini yemekten endişe ediyordu haklı olarak. Et yemeye bunun için karşıydı.”

Elif şaşırıldı. Düşününce, Viktor’u gerçekten de haklı buldu. Kırk yıl düşünse bu nedeni akıl edemezdi. Ruhun bedenler arası seyahatine dair düşünce aklına takılınca, kendisinin de et yemeyenler değilse de yiyemeyenler tarikatına katılmasından başka çaresi olmadığına karar verdi. Midesinin bulandığını hissetti.

Viktor, “Neden yüzünü buruşturdun?” diye sordu.

“Hiç...” dedi Elif. “Ya fasulye? Onu neden yasaklamıştı Pisagor?” diyerek sözü etten uzaklaştırdı.

Neyse ki Viktor’un söyleyecekleri fasulyeyle de yollarını ayırmasına yol açmayacaktı.

“Sadece o değil, tüm kuru bakliyat. Bu besin türünü, köylülükle bağdaştırıyordu Pisagor. Öğrencilerinin köylülükten uzak durmalarını, kent kültürünü benimsemelerini sağlamak için almıştı bu önlemi.”

Elif anlamaz gözlerle bakıp üstelik bir de “Ne alakası var?” deyince Viktor kendisini devam etmek zorunda hissetti.

“O zamanlar, kuru bakliyat yiyenler daha çok göçerlerdi. Yanlarında, torbalar içinde taşıdıkları kuru gıdalarla beslenirlerdi. Buna karşılık Pisagor ve öğrencileri için istedikleri her zaman balık, tavuk, av kuşları ya da sebze gibi besin maddelerini bulma imkânı vardı. Bakliyata karşı çıkararak bir anlamda kentliliğin erdemine vurgu yapıyordu Pisagor. Zaman içinde bu sözleri çarpıtıldı.”

Etin değilse de fasulyenin sırrını çözmek genç kızın hoşuna gitmişti. Önündeki peynirden bir parça alırken, Pisagorculukla ilgili öğrenmesi gereken ne çok şey olduğunu düşündü. Fırsatı değerlendirmeliydi. “Başka neler yapmıyorsunuz?” diye sordu merak içinde.

Viktor elindeki çay fincanını önemli bir şey söyleyecekmiş gibi tabağına koydu, tel çerçeve yuvarlak gözlüğünü sağ elinin işaretparmağıyla yukarıya doğru itti ve olabilecek en ciddi halini takındı.

“Beyaz horoza dokunmayız, mabedimize ayakkabılarla girmeyiz, pentagramı sembol olarak kabul ederiz, fırsat buldukça arınma ayinleri yaparız. Daha sayayım mı?”

“Hayır” dedi gülerek genç kız. Viktor’un da tıpkı Anastas gibi kendisiyle alay etmeye başlamış olduğunu düşündü.

“Bu devirde beyaz horoz bulun da dokunun bakalım!” dedi, tongaya düşmediğini hissettirir şekilde. Viktor güldü. Elif’in zokayı yutmamasına alttan alta sevinmişti. “Peki şakayı bir kenara bırakalım da Anastas’ın isteğini nasıl yerine getirebileceğimizi konuşalım” dedi.

Athos’ta Sıkışmak

Elif ve Viktor muhtemel bir saldırıdan uzak kalmak için Sofya’da görünmez olmaya çalışırken, pilot Ateş’in kullandığı uçak Athos Yarımadası’nın üzerinden geçti ve geriye dönüp alçalarak karaya yaklaştı.

“Geldik” dedi manastırı işaret ederek pilot.

Anastas, “İlk kez havadan görüyorum, ismiyle ne kadar uyumluymuş” diye cevapladı onu.

Ateş Kaptan şaşırıldı. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Esphigmenou Yunancada ‘sıkışmak’ kelimesinden geliyor. Görüyorsunuz, manastır iki dağın arasında sıkışmış gibi duruyor.”

“Şimdi anladım.”

Pilot etrafını dikkatle inceledikten sonra, “Şu ileride bir çıkıntı var” dedi. “Küçük tekneler yanaşsın diye tasarlanmış bir iskele belli ki. Uçağı indirdikten sonra oraya yanaşsam olur mu? Manastırdan sadece birkaç yüz metre uzaklıkta.”

“Olur” dedi Anastas. Esphigmenou’ya adımını atmasına on dakikadan kısa bir süre kaldığını hissedip heyecanlandıysa da bunu Ateş Kaptan’a hissettirmek istemedi. Biraz da bu nedenle bir soru sordu.

“Uçağı tıpkı bir tekneyi kıyıya bağlar gibi bağlayacaksınız herhalde, değil mi?”

“Evet. Eğer bağlayabileceğim halka filan gibi bir şey yoksa biraz açığa demir atarım. Sizi beklerken önce biraz denize girerim, sonra da kitabımı okurum.”

“Tamam” dedi kalbi fena halde çarparken Anastas.

Az sonra, Ateş Kaptan uçağı denize doğru iyice indirdi. Araç denizin üzerinde su kayağı yaparmış gibi kaymaya başladı.

Anastas kaşındaki piercing’leri son kez çıkarmış, küçük sırt çantasına yerleştirmişti. Karaya adımını sırtında çantası, üzerinde papaz kıyafetleriyle attı. Sanki Athos’a uçakla gelmek çok sık rastlanır bir durummuş gibi, olabilecek en sakin adımlarla manastıra doğru yürümeye başladı.

Denizin kenarına kaleyi andırır gibi inşa edilmiş, genel hatlarıyla beş katlı ama bazı yerlerine kondurulmuş kuleler ve cumbalarla devasa bir görünüm arz eden yapının karşısında kim olsa kendisini âciz hissedirdi.

Genç adam, olabilecek en hızlı adımlarla binanın kara tarafına geçti. Muhteşem çan kulesi tüm ihtişamıyla karşısında duruyordu. Ana kapıdan içeriye girerken, bahçe ve seralarda çalışmak üzere dışarıya çıkmakta olan birkaç rahibi başıyla selamladı.

Çepeçevre binalarla sarılı, yarım futbol sahası büyüklüğünde avluya kazasız belasız ulaşmıştı.

10. yüzyıldan kalma, Bizans mimarisinin ürünü olduğu açık seçik belli olan kilisenin yanından geçti, ana binaya girdi.

Karşılaştığı bazı rahipleri selamlayarak merdivenleri tırmandı, birkaç koridoru geride bıraktı ve

dünyanın en eski eserlerinden bazılarını içinde barındıran kütüphanenin kapısına ulaştı. Kapıyı tıklattı. İçeriye girdi.

“Merhaba Peder Balthasar.”

Pek de temiz olmayan tırnaklarıyla kucağına kadar uzamış sakallarını sıvazlayan yaşlı adam sese kulak kesildi. Ölçtü, tarttı ve sordu.

“Sen misin Anastas?”

Genç papaz yaşlı adamın sorusuna cevap vermedi. İyice yaklaştı, adamın sakallarını sıvazlayan ellerini yakaladı ve her ikisini de öptü. Sonra yanındaki sandalyeye oturdu.

“Sizi çok özledim ustam.”

“Ben de seni evlat” dedi yaşlı adam.

Belli ki gözlerinden akamayan yaşları içine akıtıyordu Peder Balthasar.

Genç papaz, kütüphanenin loş ortamında bile, yaşlı adamın tümüyle güçten düşmüş olduğunu görebiliyordu.

Biri çok yaşlı öteki çok genç iki dost bir süre hiç konuşmadan oturdular.

Sonra Anastas İstanbul’da neler olduğunu, kardeşi Lena’nın durumunu, bunun kendisini nasıl etkilediğini, neler planladığını ve yaşlı adamdan beklentisinin ne olduğunu uzun uzun anlattı.

Son olarak, “Zamanın ruhu peder...” dedi ve devam etti. “Zamanın ruhu böyle gerektiriyor ve eğer siz de uygun görürseniz, ben bu görevi yerine getirmeye hazırım.”

Kıyamete Doğru!

Anastas’ın karaya çıkmasına yardımcı olduktan sonra kendisini Ege’nin mavi sularına bırakan pilot iyice serinlediğini hissettiğinde karaya çıktı.

Dünyada görmediği çok az yer kalmış olsa da bu kadar sessiz bir ortamda bulunduğunu hatırlamıyordu. Etraftan kuş, çekirge gibi hayvanlarınkiler dışında hiçbir ses gelmiyordu. “Mahlukatın sesi, etrafta gürültü olmadığı için bu kadar iyi duyuluyor olmalı” diye düşündü. Uçağın kenarına bırakmış olduğu havlusunu almak için iskelenin kara tarafından deniz tarafına doğru yürümeye başladı.

Ve kıyamet de tam o anda koptu!

İki otomobil tozu dumana katarak yokuştan aşağıya doğru gelmeye başladı. Pilot, manastıra ve dolayısıyla kendisine doğru yaklaşan araçları bulunduğu yerden dikkatle izledi.

Manastırın hemen önünde, yolun bittiği yerde otomobiller durdu. İçlerinden eli sopalı rahipler indi ve kendisine doğru koşmaya başladı.

Ateş Kaptan ne yapacağını şaşırıldı. Gelenlerin niyetlerinin bozuk olduğu her hallerinden belli oluyordu. Çabuk karar vermesi gerekiyordu. İskelenin ucuna doğru koştu, palamarı çözdü, uçağa atladı ve pek de ağır olmayan hava aracını, sanki bir kayığı itiyormuş gibi iskeleye ayağını dayayarak itti.

Kızgın rahip grubu geç kalmıştı. Onlar iskelenin ucuna ulaşana kadar, pilot uçağı atlama mesafesinin dışına çıkartmıştı.

Ateş Kaptan bir süre iskeledekilerle konuşmaya çalıştıysa da buna imkân olmadığı açık seçik görülüyordu. Başka çıkar yol olmadığı için uçağın motorunu çalıştırdı, elli metre kadar uzaklaşarak demir attı, beklemeye geçti.

Dışarıdan gelen bağırma sesleri Peder Balthasar'la konuşmakta olan Anastas'ı kendine getirdi. Ayağa kalkıp kütüphanenin penceresinden dışarıya baktı. İskele görüş alanının dışında kalsa da Ateş Kaptan'ın uçağı biraz açığa almış olduğu görülüyordu. Belli ki pilotun başı birileriyle dertteydi.

Dışarıdan gelen gürültüleri duyan yaşlı adam, "Öteki manastırlarda yaşayanlar olmalı" dedi. "Bu sefer kim bilir neyi bahane ederek kapımıza dayandılar?" diye söylendi.

Peder Balthasar gürültüyü çıkartanların kendi manastırından olmayacağından emin konuşmuştu.

Anastas, "Deniz uçağıyla gelip, buraya girdiğimi görmüş olmalılar" dedi.

"Doğru" diye cevapladı onu yaşlı adam ve yakınmaya başladı.

"Esphigmenou'yu gece gündüz gözetleyen nöbetçileri var. Bizde bir hareket olduğunda, hemen yakındaki manastırlara haber veriyorlar, onlar da toparlanıp kapımıza dayanıyor. Yıllardır böyle. İstanbul ve Atina'daki merkezlerle anlaşamıyor olmamız nedense en çok onları sinirlendiriyor. Aslında kendilerini ilgilendiren bir durum yok. Nasıl istersek öyle düşünmeye ve davranmaya hakkımız var. Nihayetinde her manastırın muhtariyeti yasalarla kayıt altına alınmış durumda. Öyle değil mi?"

Anastas Athos Dağı'nda nasıl bir sistemin çalıştığını tabii ki biliyordu. Keşişler, her birini bağımsız bir devlet gibi gördükleri manastırların başşehirinin yarımadanın ortalarında bulunan Karyes olduğunu kabul etmişlerdi ama muhtariyetlerinden de vazgeçmiş değillerdi. Genel meseleler, manastırların Karyes'e gönderdiği temsilcilerin oluşturduğu bir konseyde konuşuluyor, bazı kararlar alınıyordu ama bu durum herkesin her zaman aynı fikirde olmasını gerektirmiyordu. Bir başka deyişle, son kertede Karyes'in alacağı kararların manastırlar açısından hiçbir bağlayıcılığı yoktu. En muhafazakâr manastır olarak bilinen Esphigmenou ise, Athos Dağı'nda bulunan manastırların en oyunbozanı olarak tanınıyordu.

Genç papaz, "Modernleşmeye karşı çıkmanıza sinirleniyorlar" diyerek durumu özetledi.

"O kadar değil" dedi yaşlı adam.

Anastas devam etti.

"Avrupa Birliği fonlarından para alınmasının bağımsızlığa gölge düşüreceğini söylemeniz asaplarını bozuyor. İstanbul'un Vatikan'la yakınlaşma çabasına karşı durmanızı aptallık olarak niteliyorlar. Patriğin papa karşısında boyun eğip bel bükmesini onur kırıcı olarak nitelemeniz canlarını sıkıyor."

Anastas'ın sözleri üzerine, "İşin beni ilgilendiren tarafı..." dedi yaşlı adam. "Dünyevi meselelerin bizi uhrevi dünyadan ayıracak olması. Öte yandan, gaz lambasından elektrik lambasına geçmek, zaten hayatımda önemli bir değişiklik yapmaz. Öyle değil mi?"

Anastas gülümsedi. Yaşlı adamın, üzerinde tartışılanın sadece lamba meselesi olmadığını bildiğinden emindi. Peder Balthasar rüzgâr enerjisi ve internet teknolojileriyle de pek alakalı değildi. Ona bakılırsa, sanayi devrimi, dünya savaşları filan da ilgi alanına hiç mi hiç girmemişti. Dünyanın dört bir tarafında süren anlaşmazlıklar ya da ekonominin seyri filan gibi konular hiç mi hiç ilgisini çekmezdi.

Kısacası, kör kütüphaneci, Apollonius'un, Pisagor'un, Platon'un, Psellos'un dünyasında yaşamayı sürdürüyordu.. 325 yılında imparatorun zorlamasıyla İznik Konsülü'nde alınan kararlara kızmaya devam ediyordu.. Arius'un fikirlerinin Athanas'ınkilerin önüne geçirilmiş olmasına halen ateş püskürüyordu... Bir din adamı olarak Hıristiyanların karşısında mahcubiyet duyuyor, bir şey

yapamamanın ıstırabını çekiyordu...

Dışarıdan gelen sesler arttıkça arttı. Belli ki başka manastırlardan gelen rahiplerle kapının önü iyice kalabalıklaşmıştı.

Anastas, pilot için endişelenmeye başladı. Daha da kötüsü, yaşanmakta olan bu olağanüstü hal, gerçekleştirmek istediği operasyonu olumsuz etkileyebilirdi.

Yaşlı adam sanki öğrencisinin düşüncelerini okumuş gibi konuştu:

“Biraz sonra mesele bizim başrahibe intikal eder ve o da uçağın yanaşma nedenini öğrenmek ister. Ne yaparsak bütün bunlar olmadan yapmamız lazım. Başka bir şansımız olmayabilir.”

İşler Anastas'ın planladığından hızlı gelişmişti. Fırsatı kaçırmamalıydı. Hemen, “Karar sizin” diye cevapladı yaşlı adamın sözlerini.

Peder Balthasar çok vakti olmadığını bilse de bir süre sessiz kaldı. Ardından, son kez konuşuyormuş gibi tane tane konuştu.

“Yapacağın iş birkaç safhadan oluşuyor. Önce, benden altın harita ile Apollonius hakkında yazılmış elyazması kitabı alacaksın. Sana bunların yanında ceylan derisi üzerine çizilmiş bir de harita vereceğim. Burada çalıştığın zamanlarda da söylediğim gibi, bu harita yalnız başına hiçbir işe yaramaz. Yol gösterebilmesi için, Sofya'daki Ayasofya Kilisesi'nde bulunanla bir araya getirilmesi gerekiyor. Şu ana kadar bu iki haritayı üst üste gören kimse olmadı. Psellos ve Theophylaktus hariç. Haritayı onlar çizdilerse tabii.”

Anastas çekingen bir ses tonuyla yaşlı adamın sözlerinin arasına girdi.

“Pisagor Cemiyeti olarak, en azından biz bin yıldır böyle olduğunu düşünüyoruz.”

Peder Balthasar, Anastas'ın yaptığı açıklamayı başıyla onayladı. Kaldığı yerden devam etti.

“Gün yüzüne çıkartmaya karar verdiğimiz İznik Konsülü'nün toplantı tutanaklarının Konstantinopolis'teki Ayasofya'da olduğundan eminiz. Ama tam olarak neresinde bulunduğunu, ancak iki haritayı üst üste koyduğunuzda anlayabileceksiniz.”

Başını sallama sırası Anastas'a gelmişti. Kör kütüphaneci onun başını salladığını görmediğinden, ne düşündüğünü anlamak için bir süre bekledi. Anastas'tan ses seda çıkmayınca asıl önemli sorusunu sordu.

“Ne diyorsun genç dostum, bu işin altından kalkabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Evet” dedi genç adam ve Viktor'un sabah saatlerinden itibaren Sofya'da kendisinden haber beklediğini söyledi. Güvenilir bir arkadaşını, ona yardımcı olmak üzere yola çıkarttığını anlattı ve sözlerini şöyle sürdürdü.

“Elimdeki şaheserlerle güvenli sulara ulaşır ulaşmaz Viktor'la Elif'i arayacağım ve haritanın ikinci parçasını bulunduğu yerden alarak İstanbul'a gelmelerini söyleyeceğim. Sonra malum yere gideceğiz, iki haritayı bir araya getireceğiz ve işaret edilen noktayı bulacağız.”

“Anladım, anladım” diyerek öğrencisinin sözünü kesti yaşlı adam. “Hikâyenin geri kalan kısmını biliyorum. İstanbul'da başınıza bir şey gelme riski fazla olduğu için duruma göre New York, Londra ya da Paris gibi bir şehir seçeceksiniz ve gerçekleri seçtiğiniz yerden dünyaya duyuracaksınız.”

Anastas, “Evet” dedi en kararlı ses tonuyla.

Baştan itibaren genç adamın kararlılığından emin olsa da kör kütüphaneci, “Bu, başladığında mutlaka tamamlanması gereken bir görev. Ya da hiç başlanmamalı. Bugüne kadar kimse cesaret edemediyse biraz da bundan olmalı” diye son kez uyardı öğrencisini.

Öte yandan vakit iyice daralmıştı. Aklına nasihat kabilinden pek çok şey geldiyse de Peder Balthasar neyi ne zaman yapması gerektiğini bilecek kadar uzun yaşamış, çok şey görmüştü. Son kelimesini söyledi.

“Anlaşıldı!”

“Nasip bugüneymiş!”

Kör kütüphaneci, canından daha dikkatli koruduğu Apollonius’un seyahatinde kullandığı altın haritayı ve Philostratos tarafından kaleme alınmış Tyanna’lı Apollonius’un hayatını anlatan kitabın orijinalini öğrencisinin ellerine teslim etmeye karar vermişti. Bunlara ek olarak vereceği ceylan derisi harita, genç adamı İznik Konsülü’nün bugüne kadar ortaya çıkmamış gerçek tutanaklarına ulaştıracaktı.

Böylece, duyabildiği kadarıyla bile olsa, kıyametin kendi yaşadığı zaman diliminde kopmasına birinci elden tanıklık etmiş olacaktı Peder Balthasar.

Öte yandan, şimdi hayır derse, her şeyin yeniden bilinemez bir tarihe kadar erteleneceğinin de gayet iyi farkındaydı. Bu işi omuzlamaya cesaret edebilecek bir Anastas ortaya belki de hiçbir zaman çıkmayacaktı. Gerçekleri tüm Hıristiyan âlemini karşısına alarak haykırmak cesaretini kendinde bulacak birinin ortaya çıkması, kendisinin de çok iyi bildiği gibi, kolay rastlanabilecek bir durum değildi.

Peder Balthasar, delikanlının kardeşinin ölümle pençeleşiyor olmasının bu kararı vermesinde ne kadar önemli rol oynadığını tabii ki fark etmişti. “Eminim, böyle bir itici güce sahip olsaydım ben de aynı şekilde davranırdım” diye düşündü.

Sonra bu düşüncesinden vazgeçti kör kütüphaneci. “Davranamayabilirdim de” dedi kendi kendine.

Mensubu ve ileri gelenlerinden biri olduğu Pisagor Cemiyeti tarafından bu konu hep düşünülmüş, istenmiş ama bir türlü gerçekleştirilememişti. Sadece zamanı geldiğinde gerçekleşecek bir düşünce olarak sürüp gitmişti. Ne hikmetse, bin altı yüz seksen sekiz yıldır, kanıtları hazır da olsa, içlerinden bir babayiğit çıkıp “Kral çıplak!” demeyi göze alamamıştı, alamamışlardı.

Yaşlı rahip, “Anastas’ın ‘zamanın ruhu’ dediği de bu olmalı” diye düşündü.

Bugün, her şey farklıydı! Genç bir papaz ortaya çıkmış, dünyanın artık her türlü gerçekle yüzleşmesinin zamanının geldiğini, *büyük yalan*’ların ortaya dökülmesi gerektiğini söylüyordu. Üstelik bu genç adam, eğitimi, zekâsı, öngörülerıyla o güne kadar eğitim verdiği öğrencilerinin en göz dolduranıydı.

“Ne mutlu bana!” diye düşündü Peder Balthasar.

Düşüncelerini Anastas’la paylaşmadı. Alacağı cevabın ne olacağını biliyordu. Kütüphanenin kapısından girdiğinden bu yana, durmaksızın tekrarladığı “zamanın ruhu”ndan söz edecekti genç adam yine.

“Ya da...” diye düşündü Peder Balthasar. “Bu kavramı literatürüme henüz sokamamış olduğumu hesaba katıp ‘Nasip bugüneymiş!’ diyerek geçiştirecek.”

Kör kütüphaneci, iç hesaplaşmasını tamamlayan insanlara özgü ruh haliyle derin bir nefes aldı. Görmeyen gözleriyle bir kez daha kapıya baktı. Henüz çalınmamış, içeriye girilmemişti. Biraz daha vakit bulup, geleceğin nelere gebe olabileceğini düşünmeye devam etmeyi ne çok isterdi. Ama böyle bir imkân ne yazık ki yoktu! Öyleyse, önce görevini yerine getirmeli, düşünenecekse ok yaydan çıktıktan

sonra düşünmeliydi.

Ayağa kalktı, titrek elini öğrencisine uzattı ve “Gel benimle” dedi.

Kilisenin Derinlerinde

Anastas nereye gittiklerini tabii ki biliyordu.

İki Pisagor Cemiyeti üyesi, kütüphanenin kapısını kimse çalmadan dışarıya çıktılar. Yaşlı rahip beline bağlı desteden seçtiği bir anahtarı deliğe sokup üç kez çevirdi. Anastas'ın yardımıyla ve olabilecek en seri adımlarla önce koridoru sonra aşağıya doğru inen merdivenleri geride bıraktılar.

Avlu ana baba günüydü. Yüz civarında rahibi barındıran manastırda, o anda içeride olanların tümü, kendilerini savunmak için ellerine ne bulabildilerse almış, ana kapının önünde toplanmıştı.

“Az sonra...” dedi yaşlı rahip yanı sıra yürüyen Anastas'a. “Dışarıdakiler de içeridekiler de iyice galeyana gelir, hatta polis bile gelebilir. Onun için elimizi çabuk tutmalıyız.”

Genç adam Peder Balthasar'la aynı fikirdeydi.

“Sizden alacaklarımı aldıktan sonra, manastırın deniz tarafına çıkan dehlizlerinden birine ulaşabilirsem sorun kalmaz. Sonrasını planladım.”

Anastas, önüne ulaştıkları kilisenin kapısını yaşlı adam için araladı ve birlikte içeriye girdiler.

“Etrafa iyice bak! Kimse olmasın...” diye fısıldadı Peder Balthasar el yordamıyla mihraba doğru ilerlerken.

Genç adam etrafı kolaçan etti.

Peder Balthasar mihrabın iç kısmına geçti ve dört tarafı işlemeli bir örtüyle kaplı iri masanın altına girdi, görünmez oldu. Anastas da onu takip etti.

İki Pisagor Cemiyeti üyesi, hayli büyük masanın altına yayılmış değerli bir kilimi bir ucundan tutarak kaldırdılar. Ortaya demir kulpları olan dört köşe bir taş çıktı. Genç adam taş parçasını kaldırıp bir kenara koydu, Peder Balthasar'ın işaret ettiği yerdeki mum ve kibrit kutusunu aldı, mumu yaktı, öne geçti, merdivenlerden inmeye başladı. Böylece, arkası sıra gelen yaşlı adamı da kontrolü altında tutuyordu. Etrafı çok iyi bilen peder, merdivenlerden kazasız belasız indi. Tam karşıya doğru birkaç adım attı, önüne çıkan demir kapının asma kilidini belindeki desteden seçtiği bir anahtarla açtı.

Anastas'ın daha önce sadece iki kez girme fırsatı bulabildiği, pek çok rahibin değil görme, bilme şansı bile edinemedikleri hazine dairesinde, kıymetli metallere yapılmış pek çok tören avadanlığı vardı.

Hazine dairesinin raflarından birinde, zamanında siyaha boyanmış metal bir kutu olduğunu ve içinde Hıristiyanlığın kaderini değiştirecek kadar önemli iki harita ile Tyanna'lı Apollonius'un hayatını konu edinen bir elyazmasının bulunduğunu bilenlerin sayısı ise, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı.

Yaşlı rahip, üzerinde asma kilit bulunan metal kutuya yaklaştı, yine belindeki anahtar destesinden seçtiği bir anahtarı kullanarak kapağı açtı. İşlemeli, dokunulduğunda parçalara ayrılacakmış gibi duran eski bir kumaşa sarılı paketi itinayla aldı.

Peder Balthasar, elindeki hazineyi dostuna uzatırken dramatik bir sesle konuştu.

“Son muhafızı olarak, kendimden önceki muhafızların da gözleri gibi korudukları bu hazineyi sana teslim ediyorum. Canından daha çok önem vereceğinden eminim. Yolun açık olsun!”

Genç adam duyulandı. Gözlerinden süzülen damlalar, teslim aldığı ve yaşını ancak bir karbon

testinin söyleyebileceği eskilikteki kumaşa damladı.

Anastas kelime dağarcığında söyleyecek birkaç söz aradı ama başarılı olamadı. Hiçbir şey söylemese de olacağını biliyordu. Hemen sırt çantasını sırtından indirdi, içinden çıkardığı bir naylon torbaya içinde kutsal emanetler olan bohçayı yerleştirdi. Ağzını sıkıca düğümledikten sonra çantaya koydu. O çantasını sırtına alırken, yaşlı adam tekrar konuştu.

“Hiç bekleme, mumu bıraktığın yerden al, söndürerek aldığın yere koy ve git. Buradan hiçbir yardıma ihtiyaç duymadan rahatlıkla çıkabileceğimi, taşı yerine koyabileceğimi ve üzerini kilimle örtebileceğimi biliyorsun. Hadi durma!”

Genç adam yaşlı rahibe sarıldı, iki elini tıpkı geldiğinde yaptığı gibi saygıyla öptü. Demir kapıya yönelmeden önce, son söz olarak, “Olacakları Esphigmenou Manastırı’nda yaşayan rahipler bile duyacaklar!” dedi. Mumu koyduğu yerden aldı, ustasına arkasını döndü, demir kapıyı geçti, birkaç adımda merdivenlere ulaştı.

Deniz Savaşı

Esphigmenou Manastırı’nın kapısında, öteki yerleşimlerden gelen yüzlerce rahip aleyhte bağırıp çağırıyor, sandaletlerinin tabanlarıyla arnavutkaldırımlarına vuruyor, ellerindeki sopalarla kapıyı dövüyorlardı. Başrahip başlarında olmak üzere, yüze yakın rahip içeride, saldırıda bulunan rahiplerin kapıyı kırmaları ihtimaline karşı hazırlıklı bekliyordu.

Bu arada, kızgın ve saldırgan rahiplerden bir bölümü de iskelenin üzerinden, pilotun içinde olduğu deniz uçağına kıyından topladıkları taşları ulaştırma çabasını sürdürüyordu.

Pilot tüm tersliğe karşın duruşunu değiştirmemiş, uçağını taşların ulaşamayacağı uzaklığa kaydırmış olarak yolcusunun gelmesini bekliyordu. Saatine tekrar baktı. Henüz üzerinde anlaşılmış sürenin yarısına bile gelinmiş değildi ve en azından kendi adına, yasadışı bir iş yapmadığından emindi.

Ateş Kaptan bütün bu faktörleri yan yana koyunca, beklemeye devam etmesi gerektiğine karar verdi. Olabilecek en sakin gözlerle kıyıyı izlemeyi sürdürürken, gözüne, manastırın duvarlarının bittiği noktada bir kişinin denize girmekte olduğu ilişti.

Elindeki çantayla denize giren, acaba Anastas olabilir miydi?

Pilot, “Saldırmak isteyecek birinin, güpegündüz, bir çantayla birlikte yüzerek uçağına doğru gelmesi akıldışı olur” diye düşündü.

Öyleyse, gelen yolcusu olmalıydı!

Uçağına doğru yüzmeye başlayan kişiyi, az sonra iskelenin üzerindeki saldırgan rahipler de gördüler. Önce şaşırıldılar. Kendilerinden birisi olup olmadığını anlamak için yüzen şahsa doğru bağırılmaya başladılar. Kendilerinden biri olmadığına karar vermeleri çok zamanlarını almadı. Bir süre aralarında konuştuktan sonra, birkaçı denize atlamak üzere soyundu.

Pilot bu arada dürbününü aldı, gerekli ayarları yapıp dikkatle bakınca, uçağına doğru yüzenin Anastas olduğundan emin oldu ve heyecan içinde beklemeye başladı.

Denize atlayan saldırgan rahiplerden birkaçı iyi yüzüyordu. Aynı zamanda çantasını da taşımak zorunda olduğundan, Anastas ne yazık ki hızlı gidemiyordu.

Pilot süratle ne yapması gerektiğini düşündü. Bir şey yapmazsa, hızlı yüzen rahipler uçağına ulaşmadan Anastas’ı yakalayacaklardı. Derhal uçağın motorunu çalıştırdı. İskeledeki rahiplerin taş atma mesafesine girip girmeyeceğine aldırmadan, Anastas’a doğru yaklaşmaya başladı. Durumu fark

eden genç adam da süratini artırdı.

Pilot uçağı tam olarak nerede durdurması gerektiğini hesapladı. Sancak tarafına saldırgan rahipleri, önceden bir ip merdiven sarkıtmış olduğu iskele tarafına ise Anastas'ı aldı.

Ateş Kaptan'ın tüm kayırmacı davranışına rağmen, genç papazla saldırganlar uçağı aynı zamanda yakalayacak gibi görünüyordu. Müdahale etmekten başka çaresi kalmamıştı. Uçağı açığa alır almaz çıkarıp oturduğu yere koymuş olduğu tabancasını eline aldı, sancak tarafına geçti ve saldırgan rahiplere seslenip silahını gösterdi.

Gözlerini kan bürümüş dindarlar, tabancaya da Ateş Kaptan'a da pek aldırmadılar. Uçağı doğru yüzmeye devam ettiler.

Bunun üzerine pilot havaya bir el ateş etti ve tabancayı kendisine doğru yüzen rahiplerin üzerlerine doğrulttu.

Böyle olunca, saldırgan din adamları korku içinde durdular.

Silah sesi pilotun arzuladığı tesiri göstermişti. Saldırganlar yüzmeyi bırakmış, suyun üstünde kalakalmışlardı.

Kıyıda gelen bağışmalar da silah sesiyle son bulmuştu.

Anastas, pilotun önceden attığı ip merdivenle uçağı tırmandı ve "Sağ ol Ateş Kaptan" diyerek zemine uzandı.

Pilot, motoru çalışan uçağı rotasına koydu, süratini artırdı ve bir süre sonra da kaldırdı. Ardından zeminde yatmakta olan Anastas'a döndü.

"İstedinizi alabildiniz mi?"

"Evet" dedi Anastas.

Pilotun bir sorusu daha vardı.

"Sizden sonra ne olup bittiğini görmek üzere manastırın üzerinde bir tur atmamı ister misiniz?"

Genç papazın verdiği cevap olumlu olunca, pilot uçağı gökyüzünde bir tur attırdı ve yeniden manastıra doğru uçmaya başladı.

İskelenin üzerindeki eli sopalı rahipler, sanki kendileriyle inatlaşıyor gibi tepelerinde tur atan uçağı deliye dönmüşçesine bağırarak izliyorlardı... Yüzen saldırganlar kıyıya çıkıyordu... Manastırın ana kapısının önünde toplanan saldırgan rahipler geriye çekilmiş, silah ve uçak sesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorlardı... Manastırın avlusunda toplanmış olanlar ise deniz uçağının kendileriyle ne ilgisi olabileceğini düşünüyor olmalıydılar... Ve en önemlisi, tepeden aşağıya doğru üç polis arabası iniyordu...

"Gidelim" dedi Anastas.

Ateş Kaptan da onunla aynı fikirdeydi.

"Doğru. Polisler de işin içine girdiğine göre, bir an önce buradan uzaklaşmamızda yarar var."

Türkiye'ye Doğru

Az sonra Athos Yarımadası iyice geride kalmıştı. Anastas yine de uçağın denize yakın uçtuğunu fark edince sormadan edemedi.

"Neden yükselmiyorsunuz kaptan?"

"Çünkü mutlaka polis hava kuvvetlerini aramıştır. Radarda görünmememiz için beş yüz fitin üzerine çıkmamamız gerekiyor."

Deniz uçağı Türkiye karasularına sorunsuz bir şekilde girince pilot rahat bir nefes aldı.

“Geçmiş olsun. Başımıza bir şey gelecekse de bu artık Yunanistan tarafında olmayacak!”

Başka söyleyecekleri de vardı.

“Sizi bıraktıktan sonra benim geriye dönüp Selanik Havalimanı’nda işlemleri tamamlamam gerekiyor. Yoksa kural ihlali yapmış olurum.”

Anastas şaşırıldı. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Kurallara göre, sizi Athos’a bıraktıktan ya da geriye götürmek üzere tekrar aldıktan sonra, en yakın gümrüklü havalimanı olan Selanik’e uğrayıp yine form doldurmam gerekiyordu. Durumumuz göz önünde bulundurulduğunda buna imkân yoktu. Kural ihlali yapmamış olmak için, sizi Türkiye’ye bırakıp, yine beş yüz fitin altında uçarak Selanik’e geri dönmem ve eksik işlemi tamamlamam lazım.”

“Peki orada size yolcunuzun nerede olduğunu sormayacaklar mı?”

“Athos’ta bıraktım derim. İnanmıyorlarsa uçağı ararlar. Yoksanız, yoksunuzdur. Sonrası benim değil, onların meselesi.”

“Ya Athos’tan arayıp durumu anlattılarsa?”

“Bunun da bir önemi yok. Dediğim gibi, en kötü ihtimalle bir polis gelip uçağı arar ve sonunda izin vermek zorunda kalırlar. Eğer bir dava açılacaksa ki sanmıyorum, bunu beni bıraktıktan sonra, arkamdan yaparlar. Açacakları davanın da zerre kadar önemi olmaz. Önemli olan havacılık kurallarını ihlal edip etmediğimdir.”

Anastas yine de kaptanın başına dünya kadar iş çıkardığını düşündü.

“O halde, beni karaya yakın bir yerde bırakın kaptan. Hiç olmazsa, yolunuzu kısaltarak size yardımcı olayım.”

Genç adamın bu anlayışlı davranışı karşısında, “Olabilir mi?” diye sordu pilot. Ve “İstanbul’a dönmek istemediğinizden emin misiniz?” diye üsteledi.

“İşinizi iyice zorlaştırmak istemem. Beni Türkiye’de herhangi bir yerde indirebilirsiniz. Böylece Selanik’e daha kısa zamanda gidip dönmüş olursunuz.”

Ateş Kaptan biraz düşündükten sonra, “Gökçeada’nın karşısına, Kabatepe’ye ne dersiniz? İstanbul’a ulaşmak açısından sorunsuzdur” diye sordu.

Pilotun teklifini “Mükemmel” diyerek cevapladı Anastas.

Ateş Kaptan, “Ayrılmamıza çok vakit kalmadı o halde” dedi. Ve biraz sıkılarak, “İnmeden acaba şu altın harita ve sözünü ettiğiniz elyazmasını gösterebilir misiniz bana?” diye sordu.

Anastas, pilotun Athos’ta kendisi için katlandığı zorluğu hatırladı. Başka biri olsa çıkan gürültü üzerine kendisini orada bırakıp gidebilirdi. Kaldı ki Ateş Kaptan büyük bir risk alarak saldırgan rahiplere silah çekmiş, havaya da olsa ateş etmişti.

“Tabii ki kaptan. Sözü bile olmaz. Size o kadar borçluyum ki!”

Genç papaz arkaya uzandı, kurumaya yüz tutmuş sırt çantasını kucağına koydu. İçinden, ıslanmaması gereken tüm kıymetli evrakını, cüzdanını, cep telefonunu yerleştirmiş olduğu ağzı iki kere düğümlü naylon torbayı çıkardı.

Sırt çantasının içine neredeyse hiç su sızmadığı için, çıkardığı naylon torbanın dışı bile kupkuruydu. Çantayı zemine koydu, naylon torbayı kucağına yerleştirdi ve düğümleri çözdü. İçinde bulunan bohçayı özenle çıkardı. Bu kez naylon torbayı zemine indirdi ve elindeki bohçayı kutsal bir emanete davranır gibi dizinin üzerine yerleştirdi, sarguları dikkatle açtı. Hem haritaları hem de

elyazmasını, bu kadar ışıklı bir ortamda kendisi de ilk kez görüyordu.

Daha önce sadece iki kez ve mum ışığında gördüğü muhteşem hazine, pilotun da görebileceği şekilde şimdi Anastas'ın kucagındaydı.

“Muhteşem değil mi?” diye sordu genç adam pilota.

Ateş Kaptan'ın nutku tutulmuştu. Baştan itibaren bir hikâye gibi dinlediği altın harita hemen yanında Anastas'ın kucagındaydı.

“Elime alabilir miyim?” dedi.

Sonra bir densizlik yapmış gibi, “İzin vermezseniz anlayışla karşılarım” diye ekledi.

Anastas gülümsedi. “Haritayı tabii ki alabilirsiniz ama isterseniz kitaba her ikimiz de dokunmayalım. O kadar eski ki zarar verebiliriz diye korkuyorum” dedi ve bir dosya kâğıdı ebadından biraz büyük olan şaheser altın parçayı pilota uzattı.

Pilot haritanın üzerindeki şekilleri dikkatle inceledi. Hayranlıkla, “Haklısınız, gerçekten de muhteşem!” dedi ve genç papaza iade etti.

Anastas naylon torbadaki cüzdan, pasaport, not defteri gibi ıslanmaması gereken öteki malzemeyi geçen süre içinde tümüyle kurumuş sırt çantasının gözlerine yerleştirdi. Altın harita, elyazması kitap ve Ateş Kaptan'a sözünü etmediği ve göstermeyi de uygun bulmadığı ceylan derisi üzerine yapılmış haritayı büyük bir dikkatle tekrar naylon torbanın içine koydu, düğümledi ve çantasına yerleştirdi.

Kısa bir süre sonra, “Gökçeada önümüzde” dedi pilot ve ekledi. “Kabatepe'ye çok yaklaştık!”

Pilotu, “Her şey için çok teşekkür ederim” diye cevapladı Anastas. Derin bir nefes aldı.

“Hem benim yüzümden ofisinizde verdikleri rahatsızlık hem de Athos'ta çıkardığım sorunlar nedeniyle lütfen affedin.”

Pilot güldü. “Benim için de unutulmaz bir macera oldu” diye cevapladı genç papazı. Söyleyecek bir cümlesi daha vardı.

“İsterseniz hazırlanın. Birkaç dakika sonra karada olacaksınız.”

Deniz uçağı Kabatepe'ye doğru alçalmayı sürdürdü.

Anastas, kendisini Kabatepe iskelesine indirdikten sonra kalkmak üzere denizin üzerinde sürat kazanmaya çalışan Ateş Kaptan'ın arkasından el salladı. Uçağı, denizden kurtulup havayla kucaklaşana kadar izledi. Geçen tüm süre zarfında, Ateş Kaptan'ı hayatı boyunca unutmayacağını düşündü.

Öyle de olacaktı! Yeri geldiğinde Ateş Kaptan kendisini hatırlatacaktı.

Karada İlk İş

Genç papazın karada yaptığı ilk iş, Elif'i aramak oldu.

“Merhaba” dedi sevinç, endişe, merak dolu ses tonuyla Elif.

“Merhaba” diye cevapladı onu Anastas. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, şimdilik bir sorun yok. Bizi uyardığın andan itibaren, bilinmeyen noktalarda dolaşıyoruz. Sen işlerini halledebildin mi?”

“Evet. Hemen yeni birer telefon alıp eskilerini yok etmeniz gerekiyor. Alacağınız telefonu kullanarak, bana isimlerini verdiğin arkadaşlarından yeni numaramı öğrenebilirsin. Gerisini sonra konuşuruz.”

“Anlaşıldı” dedi genç kız. Anastas'ın yeni de alınmış olsa, açığa çıkmış telefonunu kullanarak daha

fazla konuşmak istemediği belliydi.

Kabatepe’de, ilk iş olarak parasını peşin ödeyerek yeni bir telefon edindi Anastas.

Birkaç dakika sonra facebook’una bakacak duruma gelmişti.

#Direnlana mesajlarının çokluğu duygulanmasına yol açtı. “Direnlana” dedi o da yumruklarını sıkıp sevgili kardeşini düşünerek. Sonra, “Bana biraz daha zaman ver. Göreceksin ki intikamını alacağım!” diye söylendi.

Yürürken birkaç da mesaj okudu Anastas. Herkes Lena’nın bir an önce ayağa kalkabilmesi için iyi dileklerde bulunuyordu.

Telefonu ve facebook’u sayesinde, doktorların sevgili kardeşini uyutmaya devam ettiklerini öğrenmişti. Bu da Lena’nın durumunda bir düzelme olmadığını gösteriyordu. Aklına, sırt çantasında taşıdığı “saatli bomba” geldi. Gülümsedi. Patladığı zaman Gezi Direnişi kadar büyük ses getirecek, dünyayı sarsacaktı. “İntikam saati yaklaşıyor!” diye haykırdı içinden.

Genç adam bir ara annesini ve babasını aramayı düşündüyse de vazgeçti. En azından cep telefonu ile böyle bir davranışta bulunmaması gerektiğini artık gayet iyi biliyordu. Ankesörlü bir telefon bile olmazdı. Başlarını Dimitri’nin çektiği yeni Plebs Sancta’cılarının nerede bulunduğunu anlamalarına yol açacak, planını tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmamalıydı.

Genç adam kendini Eceabat’a götürecek otobüse binmeden önce, bir kısmını da İstanbul’a doğru giderken okuyabileceğini hesaplayarak, neredeyse bütün gazeteleri aldı.

Kabatepe-Eceabat arasında okuduğu haberler canını gerçekten de çok sıktı.

İktidardan yana gazeteler ağız birliği etmişçesine, Gezi Direnişi’ni toplum nezdinde küçük düşürmek için inanılmaz bir çaba içine girmişlerdi. Belli ki kendilerini, bir toplumsal infialli anarşist bir eylem olarak göstermekle, adeta görevlendirilmiş gibi hissediyorlardı.

Anastas, meslekleri sorulduğunda gazeteci olduklarını söyleyen bu zevat adına utandı. Yüzü kızardı.

Kuşkusuz para kazanmak için çalışılacak, bir meslek ifa edilecekti. Ayrıca, meslek sahipleri tabii ki işlerini farkında olmadan iyi ya da kötü gerçekleştirebilirlerdi. Veya kabiliyetleri yaptıkları işle uyumlu olmayabilirdi. Ama kuşkusuz her mesleğin bir şerefi ve haysiyeti vardı. Başka şekilde yaşanabilir miydi? Aksi takdirde, dünya nefes alınabilir bir yer olmaktan çıkmaz mıydı?

Genç adam, “Bu erdemlere en çok ihtiyaç duyulacak mesleklerin birinci sırasında kuşkusuz habercilik, gazetecilik geliyor” diye düşündü. “Lanet olsun sizin haberci namusunuza, gazeteci şerefinize!” diye söylendi.

Satın aldığı gazetelerden bir tomarı ayırdı, yanındaki koltuğun üzerine koydu.

Geride kalanları tek tek inceledi. Zamanında merkez medya olarak kabul edilen, hâlâ da bu havayı sürdürme gayretinde olan birkaç gazetenin ve onlar için kalem oynatan az sayıda gazeteci ve köşe yazarının hükümet korkusundan ne yapacağını şaşırılmış olması içini burktı.

Daha ince de olsa onları da bir tomar haline getirdi ve az öncekilerin üzerine koydu.

Eceabat’ta otobüsten inerken, birkaçı hariç hiçbirini yanına almayacaktı.

“Her yer Taksim her yer direniş!”

Anastas, Eceabat’tan İstanbul’a doğru yola çıkabilmek için bir hayli zorlandı.

Gelen haberlere göre, büyük infial etkilerini Çanakkale’de de göstermiş, otobüs ve gemi seferleri

göstericiler tarafından engellenmişti.

Genç papaz kendisini İstanbul'a götürecek bir otobüs beklerken facebook'u ve twitter'ı incelemeye devam etti.

Erzincan'da halk "Hükümet istifa!" sloganlarıyla sokaktaydı... Antakya'da bir gün önce öldürülen Abdullah Cömert'in cenaze töreninde de aynı şekilde bağırılıyordu... Ankara'da polisin kullandığı şiddete tepkiler sürüyor, gözaltına alınan lise öğrencilerine yapılan işkence kınanıyordu... İzmir Emniyeti sokakta göstericilere saldıran eli sopalılarının sivil olduğuna dair bir açıklama yapmıştı... İzmirli sivil sabahın erken saatlerinden itibaren kentin değişik yerlerinde toplanmaya başlamışlardı...

Bindiği otobüs Eceabat'tan ayrılıp İstanbul'a doğru yola çıktığında, Anastas, "Bakalım gidişim süresince nelerle karşılaşacağım?" diye düşündü.

Neden Sultanahmet?

Elif Anastas'tan gelen telefonda sonra Viktor'a dönmüş, "Yeni bir telefon almamızı ve kendisini o telefonda aramamızı söyledi. Bildiğin bir yer var mı?" diye sormuştu.

Viktor merakından ölü gibi, "Athos'tan istediklerini alabilmiş mi?" demişti.

"Söylemedi ama sesi iyi geldi. Alamamış olsaydı ima ederdi" diye cevaplamıştı irikayım arkadaşının bu sorusunu güzel kız.

İki genç, Viktor'dan gelen telefon üzerine masadan kahvaltılarını bitirmeden kalktılar ve telefon satan bir dükkân aradılar.

Gerekli ayarları tamamlayan Elif, eline bir kalem ve kâğıt aldı, daha önce telefon numarasını Anastas'a vermiş olduğu arkadaşlarından birini aradı. Karşı tarafın okuduğu rakamları önündeki kâğıda yazarken gülümsedi.

Konuşmasını tamamlayan genç kız Viktor'a, "Gerektiğinde birileri üzerinden haberleşmek benim fikrimdi ve işe yaradı!" dedi.

Viktor'un cevabı "Bravo!" oldu. Ardından, "Ara bakalım neler olmuş?" diye devam etti.

Elif yeni telefonunun tuşlarına, önündeki kâğıttaki rakamlara bakarak dokundu.

Telefonu çalınca, Anastas Sofya'dan arandığını anladı. Konuşmaya "Elif'le mi görüşüyorum?" diyerek başladı. Evet cevabını alınca devam etti.

"Viktor'a da söyle, ben üzerime düşen görevi eksiksiz olarak tamamladım. Şimdi sıra sizde. İşinizi tamamlayıp hemen İstanbul'a, Sultanahmet'e gelin. Sizi orada bekleyeceğim."

Elif telefonu kapattı.

"Her şey yolunda gitmiş. Sıranın bizde olduğunu söyledi. Alacağımızı alıp İstanbul'a, Sultanahmet'e gidecekmiz."

"O halde..." dedi Viktor. "Hemen, yarın sabah için bilet alalım. Çünkü ne yaparsak bu gece yapacağız. En uygunu bu gece!"

Viktor genç kıza neden böyle söylediğini de açıkladı. Elif düşününce hak verdi. Öyleyse, gerçekten de ne yapılırsa bu gece yapılmalıydı.

İki genç, kendilerini Sofya'dan İstanbul'a götürecek uçak biletlerini almak üzere kafeteryadan çıktılar.

Kapıdan çıkarken Elif dayanamadı, aklına takılan soruyu sordu.

"İstanbul'u anladım da neden Sultanahmet?"

“Çünkü...” diye başladı sözlerine Viktor. “Tıpkı bu akşam Sofya’da yapacağımız gibi, İstanbul’da da aynı ismi taşıyan kiliseyi, yani Ayasofya’yı soyacağız!” diye devam etti.

“Ne!” dedi Viktor’un açıklamasına karşılık Elif.

Sesi şaşkınlık ve korkudan boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

Anastas’ın Korkusu

Keşan, Şarköy, Tekirdağ, Silivri ve ötekiler...

Anastas yol boyu Gezi Direnişi’nin etkilerini gördü...

İlk gün, Kazancı Yokuşu’nu tırmanırken binler tarafından haykırıldığına tanık olduğu “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganı zaman içinde toplum tarafından benimsenmiş, çok değil üç gün içinde, Tüm Türkiye’de milyonlar tarafından haykırılır hale gelmişti.

Türkiye toplumu, sorumluluk sahibi bir avuç insan tarafından Taksim Meydanı’nda yakılan isyan ateşine kayıtsız kalmamış, bu ateşi körükleyerek, onu çok kısa bir süre içinde kendisini yönetenlere karşı devasa bir yangın haline dönüştürmüştü.

Bir başka deyişle, Türkiye toplumu dozunu giderek yükselten baskıcı rejime “Yeter!” demiş, başkaldırmıştı.

Sadece Türkiye’de mi?

Hayır! İsyân sınırları aşmış, dünya tarafından da heyecanla, umutla, destekle kucaklanmıştı.

Chicago’da Gezi Direnişi’ne destek eylemi dördüncü gününe girmişti... Yunanistan’da kadınlar Türkiye’de direnen hemcinslerini desteklemek için meydanları doldurmuşlardı... Yıllardır umutsuzluk içinde kıvranan Irak halkı, Latin Amerika’nın çileli insanları, kısacası tüm dünya Gezi Direnişi’ne omuz vermek için sokaklara çıkmıştı...

Anastas’ın facebook’ta okuduğu ve en çok canını sıkan haber, İzmir’de otuz sekiz gencin tweet attıkları gerekçesiyle gözaltına alınmaları oldu. “Kim bilir...” diye düşündü genç adam. “Nasıl hırpalıyorlardır bu gencecik insanları şimdi?”

Genç papaz yer yer aklına kardeşi Lena’yı da getiren düşüncelerinden kurtulmak için o günün sabahına dönmeye, başından geçenleri hatırlamaya çalıştı.

“Ne maceraydı ama!” dedi kendi kendine.

Kucağında sıkı sıkı tuttuğu çantasının içindekileri düşündü. Bir ara çıkarıp bakmaya niyetlendiyse de vazgeçti. Etraftaki insanların dikkatini çekmek istemezdi. Bir an önce başını sokacak bir otel bulmalı, hem iki haritaya hem de Apollonius’un hayatını anlatan elyazmalarına alıcı gözle bakmalıydı.

Kuşkusuz sadece ünlü düşünce adamı Philostratos’un elyazısını göreceğiz olmak bile sıradan bir Bizans meraklısının heyecanını artırmaya yeterliyken, mesleğine tutkuyla bağlı gerçek bir tarih araştırmacısı için, kucağında taşıdıkları tam anlamıyla hazine demektir.

O ana kadar aklına pek getirmediği elinde bir hazine taşıyor olma hali, birden endişelenmesine, hatta paniğe kapılmasına yol açtı.

“Mesela...” diye düşündü. “Bu kitap ve haritalar bende olduğu sürece, onları bir otel odasında bırakıp dışarıya çıkamam.”

Düşündükçe korkusu arttı. Bu şekilde çok fazla zaman geçirmek istemezdi.

Elif'in Şaşkınlığı

“Ne yani?” dedi Elif. “Bu gece bir de konsere mi gideceğiz?”

Şaşırmakta pek de haksız sayılmazdı. Çünkü Viktor Sofya kentine ismini veren Ayasofya Kilisesi’ni soyacaklarını söyledikten sonra bir uzun atlama yapmış, en son söylemesi gereken sözleri en başa almış, gerisini sonra anlatmaya karar vermişti.

Dev adam zamanının geldiğini düşünmüş olsa gerek, bu kez konuşmaya en baştan başladı.

“Eğer Anastas başıma hayatımı altüst edecek şu malum işi açmasaydı, bu akşam Ayasofya’da ağız tadıyla bir konser yönetiyor olacaktım. Paşa paşa, son birkaç yıldır yaptığım çalışmalar sonucunda elde edeceğim başarının keyfini çıkaracaktım.”

“Öyle mi?” dedi Elif en şaşkın haliyle.

“Evet öyle” diye cevapladı onu Viktor ve devam etti. “Uzun uğraşlardan sonra bir koro oluşturmuştum ya hani? Bir yıldan fazla süredir konser vermek için çalışıyoruz. İlk kez bu akşam Ayasofya’da çıkacağız dinleyicilerin önüne.”

Gerçekten de önemli olan bu duruma önceden ilgi göstermemiş olmasını mazur göstermek ister gibi, “Bilmiyordum” dedi mavi gözlerini açarak Elif. Ses tonunda, duyduklarından önceden haberdar olmadığına dair özel bir vurgu vardı.

Dev adam, “Yahu bu Anastas hiç mi bir şey anlatmadı benim yaptığım işlerle ilgili olarak sana?” diye söylene.

Elif iki arkadaşın dostluklarının yok yere bozulacağından endişe etti. “Anlatmadı, çünkü vaktimiz olmadı” dedi telaş içinde. Doğrusu da buydu. Acaba Viktor Anastas’ın kendisini uzun bir süredir tanıdığını mı zannediyordu? Eğer öyle zannediyorsa, doğrusunu mutlaka öğrenmeliydi.

“Aslında...” dedi altın sarısı saçlarını elleriyle arkada toplayarak. “Seni ne kadar tanıyorsam, onu da o kadar tanıyorum.”

“Güzel” dedi dev adam. Elif ile sevgili dostu Anastas arasında özel bir ilişki olmaması hoşuna gitmişti. “Bu durumda, iyi olan kazansın” dedi içinden. Ve “O zaman ben anlatayım” diyerek söze girdi.

“Bu Rumlar var ya, Bulgarların başarılı olmalarını hiç istememişlerdir.”

Elif şaşkınlık içinde baktı Viktor’a. Müzikle ilgili konuşacağını zannederken, birden milliyetler meselesine girmesi tuhafına gitmişti.

Güzel kızın irkilmesine yol açtığını fark eden Viktor geri adım attı.

“Şaşırmakta haklısın. Ayrı bir konu ama olsun. Bilgi dağarcığının bir kenarında bulunsun. Bin yıldır Viktor’un atası Bulgarlar, Anastas’ın atası Rumlara ve Yunanlılara karşı bir var olma savaşı vermişlerdir ve vermeyi sürdürmektedirler. Yunanlılar bir millet olarak Bulgarların kendilerini ifade etmelerinin önüne bin yıldır nasıl dikildilerse, Viktor da Anastas’ın karşısında haklarını yılmadan savunacaktır.”

Elif, Viktor’un şaka mı yaptığını ciddi mi olduğunu bir türlü anlayamadı.

“Ciddi misin?” dedi.

Gülümseyerek göz kırptı ve “Kısmen” diye cevap verdi güzel kızın sorusuna dev adam. Ve hemen bir soru sordu.

“Theophylaktus diye birinden bahsedildiğini hiç duymuş muydun?”

Elif, “Hayır!” diye cevapladı bu soruyu.

“Pisagor Cemiyeti’nin yücelmesini sağlayan Psellos’un baş yardımcısıydı Theophylaktus. İki dostun işleri bir süre yolunda gitti. İktidara taşıdıkları imparator tahtından uzaklaştırılınca güçten düştiler. Sonra da zaten Psellos hayata gözlerini yumdu. Bu coğrafyada yapacağı çok iş olduğunu düşünmüş olsa gerek, Theophylaktus o zaman çok önemli bir kent ve dini merkez olan Ohri’ye göçtü. Başından büyük bir felaket geçmiş olan Bulgarların devlet kurmaları için katkıda bulundu. Ohri yeni kurulan ülkenin başkenti oldu. Kendisinden yüz yıl kadar önce yaşamış bir kilise papazı olan Bogomil tarafından temelleri atılan Bogomilcilik, Theophylaktus’un döneminde alabildiğine güçlendi.”

Elif, cevabını hemen almak istediği bir soruyla Viktor’un konuşmasını böldü.

“Ne fark var Bogomilcilik ile Hıristiyanlık arasında?”

“Çok fark var. Bogomilciler de kendilerini Hıristiyan olarak görüyorlar ama Hazreti İsa’nın tanrı olduğuna inanmıyorlar. Bir peygamber olarak değerlendiriyorlar. Ayrıca abartılı kiliselere karşı çıkıyor, dini törenlerini daha çok doğanın kucağında yapmayı tercih ediyorlar. Haçı sembol olarak kullanmıyorlar, Kilise’nin otoritesini tanımıyorlar. Ortodoks Kilisesi’nin ruhban sınıfına karşı duruyorlar.”

Viktor’un anlattıkları Elif’e Fransa’daki Katarları hatırlattı.

“Fransa’nın güneyindeki Katarlar gibi mi yani?”

“Evet, onlar gibi. Dinin Hıristiyanlığın başlangıcındaki gibi yaşanması gerektiğini savunuyorlar. İznik Konsülü’nde tarif edilen Hıristiyanlığı kabul etmiyorlar.”

“Peki sonra ne oluyor?”

Genç papaz, Elif’in bu sorusu üzerine derin bir şekilde içini çekti. Belli ki bu konuda çok doluydu.

“Bogomilcilerin, Türklerin Balkanlar’ı fethettikleri zamana kadar yaşadıkları acı tarif edilemez. Tıpkı Katarlarınkı gibi. Bir tarafta engizisyon, öte tarafta Ortodoks Kilisesi, görmedikleri zulüm kalmıyor.”

Dev adamın üzgün anlatımı Elif’in duygulanmasına yol açtı.

“Sizi sapkınlıkla mı suçluyorlar yani?”

“Öyle. Boynumuza geçirilen sapkın levhası nedeniyle, tıpkı Fransa’nın güneyinde Katarlara yapıldığı gibi burada da bizim kökümüze kibrit suyu dökülmek istendi. Engizisyoncu Katolikler ve Ortodokslar el ele verip, son Bogomilciyi öldürmeden huzura ermeyeceklerini söylediler ve söylediklerini büyük ölçüde yerine getirdiler.”

Viktor birden, konuşmasının genç kızla bir araya geliş nedenlerinden çok uzaklaşmaya başladığını düşünerek kösteğine hamle etti ve “Neyse, sonra konuşuruz bunları” diyerek sözlerine son verdi.

Genç kız, “Güzelmiş” diyerek güldü, şık bir zincirin ucunda parıldayan altın saati görünce.

“Koluma göre saat kayışı bulamıyorum ki! Bu nedenle dedemden kalma kösteği takıyorum.”

Elif güldü. “Kaç olmuş peki?” diye sordu.

Hava hâlâ ıslık ıslık olsa da saat 19.00’a yaklaşıyordu.

Yine de konserin başlayacağı 21.00’e kadar epey zamanları vardı.

Konser Afişi ve Viktor

“Biraz da şu tarafa doğru yürüyelim mi?” diye soran Viktor, bu kez başka bir konuda konuşmaya koyuldu.

“Hayatım boyunca müzikle ilgilendim. İstanbul, Atina, Athos, şimdi Sofya, hep Ortodoks kilise

musikisi üzerine çalıştım. Sadece söylemekle yetinmedim, araştırdım da. Koro yönetimi üzerine eğitim gördüm. Bir hayli kafa patlattım anlayacağın.”

Viktor bu noktaya kadar söylediklerinin, konuya aşına olmayan birisi için bir şey ifade etmeyeceğini düşünmüş olsa gerek, detaya girmeye karar verdi.

“Biliyor musun bilmem ama Ortodoks kilise müziği tek seslilik üzerine kuruludur ve makam ağırlıklıdır. Çok sesli Batı müziğiyle alakası yoktur. Bulgaristan ise Doğu ile Batı'nın kesişme noktasında olduğu için, her iki taraftan da etkilenmiştir. Demek istediğim, işim bir hayli zordu. Neyse ki Athos'ta iki yıl geçirme fırsatım oldu. Yirmiye yakın manastırda, yüzyıllardır söylenegelen parçaları dinleme ve kaydetme imkânım oldu. Ayrıca manastırların arşivlerinde bulunan kayıtlardan da yararlandım. Nota, söz, taş plak ne varsa kopyaladım ve çok zengin bir arşiv oluşturdum.”

Elif etkilenmişti. “Muhteşem!” dedi.

“Buraya kadarı kuşkusuz önemli ama meselenin en can alıcı kısmı değil. Serde bir de Bulgar olmak var ya, asıl önemli olan o. Milliyetim, üzerime büyük bir sorumluluk yüklüyordu. Ataları Roma'nın, ardından Bizans'ın, devamında Osmanlı'nın ve sonunda komünizmin etkisinde yaşamış, yeni yeni özgürleşmeye başlamış bir ülkenin çocuğuyum. Öte yandan, bütün bu etkilere direnmiş bir Bulgar kilise müziği geleneği olduğunun da farkındayım. Bunların bulunup ortaya çıkartılması, parlatılması, ötekilerden hiç de aşağı olmadıklarının gözler önüne serilmesi gerekiyordu. Anlayacağın çok çalışmak zorundaydım. Böyle olunca, Bulgaristan'daki kilise ve müzik çevrelerinin takdirini kazandım, önüm de açılmış oldu.”

Elif Viktor'un konuşmasının sona erdiğini düşünüp, “Ve bir gün Anastas ortaya çıktı!” diyerek noktayı kendisi koymak istedi. Ama olmadı.

Viktor, “Son olarak şunu göstererek sözümü bitireceğim. Açtığım parantezi gerektiğinden uzun tuttuğumun farkındayım” dedi.

Elif yaptığı kabalık nedeniyle özür dilerken, dev adam tam önünde durdukları otobüs durağına asılmış afişi işaret etti ve bir açıklamada bulundu.

“Gördüğün, bu akşam, Ayasofya'da yöneteceğim konserin afişi! Konser Saint John Kukuzelis'in eserlerinden oluşuyor. Yunancası gördüğün gibi Hagios Ioannis Koukouzelis. Şurada da müzisyenimizin adının Bulgar dilinde yazılmış halini görüyorsun: Sveti Yoan Kukuzel. 1280-1360 arasında, senin ve benim şehrimizde, yani İstanbul'da yaşamış, muhteşem yapıtlara imza atmış bir din ve müzik adamı.”

Elif otobüs durağına asılmış afişi dikkatle inceledi. En altta arkadaşı Viktor'un da adı vardı.

“Bravo!” dedi. “Keşke ben de izleyebilseydim.”

“Kısmen izleyeceksin” diye cevapladı genç kızı Viktor ve planını anlatmaya koyuldu.

“Normal koşullarda senden, öncelikle gidip kiliseyi bir kez dolaşmanı isterdim. Ama İstanbul'daki adamlar buraya da gelmişlerse dikkatlerini çekebilirsin. Bu nedenle, yapının içini ve akşama ne yapacağımızı benden dinlemekle yetineceksin.”

Elif başını salladı. Viktor devam etti.

“Daha önce de söylediğim gibi, haritayı bu akşam konserden sonra almamız gerekiyor. Sen konser için gelmiş gibi sıralardan birine oturacak, konserin ortalarında tuvalete gidiyormuş gibi kalkacaksın. Gizlenecek yeri bol olan yapıda, benim tarif edeceğim yere girip görünmez olacaksın.”

Elif anladığını belirtir şekilde başını salladı. Viktor devam etti.

“Ben konseri tamamlayacağım. Herkese güle güle filan dedikten sonra, konseri birlikte verdiğim arkadaşlarımla birlikte çıkacağım. Onlarla bir yerde oturup bir şeyler içeceğiz. Kilisenin görevlileri biz çıktıktan sonra kapıları kapatacaklar. İstirahata çekilmeden önce, içeride kimsenin kalmadığından emin olmak için etrafa son bir kez göz atma âdetleri var. Sana tarif edeceğim yere bakmak akıllarına bile gelmez. Onlar gidecek, el ayak çekilecek ve sıra bize gelecek...”

Viktor, Ayasofya Kilisesi’nde bulunan haritayı nasıl alacaklarına dair planını detaylarıyla anlattıktan sonra, sırt çantasından çıkardığı bir deftere yapının planlarını, Elif’in saklanacağı yeri de gösterecek biçimde çizmeye koyuldu. Arada bir cep telefonundan google’a girip, sözünü ettiği yerlerin fotoğraflarını da bulup gösteriyordu...

Soğukçeşme Sokağı

Rezervasyon yaptırmamış olduğu halde Soğukçeşme Sokağı’nda bulunan pansiyon tipi otelde yer olması Anastas’ı keyiflendirdi. Giriş işlemlerini tamamlarken, kalacağı odanın penceresinden Ayasofya’yı göreceğini hesaplamıştı. İçeriye girip perdeyi açtığına yanılmadığını gördü.

Genç adam sırt çantasını yatağın üzerine koyar koymaz resepsiyonu aradı ve yiyecek bir şey olup olmadığını sordu. Resepsyonist saatin henüz geç olmadığını, isterse pansiyonun çok yakınındaki Sarnıç Restoran’da güzel bir akşam yemeği yiyebileceğini ya da telefonun yanındaki listeden istediklerini seçebileceğini söyledi.

Gerekli bilgiyi alan Anastas, düşünceğini söyleyerek telefonu kapattı.

Eceabat’ta yediği tost ve içtiği ayran sayılmazsa, yaklaşık yirmi dört saattir ağzına lokma girmemişti. Düzgün bir yemeğe gerçekten ihtiyacı vardı. Gözü sırt çantasına gitti. Onu otelde bırakamazdı. Yanına alabilirdi tabii ki ama bu da, Topkapı Sarayı ya da British Museum gibi dünyanın en ünlü müzelerinin kapılarını açık bırakmakla neredeyse aynı anlama gelirdi.

British Museum üzerine düşününce, aklına gayriihtiyari Delphi Mabedi’nde Apollonius’a verilen ve şu anda sırt çantasında bulunan harita geldi. Altın plaka üzerine kazınmış, Ege’deki adalardan Kuzey Afrika’ya, Mısır’a, Babil’e, Hindistan’a kadar bilginin bulunduğu yerler bir bir gözünün önünden geçti. Filler, develer, piramitler, Babil Kulesi gibi görsellerle süslü haritayı bir kez daha elinde tutmak istedi.

Duş yapmak şöyle dursun, ayakkabılarını bile çıkarmadan çantasını açtı. İçindeki naylon torbayı çıkarıp düğümlerini çözdü. Çok eski ve işlemeli kumaşa sarılı bohçanın içinden geçici bir süre için bile olsa yegâne koruyucusu olduğu hazineyi çıkardı, yatağın üzerine koydu.

Aynı anda irkildi. Perdelerini açık bırakmış olabileceğini düşünerek arkasını döndü, pencereye baktı, derin bir oh çekti. Perde kapalıydı. Açık da olsa fark etmezdi aslında. Çünkü pansiyonun ikinci katındaydı ve karşısında Ayasofya’nın devasa duvarından başka hiçbir şey bulunmuyordu. Perdeler açık, tüm lambalar yanıyor bile olsa, odasını kimsenin görmesine ihtimal yoktu. Rahatladı.

Genç adam, kilitlediğinden emin olsa da gidip bir kez daha kapıyı kontrol etti. Geri döndü, ayakkabılarını çıkardı, pirinç karyolanın üzerine, hazinelerin yanına uzandı.

İlk olarak eline altın haritayı aldı ve enine boyuna inceledi. Sadece üzerindeki sembollerin sofistike çizimleri bile, elinde tuttuğunun tam bir şaheser olduğunu anlamasına yetiyordu. Buna tarihsel değerini de ekleyince, aklına yine British Museum geldi. Acaba böyle bir parça, o tür bir müzede, kendisine nasıl bir yer bulurdu?

Altın haritayı yanı başına koyduktan sonra bu kez de eline ceylan derisi üzerine çizilmiş olanı aldı. Dikkatle inceledi.

Çeşitli noktalarından çeşitli bölümler kesilerek çıkartıldığı için, haritadan neredeyse hiçbir şey anlaşılıyordu. “Bir puzzle!” diye düşündü. “Sanki bazı parçalar çıkartıldıkları noktalara oturacak ve yapboz oyunu tamamlanmış olacak.”

Genç adam, Psellos ile baş yardımcısı Theophylaktus’un, İznik Konsülü’nün tutanaklarını gerçekten de dâhiyane bir şekilde sakladıklarından tam anlamıyla emin oldu.

Aklına, Bulgar kökenli bir din ve felsefe adamı olan Theophylaktus’un 1078 yılında Psellos’un kardeşine yazdığı mektup geldi.

“Ağabeyin ölmedi. O acılar içinde kıvrandığı hayattan ve peşini bırakmayan hastalıklardan kurtulmanın yolunu, Tanrı’ya yürümekte buldu.”

Özetle bunları yazmıştı dönemin en kuvvetli devlet adamının selefi, halefinin ölümü üzerine. Ondan boşalacak yeri dolduracak olsa da ne kadar üzgün olduğu satırlarına işte böyle yansımıştı.

“Acaba...” diye düşündü genç papaz. “İki parçadan oluşan haritanın bu parçası Athos’a Psellos’un ölümünden önce mi gitti yoksa sonra mı?”

Kör kütüphaneci Peder Balthasar’la bu konuyu uzun uzun konuştuklarını hatırladı.

Ne o ne de kendisinden önceki kütüphaneciler, haritanın Esphigmenou’ya ne zaman geldiğine dair bir kayıt okumuşlardı. Tahmin edebildikleri tek şey, üç parçanın metal kutuya aynı anda konulmuş olduğuydu.

“Sadece...” demişti bir keresinde yaşlı rahip. “Her üçünü de sarmalayan bez değiştirilmiş olmalı. Çünkü parşömen, altın ve deriden farklı olarak, hiçbir kumaş zamana karşı bu kadar uzun süre dayanamaz.”

“Peki...” diye düşünmeye devam etti Anastas. “Haritanın bir parçası Athos’ta bulunurken, öteki bölümü acaba Sofya’daki Ayasofya Kilisesi’ne neden gitti?”

Aklına gelen soru, Pisagor Cemiyeti bilgilerinden öğrendiği bir şeyi hatırlamasına yol açtı. Harita aslında ilk olarak Sofya’ya değil Ohri’ye gitmiş, Balkanlar’da çok yakın tarihte yaşanan çalkantı esnasında, Pisagor Cemiyeti’nin bazı mensupları tarafından Ohri’deki kiliseden alınmış, Sofya’daki Ayasofya’nın altında bulunan mezarlığa nakledilmişti.

Sofya’daki harita parçasının nerede olduğunu bilen birkaç Pisagorcudan biri de, can dostu Viktor’du.

Genç adam, zihninde bir tarih yolculuğuna çıktı.

Theophylaktus 1078’de eski ismi Achrida olan Ohri’ye başpiskopos olarak atanmıştı. Sonradan “aziz” unvanını da alan ünlü din adamı, bu atamayla yükseltilmemiş, tersine önu kesilmişti. Koca bir imparatorluğu yöneten bir numaralı bürokrat olmak yerine, ne kadar önemli bir merkez olursa olsun Achrida’ya başpiskopos atanmak nereden bakılırsa bakılsın tenzili rütbe olarak görülürdü.

Çünkü Theophylaktus, Psellos’un desteği ve yönlendirmesiyle 1059 yılında imparator olan X. Konstantin’in oğlu VII. Mikhail’in öğretmeni idi. 1067 yılında öğrencisi imparator olunca, doğal olarak onun başdanışmanlığına atanmıştı. 1078 yılında sırtını dayadığı imparator tahttan indirilip bir manastıra sürgüne gönderilince, Theophylaktus’un kaderi de tıpkı hocası Psellos gibi olmuştu.

Bu durumda, Aziz Theophylaktus’un, Ohri’ye giderken, bir zamanlar Psellos’la birlikte koruduğu hazineyi yanına almış olduğunu düşünmek yanıltıcı olmazdı. Bilge devlet adamı geçerken Athos’a

uğramış, orada yaşayan Pisagorcu kardeşlerine hazireyi ve sırrın bir bölümünü devretmiş olmalıydı.

Bu senaryodan hareketle, Theophylaktus'un, çizilirken tek parça olan haritanın çeşitli kısımlarını, Athos yolunda keserek çıkardığı düşünülebilirdi. Çıkardığı parçaları aynı büyüklükte bir başka derinin üzerine, asıl harita ile üst üste geldiklerinde iç içe geçecek şekilde yapıştırmış olmalıydı.

Ve nihayetinde, Aziz Theophylaktus Athos'tan Ohri'ye doğru giderken ikinci parçayı yanına almış, İznik Konsülü'nün toplantı tutanaklarına kolaylıkla ulaşılmmasının yolunu kesmişti.

"Çünkü..." diye düşündü Anastas. "Henüz her şeyin bilinmesinin, yalanların ortaya dökülmesinin zamanı gelmemiştir."

Anastas'ın Rüyası

Genç adam elinde bulunan ceylan derisi üzerine çizilmiş, üzerinde çeşitli boşluklar olan haritaya bakıp düşünürken uykuya daldı...

Dokuz yüz elli üç yıl geriye gitti...

Hipodrom'un yüksek duvarlarının yanından yürüyordu. Aya Stephanos Kilisesi'ni sağında bıraktı. Biraz daha yürüdü, şimdi Zeuksippos Hamamları'nın önündeydi. Dikkatli bir şekilde sağına soluna baktı. Justinianus Anıtı'nın önünde birkaç karaltı görür gibi oldu. Birileri, izlenip izlenmediğini kontrol ediyor olmalıydılar. Önceki buluşmalarda da aynısı olmuştu. Böyle durumlara aldırılmamayı artık becerebiliyordu. Karşıya geçti, tam da kendisine söylendiği gibi milyon taşının önünde beklemeye başladı.

Az sonra, anıtın önünde gördüğü karaltılardan ikisi kendisine doğru yürümeye başladı. Genç adam daha önce olduğu gibi korkuya kapıldıysa da belli etmemekte kararlıydı. Geçen bunca zamandan sonra hâlâ endişeleniyor olmak canını sıktı. Kendisine doğru yürüyen ve nihayetinde karşısında duran iki adamı en soğukkanlı görünümüyle karşılamaya çalıştı.

Uyumlu davranmaması halinde sorun çıkaracakmış gibi görünen iki sert mizaçlı Pisagor Cemiyeti üyesi, her zaman olduğu gibi derhal üstünlüğü ele aldılar. Daha önceki buluşmalarda olduğu gibi, "Geçir bakalım şunu kafana!" dediler.

Genç adam, en çok işte bundan nefret ediyordu. Üzerinde hiçbir delik olmayan siyah kukuletayı başına geçirdi, iki adamın kollarına girmesine izin verdi.

Soğuk ve zifiri karanlık bir Konstantinopolis akşamında, daha önce de olduğu gibi yine bilmediği bir noktaya doğru yürütülüyordu.

Tıpkı öncekilerde olduğu gibi, bir saatten fazla yürütüldüğünü tahmin etti Anastas.

Yanıdakiler bunu eğer yön duygusunu yitirsin diye yapıyorlarsa, işe yarıyordu.

Konuşma hakkı olsa, "Boşuna zahmet etmeyin, ilk birkaç adımdan sonra ne tarafa gittiğime dair hiçbir fikrim kalmıyor" derdi.

Ama yoktu. Bu gidişle hiç de olmayacakmış gibi görünüyordu.

Genç adam tabii ki ne bu düşüncesini ne de ötekileri kendisine eşlik eden iki Pisagor Cemiyeti üyesiyle paylaştı.

İlk beş dakikadan sonra, kim olursa olsun ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın hangi istikamete doğru gittiğine ya da gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikri olamazdı. Akli başında herkes bunu tahmin edebilirdi. Kuşkusuz kollarına girmiş olarak onu yürüten insanlar da bunun gayet iyi farkındaydılar.

Peki niye böyle davranıyorlardı kendisine?

İki adam, Anastas'ı bir saate yakın yürüttükten sonra, her zamanki gibi aniden durdular. Biri önlerindeki ahşap kapıya vurdu.

Anastas daha önceki seferlerde olduğu gibi, kapının bir ahenk dahilinde çalındığını düşündü.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Bir adam "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Öğrenmeye geldik" dedi Anastas'ın yanındaki adamlardan biri.

"Neyi öğreneceksiniz?" diye devam etti konuşmasına kapıyı açan.

Bu sorunun cevabını da önceki gibi hatırladı Anastas. "Üstadımız Pisagor'un bizden öncekilere öğrettiği her şeyi" diyecekti şimdi öteki yanındaki. Düşündüğü gibi oldu. Ne bir eksik ne bir fazla.

Sonra sorular cevapları, cevaplar soruları izledi...

Anastas, geçen süre zarfında, kapıyı açanın ve kollarından tutmakta olanların söyledikleri tüm replikleri tam olarak hatırlar hale geldiğini fark etti. "Ezberlememe yetecek kadar çok yaptım demek ki bu seyahati" diye düşündü.

Konuşmanın bir an önce tamamlanmasını, başını örten kukuletanın çıkartılmasını istiyordu.

Son olarak, "Bekleyin!" dedi soruları soran adam ve ağır ahşap kapıyı yüzlerine kapattı. Belli ki içeriye girecek, kapıda bekleyenlerin kim olduğunu söyleyecek ve toplantıya katılmak istediklerini haber verecekti.

"Daha önce hep açıldı!" diye düşündü Anastas. Bu kez de açılacağından, birkaç soru ve cevaptan sonra içeriye alınacağından emindi.

Yanılmamıştı. Az sonra kapı açıldı ve aynı adam "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

Anastas içinden, yanındaki adam ise yüksek sesle, "Bugün pazar ve biz bugün Güneş'i onurlandırırız" dedi.

"Başka ne yaparız?" diye sordu kapıyı açan adam.

"Sır saklarız" diye cevapladı diğer yanındaki.

Anastas bir gelişlerinde "Pazartesi ve Ay'ı onurlandırırız", bir başkasında "Salı ve Mars'ı onurlandırırız", bir diğerinde "Çarşamba ve Merkür'ü onurlandırırız", "Perşembe ve Jüpiter'i onurlandırırız" dediklerini hatırladı.

"Demek..." diye düşünmüştü ilk birkaç ziyaretinden sonra genç adam. "Toplantı gününe göre onu sembolize eden gezegeni zikrediyorlar."

Mabedin Derinlerinde

İki adam ve Anastas içeriye alındılar. Kapı arkalarından kapatıldı. Önde kapıyı açan, arkasında iki muhafız ve ortalarında Anastas, bu kez kapalı bir mekânda epeyce yürüdüler. Merdivenler inip merdivenler çıktılar ve sonunda bir kapının önüne daha ulaştılar.

Tam o noktada her zamanki gibi "Çıkartın başındaki kukuletayı!" dedi ilk kapıyı da açmış olan adam.

İki muhafız emri yerine getirdikten sonra, dışarıya çıkarken takması için, kafasındaki kukuletayı kendisine verdiler. Genç adam verilen siyah bez parçasını pelerininin kolundaki cebine soktu.

Ne kadar biliyor olursa olsun, kukuleta, yürümeler, sorular ve cevaplar genç adamı hep heyecanlandırıyordu.

Şimdi içeriye girecek, kendisine ayrılmış yere bağdaş kurarak oturacaktı.

Öncesinde, tıpkı ötekiler gibi o da ayakkabılarını çıkardı ve onlarca çift öteki ayakkabının arasına koydu. O noktadan sonra her yerin halı kaplı olduğunu, yerlerde ve duvar diplerinde, oturmak ve sırt dayamak için minderler bulunduğunu artık gayet iyi biliyordu.

İçeride bulunanları nasıl selamlaması, oturması gereken yere nasıl gitmesi gerektiğini de geçen zaman zarfında öğrenmişti.

Kimlerin huzuruna çıktığının tabii ki farkındaydı Anastas!

“Kraliyet ailesinin bir üyesi olmadan ya da devlet katında önemli bir mevkie ulaşmadan kim imparatora bu kadar yakın oturabilir ki?” diye düşündü. Ayakları titrese de onur duydu.

Psellos ve Theophylaktus’a yakın olmak farklı mıydı sanki? Biri koskoca Doğu Roma’da imparatorlardan sonra gelen adamdı, öteki de onun yardımcısı.

Genç adamın orada bulunmasının nedeni de buydu zaten. Yıllardır tüm enerjisini kullanarak hizmet ettiği Theophylaktus sonunda kendisini bir kenara çekmiş, “Seni takdir ediyorum ve her hafta başka gün tekrarlanan bir toplantı var ona katılmamı istiyorum” demişti.

O günlerin Konstantinopolis’inde, Theophylaktus’un birini bir toplantıya davet etmesi, kabul edilip reddedilmek şöyle dursun, büyük bir onur kabul edilirdi.

İmparator ve Psellos sayılmazsa, protokoldeki yeri, Ortodoks âleminin bir numaralı adamı olan patrikten hemen sonra gelirdi Theophylaktus’un. Tabii ki bu bir protokol söz konusu olduğunda böyleydi. Gerçekte imparatorluğun üçüncü adamı olarak kabul görüyordu yardımcılığını yaptığı adam. Çünkü o, imparatorun hocası ve sağ kolu olan Psellos’un birinci yardımcısı ve can dostuydu.

O Günün Konusu

Bakalım o gün kim hangi konuyu anlatacak, hangi konuları tartışmaya açacaktı?

Pisagor Cemiyeti’nin Doğu Roma İmparatorluğu’na yön verdiği günlerdi.

Tarihin kaydettiği en ünlü Pisagorculardan biri olan Psellos sayesinde Doğu Roma İmparatorluğu ve Konstantinopolis altın günlerini sürüyordu.

Gizli olmasına rağmen, Pisagorculuk da aynı durumdaydı.

O kadar ki, Ortodoks dünyasının lideri olsa da patrik hazretlerinin Psellos’un yanında esamisi bile okunmuyordu. Kilise, adı sanı bilinen ama kendisi görünmez olan Pisagor Cemiyeti’nin ardından nal topluyordu.

Güçlü Psellos kanunlar koyuyor, beğenmediklerinin kaldırılmasını sağlıyordu. İmparatorluğun merkezi onun sayesinde ışıltı ışıltı. Bilim, dünyanın her yerinden bu seçkin kente akıyor, burada ivme kazanarak tüm dünyaya yayılıyor.

Bilimin Konstantinopolis’te en çok değer bulduğu yer ise, şu anda Anastas’ın da içinde bulunduğu bu gizli toplantı salonuydu. Geniş yeraltı yerleşiminde, tıpkı doğuda olduğu gibi halıların üzerine konulmuş minderlerin üzerlerinde oturuluyor, saatlerce bilim, sanat ve dünya meseleleri üzerine konuşuluyordu.

Anastas’ın arkasından salona birkaç genç daha getirilince, “Şimdi...” diye düşündü Psellos. “Gençlerin de rahatlıkla dinleyebilecekleri konulara geçilecek.”

Bu sözler üzerine, doğudaki ülkelerden birinden geldiği giyim kuşamından olduğu kadar davranışlarından da belli olan bir adam söz aldı.

“Sizlere, ilginizi çekeceğini düşündüğüm iki alet getirdim.”

Bir köşede duran, biri insan boyunda diğeri daha küçük iki nesnenin üzerlerini örten örtüleri kaldırdı ve anlatmaya koyuldu.

“İkisinin de kaynağı Çin. Çekik gözlülerin ülkesi. Birisiyle zamanı ölçüyorlar, ötekiyle yönlerini buluyorlar...”

Adam anlatmaya koyulunca, Anastas’ın önünde yeni ufuklar açılmaya başladı. Zamanı ölçen aletin suyla çalışması, arkasındaki kapağın açılarak yanlışlıklarının düzeltilebilmesi genç adamın aklını başından aldı. Yön bulma aleti de en az zaman ölçme aleti kadar etkileyiciydi. Bir platformun üzerine sağa sola eksenini etrafında hareket edecek şekilde monte edilmiş ok, bir ucunda mıknatıs taşı bulduğu için, ne tarafa çevrilirse çevrilsin hep aynı noktayı işaret ediyordu.

“Bu alet sayesinde, artık kaybolmak yok!” demişti aletleri getiren adam.

Psellos ve Theophylaktus ise, söz konusu iki aletin dünyanın gelişimini nasıl etkileyeceğini anlatmışlardı uzun uzun.

Doğulu adamın tanıttıktan sonra imparatora armağan ettiği iki alet kenara çekilince, bu kez Arap kıyafetleri giymiş bir adam çıkmıştı ortaya. “Size bu akşam...” demişti. “Hallac-ı Mansur’dan söz edeceğim. Tanrı’yı insan, Tanrı ve evrenin iç içe geçmesi olarak tanımlıyordu Mansur. Bu fikirden hareket edince, enel Hak, yani kendisinin tanrı olması noktasına varıyordu. Bazı Müslümanların kulağına hoş gelse de, büyük bir kısmı tarafından kabul edilebilir bir yaklaşım değildi bu. 922 yılında Halife Muktedir’in emriyle Bağdat’ta öldürüldü. Çünkü ‘Her şey O’dur’ demiş, ‘Her şey O’ndandır’ dememişti. Öldürülmekle kalmadı, derisi de yüzüldü. Elimde tuttuğum, onun yazdığı bir eserdir. Şimdi size buradan birkaç cümle okuyacağım. İsteğim, bu cümleler üzerine tartışmaktır...”

Sonra Hallac-ı Mansur’un yazılarından birkaç bölüm okumuş, kendi düşüncelerini söylemiş, ötekilerin de fikrini sormuştu.

Konuşulmuş, konuşulmuş, konuşulmuştu...

Bir ara Theophylaktus, “Bizim Ariancılık-Athanasçılık tartışmasına benziyor biraz” demişti.

Psellos da, “Evet ama bizimkinde tartışılan İsa’nın tanrı olup olmadığıydı, Hayyam’ın görüşünde ise İnsan’ın tanrı olup olmadığı tartışılıyor” diyerek bir katkıda bulunmuştu ona.

Sonra uzunca bir süre “bir insanın Tanrı katına çağırılması” ile “onun bizzat tanrı haline dönüştürülmesi” fikirleri üzerinde tartışılmıştı.

Pisagor Cemiyeti’nin gizli toplantısında, tabii ki Ortodoks Hıristiyanlık öğretisinin tam tersi olan görüş itibar görmüş, Athanas’ın sözleri yanlış, Arius’unkiler doğru bulunmuştu.

Anastas bütün bu tartışma süresince, “İyi ki burada patrikhaneden kimse yok” diye düşünmüştü.

Sonunda, imparatorun da izniyle toplantının bitme noktasına gelinmişti.

Tam o anda Theophylaktus yeniden söz almış, “Öğrencim ve yardımcım Anastas” diyerek onu işaret etmişti. “Kendisi farkında olmasa da sır saklama ve bilgi geliştirme sınavlarından başarıyla geçti. Mabedimizin kapısını kendi başına çalma hakkını kazandı. Pisagor Cemiyeti adına kendisini kutluyorum.”

Toplantı bu sözlerle tamamlanmış, kapıya kadar kukuletalı olarak gelip çıkışlarını da aynı şekilde yapacak olanlar ayakkabılarını giyerek mabedi terk etmişlerdi.

Sıra kendisine gelince, Anastas bu kez sadece ayakkabılarını giymekle yetinmiş, mabedin kapısından kukuletasız olarak çıkmış, merdivenleri tırmanmış ve demir kapıyı da arkasında bırakınca, bulunduğu yer nedeniyle küçükdilini yutacak gibi olmuştu.

Genç adam, uykusundan ter içinde uyandığında, Ayasofya’da değil de tam arkasında bulunan Soğukçeşme Sokağı’nda, yatağında olduğunu keşfedince sevinsin mi üzülün mü bilemedi.

Sofya’daki Ayasofya

Davetlileri kapıda karşılayan Viktor, Elif’i karşısında görünce gülümsedi. Elini sıkıp hoş geldiniz dedikten sonra gitmesi gereken yönü işaret etti.

Genç kız ibadetgâh olarak kullanılan, konserin de verileceği mahalle girmeden önce etrafa göz atmayı tercih etti. Birkaç yıl önce restore edilerek hizmete açılan Aya (Bulgarca söylenecek olursa Sveta) Sofya için iki milyon doların üzerinde para harcandığını Viktor’dan öğrenmişti. Dünya kültür mirasının en değerli parçalarından biri olan mabedin altında, üst üste dört eski ibadetgâh daha olduğunu bilmek, Elif’e duyduğu andan itibaren etkileyici gelmişti. Ayrıca, antik Serdika şehrinin mezarlığı da bulunduğu noktanın tam altındaydı. Viktor’un bir cümlesini hatırladı.

“İmparator Jüstinyanus, Serdika’yla ilgili olarak, ‘Benim Roma’m!’ demişti.”

Elif, gecenin ilerleyen saatlerinde alt katlara ineceğini bildiği için, konser başlayana kadar kilisenin giriş katını dolaşmaya karar verdi. Tıpkı İstanbul’da bulunan Ayasofya gibi, Sofya’daki Ayasofya da bir müzeydi.

Az sonra içinde konser verilecek yapı, gündüzleri turistlerin giriş ücreti karşılığında gezme imkânı buldukları, duvarları birbirinden nadide tablolarla bezeli, insana huzur veren bir bazilikaydı.

Viktor, çeşitli bilgiler verirken, yapıtın bulunduğu yerin yirmi asırlık tarihe sahip olduğundan da söz etmiş, milattan sonra ikinci yüzyılda burada bir Roma tiyatrosu olduğuna vurgu yapmıştı. Ayasofya’nın turistlerin uğrak yeri olduğunu, altında elli civarında mezarın teşhir edildiğini söylemiş ve sözlerine şöyle devam etmişti dev adam.

“Aşağıda, Serdika zamanından kalma, kazılmayı bekleyen bir o kadar daha antik mezar var. İçinde konser izleyeceğin kilise ise, altıncı yüzyıldan kalma. Bin yıl hizmet verdikten sonra 16. yüzyılda Müslümanlar tarafından kullanılmaya başlanmış ve ismi Siyavuş Paşa Camii olmuş. Uzmanlar, yapının Kafkas stilinden esinlenilerek inşa edildiğini söylüyorlar.”

Konseri izleyecek olanlar birer ikişer etrafta görünmeye başlarken, Elif, Ayasofya’nın giriş katını tuvaletler de dahil olmak üzere detaylı biçimde inceledi. Viktor’un tarif ettiği, gizlenmeye en uygun yeri buldu. Konser bitmeden çıkacak, tuvaletlere doğru yürüyecek, etrafta kimse yoksa tam bu noktada sırta kadem basacaktı. Koridorda birileri varsa tuvalete gidiyormuş gibi yapacak ve şansını ilerleyen dakikalarda tekrar deneyecekti.

Saklanma faslı tamamlandıktan sonra, zamanı geldiğinde ortaya çıkacak, Viktor’un nerede olduğunu yüz kere anlattığı alarmı bulacak, şifresini girerek etkisiz hale getirecekti. Ezberinde kalıp kalmadığını test etmek için, şifreyi içinden bir kez daha tekrarladı genç kız.

Hafızasını test ederken, aklına Viktor’un şifreyi nasıl edindiği geldi, tebessüm etti. Açıkça sormuştu dev adama “Şifreyi nasıl ele geçirdin?” diye.

Elif bu soruyu sorunca Viktor gülümsemiş, cevap vermek yerine sağ kaşında bulunan piercing deliklerini işaret etmişti.

“Demek...” diye düşünmüştü cevabı duyduğu anda Elif, “Pisagor Cemiyeti her yerde.”

“Peki neden Pisagorcuyu arkadaşın yardım etmedi sana öyleyse?” diye sorduğunu da hatırladı Elif.

“O da üzerine düşeni yapacak. Konser başlarken kilisenin içinde bulunan güvenlik kameralarını

etkisiz hale getirecek.”

Elif sadece kameraların devre dışı bırakılmasını yeterli bulmamış olsa gerek ısrar etmişti.

“Neden içeride o kalmadı?”

Dev adamın vereceği cevap genç kıza yeterince makul görünecekti.

“Yarın, Ayasofya Kilisesi ve Sofya şehri tarihinin en gizemli günlerinden birini yaşayacak. Çünkü sabahleyin güvenlik görevlileri alarının gece birileri tarafından kapatılmış olduğunu fark edecek. Ardından güvenlik kameralarının devre dışı kaldığı meydana çıkacak. Tabii ki hemen envanter defteri masanın üzerine yatırılacak ve sayım yapılacak. Yöneticiler hiçbir şeyin kayıp olmadığını görünce biraz rahatlayacaklar ama yerin kulağı olduğu için, haber çoktan gazetecilerin kulağına gitmiş olacak. Zamanımızda medyayı atlatmak mümkün mü? İşin içine polis girecek. Bu durumda, arkadaşımın gece boyunca nerede olduğunu açıklaması gerekebileceğini düşündük. Bu nedenle, kendisinden geceyi ifadesi muteber sayılacak birinin evinde geçirmesini istedik.”

Viktor’un aniden çoğul konuşmaya başlaması Elif’in dikkatinden kaçmamıştı.

“Demek...” diye düşünmüştü genç kız. “İşin arkasında sadece o değil, başkaları da var.”

Aralarında gerçekleşen bu konuşma esnasında Elif, Viktor’un açıklamasını yeterince aydınlatıcı bulmuştu. “Keşke o zaman, tüm patavatsızlığımı takınarak, arkada başka kimlerin olduğunu da sorsaydım” diye düşündü.

Genç kız geriye döndü, giderek kalabalıklaşan, bir nevi fuaye haline dönüşen koridorda, ertesi sabah neler olacağını zihninde canlandırmaya çalıştı. Sabahleyin saat 10.00’da, o Viktor’la İstanbul uçağına binerken, tam da şu anda bulunduğu yerde sayım işlemleri yapılıyor olacaktı.

Muganni Viktor

Davetliler çoğalınca, Elif elindeki bileti göstererek o akşamlığına konser salonu olarak değerlendirilecek alana girdi. Yerini bulabilmek için, biletindeki numarayla kilisenin sıralarına geçici olarak tutturulmuş rakamları karşılaştırmaya koyuldu.

“Eyvah!” diye söylendi az sonra. Beyninden vurulmuşsa döndü!

İstanbul’da evini basan iki çam yarması, orta sıralardan birinde yan yana oturuyorlardı. Genç kız, kendisinin orada olacağını bildiklerinden emindi.

“Herhalde sabahtan beri takip ediyorlardı” diye düşündü.

Yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi gidip Viktor’u bulmaya çalışırsa, onun da ortaya çıkmasına yol açmış olurdu. Kaldı ki düşünceleri belki de yanlıştı. Aklına hiç gelmeyen başka bir kanal da çalışmış olabilirdi.

“Neyse ne!” diye söylendi.

Her ne olursa olsun paniğe kapılmamalıydı. Yerine oturdu. Çam yarmaları onu izliyorsa, oturduğu yeri görmüş olmalıydılar.

Az sonra salon tümüyle doldu. Tamamı erkeklerden oluşan müzisyen grubu, siyah takım elbiseler içinde gelip, mihrabın hemen önünde, seyircilere dönük olarak yerini aldı.

Bir alkış tufanı koptu.

Onları tüm azametiyle Viktor izledi. O da siyahlar giymişti.

Elif, alkışların dozunun bu kez biraz daha yüksek olduğunu fark etti. Arkadaşı Viktor’un, en azından bu tür müziklere merak duyanlarca tanındığını ve takdir edildiğini düşündü.

Dev adam, müzisyen grubundan biraz kopuk ama yine de irtibatlı bir noktaya konulmuş mikrofonun önüne geldi, zaten yüksek olan nota sehpasının boyunu biraz daha yükseltti. Aynı işlemi mikrofonun ayağı için de yaptı. Sonra, çalışıp çalışmadığını test etmek üzere mikrofona iki kez dokundu.

Genç papazın Bulgarca yaptığı konuşmanın tek bir kelimesini bile anlamayan Elif, gözücuyla Beşiktaş'taki evini basan iki adama baktı. Sanki anlıyormuş gibi dinliyorlardı.

Ve, Viktor'un bir işaretiyle koro ilk parçayı seslendirmeye başladı.

Topluluk tek bir müzik aletine bile ihtiyaç duymadan, tümüyle insan sesine dayalı olarak, geleneksel Ortodoks kilise müziğini icra etmeye başlamıştı.

Elif müzik başladıktan sonra Viktor'un ikide bir de kullandığı "baş muganni" lafının ne anlama geldiğini çözdü. İcra edilen bütün eserlerde, dev adamın sesi önde ve ağırlıktaydı. "Konserde baş muganniliği ben yapacağım" derken demek bunu kastediyordu Viktor.

Dev adamın yaptığı işin gerçekten de önemli olduğunu düşündü Elif. Bir yandan gözleri kendisinde olan müzisyenleri yönetiyor, öte yandan tek başına ve koro ile, dinsel parçalara hayat veriyordu.

Her parçanın sonunda, izleyiciler tarafından aldığı alkışları iri yapısına pek uygun kaçmamakla birlikte küçük reveranslarla cevaplayan Viktor, seslendirdikleri ve seslendirecekleri parçalar hakkında izahatlar da veriyordu. Arada bir kulakları, genç papazın ettiği onlarca kelime arasından "Kukuzelis" lafını bulup çıkardığında Elif mutlu oluyordu. "İyi ki..." diye düşündü bir ara. "Konserin afişini otobüs durağında görmüşüm. Yoksa tek kelime bile anlamayarak herhalde yeni bir dünya rekoruna imza atacaktım."

Bu düşünceler aklına, salonda o anda aşağı yukarı kendi durumunda olan iki kişinin daha bulunduğunu getirdi. Elif, onların bu rekoru kırmış olduğundan emindi.

Genç kız salonu, hiç ara verilmeden seslendirilecek on eserden oluşacak konserin sekizinci parçasında terk etmeye karar verdiklerini düşündü. Çok hızlı davranacak, daha iki adam harekete geçmeden, kilisenin içinde izini kaybettirecekti.

Ve nihayet, sıra sekizinci parçaya geldi. Elif düşüncesini uygulamak üzere ayağa kalktı. Sıra başında oturuyor olmanın avantajını kullandı, hızlı adımlarla konser salonunu terk etti. Koridorda kimsenin olmaması işini kolaylaştırdı. Tuvaletlerin bulunduğu yere doğru adeta uçtu. Bu esnada karşısına birileri çıkacak olursa, tek kelime bile etmesine gerek kalmayacaktı. Çünkü vereceği cevap önceden ve açık seçik belliydi.

Tuvaletlerin önüne ulaşmasıyla birlikte aslında gözden de kaybolacaktı. Öyle de oldu. İki adam onu kilisenin içinde arayacaklarsa, mutlaka tuvaletlerden başlayacaklardı. Buna karşılık, saklandığı yeri sadece onlar değil, kilise görevlileri bile akıl edemeyecekti. Viktor Elif'e, yüksek yerlerin temizlenmesi için gereken merdivenlerin bulunduğu dolaba saklanmasının en uygunu olacağını söylemişti. Kapandığı zaman ahşap kaplı duvarla aynı görünümü alan bu lambri kapı ender olarak açılır, dışarıdan bakıldığında hiç belli olmazdı. Ayrıca, güvenlik görevlileri de akşamları bu kapıyı açıp içeride kimse var mı diye asla kontrol etmezlerdi.

Elif, "Umarım bu gece de etmezler" diye dua etti arkası sıra kapıyı çekerken.

Her şey tam Viktor'un planladığı gibi olmuştu. Elif yerini aldıktan sonra, arkasından aceleci adımlarla gelen birinin tuvaleti turladığını duydu. Aynı kişi, geldiği gibi süratle çıkıp gitti. Belli ki çam yarmalarından biri dışarıya koşarken, ötekisi kilisede kalmış içeriye kolağan etmişti.

Sonra konser salonu boşalmış, birkaç kişi tuvaleti kullanmış, onlar da uzaklaşmışlardı.

Ve nihayetinde, içeride kimse kalıp kalmadığını anlamak için iki güvenlik görevlisi tüm kiliseyi kontrol etmiş, çok geçmeden onlar da yok olmuşlardı.

Konser bittikten yarım saat sonra, Elif, koca Ayasofya Kilisesi'nin kendisine kaldığını düşündü.

Merdiven Dolabında

El ayak çekildikten sonra Elif saatine bakmış, henüz 11.55 olduğunu görmüştü. Viktor'a Ayasofya'nın kapısını saat tam 02.00'de açacağı sözünü verdiğini hatırladı. Bu da saat tam 01.55'te alarmı kapatmasını gerektiriyordu.

Ayakta durmaktan yorulan genç kız, bulunduğu yere oturdu. Biraz da kendisine cesaret vermek için, "Bu karanlık yerde tam iki saat geçirmem gerekiyor. İnşallah uyumam" diye düşündü. Güldü. Korkudan ölmek üzere olan biri uyuyabilir miydi? "Göreceğiz bakalım" dedi kendi kendine.

Genç kız, içindeki korkudan kurtulmak ve vakit geçirmek için, geçmişe dönük düşünmeye başladı. Önce Gezi Parkı'nda Lena'yla karşılaşmasını hatırladı. Acaba nasıldı güzel arkadaşı? Bilmiyor olmak canını sıktı. Bütün gün, bir kez bile facebook ya da twitter'a girecek zaman bulamamıştı ki bilebilsin!

Önceleri face ve twitter yüzünden yemek için bile kafasını kaldıramadığı zamanlar çok olmuştu. Sonra bunun manasız bir durum olduğunu düşünmeye başlamıştı. Aslında iş gördüğü zamanlar müthiş faydalıydı şu "sosyal medya" denilen meret. Buna karşılık işgüzarlık haline dönüştüğünde, enikonu rahatsız edici bir hal alıyordu. Halledilmeyi bekleyen dünya kadar sahici iş, yaşanması gereken kocaman ve kanlı canlı bir hayat varken, tüm vaktini bu yolda tüketebilirdi insan.

Her şeyin, duvara yazılan bir cümleye bağlı olduğunu düşündü Elif. "Bir mesaj atarsın ve başlarsın beklemeye" diye söylendi.

Öte yandan, Gezi Direnişi örneğinden de çok iyi anlaşılacağı gibi, üzerinden bir devrim bile gerçekleştirilebilirdiniz sosyal medyanın.

Önce çekingen adımlarla birer ikişer gelen, giderek büyük bir yekûn oluşturan, katılımcıların bile başlangıçta oyun oynanıyormuş gibi düşündüğü bir sosyal buluşma, giderek gerçeğe dönüşür, elle tutulan ve gözle görülen bir güç halini alıverirdi.

Gezi Direnişi de işte tam bu şekilde ete kemiğe bürünmüş, çok kısa bir zamanda meydanlar adam almaz hale gelmişti!

Bir süre sosyal medya gerçeği üzerine kafa patlatan Elif, sonra Anastas'ı düşünmeye koyuldu. Acaba neredeydi ve ne yapıyordu yakışıklı papaz?

Aslına bakılacak olursa, bir değil iki yakışıklı papazı olmuştu Elif'in.

"Aralarına girip bir niyet mi tutsam acaba?" dedi kendi kendine. Sonra, "Ama önce papaz elbiselerini giydirip, Pisagor Cemiyeti piercing'lerini taktırmam lazım" diye düşündü.

Genç kız kocaman güldü. Sonra yakalanmış, sanki birileri kendini görmüş gibi eliyle yüzünü kapattı. Karanlıkta, bir merdiven dolabının içinde olduğunu hatırlayınca elini yüzünden indirdi.

Az sonra, "Gülünmeyecek gibi değil ki!" diye düşündü ve tekrar güldü.

Normal kızlar Gezi Direnişi'nde koca, sevgili filan bulurken, kendisinin manastır yemini etmiş, bu nedenle evlenme ihtimali olmayan iki papazla karşılaşması tam da ona göre bir durumdu.

"Mukadderat" dedi kendi kendine. Sonra, "Nereden bulup çıkardım bu lafı?" diye düşündü ve bu kez gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

Sinirleri mi bozuluyordu ne! Kendisini toparlamaya karar verdi. Ama düşünmeden de olmuyordu ki!

“Sahi...” diye söylendi bir ara. “Nasıl olsa kilise bu adamları günün birinde kapının önüne koyacak, o zaman acaba biriyle evlenemez miyim? Ya da en azından sevgili olamaz mıyım?”

Karanlık merdiven dolabında ve istemediği kadar zamana sahipti Elif. Düşündü, düşündü...

Acaba, Anastas ve Viktor, ikisi aynı zamanda kendisine birlikte olmayı ya da evlenmeyi teklif etmiş olsa, içlerinden hangisini seçerdi?

Doluya koydu almadı, boşa koydu dolmadı.

“Neyse, neyse...” dedi kendi kendine. “Sanki adamlar en ufak bir niyet ifadesinde bulunmuş gibi, kendi kendime gelin güvey oluyorum. En iyisi yeniden sosyal medyayı düşünmeye devam etmek. Acaba İstanbul’da neler oluyordur şimdi?”

Kâbustan Uyanınca

Elif'in Ayasofya Kilisesi'nde, merdiven dolabının içinde saatin 02.00 olmasını beklediği saatlerde, Anastas kâbustan uyanı. Ter içindeydi.

İlk gördüğü, uyumadan önce elinde tuttuğu haritanın göğsüne düşmüş olduğuydu. Ayağa kalktı, mini bardan bir şişe su aldı, kana kana içti. Sonra Soğukçeşme Sokağı'na bakan pencerenin önüne konulmuş koltuğa oturdu.

“Ne kâbustu ama! Gerçek gibiydi” dedi kendi kendine.

Kapıya, pencerelere, yatağın üzerinde bulunan dağınık çantasına baktı, her şey uykuya dalmadan önce bıraktığı gibiydi.

Anlaşılan hazinelerini incelemek için yatağa yatmış, son birkaç günün yorgunluk ve gerginliğine yenik düşmüştü.

Geriye doğru düşününce, karnının iyice acıkmış olduğunu hatırladı. Resepsiyonu aramıştı. Ne sipariş vereceğini düşünmek için telefonu kapattığı geldi aklına. Tam o anda, mönüye bakmak yerine sırt çantasını açmaya karar vermiş olmalıydı.

Altın levha ve ceylan derisi üzerine yapılmış haritalar ile elyazması *Tyanna'lı Apollonius*'a alıcı gözle bakmak, anlaşılan mönüye bakmaktan daha cazip gelmişti. Sonra da mışıl mışıl uyumuştü.

“Ne uyuması Anastas, düpedüz kâbus gördün!” diye tersledi kendini.

Biraz daha düşününce, uykusunu kâbus olarak nitelemekle haksızlık ediyor olduğuna karar verdi. Kâbus, görülen kötü, korkutucu rüyaya denirdi. Onun gördüğü ne korkutucuydu ne de kötü. Pisagor Cemiyeti'nin kurucusu Apollonius sayılmazsa, gelmiş geçmiş en muhteşem lideri Psellos'la aynı çatının altında bulunmak hiç de korkulacak değil, tersine sevinilecek bir durumdu. Üstelik aynı yerde Theophylaktus ve İmparator X. Konstantin de vardı.

Oturduğu koltukta biraz daha sakinleşmiş olarak “Hayırdır inşallah!” diye söylendi genç papaz. Düşünmeyi sürdürdü.

“Sen Ayasofya'nın arkasında bulunan Soğukçeşme Sokağı'nda bir pansiyonda uykuya dal, bin yıl öncesine git ve kendini bir adım ötendeki Ayasofya'nın derinlerinde bir Pisagor tapınağında bul.”

Tam da düşündüğü gibiydi, olacak şey değildi!

Rüyalar dışında tabii.

Gerçek Dünya

Anastas az sonra normale dönmeye başladı. Tıpkı uykuya dalmadan önce olduğu gibi, açlığın ağır baskısını hissetti ve resepsiyonu aradı.

Görevli, uykulu bir sesle, saatin sabaha karşı 02.00'yi geçtiğini, kendisine içecek dışında bir şey gönderemeyeceğini söyledi. Kahvaltı hazırlanır hazırlanmaz ilk servisi onun odasına yaptıracağına söz verdi.

Telefonu kapatan Anastas mini bara tekrar baktı. Birkaç meyve suyu kutusu ve birkaç küçük alkol şişesi dışında hiçbir şey yoktu. Açlığını bastırır umuduyla bir kutu meyve suyu aldı, koltuğa geri döndü.

“Acaba Elif ve Bogomilci ne yapıyorlar?” diye düşündü. Sonra aklına sevgili kardeşi Lena geldi. Acaba o nasıldı?

Çantasından bilgisayarını çıkardı ve şarja taktı. Daha önce başucundaki dolabın üzerinde bir plastik kartta gördüğü internet şifresini kullanarak önce internete, ardından facebook’a girdi.

Ortalık yine yanıyordu!

İşçi sendikaları Gezi Direnişi’ni desteklemek için grev kararı almıştı. Bu, Türkiye’nin her yerinde hayatın durması anlamına geliyordu..

Dünyanın yaşayan en ünlü düşünürlerinden biri sayılan Chomsky, yaptığı bir açıklamada şunları söylemişti:

“Bugün İstanbul sokaklarında ve Türkiye’nin dört bir tarafında yaşanmakta olan olaylar, her şeyden önce, halk kitlelerinin baskıya, şiddete karşı nasıl bir mücadele verebileceğine dair ilham verici bir örnektir... Türkiye’de meydana gelen olayların, dünya genelinde çok geniş etkileri olacaktır.”

Yumruklarını sıktı ve “Öyle olacak!” dedi Anastas, Chomsky’nin açıklamasını okuduktan sonra.

Elindeki delillerle, dünyaca ünlü gazete ve televizyonların muhabirlerinin karşısına çıktığında nasıl bir konuşma yapması gerektiğini tasarlamaya başlasa hiç de fena olmayacaktı.

“Eğer gençler...” diyebilirdi mesela konuşmasına başlarken. “Gezi Parkı’nda üç beş ağaç için direnmeseydi ve onlardan biri olan kardeşim Lena, polisin silahından çıkan bir gaz kapsülüyle ölmeye yatmasaydı, bugün karşınızda olmayacaktım! Tabii ki şimdi bana, neden kardeşimin başucunda değil de burada olduğumu sorabilirsiniz. Evet, sevgili Lena’nın başında olsam içim kuşkusuz daha rahat olurdu. Ama bu rahatlık ne onun ve ailemizin hayatında, ne de dünya genelinde bir değişikliğe yol açardı. Buna karşılık, şimdi burada açıklayacağım gerçekler çok şeyi değiştirecek. İddialı konuşuyorum, bundan sonra yeryüzünde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak..”

Genç adam yapacağı konuşmanın havasına girdiyse de “Neyse, neyse...” diye söylendi. O noktaya daha çok vardı. Hele bir, İznik Konsülü’ne dair tutanakları da ele geçirsinlerdi.

Anastas zihninde yaptığı basın toplantısını bir kenara bıraktı ve dizlerinin üzerinde bulunan bilgisayarında açık bulunan facebook’una geri döndü.

Mesajlardan birinde, o güne kadar yaralananların sayısı dört bin yüz yetmiş yedi olarak verilmişti.

“Onlardan biri de benim kardeşim” dedi ve tekrar yumruğunu sıktı Anastas.

İki gösterici öldürülmüş, on gösterici de gözünü kaybetmişti.

“Bu ne acımasızlık! Bu ne zulüm!” dedi ve yumruğunu oturmakta olduğu koltuğun koluna vurdu.

Genç adam mesajları okumaya daha fazla devam edemedi. Hangi haberi okusa, aklına kardeşi Lena geliyordu. Bilgisayarını, hemen yanında bulunan sehpanın üzerinde şarj olmaya terk etti.

Ayasofya Kilisesi’nin Derinlerinde

Elif tam saat 01.55’te, içinde durduğu merdiven dolabının ahşap kapısını itti, biraz etrafı dinledi ve dışarıya çıktı. Ayaklarının ucuna basarak, Viktor’un yerini daha önce ezberlettiği alarm cihazına doğru yürüdü. Gündüz satın aldıkları el lambasının ışığında, alarmı etkisiz hale getirdi. Yapması gereken işin en önemli kısmı tamamlanmıştı.

Arkasını döndü, yine ayaklarının ucuna basarak kilisenin ana kapısına ulaştı. Saatine baktı. Kapıyı iki dakika sonra açması gerekiyordu. Soluğunu tuttu ve içinden “Bin bir, bin iki...” diyerek bin yüz yirmiye kadar saydı.

Genç kız iki dakikanın ne kadar uzun bir süre olduğunun farkına, ilk kez bu rakamları art arda söylerken vardı.

Geçmek bilmeyen iki dakika sonunda dolmuş, vakit gelmişti. Kapıyı açtı. Viktor da tam o anda kapının önüne ulaştı. Zamanlamaları harika olmuştu. Karşılıklı olarak saatlerini ayarlamaları çok işe yaramıştı.

Dev adam içeriye girer girmez başındaki kar maskesini çıkardı, cebine koydu. Ağır kapıyı gürültüsüzce kapatan iki genç, süratle binanın alt katına inecekleri merdivene doğru ilerlediler.

“Yalnız inseydim kaybolurdum” diye fısıldadı genç kız merdivenleri inerken.

“Evet, burası daha bir şey değil, mezarların arasında insan kendisini bir labirentin içindeymiş gibi hissediyor” diye cevapladı onu Viktor.

Elif, el lambasının ışığında gördüğü, restorasyonu süren mozaiklere bayıldı. Envai çeşit kuş, çiçek gibi desenlerden oluşan mozaikler, tümüyle ortaya çıktıklarında, Ayasofya'nın ününe belli ki ün katacaklardı.

Aşağıya doğru biraz daha inince, Viktor'un az önce sözünü ettiği mezarlara ulaştılar.

“Pek çoğu, zamanında define avcıları tarafından parça parça edilmiş” diyerek açıklamada bulundu Viktor.

Açıklamasından sonra biraz daha ilerledi, eğildi ve önce yerden yukarıya sonra soldan sağa doğru duvardaki tuğlaları saydı. Son rakam söylediğinde tam elinin hizasına gelen, ötekilerden hiçbir farkı olmayan kırmızı tuğlayı biraz zorlayarak da olsa yerinden çıkardı. Sol elini açılan deliğe soktu, Elif'in harita olduğunu tahmin ettiği, bir gazete kâğıdına sarılmış nesneyi çıkardı. Sonra “Tamam” deyip sağ elinde duran tuğlayı yeniden yerine soktu ve bastırdı. Dev adam, tuğlayı ötekilerden hiçbir farkı kalmayana kadar ittirdi. Tam olarak oturduğuna ikna olunca Elif'e döndü, “İşte bu kadar. Gidebiliriz” dedi.

“Tamam mı yani?” diye sordu Elif inanmaz bir ses tonuyla.

“Tamam. Aldık.”

İki genç, aşağıya indikleri merdivenleri geldikleri gibi süratle tırmandılar. Kilisenin çıkış kapısına yaklaşırlarken Viktor cebinden bu kez iki kar maskesi çıkardı, birini Elif'e verdi.

“Giy bunu. Dışarıda her yerde kamera var. Otomobili kameraların görmeyeceği bir yere park ettim. Oraya kadar başımızdan çıkartmamamız lazım. İnceleyenler hiç olmazsa yüzümüzü görmesinler.”

Sesinde “Cüssem nedeniyle, beni maskeli ya da maskesiz nerede görseler tanırlar” der gibi bir tını vardı.

Genç kız Viktor'un uzattığı maskeyi başına geçirdi. “Şimdi çıkarabilirsin” dediği ana kadar da çıkarmadı.

Bir otomobil tam da o maskesini başından çıkardığı anda süratle gelip yanlarında durdu.

Viktor duruma, “Hoppala! Nereden çıktı şimdi bunlar da böyle?” diye tepki verdi.

“İstanbul'da, Anastas'ı yakalamaya çalışan adamlar olmalı” dedi Elif. Sonra, “Konserdeydiler!” diye ekledi.

Arabadan inen iki adamdan biri, kendisinden beklenmeyecek kadar nazik bir ses tonuyla, “Elinizdeki çantaları istiyoruz. Sonra gidebilirsiniz!” dedi.

Öteki sanki biraz daha sert konuştu.

“Kaçmaya kalkmayın. Başınızı daha büyük derde sokarsınız.”

Bu arada her iki adam Viktor ve Elif'e yaklaştıkça yaklaştılar.

Ne olduysa da işte tam o anda oldu!

“Siz de kim oluyorsunuz be!” diyen Viktor, iki adamı kollarından tuttuğu gibi birbirlerine çarptı.

Adamlar kadar Elif de şaşırılmıştı. İki çam yarmasını, Asteriks'in yakın arkadaşı Oburiks'in yaptığı gibi birbirine yapıştırmıştı Viktor.

Bu arada birbirine çarptığı adamları bırakmadı. İkisini de kendine doğru çekip, “Bir kere daha görmek ister misiniz nasıl yaptığımı?” diye sordu.

İkisi de cüsseli olmasına karşın, sadece omzuna gelebildikleri devin aşağılaması karşısında kendilerini alabildiğine çaresiz hissetmiş olmalıydılar.

Viktor sorduğu soruya cevap alamasa da ne olur ne olmaz diye düşünmüş olsa gerek, iki adamı olanca kuvvetiyle bir kez daha çarptı birbirine. Sonra silkeleyerek yola doğru fırlattı.

Ardından, elini uzatıp Elif'i omzundan tuttu, “Arabaya doğru yürü. Kapılar açık. Sen bindikten sonra geleceğim. Şu adamların ne yapacaklarına bakmak istiyorum” dedi.

Nutku tutulan Elif, gayriihtiyari otomobile yürüdü ve sürücü koltuğunun yanında yerini aldı. Oturduğu yerden Viktor'a ve iki adama baktı. Siyah takım elbiseli beyaz gömleli iki goril, arkalarını dönmüş kös kös uzaklaşıyordu.

İki adamın kaçtıklarını gören Viktor otomobilin kapısını açtı, sürücü koltuğuna kendini sığdırmaya çalıştı ve kontağı çevirdi. Otomobili vitesle takıp gaz pedalına basar basmaz söylenmeye koyuldu.

“Serseriler. Her kuşun etinin yenmeyeceğini bilmiyorlar.”

“Ne kuş ama!” dedi Viktor'un bu sözleri üzerine Elif.

Viktor alınmış gibi konuştu.

“Ne demek istiyorsun? Şişman olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun yoksa?”

“Hayır” diye cevapladı soruyu genç kız. “Şişman değilsin. Enine ve boyunasin maşallah. Bir dikilitaşı bile kendi başına taşıyabilirsin.”

Genç kızın yaptığı benzetme dev adamın hoşuna gitti.

“Oburiks gibi yani” dedi ve ekledi. “En sevdiğim karakterdir.”

Elif, Viktor'un kendisiyle eğlenebilen kişiliğine hayran oldu. Aklına Ayasofya Kilisesi'nin içinde, merdiven dolabında düşündükleri geldi. “Yoksa...” diye iç geçirdi. “Anastas değil de Viktor mu?” Güldü. “Saçmalama Elif, işine bak” dedi kendi kendine. “Şu iki adam var ya, İstanbul'da Anastas'ı kaçırmaya çalışanlar işte onlardı. Az önce de konseri izlediler zaten” diyerek arkadaşına bilgi verdi.

Viktor otomobile hız verirken, “O halde Anastas ve sen iyi başa çıkmışsınız” diye cevapladı Elif'i.

“Biz değil” dedi genç kız ve Gezi Direnişi eylemcilerinin Anastas'ı adamların elinden alışlarını, geceyi Ortaköy'de geçirmelerini, ertesi gün yeni telefon almalarını bütün detaylarıyla anlattı.

Elif konuşurken, Viktor otomobille şehrin dışına çıktı. Bu arada bir de açıklamada bulundu.

“Saat üçe geliyor. Birkaç saat otomobille dolaştıktan sonra bir yerde kahvaltı ederiz. Sonra da havalimanına gider, uçağı beklemeye başlarız. Ne dersin?”

“Bütün bu gezi ve beklemeler esnasında Pisagor'a dair derslere devam edeceksek kabul ederim. Mesela en baştan, yani cemiyetin amacının ne olduğunu anlatarak başlayabilirsin.”

Agatha Günü

“Öyle yapmayalım da biraz tarih hatırlaması yapalım. Anastas'tan duyduğum kadarıyla, sen de

Bizans üzerine çalışıyorsun zaten.”

Genç kız “Olur” dedi ve sözünü pekiştirmek için ayrıca başını salladı.

Viktor otomobili biraz daha yavaşlattı.

“Yeni Platoncu Psellos’la başlamamızda yarar var. Son derece esrarengiz bir adamdı bu zatı muhterem. Bizans 10. yüzyıldan itibaren onun etkisi altında gelişti. Muhteşem bir filozof ve bürokrattı. Ayasofya’da gizli bir filozoflar örgütü kurmuştu. Döneminin en eğitimli insanlarından oluşan örgüt mensupları, çeşitli dillerde yazılmış eski metinleri Saray’ın ve Kilise’nin haberi olmaksızın tercüme ediyor, görkemli dini yapının zemin katında tartışıyorlardı. Hıristiyanlığın dogmalarına karşıydılar. İsa’yı bir kenara bırakmışlardı. Daha çok ‘toplumsal varlık olan insan’ın peşindeydiler. Anlayacağıın, Kilise’nin söylediklerinin tam tersini yapıyorlardı. Akılcıydılar. Referansları Kilise’nin ermişleri değil, eski zaman bilgeleri ve antik metinlerdi. Psellos ve arkadaşlarını Plebs Sancta’nın hışmından, gizlilikleri koruyordu. Aksi takdirde başlarına büyük belalar gelebilirdi.”

“Az önce bizim başımıza gelen bela gibi mi?” diye sordu Elif.

“Evet. Ve tabii sizin İstanbul’da maruz kaldığınız bela gibi. Ayrıca, şu an itibariyle Anastas’ın ne durumda olduğunu da henüz tam olarak bilmiyoruz. Athos’tan başına bir iş gelmeden kurtulmuş olmasına şaşırımdım. Ve acaba şimdi, İstanbul’da, yeterince emniyette mi? Umarım öyledir.”

Viktor’un sözleri, az önce başlarından geçen hadiseyi de göz önünde bulundurunca, Elif’i alabildiğine tedirgin etti.

“Korkutuyorsun beni!”

Genç kızın endişeye kapılması, Viktor’a davranışının yanlış olduğunu düşündürdü. Aslında belli ki cesur bir kızdı Elif. Gözünü kırpmadan içinde mezarlar olan bir kilisenin içinde yalnız başına ve karanlıkta kalmayı kabul etmesi de bunu göstermişti. Yabancı bir ülkede, her türlü tehlikeyi göze alarak, turnak içinde de olsa hırsızlık yapmayı kabul etmesi bile, güzel kızda mangal gibi bir yürek olduğunu kanıtlıyordu. Az önce yaptığı hatayı telafi etmeye çalışmasının iyi olacağını düşündü.

“Nasıl korkmaksa, Ayasofya Kilisesi’ni soydun az önce?” dedi Viktor kıza biraz cesaret verebilmek için. Cümlesi ağzından çıkar çıkmaz, iyi mi yoksa kötü mü yaptığını bilemedi. Neyse ki Elif, saçma sapan sözlerine pek itibar etmedi. “Soymadım, soyduk” demekle yetindi. Sonra konuyu değiştirmek istercesine, “Aslında neden söz ediyorduk biz?” diye sordu.

Şehrin dışına doğru otomobil kullanmayı sürdüren Viktor, Elif’in sözlerini uyarı olarak değerlendirdi. Bir daha patavatsızlık etmemek için kendine söz verdi ve kaldığı yerden devam etti.

“Psellos, tarih ve felsefe konularındaki düşüncelerini gündelik hayata aktarmaktan hiçbir zaman geri durmadı. Örneğin, eskiden kalma bir âdet olan dokumacı kadınlara özgü Agatha Günü, onun zamanında yeniden kutlanmaya başlandı. Kilise’nin uygulamaları arasında olmayan bir kutlamaydı bu. Ritüeli itibariyle tam anlamıyla bir pagan ayini olan Agatha Günü kutlaması, ayrıca buram buram cinsellik kokuyordu. İlk birkaç uygulamada Kilise bir miktar hır gür çıkardıysa da Psellos, Bizans bürokrasisinin en tepesindeki adam olarak ağırlığını koydu ve ayinin yeniden gelenekselleşmesini sağladı.”

Viktor’un anlattıkları Elif’in ilgisini çekmişti.

“Sen de Anastas da daha önce hiç duymadığım konulardan bahsediyorsunuz” dedi.

“Bunda bir anormallik yok. Ne Anastas’ın ne de benim anlattıklarım senin ilgi alanına giriyordu

çünkü.”

Anastas'ın İstanbul Sabahı

Biraz da açlık nedeniyle, Anastas 02.00'den sonra uyuyamadı. Neyse ki MacBook Pro'su onunlaydı ve bu sayede, gündüzleri olduğu gibi gecelerini de hareketli yaşamaya başlayan Türkiye'nin, neresinde ne olduğunu saniyesi saniyesine izleyebiliyordu.

Resepsiyonist söz verdiği gibi ilk kahvaltayı onun odasına gönderdiğinde, saat 06.00 olmuştu... Geçen dört saat zarfında, Anastas öncelikle facebook ve twitter'da dolaşmıştı.

Kız kardeşiyle ilgili facebook ve twitter haberleri aralıksız sürüyordu. Binlerce insan Lena için dua ediyor, iyi dileklerde bulunuyordu. Ne yazık ki Lena'nın durumunda bir değişiklik yoktu. Doktorlar, ailesi ve hastanenin dışında bekleyen onlarca insan, güzel kızın hayata dönmesi için dua ediyorlardı.

“Lütfen iyi ol güzel kardeşim” dedi Anastas. Gözlerinden akan yaşlara hâkim olamadı.

En iyisi, öteki mesajlara yoğunlaşmak olacaktı.

Beşiktaş'ta olanlar doğal olarak çok ilgisini çekmişti genç adamın. Bir gün önce iki zorbanın elinden canını zor kurtardığı semtte, protestocular Başbakanlık Çalışma Ofisi'ne karşı başlattıkları eylemi sürdürüyorlardı. Bunların bir kısmı büyük bir ihtimalle kendisini Plebs Sancta'cılarının elinden kurtaran eylemcilerdi. Her yaştan ve sosyal gruptan kadınlı erkekli topluluk, tazyikli suya, gaz bombalarına karşı inatla başbakanı protesto etmeyi sürdürüyordu.

Haberlerden biri Anastas'a bir gün önce Beşiktaş'ta eylemciler tarafından ele geçirilen ve TOMA'larla mücadelede kullanılan bir iş makinesinin üzerine Polisiye Olaylarla Mücadele Aracı'nın kısaltması olan POMA yazılmış olduğunu hatırlattı. Aynı eylemciler, bugün de polisi “İkinci el TOMA satılıktır” şeklinde bir ilanla “ti”ye alıyorlardı. Anastas, Gezi Direnişi'ne katılanların zekâ seviyelerinin, benzetmek gibi olmasın ama özellikle de ülkeyi yönetenlerle karşılaştırıldığında çok yüksek olduğunu bir kez daha teslim etti.

Bazı haberler ise “Yuh artık!” dedirtecek kadar can sıkıcıydı. Ankara Bestekâr Sokak'ta yaşanan olay, kesinlikle işte tam bu cinstendi. Polis, “Bu evde astım hastası var” denilen evin içine anlaşılan “şifa olsun” diye gaz sıkılmıştı.

Okuduğu bir başka haber ise Anastas'ın “Pes doğrusu!” demesine yol açtı. Birkaç gündür protestoculara “çapulcu” yaftası yapıştırarak itibarsızlaştırmaya çalışan başbakana, Türk Dil Kurumu'ndan “ilginç” bir destek gelmişti. TDK, “başkasının malını alan, yağma, talan eden kimse, talancı, yağmacı, plaçkacı” olan “çapulcu” kelimesini, başbakanın açıklamalarından sonra “düzene aykırı davranışlarda bulunan, düzeni bozan, plaçkacı” olarak değiştirmişti.

Haberi bir kez daha okuyan Anastas “İnanılır gibi değil!” diye söylendi. Üşenmedi, TDK'nın resmi internet sitesine girdi, “çapulcu” yazdı ve internette dolaşan haberin doğru olduğunu kendi gözleriyle gördü. “Demek...” diye düşündü. “Sadece sevgili kardeşim Lena'nın başına gaz bombası atan polisler değil, yüzlerce yılda gelişen dile ve kelimelere sahip çıkması gereken TDK üyeleri bile, artık başbakanın emrine göre hizaya giriyor.”

Anastas olup biteni bir de yazılı basında görmek için resepsiyonu aradı ve bir takım gazete istediğini söyledi.

Sofya Havalimanı'nda

Elif ve Viktor bagaja verecek bir şeyleri olmadığı için kontrol noktalarından kolaylıkla geçip bekleme salonuna ulaştılar. Gözlerine ilk çarpan, gece önlerini kesen iki adamın da bekleme salonunda oturuyor olduklarıydı. İki genç birbirlerine baktılar.

Viktor Elif'in kulağına eğildi ve "Anlaşılan attığımız her adımı takip ediyorlar, bu uçağa bilet aldığımızı da öğrenmiş olmalılar" dedi.

Genç kızın canı sıkılmıştı. Arkadaşını, "Beşiktaş'tan bu yana peşimizi hiç bırakmadılar. Eğer bizi bu kadar yakından izliyorsa, Anastas'ın durumunu düşünmek bile istemiyorum" diye cevapladı.

İki genç, gözaltında olduklarını bilseler de İstanbul'a doğru hareket etmek zorunda olduklarının farkındaydılar. Peşlerindeki adamları, bir yolunu bulup İstanbul'da atlatmaktan başka çareleri varmış gibi görünmüyordu.

"Bence..." dedi Elif. "Nasıl atlatacağımıza bir an önce karar versek, bir plan yapsak iyi olur."

Biraz düşündükten sonra, neden böyle söylediğini Viktor'a uzun boylu anlattı.

"Çünkü bu adamların eli İstanbul'da daha da kuvvetlenecek. Burada yabancı bir ülkede oldukları için kuvvetli değil ama orada onlara yardımcı olabilecek başkaları da devreye girecek. Biz ise havaalanında iki, eğer becerebilir de Sultanahmet'e ulaşabilirsek sadece üç kişi olacağız. Dün akşam silah çekmedilerse, bunu kendi çöplüklerinde olmadıkları için yapmadılar. İstanbul'a ulaştığımızda korkacak bir şeyleri kalmayacak. Çünkü orada, koruma kalkanlarının arkasına sığınmış olacaklar."

Viktor Elif'e hak verdi. Tam da onun söylediği gibi, uçaktan iner inmez zor bir durumla karşı karşıya kalacakları aşikârdı. İstanbul'da Atatürk Havalimanı'ndan çıktıktan sonra neler olabileceğini gözünde canlandırmaya çalıştı.

Muhtemelen iki adamı otomobilli birileri bekliyor olacaktı. Halbuki kendileri bir taksiye binmek zorunda kalacaklardı. Bu büyük bir dezavantaj olacaktı.

Viktor, uçaktan indiklerinde trafiğin durumunun ne olacağına kadar her şeyi düşündü. Saatine baktı. Uçağa alınmalarına bir saat kadar vardı. 10.00'da kalkacak 11.20'de alana ineceklerdi. Bir şeyler yapmak için şu andan itibaren iki saat yirmi dakikaları vardı. Telefonunu çıkardı, numaraları tuşladı ve kısık bir sesle konuşmaya başladı.

Viktor on dakika kadar konuştuktan sonra telefonu bu kez yüzü gülerek kapattı. Elif'in kulağına eğildi ve "Şimdi görelim bakalım el mi yaman, Bogomilciler mi?" dedi.

Sonra başını kaldırdı, geceleyin birbirine çarptığı iki adama baktı. İkisi de hırs, kızgınlık ve intikam duyguları içinde kendisine doğru bakıyorlardı. Dev adam yeniden Elif'e döndü, "İçimden şimdi gidip şu ikisini yeniden birbirine çarpmak geliyor ama İstanbul'a saklamaya karar verdim" dedi.

Elif Viktor'un alçak sesle konuşmasından bir şeyler planladığını anlamıştı. Neler olduğunu bilmenin hakkı olduğunu düşünerek arkadaşını soru yağmuruna tuttu.

"Kiminle konuştun? Ne konuştunuz? Ne olacak İstanbul'da?"

Genç kızın merakı ve tez canlılığı Viktor'un hoşuna gitti, anlatmaya koyuldu...

Gazeteler ve Anastas

Anastas'ın kahvaltudan hemen sonra istediği gazeteler, biraz gecikse de geldi.

Genç adam yirmi dört saat kadar süren açlığını bastırmış olmanın verdiği rahatlıkla koltuğuna oturdu, resepsiyonu arayıp bir kahve daha sipariş verdi ve tüm gazetelerin öncelikle ilk sayfalarına baktı.

Dünyayı yerinden oynatan olay, hak ettiği yeri Türkiye’de basılan gazetelerin neredeyse hiçbirinde elde edememiş, tersine, gözle görülür bir şekilde üstü kapatılmaya çalışılmıştı.

“Eğer...” diye düşündü genç adam. “Bu olay gelişmiş Batılı ülkelerden birinde yaşansaydı, bugün gazetelerin haberi nasıl verdikleri üzerine kafa yormak yerine, istifa eden hükümetin yerinin nasıl doldurulacağını okuyor, konuşuyor olurduk.”

Buna karşılık Türkiye’de yayımlanan gazetelerin neredeyse hepsi, 5 Haziran günü manşetlerini, polisin kullandığı orantısız güce ve göz göre göre hayatını yitiren genç insanlara değil de sanki bir sonuç çıkma ihtimali varmış gibi Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç’ın Taksim Dayanışması bileşenlerinin temsilcileriyle yapacağı toplantıya ayırmıştı.

Genç adam, “Sanki bir ülkede değil de sirk çadırındaymışız gibi” diye düşündü.

Aslında tam da böyleydi. Televizyon ve gazeteleri arkasına almış olan siyasal iktidar, adeta bir sirk yönetiyor gibi, seksen milyon civarında insana “Cambaza bak!” diyordu.

Peki, insanlar gerçekten de cambaza bakıyor muydu?

Anastas da bunu anlamaya çalışıyordu.

Dışarıda kıyamet kopmaya devam ettiğine göre, en azından bir kısım yurttaş vaziyetin ne olduğunu tam olarak kavramıştı. Gece boyunca tencere tava çalan sıradan insanlar, gece boyunca yürüyüş yapan yaşını başını almış mahalle sakinleri de gösteriyordu ki Türkiye toplumu bu kez pek de “cambaza bakmak” niyetinde değildi.

Genç adam gazeteleri, bir kere de kardeşi Lena’yla ilgili bir haber bulabilir miyim düşüncesiyle taradı. “Safsın oğlum Anastas!” diye azarladı, gazetelerin tümünü taradıktan sonra kendini.

En iyisi yine facebook ve twitter’a dönmek olacaktı. MacBook Pro’sunu dizlerinin üzerine yerleştirdi.

Okuduğu haberler arasında en şaşırdıklarından biri de Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun ABD Dışişleri Bakanı John Kerry’e söylediği “Sizde de insanlar öldü” sözleri oldu.

Kardeşi ölüm döşeginde yatan bir insan için daha da can acıtıcı sözlerdi bunlar. “Bırak dışişleri bakanını, bir insanın ağzından nasıl çıkar bu tür bir cümle? Yazıklar olsun!” diye söylendi. Okuduğu haber bardağı taşıran damla olmuştu. Hırsla bütün gazeteleri bir tomar haline getirdi, aynalı etajerin altında bulunan çöp kutusuna attı.

Genç adam MacBook Pro’sunu yeniden dizlerinin üzerine koydu. Hem facebook’ta hem de twitter’da yeni eklenen mesajları okumaya girişti.

Başbakan Erdoğan’ın “çapulcu” diye aşağılayıp alay etmeye çalıştığı direnişçiler bu benzetmeden hareketle isimlerinin başına “çapulcu” lafını eklemeye başlamış, hatta “I am chapulling” diyerek dünya direniş literatürüne yeni bir tabir eklemişlerdi.

Genç papaz internete düşen haberleri okumayı sürdürürken, Atatürk Havalimanı’nın sitesine de girdi. “Dış Hatlar”ı seçti ve “inen uçaklar”ı izlemeye başladı.

Viktor ve Elif’in içinde olacağı uçak Sofya’dan birkaç dakika önce havalanmıştı.

Gökyüzünde

Viktor Elif'e en baştan, "Koridor tarafına ben oturursam herkes açısından iyi olur" dediği için görece rahat bir yolculuk yapıyorlardı.

Dev adamın hemen yanında oturan Elif, bu uyarının ne kadar işe yaradığını herkes yerine oturunca iyice fark etti. Normal olarak iki kişilik yer satın alması gereken Viktor, bu oturma düzeniyle vücudunun yarısını koridora taşımış, bu sayede yolculuk herkes açısından biraz daha katlanılır bir hal almıştı.

Genç kız, "En azından servis arabaları geçene kadar böyle devam edecek" dedi kendi kendine.

Bu arada, aynı uçakta seyahat ettiği ama göz göze gelmemeye özen gösterdiği iki kişinin nerede oturduklarını da aklının bir yanına yazmıştı. Bununla da yetinmemiş kulağına uzanarak, "Bizim altı sıra önümüzde" diyerek Viktor'u uyarmıştı.

Elif'in uyarısına karşılık Viktor gülümsemiş, "Göreceksin, uçaktan indiklerinde de tıpkı Sofya'da olduğu gibi Bogomilciler onlara kaçacak delik aratacak" demişti.

Dev adamın kendine güvenli konuşması genç kızın rahatlamasını sağladı. Saatine baktı, daha yolculuklarının bitmesine bir saatten fazla zaman vardı. Epeydir kafasını kurcalayan Bogomilcilik konusuyla ilgili Viktor'dan bilgi almak istedi.

"Kaldığımız yerden devam mı edelim diyorsun yani?" diye sordu Viktor genç kız sorusunu tamamlayınca ve gece bıraktığı yerden devam etti.

"Theophylaktus'tan bahsetmiştim sana. Hani Konstanti-nopolis'ten ülkesine bir nevi sürgün edilen Pisagorcu vardı ya, işte o. Bogomilcilik meselesini kavrayabilmek için, onun Ohri'ye gönderilmesinden yüz yıl kadar önceye gitmek gerekiyor. Çünkü Bogomil isimli köy papazı, Bulgarları Ortodoks inancına karşı o dönemde harekete geçirmişti."

"Nasıl?" diye sordu Elif.

"Kilise'nin kurallarına karşı çıkmaya başlayarak" diye cevapladı onu Viktor. Ve detaylara girdi.

"Bu kendi halinde köy papazı işe, etrafındakilere ilk Hıristiyanların nasıl yaşadıklarını öğreterek girişti. Kendisinin önerdiği ibadet biçimlerinin asıl, ötekilerin uydurma olduğunu savundu. Din içinde hiyerarşiye tümüyle karşı çıkıyor, ruhban sınıfını yerin dibine sokuyordu. Çok geçmeden öğretisi kabul gördü. Ona inananlar, görüşlerine saygı duyanlar zaman içinde kalabalıklaştı. Önce birkaç ev, sonra sokaklar, mahalleler, kentler Bogomilci oldu. Bu insanların düşünceleri, din dışındaki hayatlarına da şekil vermeye başlamıştı. Soyluluğa ve onun getirdiği zenginliğe saygı göstermiyor, müdane etmiyorlardı. Tersine, bu tür insanların, servetlerini ötekilere haksızlık yaparak edindiklerini savunuyor, hırsızlık ettiklerinden söz ediyorlardı. Ayrıca, her fırsatta maraza çıkarmaya da başlamışlardı."

"Sevdim Bogomilcileri" dedi genç kız Viktor'un verdiği bilgiler üzerine. "Kiliseye gitmiyorlar mıydı?"

"Gitmiyorlardı. İbadetlerini açık havada yapıyorlardı. Papazlara günah çıkartmıyor, yaptıkları yanlışlıkları birbirlerine anlatıyorlardı. Yaptıkları hatalar için birbirlerinden özür diliyor ve yine birbirlerini affediyorlardı."

"Akıl alır gibi değil" diye söylendi Elif. Neden böyle düşündüğünü açıkladı.

"Büyük tepki çekmiş olmaları gerekiyor. Çünkü bir tarafta görkemli, ihtişamlı bir hayat süren zenginler ve devlet desteğinde Ortodoks Kilisesi, öte yanda ise onlara karşı çıkan baldırı çıplak Bogomilciler var. Böyle bir duruma uzun süre izin verilmez."

Baldırı çıplak benzetmesi Viktor'un hoşuna gitti, "Aynen öyle" dedi ve devam etti.

"Bir kere kurulmuş sistemi sarsıyorsun. Yoksullar ve köleler tarafından benimseniyorsun belki ama toprak sahiplerini ve devlet erkini karşına almaya başlıyorsun. Egemen sınıflar giderek senden nefret ediyor."

Elif, "Nefret, sonuçlarını baskı olarak verdi herhalde?" dedi.

"Evet. Bogomilciler karşılarındaki sınıfları kıskırtmayı sessiz ve derinden gitselerdi ne olurdu bilmiyorum. Ama öyle olmadı. Kendi değerlerini egemen kılmaya kalkıştılar. Halkı efendilere karşı ayaklanmaya çağırdılar. Zenginlerle alay ettiler, küçük düşürdüler. Ortodoks Kilisesi'nin egemenliğini sarsmak için ellerinden geleni artlarına koymadılar. Böyle olunca, Kilise turnaklarını çıkarıp dişlerini göstermeye başladı. Bogomilcilerin Tanrı'nın isteklerine karşı çıkmakta olduklarını, günah işlediklerini dillendirmeye girişti. İmparator'dan ve toprak sahiplerinden harekete geçmelerini ve bu sapkın akımı yok etmelerini istedi. Bogomilciler açısından sonun başlangıcı yolunda ilk adım da böylece atılmış oldu."

"Nasıl yani?"

"Tarihe Bulgarkıran olarak geçen İkinci Basileios 1025'te tahtı ele geçirir geçirmez Bulgarlara savaş açtı. Önce yenildi ama Bulgar kırmanın marifet olduğundan hareketle, otuz yıl süreyle savaştı. Sonunda biz kaybettik, o kazandı."

Viktor konuşmasının bu noktasında derin bir nefes aldı. Son sözleri sanki biraz kırık çıkmıştı. Elif "Ne oldu?" diye sorunca, dev adam nedenini açıkladı.

"Anlattıklarımın aynı zamanda kendi özel tarihim olduğunu fark etmişsindir. Ailem, pek çok başka Bulgar aile gibi tam bu tarihte, zor kullanılarak Konstantinopolis'e göç ettirildi. Muhtemelen Pisagorcu üstadımız Theophylaktus'un ailesi de öyle. Ama sürgüne gelmek, dine bakışımızı değiştirmede. Bugün bu uçakla İstanbul'a, ailemin bin yıldır yaşadığı ikinci anavatanıma doğru gidiyorsam, nedeni budur."

"Vay canına!" dedi Elif.

"Öyle" diye cevapladı genç kızı Viktor. Sanki az önce yaptığı açıklamadan sonra biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Osmanlı'nın Balkanlar'ı fethi esnasında onu en çok destekleyen ve yardımcı olan bizdik. Çünkü Balkanlar'ın bu yeni aktörü düşmanımızı yenmiş, bizi özgürleştirmişti. Sadece bu nedenle bile, içimizden bazıları Müslümanlığı seçti. Biz ayak direyenlerdeniz."

Belki konu üzerine başka açıklamalarda da bulunacaktı Viktor ama kabin amirinin uçağın Atatürk Havalimanı'na doğru alçalmaya başladığını söylemesi üzerine susmayı tercih etti.

Alandan Çıkar Çıkmaz

Elif ve Viktor, uçak tekerleklerini yere koyup da hız keser kesmez iki adamın ayaklandığını fark ettiler. Hosteslerin ikazlarına aldırılmadan uçağın önüne doğru yürüyen çam yarmaları, belli ki kapıdan ilk çıkan olmak istiyorlardı.

"Aldırma..." dedi bunun üzerine Viktor. "Ve korkma. Hele bir dışarıya çıkalım."

Dev adam uçak körüğe yanaşır da yolcular birer ikişer çıkmaya başladığında telefonunu çıkardı ve uçağa binmeden hemen önce aramış olduğu son numaraya bastı. Yine kısık sesle bir şeyler konuştu. Telefonunu kapatıp cebine koyar koymaz Elif'e döndü.

“Polis kontrol noktasından çıktığımızda, iki kişi tarafından karşılanacağız. Taksilerin bulunduğu yerde de bir minibüs bizi bekliyor olacak. İçinde şoför hariç bir kişi var. Hep birlikte altı kişi olacağız. Yapmamız gereken tek şey, kendimizi onlara emanet etmek.”

“Vay!” dedi Elif etkilendiğini gösterecek şekilde.

“Sana söyledim” diye cevapladı genç kızı Viktor. “İşin içine zorbalık girecekse, Bogomilcileri hafife alma.”

Söylemekle söylememek arasında gidip geldiyse de devam etti.

“İstanbul büyük bir kent. Tıpkı Londra, Paris, New York gibi. Öteki büyükşehirlerde olduğu gibi burada da, tıpkı Rus mafyası gibi ciddi bir Bulgar mafyası var. Bir nedenle, İstanbul’dakiler beni yakından tanır. Kendilerinden gelip bizi kurtarmalarını rica ettim. Kırmadılar.”

Genç kız sanki hayalleri yıkılmış gibi baktı. Tarih bilen, sanatla haşır neşir bir adamın mafyayla uzaktan yakından ilişkisinin olması canını sıkılmış gibiydi.

“Hayır” dedi Viktor kızın yüzünün değiştiğini görünce. “Lütfen biraz sabret, neden böyle olduğunu ben söylemeden sen anlayacaksın.”

İki arkadaş Türk pasaportu taşıyan öteki Bulgaristan yolcularıyla birlikte polis noktasına yaklaşırken, iki adamı görmediler. Etraflarına dikkatli bir şekilde bakmalarına rağmen ikisinden de eser yoktu.

“Hayırdır inşallah!” dedi Elif. Çam yarmalarının kaçmış olma ihtimali üzerine düşündü.

Bu esnada polis bir kendisine bir de pasaportuna baktı ve damgayı bastı.

Elif polis noktasını geçer geçmez gördükleri karşısında ne yapacağını şaşırıldı. Tam karşısında, iki tane daha Viktor vardı ve ona bakıyorlardı. Acaba yanlış mı görüyorum diye arkasını döndü, asıl Viktor pasaportu elinde gülümseyerek kendisine doğru yürüyordu.

“Tanıştırayım” dedi dev adam ve öteki iki devin isimlerini söyledi.

“Bu Vasil ve bu da Vladimir. Biri iki yaş öteki dört yaş küçük biraderlerim.”

Elif, “İnanılır gibi değil!” dedi. “Bu kadar mı benzenir!”

Yeniden etrafına bakındı, öteki iki adamdan eser yoktu.

“Bu ikisini görsem, ben de olsam, yok olurum” dedi Viktor’a.

“O kadar sevinme” diye cevapladı Viktor. Bu arada bir kuşkusunu dile getirdi. “Belki de planlarını havalimanının dışında uygulamaya karar vermişlerdi. Ama avuçlarını yalarlar.”

Sözlerini tamamlayan dev adam, kendisi gibi iki dev olan kardeşlerine sarılıp güven içinde çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Elif de onları izledi.

Taksilerin bulunduğu yere açılan çıkış kapısına yaklaşırlarken, Viktor kardeşlerinin ortasında yürüyordu. Bu arada Elif’e elini uzattı ve “Üç adım sonra şu gördüğün minibüse bineceğiz, gerisini merak etme” dedi.

Kapıdan çıkılırken, Vasil ve Vladimir yer değiştirip ağabeylerini ve Elif’i ortalarına aldılar. Böyle olunca, ünlü bir yıldızı koruyan üç bodyguard gibi bir resim oluştu.

Siyah minibüsün kapısı açıldı ve üçü azman dört kişi açık kapıdan içeriye girdi.

Araç onlar biner binmez harekete geçti.

“Peşimizi bıraktılar galiba?” dedi Elif minibüs ilerlemeye başlayınca.

“Zannetmem. Bir müsait yerde sıkıştırmaya çalışacaklardır” diye cevapladı onu Viktor.

Minibüsün şoförü ve yanında oturan öteki adam Viktor’u tanıdıklarını gösterir bir davranışta

bulunmadılar.

Elif, “Demek ilk kez görüşüyorlar” diye düşündü.

Vasil ve Vladimir diğerlerini ağabeyleri Viktor’a biraz mahcup bir edayla takdim ettiler.

Buna karşılık şoför mahallindeki iki adam Viktor’u derin bir saygıyla selamladılar.

Siyah minibüs havalimanı yolundan sahil yolu istikametine saptı ve bu arada süratini artırdı. Şoför, hızlandıktan bir dakika kadar sonra heyecan içinde konuştu.

“Peşimizden üç araç geliyor!”

Viktor Elif’e döndü ve “Söylemişim ben sana” dedi.

Vasil ve Vladimir oturdukları koltuğu kaldırıp üç tane pompalı tüfek, üç tane de kurşun geçirmez yelek çıkardılar. Bir kurşun geçirmez yeleği ve pompalıyı öndeki arkadaşlarına verip, diğerlerini kendi aralarında paylaştılar.

Vasil iki misafire yönelik olarak, “Her ne olursa olsun araçtan çıkmayın, çünkü bu kurşun geçirmez bir minibüs” dedi.

Viktor ise özellikle ağabeyini uyardı.

“Sakın bize bir şey olacak diye korkup kendini tehlikeye atma! Görüyorsun, üzerimizde kurşun geçirmez yelekler var.”

O konuşmasını tamamlarken, bir otomobil süratlenip minibüsün önünü kesti.

Minibüsün şoförü frene yüklendi ve öndeki otomobile çarpmadan durdu. Aynı anda bağırdı.

“İki araç da arkada var!”

Öndeki otomobilden inen, Elif ve Viktor’u Sofya’da takip etmiş iki adam minibüse doğru yürümeye başladı.

Vasil kapıya uzandı, açmadan evvel şoför mahallindeki adama, “Biz ikimiz arkadakilere bakarız, sen öndekileri al!” dedi.

Vladimir ise şoföre, “Üçümüz aşağıdayken manevranı yap ve aradan çık” dedi.

Sonra üç adam aynı anda kapıları açıp aşağıya atladılar.

Viktor’un kardeşleri olan iki dev, silahlarını arkada bulunan otomobillerden çıkmaya çalışanlara çevirdiler ve ateşlediler.

Şoförün yanındaki adam da öndeki otomobilden çıkan iki adamı ayaklarını hedef alarak yere devirdi.

Ortalık birkaç saniye içinde kan gölüne dönmüştü.

Üç Bulgar, manevrasını tamamlayan minibüsün kapısından içeriye atladılar.

Vasil, “Bas, bas, bas!” diye bağırdı.

Elif camdan gördükleri nedeniyle dehşete düştü. Viktor’un bile yüzü kireç gibi olmuştu.

Vladimir de, “Bunlar toparlanıp peşimize takılamazlar ama yine de gazla!” diyerek kardeşinin kaldığı yerden devam etti.

Vasil, “Kiminle dans ediyor bu şaşkınlılar!” diye bir nara attı. Elini ağabeyi Viktor’a uzattı ve “Çak büyük birader!” dedi.

Viktor kardeşinin eline isteksiz bir şekilde vurdu.

Vladimir de aynı hareketi tekrarladı.

Viktor biraz da Elif’ten utanmış olduğu için kardeşlerini homurdanarak azarladı.

“Canımı da kurtarmış olsanız, yaptıklarınızı tasvip etmiyorum. Bilmiş olun!”

Vasil ve Vladimir birbirlerine bakıp aynı anda, “Ne zaman tasvip etti ki zaten?” deyip güldüler.

Şoför, “Arkamızdan gelen yok. Yaralıları topluyor olmalılar” diye bilgi verdi ve süratini biraz azalttı.

Vladimir, “O halde planın ikinci kısmını uygulamaya geçebiliriz” dedi ve telefonunu çıkardı.

Soğukçeşme Sokağı’nda

Anastas bilgisayarında Sofya’dan gelen uçağın Atatürk Havalimanı’na indiğini görür görmez ayağa kalkmış, odada dolaşmaya başlamıştı. Herhangi bir tersliğe yol açmamak için Viktor ya da Elif’in kendisini aramasını bekliyordu.

Dakikalar ilerledikçe heyecanı artan genç adam sonunda dayanamadı, Elif’i aradı.

“Neredesiniz? Her şey yolunda mı?”

“Planın ikinci kısmını uyguluyoruz” dedi Elif, sanki Anastas plandan ya da ikinci kısımdan haberdar olmuş gibi.

“Ne planı?” diye sordu Anastas doğal olarak.

Elif, aksiyon filmleri gibi bir otomobil takibi ve patlayan silahlar yüzünden heyecan içindeyse de güldü.

“Görüşünce anlatırım. Beklemeye devam et. Sultanahmet’e ulaştınca seni arayacağız.”

Genç kız telefonu kapatınca, Anastas kendi kendine konuşmaya başladı.

“Bir an önce gelseler iyi olacak. Şu hazineler yüzünden kilit altında kalmış vaziyetteyim. Nefes alamam için dışarıya çıkmak lazım. Yoksa boğulacağım.”

Genç adam biraz da yapacak başka bir işi olmadığı için yatağına yöneldi, altın haritanın hemen yanında duran Philostratos’un elyazmalarını dikkatle aldı ve koltuğa oturdu. Çok iyi bildiği Yunan dilinde yazılmış metni okumaya koyuldu.

Anastas ilk birkaç cümleden sonra yorulduğunu hissetti. Ne kadar iyi bilirse bilsin, okumaya çalıştığı metin çok eski Yunancaydı ve zorlanıyordu. Yine de devam etti.

Philostratos, Tyanna’lı Apollonius’un hayatını anlattığı ve başlangıcında İmparator Septimus Severus ile kıymetli eşi Julia Domna’ya uzunca bir ithafta bulunduğu çalışmasında, hangi kaynaklardan yararlandığını da söylüyordu. Yazarın, Moeragenes’in yapmış olduğu çalışmalara özel bir önem verdiğini hissettirmeye çalıştığı belli oluyordu.

“Ne yapsaydı ki!” dedi kendi kendine genç adam.

Gerçekten de Philostratos’un, Apollonius’un kendi yazdığı mektuplar ve yardımcısı Damiş tarafından kaleme alınan seyahatleri dışında başvurabileceği en önemli yazılı kaynak Moeragenes’e ait olmalı.

Anastas, Apollonius’u karalamak isteyenlerin Moeragenes’in kullandığı “büyücü, şarlatan” gibi sözleri nasıl abarttıklarından da kuşkusuz haberdardı. Bu nedenle okumasını sürdürürken, dönemin koşullarını da gözünde canlandırmaya çalıştı.

Aklına, Apollonius’un Efes’te gerçekleştirdiği, öldüğü düşünülen genç kızı ayağa kaldırmasıyla ilgili örnek geldi. O zamanın koşullarında, bu tür mucize gerçekleştiren biri için tabii ki Moeragenes’in kullandığı gibi nitelemeler kullanılırdı!

Her ne kadar Apollonius “genç kızı hayata döndürmesinin mucize olarak adlandırılmayacağını, kendisinin bir şifacı olduğunu, genç kızı bitkileri kullanarak ayağa kaldırdığını” söylediye de

“büyücü ve şarlatan” sözleri Moeragenes’ten itibaren üzerine yapışıp kalmıştı. Bilime duyduğu saygı nedeniyle, karşısına çıkan her fırsatta “başka bir denemede aynı sonucu alamayabileceğini” söylemiş de olsa, özellikle İznik Konsülü’nden itibaren, Moeragenes’in sözleri kanıt gösterilerek, Apollonius’a karşı büyük bir karalama kampanyasına girişilmişti.

Anastas sonraki sayfalara geçmeden önce, “Nedense...” diye düşündü. “Aynı işi gerçekleştirdiği iddia edilen Hazreti İsa’ya, hiçbir kanıtı ihtiyaç duyulmaksızın peygamber, hatta tanrı denildi.”

Genç adam, Philostratos’un elyazmalarını okumaya devam ettikçe, “hayata döndürülen genç kız” örneği gibi pek çok başkasıyla karşılaşacağını gayet iyi biliyordu.

Anastas, Tyanna’lı Apollonius’un hayatını Philostratos’un bizzat kaleme aldığı elyazmalarından okumayı sürdürdü. Damiş’in günceleri, Moeragenes’in kitapları, filozofun kendisinin kaleme aldığı doksan yedi adet mektuba dayanılarak yazılmış elyazması, gözünde okuduğu her satırla birlikte daha da büyüdü.

Planın İkinci Kısım

Saldırı atlatılıp Topkapı istikametine sapılınca, Viktor can dostunu aradı ve lafı uzatmamaya çalışarak, “Sana doğru geliyoruz!” dedi.

“Planın ikinci kısmı bana gelmek olmalı” diye düşündü Anastas. “Tamam!” diye cevapladı arkadaşını.

Genç papaz, Yeşilköy-Sultanahmet hattında kocaman bir silahlı çatışmanın yaşanmış olduğunu nasıl tahmin edebilirdi ki!

Viktor, Elif’i ve kendisini kardeşlerine emanet etmiş olsa da pek rahat değildi. Topkapı istikametinde, daha çok ara sokaklar kullanılarak süren yolculukta, minibüsün kurşun geçirmez olması bile, nedense kendisini yüzde yüz güvende hissetmesini sağlamıyordu.

Dev adam, kendisiyle aynı cüssedeki kardeşi Vladimir’e, “Polis sizin bu minibüsü her yerde aramaya başlamış olmalı” dedi.

Vladimir ağabeyinin korkusunu yenmesine yardımcı olmaya çalıştı.

“Bence de. Ama dert etme. Birkaç gündür İstanbul’un tüm polisleri Taksim civarında. Söylentilere göre, Emniyet Müdürlüğü trafik polislerini, hatta ofislerde görev yapan memurlarını bile göstericilerin üzerine sürüyormuş. Kaldı ki birkaç dakika sonra bu araçtan kurtulacağız. Başka bir araca geçip izimizi tümüyle kaybettireceğiz.”

Kardeşinin verdiği bilgiye rağmen Viktor nedense rahatlayamadı. Birkaç saniye geçmeden bu kez Vasil’e döndü, “Bu araç ne olacak peki?” diye sordu.

“Üzerindeki plaka sahte. Az sonra gireceğimiz garajda araç orijinal rengine çevrilecek ve asıl plakası takılacak. Böylece karanlıktan yeniden aydınlığa çıkmış olacak. Kiralık kurşun geçirmez minibüs olarak piyasaya geri dönüş yapacak.”

Viktor durumu anlar gibi oldu. Bir şey canını sıkıyordu ama.

“Bu durumda, benim yüzümden kurşun geçirmez bir araçtan mı oldunuz yani?”

Vasil güldü. “Ne alakası var! Hiç de öyle değil” dedi.

Vladimir onun bıraktığı yerden devam etti.

“Bunu alırken, bir başka kiralık ve kurşun geçirmez aracımızı karanlık dünyaya nakledeceğiz o kadar. Yer değiştirmiş olacaklar anlayacağın.”

Viktor, kardeşlerinin araçlarla ilgili nasıl bir operasyon gerçekleştireceklerini sonunda anlamış oldu ve “Demek, ne olur ne olmaz diye hazırda hep rengi ve plakası değişik, kurşun geçirmez bir araç bulunduruyorsunuz” dedi.

Vasil güldü ve “Birden fazla!” diye cevapladı ağabeyini.

“Seninle epeydir konuşmuyoruz, işler epey büyüdü” dedi iftihar eden bir ses tonuyla Vladimir.

İki kardeşinin söyledikleri Viktor’un sinirlenmesine yol açtı.

“Terbiyesizler! Utanmıyor, bir de böbürleniyorsunuz değil mi karanlık işlerinizle!” diye bağırdı.

Vasil ve Vladimir ağabeylerinin söylediği sözlere hiç alınmadılar. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Biri, “Hiç değişmeyecek. Papaz işte!” dedi.

Öteki, “Aman değişmesin, o da olmasa cennete gitme ihtimalimiz hiç kalmayacak” diye devam etti onun bıraktığı yerden.

Az sonra, zırlı siyah minibüs bir garajdan içeriye girdi.

“Demek...” diye düşündü Elif. “İkinci safha uygulamaya konuluyor.”

Düşündüğü gibi de oldu. Vasil ve Vladimir kendilerine yardımcı olan öteki iki adama teşekkür ettiler ve gerisini kendilerinin halledebileceğini söylediler. Bu arada yanlarına gelen ve Bulgar olduğu her halinden belli olan birinin uzattığı kontak anahtarını aldılar.

Ne yaptığını ve ne yapacağını gayet iyi bildiği her halinden belli olan garaj görevlisi anahtarını teslim ettiği yeni model Mercedes otomobili işaret ederek, “İstedığınız gibi, torpidoda iki tabanca ve bol miktarda mermi var” diyerek yanlarından uzaklaştı.

Anahtarı alan Vladimir, “Hadi burada fazla oyalanmayalım” dedi ve Mercedes’e doğru yürüdü.

Vasil de onu izleyince, Viktor Elif’e döndü ve “Bogomilciler çetesiyle tanışmış oldun. Anlaşılan bundan sonra onların dediği olacak” dedi.

Elif, “Canımızı kurtardılar, şikâyet etmem doğru olmaz” diye cevapladı Viktor’u ve onun kopyalarının peşine takıldı.

Dört kişilik grup, kurşun geçirmez siyah bir Mercedes’in içinde Sultanahmet’e gitmek üzere garajdan ayrıldı.

Anastas’la Buluşma

Elif Anastas’ı Cankurtaran’da tren yolu köprüsünün altından geçerken aradı ve “Sultanahmet’e geldik, nerede bulaşacağız?” diye sordu.

Anastas hazırlıklıydı. “Ayasofya’nın önünde” dedi.

“Tamam” diyerek telefonu kapattı Elif.

Vasil, “Biz yokmuşuz gibi davranın ama hep etrafınızda olacağımızı bilin” diye uyardı otomobilden inerken ağabeyini.

Vladimir de, “En azından peşinizde kimsenin olmadığını anlayana kadar böyle gitsin, sonra ortadan kayboluruz” dedi.

Pek mutlu görünmese de yarım ağızla “Tamam” diye cevapladı kardeşlerini Viktor.

Az sonra Anastas, Viktor ve Elif Ayasofya’nın önünde buluştular.

İki papaz birbirine sarılırken, Viktor, “Lena’ya çok üzüldüm kardeşim” dedi ve gözünden akan iki damla yaş can dostunun omzuna döküldü.

Anastas konuyla ilgili birkaç kelime söylemek istediye de laflar boğazına düğümlendi. Vazgeçti. “Getirdin mi haritayı koca adam?” diye sordu.

Öteki onu, “Ne istedin de yapmadım şimdiye kadar?” diye cevapladı.

Bu sözler Anastas’ın toparlanmasını sağladı. Kardeşini de içine alacak şekilde bir konuşma yapmaya hazır hale gelmişti.

“Bundan sonra Lena’yı düşünmeyeceğiz kardeşim. İntikamını alacağız. Bugüne kadar insanlara yalan söylemiş olan, toplumları aşağılayan, uygarlıktan sadece kendi düşüncelerinin iktidarda olmasını anlayan kim varsa, hepsinden hesap soracağız.”

İki arkadaşın birbirlerine candan sarılmaları ve samimiyetle söyledikleri sözler Elif’e iyi geldi. Anastas ve Viktor’un çok iyi dost olduklarını görmek ve hissetmek hoşuna gitmişti.

Sıra kendisinin Anastas’la selamlaşmasına gelince, ilk olarak, “Nerede kalıyorsun?” diye sordu.

Anastas, “Soğukçeşme Sokağı’nda dedi. “Sizin için de iki oda ayırttım.”

“Ama iki kişi daha var” diye cevapladı Anastas’ı Elif.

Genç adam şaşırdı.

Viktor, “Bir yerde oturalım, öyle konuşalım. Durum çok ciddi. Hem Sofya’da hem de buraya gelirken, havaalanı yolu üzerinde saldırıya uğradık” dedi.

Anastas’ın yüzü değişti. Saldırılarından ilk kez haberdar olan genç adam telaşlandı.

“Nasıl oldu? Anlatınıza!” diye sordu.

Viktor en soğukkanlı haliyle, “Sultanahmet Köftecisi’ne gidelim. Hem yemek yer hem konuşuruz” dedi ve iki kardeşini görebilmek için etrafına bakındı. Kimseyi görmeyince inisiyatifi ele aldı ve “Hadi, yürüyelim!” dedi.

İki dakika sonra köftecideydiler. Anastas lokantanın giriş katında, ilk gördüğü masaya yöneldi. Viktor yine aynı katta ama daha ileride bulunan başka bir masayı işaret etti ve yürümeye devam etti. Kapıyı görece şekilde oturdu.

Elif, “Kendisi için üç porsiyon köfte ısmarlayan bir insanla ilk kez aynı masada oturuyorum” dedi gülerek. “Siz gördünüz mü?” diye sordu garsona. Adam olumlu cevap verince, ne yiyeceğini söyledi.

Garson yanlarından ayrılınca Viktor, “Dönüp bakmayın ama az önce, her biri kendisi için üçer porsiyon köfte siparişi verecek iki insan azmanı daha girdi içeriye” dedi.

Elif ve Anastas şaşırdı.

Genç papaz, “Neler oluyor?” diye sordu.

Viktor, “En iyisi, dün akşamdan başlayarak olup biten her şeyi anlatmak” dedi ve sözü Elif’e bıraktı.

Genç kız hiçbir şeyi atlamadan, oluş sırasına göre anlattı.

Anastas anlatılanları dinlerken çok şaşırdı. Tam soluna dönüp hikâyenin içinde adları geçen Vasil ve Vladimir’e bakacakken Viktor tarafından “Bakma!” diye uyarıldı.

“Hep etrafımızda olacaklarmış. En azından peşimizde kimsenin olmadığını anlayana kadar böyle olması gerekiyormuş. Anlayacağın, bizi ne zaman bırakıp gideceklerine kendileri karar verecekler. Ayrı dünyaların insanları olsak da ağabeyleriyim ve beni korumak istiyorlar. Bu durumda, kararlarına saygı göstermek zorundayız, değil mi?”

Viktor ve Elif’in anlattıkları Anastas’ı şaşırttı.

“İşin büyüyeceğini, patrikhanenin peşimizi bırakmayacağını biliyordum ama bu kadar da

saldırılanlaşacaklarını tahmin etmiyordum doğrusu.”

Arkadaşı sözlerini tamamlayınca Viktor tel çerçevesi yuvarlak gözlüğünü düzeltti. Arkadaşının tersine, aslında neler olacağını gayet iyi biliyormuş gibi bir tavır takındı.

“Kardeşim, böyle olacağı en baştan belli değil miydi? Hıristiyanlığın temelinde dinamit yerleştirmeye kalkıyorsun. Bunu kolay yaptırırlar mı adama?”

Anastas bu sözleri sanki kızmış gibi yanıtladı.

“Hıristiyanlık havaya uçacak diye, neredeyse zil takıp oynayacaksın pis Bogomilci!”

Sağ kaşlarına ikişer piercing takmış iki gür saçlı ve sakallı papaz, köfteci dükkânını kahkahalarıyla cınlattılar.

Anastas gülmekten yaşarmış gözlerini sildikten sonra, “Şimdi beni iyi dinleyin!” dedi.

Elif ve Viktor kulak kesildiler.

“Bir an evvel otele gidelim ve şu iki haritayı yan yana, daha doğrusu üst üste koyalım. Sonra da haritaların gösterdikleri yolda, detaylı bir plan yapalım. Artık önümüzü tam olarak görmemiz gerekiyor. Anlaştık mı?”

Elif ve Viktor başlarını salladılar. Bu arada Viktor, Anastas’a bir de uyarıda bulundu.

“Ne kalkıp dışarıya çıkarken ne de sonrasında kardeşlerime bak. Gözlerinle onları etrafta arama. Korkma, selam vermedin ya da köfte ısmarlamadın diye alınmazlar. Anlaşıldı mı?”

“Anladım. Adamları rahat bırakalım ki işlerini doğru düzgün yapabilsinler.”

Soğukçeşme Sokağı’nda

Anastas, resepsiyondan anahtarlarını alan Elif ve Viktor’a, “On dakikada odalarınıza yerleşin ve sonra bana gelin” dedi, kapı numarasını söyledi.

Az sonra, üç genç Anastas’ın odasında buluşmuşlardı.

Viktor hep sırtında taşıdığı küçük çantasını yatağın üzerine koydu ve açtı. Bulgarca bir gazeteyle rulo yapılarak sarılmış ceylan derisi haritayı çıkarıp Anastas’a uzattı.

“Cinayet bu Bogomilci!” dedi Anastas arkadaşının uzattığı ruloyu görünce.

“Bin yıllık haritayı rulo yapıp gazete kâğıdına sardığın için, seni öncelikle bin yıl ağırlaştırılmış hapisle cezalandırıyorum. Ayrıca aynı anda idam, giyotin ve elektrikli sandalyede infaz edilmek üzere, üç kez ölümüne karar veriyorum!”

Elif güldü. İki papazın itişmeleri gerçekten görülmeye değerdi.

Şimdi kızma sırası Viktor’daydı.

“Haritayı gözleri gibi sakınan Bogomilciler yerine, gerçekler ortaya çıkacak diye korkudan geberen kendi atalarına bulaşsana! Eğer bir gün her şey gün ışığına kavuşacaksa, unutma ki beğenmediğin Bogomilciler sayesinde olacak.”

Arkadaşının son kızgınlığı Anastas’ın hoşuna gitti.

“Yürrü be pis Bogomilci, kim tutar seni!”

Sözlerini tamamlar tamamlamaz, Viktor’un uzattığı haritayı aldı. Mümkün olduğunca yumuşak hareketlerle düzeltmeye çalıştı. Ardından kendi çantasını açtı, oradan çıkardığı haritayı düzelttiğinin üzerine koydu. Aynı büyüklükte, ceylan derisi üzerine yapılmış iki harita birbirinin üzerine tam olarak oturdu.

“İşte oldu” dedi Anastas. “Şimdi sıra, haritanın sırrını çözüp aradığımız tutanakların nerede

olduğunu tespit etmeye geldi.”

Anastas elinde tuttuğu haritalarla pencerenin kenarına yaklaşırken, Viktor’dan sehpanın üzerindeki bir kenara taşınmasını istedi. Dev adam söylediğini yapınca, açılan yere haritayı yerleştirdi. İki papaz, sehpanın iki tarafında karşılıklı olarak duran koltuklara oturdular. Elif de etajerin hemen yanında duran sandalyeyi alıp geldi.

Üçü de dikkatle haritaya bakmaya başladılar.

Viktor, “Önce yönüne koyalım şu haritayı” dedi ve üzerine işaretlenmiş pusula oku ile aklındaki kuzeyi mümkün olduğunca üst üste getirmeye çalıştı.

“Bu durumda, şurası Ayasofya’nın bildiğimiz girişi olmalı” dedi Anastas.

“Evet” dedi Viktor ve devam etti. “Bir kere bizim işimiz Deisis Kompozisyonu’yla ilgili olduğu için, dikkatimizi haritanın şu kısmına yoğunlaştırmamız gerekiyor. Dikkat ederseniz, ikinci katta güney galeriyi batıdan ayıran mermer kapı tam şurada ve işaretlenmiş.”

Anastas, “Evet mermer kapıyı geçtiğimizde, Deisis Mozaiği hemen sağdaki duvarda kalıyor. Yani şurada!” diyerek eliyle kastettiği yeri tam olarak işaret etti.

Viktor konuşma sırası yeniden kendisine gelmiş gibi davrandı.

“Görüyor musunuz? Benim getirdiğim harita tam burada devreye giriyor. Kompozisyonu gözünüzün önüne getirin. Apollonius’un göz hizasından sola doğru bir çizgi çekilmiş. O çizgi devam ediyor. Ona en yakın iki sütundan soldakinin hemen yanından geçiyor, arkasındaki altı sütunun ortasından geçiyor ve karşı taraftaki sütunların arasından, onların arkasındakine ulaşıyor.”

Viktor’un açıklamaları üzerine Anastas “Evet!” dedi ve ekledi. “Görüyor musunuz? O sütunun kirişinin tam üstünde de işaret var!”

Elif “Bu kadar kolaysa, neden haritanın her tarafı bir yapboz gibi oyulmuş?” diye sordu.

Viktor Elif’i, “Hedef şaşırtmak için” diye cevapladı.

“Düşünsene, sadece bu çizgi kesilip çıkarılmış olsaydı, haritanın sadece altta kalan kısmını ele geçiren biri, gizli elyazmalarını kendisi saklamış gibi bulabilirdi. Bir sürü yer daha çıkarılınca bu ihtimal ortadan kalkmış oluyor.”

Elif Viktor’a hak verdi. Gerçekten de ne altta ne de üstte bulunan harita tek başlarına bir şey ifade ediyordu.

Anastas ayağa kalktı. Konuşmasını ellerini de kullanarak sürdürdü.

“Gizledikleri yazmaların sonradan bulunabilmesini sağlamak için, önce haritayı son derece açık biçimde çizdiler. İkiye bölme kararını sonradan aldılar. Haritaya bakıldığı zaman bu anlaşılıyor. Pisagor Cemiyeti, bu sırrı kuşaktan kuşağa intikal ettirdi. Haritanın bir parçasının Athos’ta, diğerinin önce Ohri sonra Sofya’daki Ayasofya’da bulunduğu bilgisi, son kuşak Pisagor Cemiyeti üyeleri olan bizlere kadar ulaştırıldı. Bu bir anlamda, haritaları bir araya getirip İznik Konsülü’nün tutanaklarının ortaya çıkartılmasına karar verme işinin de bize ya da bizden sonraki kuşaklara bırakıldığı anlamına geliyor.”

Arkadaşının söylediklerini dikkatle dinleyen Viktor, “Katılıyorum. Haklısın. Şimdi yapmamız gereken iş ise, gidip yerini tam olarak öğrenmiş olduğumuz tutanakları bulunduğu yerden almak ve gün ışığına kavuşturmaktır!” diyerek noktayı koydu.

Nihayet konuşma sırasının kendisine gelmiş olduğuna karar vermiş olsa gerek, Elif, “Peki nasıl?” diye sordu.

Viktor ve Anastas, bu tür bir soruya pek de hazırlıklı olmadıklarını eleveren gözlerle Elif'e baktılar.

Genç kız kaldığı yerden devam etti.

“Dünyanın en ünlü yapısından söz ediyoruz. Elimizi kolumuzu sallayarak içeriye girebileceğimizi, haritanın gösterdiği noktayı kazabileceğimizi, bulduğumuz elyazmasını alarak hiçbir şey olmamış gibi dışarıya çıkabileceğimizi gerçekten düşünüyor musunuz?”

Viktor Elif'i dinleyince hak verdi.

“Sofya'da işimiz biraz daha kolaydı. Çünkü içeriden biri olarak ben vardım, başkaları da yardım etti. Ama doğru söylüyorsun, burada işimiz kolay değil.”

Anastas saatine baktı.

“İçeriye görmek için yeterli zamanımız var. Gidip nasıl korunduğuna bir bakalım. Ama bir sorunumuz olduğunu düşünüyorum. Birimizin burada hazinelerle birlikte kalması gerekiyor. Onlarla birlikte sokaklarda dolaşmamız doğru olmaz.”

Elif, “Ben kalırım” dedi.

Ayasofya'da

Elif'i Soğukçeşme Sokağı'nda, Anastas'ın odasında bırakan iki papaz, Ayasofya'nın ziyaretçi kapısına ulaştılar.

Viktor yolda geçen süre zarfında kardeşleri etrafta mı diye bakındıysa da ne Vasil'i ne de Vladimir'i görebildi. “Etrafta olsalar mutlaka görürdüm, kocaman adamlar!” diye düşündü. Bir ihtimal de iki dev adamın yapılarına karşın iyi saklanıyor olduklarıydı.

Bilet satış ofisinden önerilen Müze Kart'lardan birer tane edinen Anastas ve Viktor muhteşem yapıdan içeriye girdiler.

Anastas'ın ilk dikkatini çeken, yapının içinde devam etmekte olan restorasyon oldu. Bir sene kadar önce geldiğinde ana nefin batı tarafında olan iskeleler bu sene doğu tarafına kaydırılmıştı. Restorasyonu tamamlanan kısım gerçekten iyi görünüyordu.

Viktor, “Ne bitmez tükenmez yenilememiş bu böyle?” diye söylendi.

Anastas ona, “Ama hakkı verilerek yapılıyor. Baksana doğu tarafı ne kadar güzel olmuş” diye karşılık verdi.

İki arkadaş, çalışmaların dikkatle çekilmiş paravanların arkasında sürdürülmesi sayesinde müzenin ziyaretinde bir aksama olmadığı üzerine de konuştular. Demir borular kullanılarak kurulmuş azman iskele yardımıyla gerçekleşmekte olan restorasyon, gerçekten de türünün en büyük örneklerinden biriydi.

“Kim bilir kaç kişi çalışıyordur burada?” diye sordu Anastas.

Viktor, “Bence şimdi restorasyonu filan bırakalım da yukarıya çıkalım” diye cevapladı onu.

Birlikte üst kata çıkan yolu turmandılar. Etrafta, Babil Kulesi misali, yetmiş iki dilde konuşan, farklı kavimlerden turistler vardı.

“Bütün dünya burada ve biz böylesine kalabalık ve iyi korunan bir yeri soymaya kalkışıyoruz” dedi Viktor.

Anastas başıyla arkadaşının söylediklerini onayladı.

“Etrafa bir baksana, iki adımda bir güvenlik görevlisi var” diyerek meselenin başka bir boyutuna

dikkat çekti. “Acaba bunlardan bazıları geceleyin de burada kalıyorlar mıdır?” diye söylendi.

İki papaz, sonunda haritada işaretlenmiş olan meşhur mermer kapıya ulaştılar. İki din adamı bu çok özel kapının önünde, Bizans’a dair bir geleneği hatırladılar. Ayasofya, imparatorluk kilisesi özelliği de taşıdığı için, devletin dine dair kararları bu yapıda, tam da önünde buldukları mermer kapının arkasında alınırdı.

“Deisis Kompozisyonu kapıyı geçince sağda” dedi sanki arkadaşı ünlü eserin yerini bilmiyormuş gibi Anastas.

Viktor başını salladı ve bildiğini ifade etmek üzere sağ kaşındaki piercing’leri gösterdi.

“Doğru ya!” dedi Anastas. “Bir Pisagor Cemiyeti üyesine de bu söylenmez ki!”

Birkaç adım sonra ünlü Deisis Kompozisyonu’nun önündeydiler. İlk sözü Anastas aldı.

“Apollonius’un gözlerine ilk kez bu kadar dikkatli bakıyorum. Nasıl da tam kazmamız gereken yeri işaret ediyor.”

Viktor arkadaşıyla aynı fikirdeydi.

“Yüzlerce kez baktım bu kompozisyona. Aklımın ucundan bile geçmemişti nereye doğru baktığı. Sahiden de sol gözü tam da kazmamız gereken yeri işaret ediyor gibi.”

İki papaz daha sonra ters istikamette yürüyüp, Apollonius’un baktığı yere geldiler.

“İşte tam burası” dedi Anastas, dayandığı sütunu işaret ederek.

Viktor onu, sonu soruyla bitecek bir cümleyle cevapladı.

“Birimiz sütunu duvara bağlayan şu kirişin üzerine çıkacağız ve en tepe noktasını bir alet yardımıyla kazacağız. Sahi, oraya nasıl çıkacağız?”

Anastas, “Hiç de kolay olmayacak” dedi ve devam etti.

“Buraya bir merdivenle giremeyeceğimize göre, burada bir merdiven bulmamız gerekiyor. Acaba sürmekte olan restorasyon kısmından bir tane alamaz mıyız? Bence kafamızı uzatıp bir bakalım. Ayrıca, aynı yerde duvarı kazmaya yarayacak aletler de bulunabilir.”

Viktor başını salladı, “Gel benimle” diyerek Anastas’ı sürmekte olan inşaatı yukarıdan görebilecekleri bir noktaya götürdü.

İki genç adam, inşaat alanındaki alet edevatı görünce gayriihtiyari birbirlerine baktılar. İhtiyaçları olan her şey vardı.

“Şimdi...” dedi Anastas. “Her yeri bir kez daha dolaşıp dikkatle bakalım ve otele dönüp bir plan yapalım.”

Elif’in Arkadaşları

Anastas ve Viktor kendilerini bekleyen Elif’e gördükleri her şeyi tam olarak anlattılar. Genç kız duydukları karşısında şaşırıp ve keyiflendi. Söyleyecekleri iki papazı çok sevindirecekti.

“Daha önce neden aklıma gelmedi bilmiyorum ama benim o restorasyonda çalışan iki arkadaşım var. İkisi de Gezi Direnişi’ne ilk günden beri destek veriyor. Eminim Anastas’ın Lena’nın ağabeyi olduğunu öğrendiklerinde bize çok yardımcı olurlar.”

Viktor ve Anastas aldıkları haber üzerine birbirlerine baktılar.

Anastas, “Tanrı’nın insanlara yardım etmesi bu olsa gerek” dedi.

Viktor, “Aynı fikirdeyim” diyerek onun sözlerine destek oldu.

“O halde...” dedi Elif. “Ben aklımda kalan bir telefonu arayıp onların telefonlarını bulmaya

çalışayım.”

Genç kız beş dakika içinde sözünü ettiği iki arkadaşına ulaşmış, bir saat sonra Galata Köprüsü'nün altında buluşma konusunda mutabık kalmıştı. Konuşmalarını tamamlayınca, “İşte bu kadar!” dedi Viktor’la Anastas’a.

Anastas, “O halde ikimiz arkadaşlarıyla konuşmaya gideriz, Bogomilci de hazinelerle birlikte burada kalır” dedi ve düşüncesini almak için dev adama döndü.

“Anlaştık” dedi Viktor. “Yalnız, ben yokken rica edeceğim başınızı belaya sokmayın. Bir de Vasil ve Vladimir ikisi birden ya da biri sizi izlerse ses etmeyin.”

Viktor olur anlamında başını salladı.

Elif ise, “Arkamda beni koruduğunu düşündüğüm birinin olması, korkak olduğum için olsa gerek, hoşuma gidiyor” dedi.

Anastas saatine baktı ve “Buradan Galata Köprüsü’ne gitmemiz yarım saatten az sürer ama koşturmamak için istersen hemen çıkabiliriz” dedi.

Arkadaşları kapıdan çıkarken, dev adam önemli bir durumu işaret ediyormuş gibi tel çerçeveli gözlüğünü burnunun tepesine doğru itti ve talimat verir gibi konuştu.

“Gelirken yiyecek bir şeyler getirin. Dışarıya ne kadar az çıkarsak, hazineleri de kendimizi de o kadar az tehlikeye atmış oluruz.”

“Tek kelimeyle bravo!”

Elif’in iki arkadaşı, tam da söz verdikleri saatte Galata Köprüsü’nün altında, Boğaz manzaralı tarafta bulunan bir kafeye geldiler. İkisi de kan ter içindeydi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Gezi Direnişi’ni kastederek Elif.

“Direne direne kazanacağız!” dedi biri.

Öteki, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” diye cevapladı Elif’in sorusunu.

İkisi birden “Sen nerelerdesin?” deyince, Elif anlatacaklarının uzun süreceğini belirtir şekilde konuşmaya başladı.

“Önce size Anastas’tan bahsedeyim. Direnişin ilk günü sabahleyin başından gaz bombasıyla vurulan Lena var ya, hani facebook’ta ve twitter’da her gün hakkında binlerce mesaj yazılan, onun ağabeyi...”

İki direnişçinin Anastas’a ne kadar üzgün olduklarını söylemelerini bekleyen Elif, sonra bir daha durmaksızın anlattı anlattı...

Genç kız konuşmasını tamamlayınca, Elif’in arkadaşlarından biri elini uzatıp Anastas’ın elini sıktı. Dokunaklı bir ses tonuyla konuştu.

“Tek kelimeyle bravo! Göze aldıklarınızı pek az kişi göze alabilirdi. Bu durumda, size tabii ki ve seve seve yardım ederiz.”

Öteki direnişçi de aynı fikirdeydi. O daha da ileri gitti.

“Ayasofya bizden sorulur. Üstelik o kadar şanslı bir dönemdesiniz ki anlatamam. Çünkü binanın alarm tertibatı tamamen devre dışı. Elektrik bile yok desem yeridir. Birkaç güvenlik kamerası belki çalışıyor belki de çalışmıyordur. Bütün bu sistemler en iyi ihtimalle 2014’ün şubat ayında devreye girecek.”

Duydukları Anastas’ın çok hoşuna gitti. Duyguları yüzüne yansıdı.

“Merak etmeyin” dedi daha önce Anastas’ın elini sıkmış olan genç. “Sizi saklarız, ihtiyacınız olan tüm malzemeyi tedarik ederiz ve nasıl görünmez olacağınızı, içeride kalan güvenlik görevlilerinin sayısını, geceyi nerede geçirdiklerini kısacası her şeyi anlatırız.”

Bu sözleri duyan Anastas çantasından not defterini ve kalemını çıkardı. Sorularını çizerek sormaya koyuldu.

“İkinci katta, tam şu noktayı kazmamız gerekiyor. Bunun için de öncelikle uzun bir merdivene ihtiyacımız olacak. Kazacağımız yerin sert olmadığını tahmin ediyoruz...”

Restoratör gençlerden biri Anastas’ın sözünü kesti.

“Doğru. Kazacağınız yer sert değil. Ama az önce merdiven dediniz ya hani, o olmaz. Oraya çıkacak uzunlukta bir merdiven inşaat alanında yok. Dışarıdan sokulamaz. İçeriden başka bir yerden almanız da bana mümkün görünmüyor.”

Anastas, daha en baştan genç adamın işi yokuşa sürmeye çalıştığını düşündü. İçinden, “Tanrım ne olur yanlış insanlarla konuşuyor olmayalım” diye dua etti. Sonra, “Peki ne yapacağız?” diye sordu.

Restoratör sanki dünyanın en kolay işinden bahsediyormuş gibi, “Tırmanabilirsiniz” dedi. Sonra nasıl olacağını anlatmaya koyuldu.

“Çıkacağınız yer yedi ya da sekiz metre yükseklikte. On beş metrelik ip ve basit tırmanma ekipmanları işinizi görür. Karaköy’de dağcılık malzemeleri satan bir dükkân var. Tezgâhtarı arkadaşım. Yarın gider onu bulursunuz, o size uygun malzemeyi verir. Hatta mağazada nasıl tırmanacağınızı uygulamalı olarak da öğretir. On beş dakikada öğrenirsiniz. Böylece merdiven derdi ortadan kalkar.”

Restoratör gencin söyledikleri Anastas’ın kafasına yattı. “Tamam” dedi ve çocuktan devam etmesini istedi.

“Dediğim gibi kazacağınız yer çok yumuşak. Peynir gibi. İşiniz beş dakikadan fazla sürmez. Bu arada kazdıklarınızın yere dökülmesi de önemli değil. Çünkü görenler, eminim eskilikten olduğunu düşüneceklerdir. Yani kimse birinin gelip orayı kazdığını, içinden bir şey aldığını aklına getirmez.”

Elif’in arkadaşı, sanki bir şey söylemeyi ihmal etmiş gibi az önce konuştukları konuya geri döndü.

“Şu tırmanma meselesi var ya yukarıya çıkan kişinin denge sorunu olmamalı. Bence olsa da olmasa da kendini kirişe bağlamasında yarar var. Onun için de belinizden kirişe bağlanmak için ayrıca bir ip daha alın. Üç metre yeter. Ve tabii, fazladan uygun bir karabinaya ihtiyacınız olacak. Zaten belinizde dağcılarının kullandığı türden kemerlerden biri olacak. Yukarıya tırmanınca, ilk iş olarak güvenlik ipini kirişe bağlayacak, öteki ucundaki karabinayı kemerinize geçireceksiniz.”

Restoratör malzemeleri saydıkça aklı karışan Anastas, “Bu kadar araç gereci nasıl sokacağız peki içeriye?” diye sordu.

“Onu merak etmeyin, biz sokarız. Ayrıca söylediklerimin hepsini toplasan küçük bir naylon torbadan fazla bir şey etmez. Merdiven sokmaktan ya da bulmaktan daha kolay.”

Elif’in daha çok dinleyici olarak katıldığı konuşmada, Anastas ve biri aynı zamanda dağcı olduğu belli olan iki restoratör neyin nasıl yapılması gerektiği konusunda uzun uzun konuştular.

Dağcı gencin, alınacak ekipmanlarla ilgili dikkat çekeceği bir konu daha vardı.

“Yarın ekipmanları mutlaka adını söylediğim arkadaşşımdan alın ve alışverişten önce benim adımla söyleyin. O da direnişçidir. Bütün bu aletleri dağa gitmek için değil Gezi Parkı’yla ilgili bir işte kullanacağınızı anlayacaktır. Bu nedenle hem ağzını sıkı tutacaktır hem de ihtiyacınız olan eğitimi

fazlasıyla verecektir.”

Anastas ve iki restoratör son olarak ertesi gün nerede, nasıl buluşulacağını kararlaştırdılar.

Ayrıma vakti gelince, “Her yer Taksim her yer direniş!” dedi gençlerden biri.

Öteki de, “Direne direne kazanacağız!” diyerek veda etti.

Lena’dan İyi Haber Yok

Bir pizzacının önünde alışveriş yapmak için durduklarında, “Lena’yı özledim” dedi Anastas.

Elif vaktinin geldiğini düşünerek, bildiklerini anlatmaya koyuldu.

“Bugün arkadaşlarımdan birinden, gidip annen babanla konuşmalarını rica ettim. Arkadaşım onlara senden selam götürdü ve bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu.”

“Ne demişler?” dedi merak içinde Anastas.

“Lena’nın durumunda değişen bir şey yokmuş. Uyumaya devam ediyorlarmış. Bunu zaten facebook ve twitter haberlerinden de biliyorsun. Annen ve baban hastaneye dönüşümlü olarak gidiyorlarmış. Arkadaşım selamını götürünce, seni çok merak ettiklerini söylemişler. Bir çılgınlık yapacaksın diye çok korkuyorlarmış. Baban laf arasında patrikhane yetkililerinin ikide bir seni sorduklarını da söylemiş. Haberinin olmasını, dikkat etmeni istemiş.”

Elif konuşurken yumruklarını sıkmış olan Anastas, kızın konuşması tamamlanınca derin bir nefes aldı ve “Az kaldı!” dedi.

Genç adam önündeki sırayı kontrol ettikten sonra, düşüncelerini Elif’le paylaştı.

“Birçok insana göre, şu anda benim olmam gereken yer sevgili kardeşimin yanındır. Bunu biliyorum. Annem ve babam da böyle düşünüyorlardır büyük bir ihtimalle. Ama ne yapabilirim ki Lena’nın yanında? Orada bulunmak kızgınlığımı artırmaktan başka bir işe yaramaz.”

Elif, genç adamın içdünyasında kendisiyle sürekli olarak hesaplaştığının tabii ki farkındaydı. Buna karşılık, içini kendisine ilk kez bu kadar açıyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

“Senin gibi davranabilir miydim bilmiyorum ama isterdim. Düşünsene, önünde sadece senin ya da senin gibi düşünen birkaç kişinin yapabileceği bir görev var. Üstelik bu birkaç günün meselesi de değil. Bin beş yüz yıldır gerçekleştirilmeyi beklemiş bir insanlık davranışı. Bana soracak olursan, asıl bunu yapmayı da Lena’nın odasının kapısında bekliyor olsaydın yanlıs olurdu.”

Anastas genç kızın yüzüne, gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini anlamak isteyen bakışlarla baktı.

“Evet. Gerçekten böyle düşünüyorum” dedi Elif genç papaza ve elini uzatıp Anastas’ın elini yakaladı, sıktı.

Aynı anda pizza kuyruğunda sıra onlara geldi. Elif genç adamın elini bıraktı.

Anastas parayı öderken, Elif onun siparişleri dört kişiye göre vermiş olduğunu fark etti ve gülerek, “Dördüncü porsiyon da bizim dev adam için mi?” diye sordu.

“Tabii ki” dedi genç papaz. “Sence o cüssenin bir kişilik yemekle ayakta kalabilmesi mümkün mü?”

Yeniden Pansiyonda

Anastas ve Elif’e kapıyı açan Viktor, belli ki uzandığı yataktan kalkıp gelmişti. Elinde bulunan altın harita da, yattığı yerde onu inceliyor olduğunun bir göstergesiydi.

Dev adam ikisinin gözlerinde de sevinç okuyunca, “İşler yolunda gitmiş anlaşılın” dedi.

“Daha iyisi Şam’da kayısı” dedi Anastas ama ilave etmeden duramadı. “Tabii bu deyiş, huzur içinde yaşanan Şam’ın olduğu zamanlar için geçerliydi.”

Viktor onun bıraktığı yerden devam etti.

“Taksim’i kan gölüne çevirene benzer bir zihniyet, Şam’ın da yerle bir olmasına yol açtı. Bu nedenle, artık ne Şam’dan ne de kayısısından söz etmek mümkün.”

“Neyse, neyse, neyse... Yine çok dağıttık konuyu” dedi Anastas ve sözün hemen Elif’e geçmesini sağladı.

“Ben yiyeceklerimizi hazırlarken, direnişçi restoratörlerle neler konuştuğumuzu Elif sana anlatsın.”

Anastas daha önce haritaları koydukları masayı bu kez yemek masası olarak hazırlamaya koyuldu. Bu arada Elif, iki arkadaşı ile Anastas arasında geçen konuşmayı Viktor’a tüm detaylarıyla anlattı.

Genç kız konuşmasını tamamlayınca Viktor Anastas’a döndü, “Beni taşıyacak kalınlıkta ip çok yer işgal eder değil mi dostum?” diye sordu. Üçü de güldüler.

Viktor bıraktığı yerden devam etti ve “Şu ip işi gerekmiyip paşa paşa merdivenle çıkacak olsak, bu işi becerebileceğimize inanmaya bile başlardım” dedi tüm samimiyetiyle.

Dev adama ilk azar “Yoksa inanmıyor musun?” diyen Anastas’tan geldi.

Elif de kırık bir ses tonuyla, “Aşkolsun Viktor, ben bile inanırken senin inanmaman hiç yakışık almıyor” dedi.

Viktor her ikisini birden gülerken cevapladı.

“Ben akıllı bir adamım! Olmayacak duaya âmin demem. Tabii ki Anastas’ın ettikleri hariç.”

Anastas sofrayı kurma işini tamamladı. Arkadaşlarını davet ederken, “Az görünüyor diye korkma. Sen bizim iki katımızı yiyeceksin” dedi Viktor’a.

Üç arkadaş yemek yerken televizyondan haberleri izlemeye çalıştılsa da az sonra vazgeçtiler.

Elif, “Boşuna çabalıyoruz, hiçbir şey göstermiyor” dedi.

“Peki” diyerek kapattı televizyonu Anastas. Viktor’a dönerek, “Şimdi ne düşünüyorsun? Hâlâ inanmıyor musun Ayasofya işini başarabileceğimize?” diye sordu.

Elif’in dikkatli bakışları altında Viktor, “Tabii ki inanıyorum ama bir şartla” diye cevap verdi.

“Neymiş o şart?” diye sordu aceleyle Elif.

“Bu akşam iyi bir uyku çekmemiz şart. Dün akşam ikimiz hiç uyumadık. Anastas da anladığım kadarıyla birkaç saat uyumuş ama gördüğü rüya nedeniyle dinlenmek şöyle dursun yorulmuş. Bu akşam da bir sorun çıkarsa, korkarım yarın Ayasofya’da arkadaşlarının bizi saklayacakları yerde uyuyakalırız.”

Turing Cafe

Toplantı salonu işlevi de görmeye başlayan Anastas'ın odasının kapısını ilk çalan Viktor oldu. Dev adam, yüzünü bile yıkamadığı her halinden belli olan arkadaşına, "Anlat bakalım bu gece nasıl rüyalar gördün?" dedi.

"Ne rüya gördüm ne başka bir şey" diye cevapladı Viktor'un sorusunu Anastas.

Halinden deliksiz bir uyku çektiği anlaşılıyordu. Mini bardan aldığı iki küçük şişeyi ısıtıcıya döktü ve düğmesine bastı. "Sen kahveleri yaparken ben çabucak bir duş yapayım" diyerek kendisini banyoya attı.

Anastas'ın banyoya girmesiyle kapının tıklaması aynı saniyeye denk geldi. Kapıyı çalan Elif'ti.

"Patırtılarınızı duydum. Kalktığınızı düşünerek geldim."

"Gayet müsait durumdayız" diyerek kapıyı sonuna kadar açtı Viktor ve devam etti. "Lütfen gel, hem böylece hep beraber Anastas'ın banyodan nasıl çıktığını da görmüş oluruz."

Elif biraz erken geldiğini hissetse de içeriye girdi. Viktor kahveleri fincanlara koydu ve birini Elif'e ikram etti ötekini kendisi aldı.

Gelen sesleri duyan, kahvesini Elif'e kaptırıldığını anlayan Anastas acele etmesine gerek kalmadığı için uzun uzun yıkandı, dişlerini fırçaladı. Havlular içinde banyodan çıktığında, Elif'in arkadaşına bir şeyler anlattığını duydu ve kulak misafiri oldu.

"Üç dev adam, bu çocukken yaptığımız altın beşik var ya hani, onun gibi kollarını bir araya getirmişler, ben de üzerine çıkmışım. Zamanında 19 Mayıs törenlerinde Kuleli Askeri Lisesi öğrencilerinin yaptığı gibi akrobasi hareketleri yapıyorum.."

Anastas kulaklarına inanamadı. "19 Mayıs törenlerine mi katıldın?" diye sordu.

Viktor ve Elif katıla katıla güldüler. Gülme krizine ilk ara veren Viktor oldu ve "Elif rüyasını anlatıyordu" dedi.

Anastas o gün giyeceği eşyalarını toparlayarak yeniden banyoya girdi ve birkaç dakika sonra bu kez giyinmiş olarak geri döndü. "Kahvaltımızı iki bina altımızdaki Turing Cafe'de yapalım mı?" diye sordu.

Elif hemen, "Ortalarda görünmesek daha iyi olmaz mı?" dedi.

Viktor ikisinin orta noktasını bulmaya çalıştı.

"Çıkmadan önce başımızı çıkarıp sokağa göz atarız, kimse görünmüyorsa, pansiyonun kapısından çıkıp kafenin kapısından girmemiz on beş saniyemizi bile almaz."

Elif, "Haritaları ve elyazmalarını ne yapacağız bu durumda?" diye sordu.

Viktor, "Burada bırakmayı düşünmeyeceğiz herhalde!" dedi.

Anastas önceden yaptığı planı arkadaşlarıyla paylaştı.

"Her şeyi bir sırt çantasına yerleştirir, senin sırtına yükleriz Viktor. Bu durumda, bırakmayı, kimse yanına yaklaşmaya bile cesaret edemez. Ne dersin?"

Sorunun asıl muhatabı olan Viktor'un fikrini söylemesine fırsat vermeden Elif düşüncesini açıkladı.

"Yaklaşmayı deneyecek olanların akıbetlerinin ne olacağını gayet iyi biliyorum. Çünkü daha önce gözlerimle gördüm."

Genç kız Anastas'a, Sofya'da Viktor'un iki adamı birbirine nasıl çarptığını, heyecan içinde bir kez daha anlattı.

Elif'in anlattıklarından sonra, dev adamın konuşmasına sanki gerek kalmamış gibi bir atmosfer oluştu. Turing Cafe'ye giderek kahvaltı etme fikri hepsinin aklına yatmış gibiydi. Düşüncelerini uygulamaya karar verdiler.

Anastas, altın harita, ceylan derisi haritalar ve elyazmalarını Athos'tan beraberinde getirdiği işlemeli bez sargının içine koydu ve bohça haline getirdi. Sonra bu bohçayı, sırt çantasına yerleştirmesi için Viktor'a uzattı.

Hazırlıklar tamamlanınca, ne olur ne olmaz diye Elif çıkıp sağa sola baktı. Sokağın iki tarafında da kimsenin olmadığını görünce içeriye girip arkadaşlarını çağırdı, "Çıkabiliriz" dedi.

Vasil ve Vladimir

Üç arkadaş, kaldıkları pansiyona sadece bir dakika uzaklıktaki Turing Cafe'den içeriye girince rahat bir nefes aldılar. Aynı anda bir köşede Vasil ve Vladimir'i kahvaltı ederken görmek rahatlıklarının katlanarak artmasını sağladı.

Kardeşlerini karşısında gören Viktor kendine çekidüzen verdi. Anastas ve Elif'in kulaklarına eğilip, "Unutmayın, görmemiş gibi davranmamız gerekiyor" diye fısıldadı.

Garsona oda numaralarını söyleyip oturacakları masaya ilerlerken, "Demek..." dedi fısıldayarak Anastas. "Bütün gece buradaydılar."

Viktor biraz da kardeşleriyle iftihar eder gibi, "Ben tahmin ediyordum zaten. Deli bunlar!" diye söylendi.

Konuyla ilgili en uzun konuşmayı ise Elif yaptı.

"Dün minibüste ağabeylerine olan düşkünlüklerini gördükten sonra, ben de bırakıp gitmeyeceklerini anlamıştım. Ayrıca onlara hak da veriyorum. Başımızdan geçen bir çocuk kavgası değildi. Düşünsenize silahlar ateşlendi, insanlar yaralandı. Kim bilir belki de ölmüşlerdir!"

İçinde bulunan hayli iddialı kelimelere karşın, Elif biraz kanıksadığından olsa gerek çok sıradan bir işin içindeymişler gibi özetlemişti olup biteni.

Belki de dinliyor oldukları için, genç kızın anlattıkları iki papaza vahim göründü. Kendilerinin de birinci dereceden sorumlusu oldukları durum, tüm açıklığıyla belki de ilk kez dile getirilmiş olduğu için Anastas ve Viktor kendilerini bir hayli tedirgin hissettiler.

Biri, "Gazetelere bakmamız gerekiyor. Bizden sonra neler olduğunu mutlaka anlamamız lazım" dedi.

Öteki garsonu çağırdı ve "Birkaç gazete bulabilir misiniz lütfen?" diye sordu.

Kahvaltılarını ederken gazeteleri gözden geçiren Anastas, Viktor ve Elif, önlerine koydukları araştırma konusunu es geçip, Gezi Direnişi'ne dair haberleri birbirlerine aktarmaya daldılar.

"Bu kadar da olmaz!" dedi Elif ve sözlerini sürdürdü. "Gezi eylemcilerine darbe sorgulaması yapılmıyormuş. Yahu bu adamlar kadar darbeye karşı başka birileri, acaba tüm Türkiye aransa bulunabilir mi?"

Anastas ise başka bir konuya takılmıştı.

"Bakın, bir gazetenin Gezi Direnişi'yle ilgili birinci sayfa haberlerinin başlıklarını sırasıyla okuyorum: Eylemciler talepte bulunmadı muhtıra verdi. Houston'dan ölüm emri geldi. Ekonomik

yıpratma. Amaç Türkiye'yi yavaşlatmak. Diplomatik provokatör. Yetmiş beş örgüt lideri tespit edildi. Türkiye bunları hak etmiyor.”

Genç adam gazetenin haber başlıklarını tek tek okuduktan sonra bir de yorumda bulundu.

“Bunların hiçbiri haber değil. Hepsi yorum ve tamamı taraflı. Şimdi buna gazetecilik denilebilir mi? Masanın üzerindeki gazetelerin neredeyse tamamı böyle. Gazeteleri bu durumda olan bir ülkede, özgürlükten söz edilebilir mi? İnsanlar da meydanlarda bunu haykırıyor zaten. Ve hükümet aynı hikâyeyi anlatmayı sürdürüyor ve bunlar bize karşı diyor. Tabii ki sana karşı! Çünkü insanların özgürlüklerini kısıtlıyorsun ve haklı olarak onlar da sana ‘Yapma!’ diyorlar.”

Anastas'ın sesinin konuştuğu yükseldiğini gören Elif elini uzatıp, dikkatli olmasını sağlamak için kolunu sıktı. Mesajı alan genç adam sustu.

Elif konuşmayı başka bir alana kaydırmasının yararlı olacağını düşünerek konu değiştirdi.

“Gece yatmadan önce face'ime baktığımda, Boğaziçi Caz Korosu'nun yaptığı ‘Çapulcu musun vay vay, eylemci misin vay vay’ şarkısının dinlenme rekoruna koştuğunu gördüm. Dikkatinizden kaçtıysa, mutlaka dinlemenizi tavsiye ederim. Kendi adıma hem bayıldım hem de öldüm gülmekten.”

Anastas ve Viktor şarkıyı dinlediklerini söylediler.

Elif, “Adamlar papaz filan ama demek benim kadar iyi izliyorlar olup biteni” diye düşündü.

Elif ve Anastas'ı başını sallayarak dinleyen Viktor, az önce biraz üstünkörü baktığı gazeteleri bir kez daha ama bu defa teferruatlı biçimde gözden geçirmeye karar verdi.

Dev adam epey sonra başını kaldırdığında, belli bir konuyu özel olarak araştırmış olduğunu vurgular şekilde konuşmaya başladı.

“Çok dikkatli bir şekilde, sayfa sayfa, haber haber hepsine baktım. Hiçbirinde bize karşı gerçekleştirilen saldırı yok. Vasil ve Vladimir'in minibüsten inip sağa sola ateş ettiği de yazılı değil. Ateş ederken birini öldürmüş olsalardı, mutlaka haberi olurdu değil mi? Bence herkes Gezi Direnişi'ne o kadar dalmış vaziyette ki havaalanı yolunda olan bir silahlı çatışma küçücük bir haber olarak bile gazetelerde yer almamış.”

Garsonun masayı toplamak için yaklaşması üzerine, üç arkadaş kahvaltı süresinin tamamlanmış olduğunu fark ettiler.

Etraflarına baktıklarında, Vasil ve Vladimir'in ortadan kaybolduğunu gördüler. Kendileri konuşmaya dalınca, uzakta bir masada kahvaltı etmekte olan iki dev sırta kadem basmış olmalıydı.

Elif, “Gitmişler!” diyerek ifade etti şaşkınlığını.

“Ben fark etmedim bile” dedi Anastas.

“Ben de” diye karşılık verdi Viktor.

Üç arkadaş gazetelerini de alarak pansiyona geri döndüler.

Dramatik Bir Konuşma

Viktor ve Anastas, dağcılıkla ilgili malzemeleri almak üzere pansiyondan çıkarken saat 14.00'ü gösteriyordu. Oradan da Sultanahmet'in özellikle turistler tarafından iyi bilinen mekânı Pudding Shop'a gideceklerdi. Elif ise hazinelerin başına bir şey gelmesin diye otelde kalacaktı.

Anastas, “Hazırsan al çantanı çikalım” dedi Viktor'a.

“Hazırım” dedi Viktor. “Ama önce Elif'le vedalaşmam gerekiyor.”

“Doğru” dedi Anastas. Kendisi de sanki çok özel şeyler söyleyecekmış gibi bir tavır takındı.

“Elif, bir şey olur da geri dönemezsek kutuyu iyi muhafaza et. Ele geçmemesi için ne gerekiyorsa yap. Olur da bu akşam yakalanırsak, tekrar görüşmemiz zaman alabilir. Beni anlıyorsun değil mi?”

Genç kız Anastas’ı dikkatle dinliyor, bazı noktalarda başını sallıyordu...

“Bir de Lena meselesi var tabii. Onun için de yapabileceğin bir şey olursa lütfen yap.”

Anastas’ın konuşması dramatik bir hal almaya başlayınca “Hop, hop, hop!” diye araya girdi Viktor. “Bu akşam Ayasofya’ya gireceğiz. Alacağımızı alıp çıkacağız. Boşu boşuna kızı korkutmanın âlemi yok. Ben sana söz veriyorum Elif, kimseye bir şey olmayacak.”

Bu sözleri söyledikten sonra Elif’in yanağına bir öpücük kondurdu ve “Yürü bakalım” diyerek Anastas’ı önüne katarak odadan çıkarttı.

Elif iki arkadaşını “Güle güle” diyerek uğurladı. Sonra pencereden bakıp el de salladı. Onlar için daha şimdiden endişelenmeye başlamıştı.

Sokağa çıktıklarında, Anastas arkadaşına teşekkür etti ve bir itirafta bulundu.

“Eğer müdahale etmesen saçmalamayı sürdürecektim. Sinirlerim bozuluyor galiba.”

Viktor babacan bir tavırla, “Geçti. Pis Bogomilci yanındayken merak etme. Bu işi alnımızın akıyla tamamlayacağız dostum” dedi ve lafı ustalıkla değiştirdi.

“İki saatte gidip geliriz herhalde Karaköy’e değil mi?”

“Yürüsek bile yetişiriz.”

Dağcılık Mağazasında

Anastas, Galata Köprüsü’nün altında tanıştığı restoratörün tarif ettiği mağazayı eliyle koymuş gibi buldu. Tezgâhtarlardan birine yaklaşp aradığı kişinin ismini söyledi. Aldığı cevap, “Benim!” oldu.

Genç adam tezgâhtara, ismini kimden aldığını ve neden özel olarak kendisiyle konuşmak istediğini anlattı ve “Kısacası, yardımınıza ihtiyacımız var!” dedi.

Viktor, Anastas’ın son üç kelimeye yaptığı vurguyu gayet iyi hissetti, ne cevap vereceğini merak ederek tezgâhtara baktı.

Tam da beklediği gibi, “Anlaşıldı!” dedi tezgâhtar. Sanki, “Gereği yapılacaktır!” der gibi bir edası vardı.

Böyle olunca, dev adam gayriihtiyari “direniş” olgusu üzerine düşünmeye koyuldu.

Eğer aynı dava uğruna direniyorsanız, normal koşullarda belki de hiç anlayamayacağınız bir yabancıyla, aniden, üstelik ölümüne dost oluyordunuz. Viktor’un aklına Avrupa’nın çeşitli yerlerinde Nazi zulmüne karşı direnen halkların verdikleri mücadeleler geldi. Romanlara ve filmlere de konu olan İspanya İçsavaşı’na, Fransız direnişçilerine, İtalyan partizanlarına dair film kareleri gözünün önünden sel olup aktı.

Viktor düşünmeyi sürdürürken, tezgâhtar kullanmaları gereken ipi seçmiş, kesmiş, iki ucunu bir çakmak marifetiyle yakmıştı bile.

Ardından çeşitli kutulardan Anastas ve Viktor’un hayatları boyunca bir kez bile görmedikleri birkaç metal parça almış, tanıtmaya koyulmuştu.

“Bunun adı karabina... Bu sekizli... Şu kemeri kullanacaksınız... En fazla sekiz metre yüksekliğe çıkacağınız ve sonra bir daha asla ihtiyacınız olmayacağı için kask vermiyorum... Daha ince olan bu ipi ise, güvenlik için kullanacaksınız...”

Tezgâhtar malzemeleri tamamladıktan sonra, Anastas’ı da alarak iki katlı mağazanın üst katından

sarkan ve uygulamada kullanılan halatın altına götürdü. Önce anlattı, sonra tatbik etti, ardından genç adamdan tekrarlamasını istedi.

Anastas hiçbir zorlukla karşılaşmayıp ilk uygulamada başarılı olunca alkışladı ve “Bravo!” diye bağırdı. Ardından sesini iyice düşürdü, “Şu direnişçileri neden seviyorum biliyor musunuz?” diye sordu.

Viktor ve Anastas “Bilmiyoruz!” deyince cevabı yapıştırdı.

“Akıllı insanlar da onun için. Her şeyi bir kerede anlıyorlar. Anlamakla kalmıyor yapıyorlar da.”

İki arkadaş, dağcılık malzemeleri satan mağazadan, yeni edindikleri dostlarının kulağına, “Her yer Taksim her yer direniş!” diye fısıldayarak çıktılar.

Restoratörle Buluşma

Viktor yol boyu, dağcılık malzemeleri satan mağazada aklına gelenlerden söz etti. Direnişçi tezgâhtarın kendisinde uyandırdığı duygu ve düşünceleri anlattı.

İkisi de genç olan iki adam, sihirli olanın insanlar değil “direnişin ruhu” olduğu görüşünde birleştiler.

Anastas da arkadaşına, büyük direnişin ilk gününde Büyükkada’dan Kabataş’a doğru giderken başından geçenleri anlattı. Kazancı Yokuşu’nun tepesine gelince, nasıl bir an kendisini Apollonius zannettiğini ve tıpkı onun gibi konuşmaya başladığını söyledi. Sıraselviler Caddesi’nin arka sokaklarında, insanların birbirleriyle olan dayanışmasını anlatırken tıpkı o günkü gibi gözleri yaşardı. Taksim Hastanesi faslına geldiğinde, konuşacak hali kalmamıştı. Sadece, “Bilmeni isterim ki o gün gördüğüm manzaraları hayatımın sonuna kadar unutamayacağım” diyebilirdi.

İki arkadaş Pudding Shop’a zamanında ulaştılar.

Onlar oturduktan sadece birkaç dakika sonra, restoratör genç kapıda göründü. Tüm gülümsemesiyle gelip iki papazın karşısında yerini aldı.

Anastas sırt çantasından çıkardığı naylon torbayı “Eksik olup olmadığına bir bakar mısınız?” diye uzatınca, torbayı açmadan “Yok!” cevabını verdi. “Çünkü az önce arkadaşım ile konuştum. Neler verdiğini bana söyledi.”

“İkinizi de çok sevmiş. Tabii ki nereye tırmanacağınızı, ne yapacağınızı bilmiyor ama sizi ona gönderdim diye bana çok teşekkür etti. Bir de tabii, direne direne kazanacağız dedi.”

Restoratör sözlerini tamamladıktan sonra naylon torbayı alıp kendi sırt çantasının içine koydu. Sonra dönüp en sakin sesiyle konuştu.

“Her şey yolunda gidecek. Merak etmeyin.”

Ve birkaç yeni bilgi daha verdi.

“Dün gördüğünüz inşaat alanının içinde, ikinizin rahatlıkla saklanabileceğiniz bir yer oluşturduk.”

Sonra daha önce Galata Köprüsü’nün altında buluştuklarında konuşmuş oldukları planın üzerinden bir kez daha geçmek için cebinden bir kalem çıkardı, bir peçeteyi önüne açtı ve anlatırken çizmeye çalıştı.

“Şu aralıktan, saat tam 17.00’de inşaat alanına gireceksiniz. Siz geldiğinizde biz paravanın önünde olacağız ve içeriye girişinizi maskeleyeceğiz. Çok küçük bir ihtimal ama güvenlik filan ses ederse, arkadaşımız olduğunuzu söyleyeceğiz.”

Restoratör “Anlaşıldı mı?” der gibi iki papazın gözlerine baktı. İkisi de başlarını sallayınca,

konuşmasına kalem ve peçeteyi de kullanarak devam etti.

“Saklanacağınız yer şurası. Bana verdiğiniz eşyaları aynen bu şekilde orada bulacaksınız. Biz inşaat alanını terk ederken, kimse açıp bakmasın diye, bulunacağınız yerin önüne birkaç hafif eşya koyacağız. Gece bulunduğunuz yerden dışarıya çıkarken dikkatli olun, düşürüp ses yapmalarına yol açmayın.”

Viktor ve Anastas, yine anladıklarını ifade eder tarzda başlarını salladılar.

“İnşaat alanından en son benim ve arkadaşımın çıkacağımızdan emin olun. Yani o alanda duyacağınız son sesler bizimkiler olacak. Restorasyonla uğraşanların çıkış saati müzeyi ziyarete gelenlerin çıkış saatleriyle aşağı yukarı aynı. Müze boşalınca, güvenlik görevlileri her yeri didik didik ararlar. Tuvaletler, karanlık köşeler, aklınıza gelebilecek her noktaya bakarlar. Bazen inşaatın içine de girerler ama üstleri başları toz olmasın diye derinleri pek kurcalamazlar.”

Anastas, “Kaç gibi bulunduğumuz yerden çıkmamız uygun olur?” diye sordu.

Restoratör onu “03.30” diye cevapladı. Daha önce Galata Köprüsü’nün altında söylemiş olduğu sözleri tekrarladı.

“Güvenlik görevlilerinin her saat başında müzenin içini turlamaları gerekiyor. Çeşitli zamanlarda yaptığımız konuşmalardan anladığımız kadarıyla, üst katlara hiç çıkmıyorlar. İşiniz bir saatte bitmezse 04.00’e ve sonraki saat başlarına on dakika kala ve on dakika geçe lamba yakmayın, karanlık bir köşeye çekilin ve sessiz olarak durun. Kimse size fark etmez. Dün de dediğim gibi, döktüğünüz toprağa aldırmayın. Kazacağınız yere ve aşağıya dökülen toprağa sıva düşmüş havası verin. Dünyanın en eski yapılarından biri olduğu için, bu tür durumlar normal karşılanıyor. Yerde ayak izi bırakmamaya dikkat edin.”

Restoratör konuşmasını tamamlamış gibi davranınca, Viktor kafasını kurcalayan, daha önce Anastas’ın da dile getirdiği bir soruyu yeniden sordu.

“Alarm tesisatının çalışmadığından ve söylediğin yolu takip ettiğimizde güvenlik kameralarının görüntüleri dışında kalacağımızdan emin misiniz?”

“Bugün yine kontrol ettim. Bırakın alarmın çalmasını, tesisatı bile sökülmiş vaziyette. Arkadaşınıza da söylediğim gibi takılmasına daha çok var. Aynı zamanda elektrik tesisatı da yenileneceği için, çalışan altı tane güvenlik kamerası bırakılıp ötekileri sökülmiş durumda. Söylediğim hattı takip ederseniz, onların görüş açlarına girmezsiniz.”

Anastas bir aksilik olmasın diye, cevabını bildiği bir soruyu da sormadan edemedi.

“İşimizi bitirir bitirmez bizi saklayacağınız yere gireceğiz ve sizin sabahleyin işe gelmenizi bekleyeceğiz. Doğru hatırlıyorum değil mi?”

“Doğru. Müze ziyaretçileri ile bizim giriş saatimiz aynıdır. Biz her zaman onlardan biraz daha geç kalırız. Yarın ben ve arkadaşım öteki çalışanlardan erken geleceğiz. İnşaat alanına girdiğimizi duyacaksınız. Aldığınız şey her ne ise onu ve kullanacağınız malzemeleri saklandığınız yerde bırakıp çıkın.”

Restoratörün bu sözleri üzerine Viktor, “Peki, bulacağımızı umut ettiğimiz şey, daha sonra müzeden nasıl çıkacak?” diye sordu.

İki papaza yardımcı olacak iki restoratör bu konuyu da düşünmüşlerdi.

“Siz çıkıp buraya gelirsiniz. Ben acil işim çıkmış gibi yapıp izin alacağım. Kendi çantamdaki eşyaları orada bırakıp sizin eşyalarınızı onların yerine koyacağım ve doğrudan buraya getireceğim.”

Anastas, “Paravanın içinden çıkışımız konuştuğumuz gibi olacak değil mi?” diye sordu emin olmak için.

“Ben paravanın dışında bulunan güvenlik görevlilerinin yerlerini kontrol edeceğim ve size en uygun çıkışı işaret edeceğim. Arkadaşımınla birlikte, tulumlarımız üzerimizde olarak, girerken yapacağımız gibi çıkarken de sizi maskeleyemeye çalışacağız. En kötü ihtimalle, arkadaşımızmışsınız da orada karşılaşmışız gibi davranırız.”

Restoratör, “Soracağınız başka bir şey var mı?” dedi son olarak.

Anastas ve Viktor birbirlerine baktılar ve “Yok!” dediler.

“O halde...” derken bu kez saatine baktı. “Bir buçuk saat sonra Ayasofya’da görüşürüz” diyerek masadan kalktı.

Restoratörle aralarında geçen konuşma Viktor ve Anastas’ın içine sinmişti.

03.00'e Doğru

Her şey Pudding Shop'ta konuşulduğu gibi oldu.

Viktor ve Anastas Ayasofya'ya girdikten sonra turist gibi epeyce dolaşmış, sonra ilerleyen saatlerde sorun çıkmasın diye birkaç kez tuvalete gitmiş ve saat tam 17.00'de restorasyonda çalışan direnişçinin söylediği noktada olmuşlardı.

İki direnişçi onları, üzerlerinde iş tulumlarıyla tam sözleştikleri yerde bekliyordu.

Gençler Viktor ve Anastas'la önce ahbaplık ediyor gibi yapmışlar, sağı solu kontrol ettikten sonra iki papazı önünde buldukları noktadan inşaat alanına sokmuşlardı.

Biri sanki misafir gelmişler gibi oturacak iki yer gösterirken, öteki paravanı biraz çekerek girişi kapatmıştı.

Paravanı çeken ve Pudding Shop'ta da kendileriyle görüşen direnişçi, "Bizden başka kimse kalmadı, rahat olun" demişti kulaklarına eğilerek. Öteki direnişçi bu esnada Ayasofya'nın yukarılarından inşaat alanına bakan var mı diye göz gezdirmiş ve "Şimdi götür onları" diye arkadaşına komut vermişti.

Kendilerine "Gelin!" denilmesi üzerine Anastas ve Viktor ayağa kalkmış, restoratörü izlemiş, önceden hazırlanmış olan gizlenme noktasına girmişlerdi.

Onlar içeriye girince, iki direnişçi söz verdikleri gibi saklandıkları yerin önünü bir naylon parçası, birkaç iş tulumuyla gizlemiş, sonra da elbiselerini değiştirip gitmişlerdi.

Sabaha Doğru

Viktor ve Anastas gizlendikleri yerde kâh oturarak kâh uzanarak ama hiç konuşmadan zaman geçirmiş, saat 19.00'dan itibaren saat başı etrafı dolaşan görevlilerin çıkardıkları sesleri dinlemişlerdi.

Tıpkı, Pudding Shop'ta kendilerine söylendiği gibi olmuştu. Görevliler yukarıya gitmemiş, alt katı dolaştıktan sonra ana kapıdan çıkıp ofislerine dönmüşlerdi.

03.00 kontrolünün üzerinden on dakika geçince iki papaz yerlerinden çıkmış, içinde ip, kafa lambası ve dağcılıkta kullanılan türden alet edevat olan sırt çantasını sırtlarına geçirmiş, daha önce peçetenin üzerinde gösterilmiş olan noktalardan yürüyerek üst kata, Apollonius'un sol gözüyle baktığı sütunu duvara bağlayan kirişin altına ulaşmışlardı.

Anastas sırt çantasından önce kafa lambasını çıkarmış, onun ışığında aletleri yere dizmiş, ardından dağcılık mağazasındaki tezgâhtarın tarif ettiği gibi ipi kirişin üzerinden aşırılmıştı. Sonra kemerini takmış, kafa lambasının ışığını azaltarak, tam da öğrendiği gibi ipe tırmanmaya başlamıştı.

O tırmanırken Viktor ne olur ne olmaz diye aşağıda kucağını açarak beklemiş, herhangi bir düşme durumuna karşı önlem almaya çalışmıştı.

Anastas yukarıya tebrik edilecek kadar iyi bir çıkış gerçekleştirmiş, önceden beline tespit ettiği güvenlik ipini tam da tezgâhtarın söylediği gibi derhal kirişe tutturup kendini emniyete almıştı.

Genç papaz en sonunda, belindeki kemerde asılı olan dağcı kazmasını çıkarmış ve kendisine tarif edildiği gibi koluna takmıştı.

O andan sonra yapması gereken tek iş, kafa lambasının ışığını olabilecek en kısık şekilde ayarlayarak kazmaya başlamak olmuştu.

Kazı Başlar

Viktor arkadaşının kazmaya başladığını ve her şeyin yolunda gittiğini görünce kirişin altından çekildi. Duvarın dibine gitti ve merak içinde izlemeye koyuldu.

Anastas kazarken, restoratörün haklı olduğunu düşündü. Tam da onun söylediği gibi, tepesindeki duvar hiçbir mukavemet göstermiyordu. Genç adam bir terslik olmazsa, işinin yarım saat bile sürmeyeceğini hesapladı.

On beş dakika kadar enine ve boyuna kazdıktan sonra, dağcı kazmasının ucunun metal gibi bir şeye çarptığını hissetti. Heyecanlandı. İznik Konsülü'nün tutanakları, kazmakta olduğu yere metal bir kutunun içinde yerleştirilmiş olmalıydı. Biraz daha kazdı, kutu görünmüştü. Saatine baktı. On beş dakika içinde kutuyu çıkarabilirse, 04.00 kontrolünden önce gizlenme yerine ulaşabilirlerdi. Bu durumda biraz daha hızlı hareket etmeliydi.

Genç adam gerçekten çok iyi iş gören küçük ama kuvvetli kazma marifetiyle, metal sesi gelen noktanın etrafını genişletti. On dakika geçmeden, kutuyu oynatarak yerinden çıkarabilecek duruma gelmişti. Kazmayı kolundan çıkardı, söylendiği gibi beline astı. Kutuyu sağa sola oynatarak yerinden aldı ve ayaklarının altındaki kirişin üzerine koydu.

Gelişmeleri dikkatle izleyen Viktor, arkadaşı metal kutuyu kirişin üzerine koyar koymaz bulunduğu duvarın dibinden çıktı ve düşmesi ihtimaline karşı pozisyon aldı.

Anastas biraz da yorulmuş olarak, yaklaşık yirmi dakikadır üzerinde ayakta durduğu kirişe oturdu. Belindeki güvenlik ipini çözdü. Metal kutuyu bu ipe bağlayarak aşağıya sarkıttı. Viktor kutuyu tutabilecek pozisyona gelince, bu kez güvenlik ipinin öteki ucunu da kirişten çözdü ve aşağıya bıraktı. Dev adam birkaç metreden kucağına düşen kutuyu yakalamıştı.

Viktor ipi ve metal kutuyu sırt çantasına yerleştirirken genç adam çevik hareketlerle aşağıya indi ve “Saat kaç?” diye fısıldadı.

Viktor saatine baktı, “Tam olarak 03.45” diye cevapladı arkadaşını.

İki papaz, inşaat alanından yukarıya üç dakikada çıkmış olduklarını hesapladılar. Demek ki aşağıya inmek için tam on iki dakikaları vardı. Toparlanmaları ve üzerine bastıkları döküntüleri düzeltmeleri gerekecekti.

Anastas, “Risk almayalım. İşlerini bitirip gitmelerini bekleyelim. Onlar gittikten sonra ineriz” dedi.

Viktor, “Yukarıyı da dolaşmaya karar verirlerse ne yapacağız?” diye sordu.

Anastas çabuk düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Geçen her saniye değerliydi. “O halde çabucak inelim aşağıya” diyerek fikrini değiştirdiğini ifade etti ve çantaya yerleştirmesi için tırmanma ipini ve belindeki kemeri Viktor’a uzattı. Üzerinde dolaştıkları için formu bozulmuş duvar döküntülerine sanki kendiliğinden dökülmüş gibi bir hal verdi ve “Hadi gidelim!” dedi.

Güvenlik görevlileri Ayasofya'nın ana kapısından içeriye, onlar saklanıp nefeslerini düzene soktuktan hemen sonra girdi. İki güvenlikçi tüm giriş katını gözden geçirdikten sonra yukarıya çıkmadan gitti.

Anastas, “Sabahleyin de işler dilerim bu kadar yolunda gider” diye fısıldadı arkadaşının kulağına.

Beklerken...

Anastas ve Viktor yan yana, konuşmadan ve uyumadan beş saat geçireceklerdi. Bu ikisi için de düşüncelere dalmak açısından büyük bir fırsat oldu.

Viktor'un düşünme konusu iki kardeşi oldu. Nasıl olmuştu da kendisi din adamlığını seçerken Vasil ve Vladimir haydut olmuşlardı?

Dev adam bu sorunun anne ve babası, hatta öteki aile bireyleri tarafından da çeşitli zamanlarda, farklı platformlarda defalarca tartışıldığını ama hiçbir zaman tam anlamıyla cevaplandırılmadığını biliyordu.

Anastas ise, sevgili kardeşi Lena dışında herhangi bir şey üzerine kafa yoracak durumda değildi. Bir de güzel kızlarının başını ölüm döşeğinde beklemekte olan anne ve babasını düşündü tabii.

Bir gün, bir polis, elindeki gaz bombası tüfeğini yere doğru tutarak ateşlemek yerine kardeşinin başına doğrultmuş ve bir ailenin, bu çok özel örnekte kendi ailesinin kaderini değiştirmişti. Genç adam, eğer bir işe yarayacaksa, polisin yaptığının tam anlamıyla cinayet olduğu görüşündeydi. Dahası, ona gerekli eğitimi vermeyen ya da böyle yapması halinde ceza alacağını söylemeyen tüm yönetici personel de bu durumdan birinci derecede sorumluydular.

“Hatta...” diye düşündü Anastas. “Kardeşim yaşam mücadelesi verirken ‘polisiyle iftihar ettiğini’ söyleyen başbakan da bu cinayet girişiminden yüzde yüz sorumludur.”

Genç adam ister istemez yumruğunu sıktı ve acısını içine akıttı.

İçinde yaşadığı çevrenin yeşil kalmasını istemekten başka bir dileği olmayan gencecik bir kız çocuğu, beyninden gaz fişegiyle vurulmuşken, olayın gerçekleştiği ülkenin başbakanı vahşete övgü düzüyorsa eğer, her şeyin baştan sonra sorgulanmasının zamanı gelmiş de geçiyor demektir!

Anastas yeniden, “Mahkemeye gitsem, dava açsam, hatta kazansam ne olacak!” diye düşündü.

Göstericileri şiddet kullanarak ezme emrini verenlerin ve bu emri aldığı anda gözünü kan bürüyenlerin, ceza almış olsalar bile, adam olma ihtimalleri var mıydı?

Başbakanları “Sizinle iftihar ediyorum!” diyorsa, tabii ki yoktu.

“İşte...” diye düşündü genç adam. “Bir ülkede adalet, tam da böyle iflas eder. Bu nedenle, bireysel meselelerle uğraşmak yerine düzenin yanlış kurgulanmasına yol açmış olan *büyük yalan*’larla uğraşmak gerekiyor. Bunun için, hâkim inanç sistemlerinin, değer yargılarının, düzen anlayışlarının irdelenmesi, şifrelerinin çözülmesi, yanlış olanlarının yok edilmesi gerekiyor.”

Delikten Çıkış

Güvenlik görevlileri son olarak 09.00’da etrafı gözden geçirmişlerdi. Ve ardından da kapılar ziyaretçilere açılmıştı. İki genç sağda solda insanların dolaşmaya başladıklarını duyunca heyecanlandılar. Uzanmış oldukları gazete kâğıtlarının üzerinde doğruldular ve bağdaş kurdular. Konuşmamayı sürdürmelerinin gerektiğini bildikleri için, birbirlerine bakarak anlaşmaya çalıştılar.

“Umarım...” diye düşündü Viktor. “Bu bölüme ilk gelenler Elif’in arkadaşları olur. Yoksa hapı yutarız.”

Anastas da benzeri düşüncedeydi.

Az sonra inşaat alanını çevreleyen paravanların içinde bir ayak sesi duyuldu. Onu bir başkası takip etti.

Anastas ve Viktor birbirlerine baktılar.

İlk ayak sesi iyice yaklaştı. Sahibi her kimse, içeridekilerin gizlenmelerini sağlayan yerin önünde bulunan birkaç engeli kaldırdı ve başını uzattı. Bir eli dudaklarında “Susun!” işareti yapıyor, öteki eli ise çıkmaları gerektiğini işaret ediyordu.

Viktor ve Anastas, direnişçi restoratörü gördüklerine tabii ki çok sevindiler. Hemen hareketlendiler ve inşaat döküntüleriyle geçici olarak oluşturulmuş delikten çıktılar.

Etrafı dinleyen ve gözetleyen öteki restoratör, “Biraz sonra her yeri turistler doldurur, paravanların dışına o zaman çıkarsınız. Acele etmeyelim” dedi.

Gerçekten de onun dediği gibi oldu. Ayasofya’nın ulu kapısından önce üçer beşer, sonra daha fazla turist içeriye girdi.

Direnişçilerden biri “Şimdi!” deyince, öteki paravandan dışarıya çıktı ve az sonra elini uzatıp iki genci dışarıya çağırdı.

Birkaç saniye sonra Anastas ve Viktor da paravanın dışındaydılar. Normal turistlerden hiçbir farkları kalmamıştı.

“Ne olur ne olmaz diye hemen çıkmayın, etrafta biraz dolaşın. Müzeyi dolaşmadan çıkıyor olmanız dikkat çeker” diye uyardı iki gençten biri.

Öteki ise, “Yarım saat sonra her şeyi Pudding Shop’a getireceğim” dedi.

İki papaz Ayasofya’nın içinde bir tur attıktan sonra dışarıya, Sultanahmet Meydanı’na çıktılar.

Viktor “İnanamıyorum!” dedi.

Anastas onu “Al benden de o kadar!” diye cevapladı.

Pudding Shop’a doğru yürürlerken, “İki direnişçi yardımcı olmasaydı, biz bu işi yapabilir miydik?” diye sordu Anastas.

“Hayır!” diyerek çok kesin bir ifadeyle yanıtladı arkadaşının sorusunu Viktor.

“Ayrıca Lena olmasaydı, Elif olmasaydı, Elif’in arkadaşları olmasaydı, dağcılık mağazasındaki tezgâhtar olmasaydı, bırak gerçekleştirmeyi, emin ol cesaret bile edemezdik.”

Anastas onun bıraktığı yerden devam etti.

“Direniş ruhu denilen kavram işte bu! İnsanlar büyük bir gaye için bir araya geliyor ve ardından, normal zamanlarda olma ihtimali bulunmayan her şey oluveriyor.”

Pudding Shop

Restoratör sırt çantasıyla kapıda görününce Anastas arkadaşını dürttü. Her ikisinin de yüzü güldü.

Kendileriyle aynı yaşta olan direnişçi de onlara gülümsedi ve hiç acele etmeden gelip karşlarına oturdu.

“Bravo!” dedi tek kelimeyle oturur oturmaz.

“Size de” dedi Anastas.

Viktor arkadaşının sözlerini devam ettirmek istedi.

“Büyük iş yaptınız!”

Başka söyleyecekleri de vardı.

“Sizin için ne kadar önemli bilmiyorum ama dünyanın en büyük yalan’ı, siz katkı vermeseydiniz ortaya dökülemeyebilirdi.”

İki papazın ne yapmaya çalıştıklarını, planlarının ne olduğunu daha önce hem Elif’ten hem de

kendilerinden dinlemiş olan direnişçi, bir istekte bulunacakmış gibi konuşmaya başladı.

“Yapacağınız işin Gezi Direnişi’ne doğrudan bir yarar sağlamayacağını siz de biliyorsunuz ben de biliyorum. Zaten ne arkadaşım ne de ben bunun için yardım ettik size. Ama rica etsem, Gezi Direnişi’nden ilham aldığınızı, bize söylediğiniz gibi medyaya açıklama yaparken de söyleyebilir misiniz? Tabii uygun görürseniz.”

Genç restoratörün sözleri Anastas’ın hüzünlenmesine yol açtı. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak konuştu.

“Doğrusu da bu. Aslında sevgili kardeşim Lena Gezi Parkı’nda başından vurulmayı, evinde güvenlik içinde yaşıyor olsaydı bu işe girer miydik emin değilim. Büyük bir ihtimalle cesaret edemezdik. Ama bugün buradaysak ve dün akşam sizin de yardımınızla bu kadar zor bir işin altına girip başarıyla sonuçlandırdıysak, bu kuşkusuz Gezi Direnişi’nden aldığımız ilham sayesinde oldu.”

Viktor, arkadaşının söylediklerinin çok açıklayıcı olmadığını düşünmüş olsa gerek müdahale etti.

“Dostum, emin ol, bize gelecek en önemli soru ‘Neden şimdi?’ olacak. Aynen şöyle diyecekler: Neden bin beş yüz yıl boyunca sustunuz da şimdi konuşuyorsunuz? İnan bana, bunun bir tane cevabı var: Gezi Direnişi!”

Restoratör iki papazın sözlerine sevindi. Sırt çantasını açtı, içinden ip ve kafa lambaları olan naylon torbayı çıkardı ve Anastas’a uzattı.

“Metal kutu, ip, öteki aletler ve iki kafa lambası bu çantanın içinde. Yolunuz açık olsun. Gitmeden bir şey daha söylemek istiyorum: Arkadaşım ve ben Galata Köprüsü’nün altında sizinle konuştuğumuzdan bu yana Deisis Mozaiği’ne farklı gözlerle bakmaya başladık. Bu konuda derinleşmeye karar verdiğimizizi bilmenizi istiyoruz. Bir de hem siz hem de biz işlerimizi bitirdikten sonra şu Pisagor Cemiyeti konusunu sizinle biraz tartışmamız gerektiğini düşünüyoruz.”

Anastas önce direnişçi restoratöre “Seviniriz” dedi, sonra gülümseyerek Viktor’a döndü. “O halde, pek yakında gün yüzüne çıkacak İznik Konsülü’ne dair tutanakları okumak çok işlerine yarayacak değil mi?”

Dev adam başını sallayarak onun bıraktığı yerden devam etti.

“Bir de tabii, o kompozisyonun esas kahramanı Apollonius’un hayatına dair kitabın orijinalini okuma imkânına da kavuşacaklar. Onu okudukları zaman, Hazreti İsa öğretisinin ne büyük bir aldatmaca olduğunu anlayacaklar. Kim bilir belki böylelikle, sadece Hıristiyanlığın değil başka dinlerin de insanlar tarafından yapay olarak kurgulanmış olabileceğini düşünüp, kendi kapılarının önünü temizlemeye girişecekler.”

“Bana sarılmayacak mısın?”

Elif, Anastas’ın odasında çay bardağındaki kaşık misali turlayıp duruyordu. Başı döndükçe arada bir oturuyor, sonra kalkıp tekrar dolaşıyordu. Arada bir eli telefonuna gitse de bir soruna yol açmamak için kendini engelliyordu.

Genç kız saat 10.15’te kapı tıklatıldığında heyecandan ölecek gibi hissetti kendini. Koşarak yaklaştı ve “Kim o?” diye sordu.

“Biziz” dedi Anastas.

Elif heyecanla kapıyı açtı ve kapıda beklemekte olan Anastas’ın boynuna sarıldı. Uzun süre bırakmadığı adamı yanaklarından öptükten sonra odanın içinde “Yaptınız, yaptınız!” diyerek

sıçramaya başladı.

Viktor en alıngan haliyle “Bana sarılmayacak mısın?” diye sorunca, genç kız mavi gözlerini kocaman açıp aynı heyecanla bir kez de ona sarıldı.

“Sarılmaz mıyım? Tabii ki sarılacağım. Ne yaptığının farkında mıyım ben? Sana da sarılacağım, sokağa çıkıp herkese de sarılacağım. O kadar sevinçliyim ki!”

Altın sarısı saçlarını dağıtmış olarak mutluluk çılgınlıkları atan Elif’in sergilediği tuhaf dans sürerken, iki papaz koltuklara oturdular ve tam aralarına, içinde bir de metal kutu bulunan sırt çantasını koydular.

“Açıp içine baktınız mı?” diye sordu, dansına son verip yatağın kenarına ilişirken Elif.

Viktor ve Anastas göz göze geldiler. Aynı anda, o saniyeye kadar henüz kutuyu açıp içine bakmamış olduklarını düşündüler. Aslında, ikisinin aklına da bulunduğu yerden aldıktan sonra kutuyu açıp bakmak bir kez olsun gelmemişti.

Elif’in sorusu, iki papazın aklına dünya kadar sorunun üşüşmesine yol açmıştı!

Acaba aradıkları tutanaklar kutunun içinde olmayabilir miydi? Ya da kutunun içinde başka bir şey mi vardı? Boş muydu yoksa? Belki de altınlar ve pırlantalarla doluydu!

“Ayasofya’nın içinde bir gürültüye yol açmamak için açıp bakamazdık” diyerek kendini savundu Anastas.

Viktor’un söyleyecekleri de aşağı yukarı aynıydı.

“Bulunduğu yerden aldıktan sonra aşağıya indirdik. Biliyorsun üst kattaydık ve gürültü olmasın diye orada açamazdık. Sonra aşağı kata indik. Yine ses çıkar diye düşündük ve çıkarken de zaten orada bıraktık. Anastas’ın da dediği gibi gürültü yapmak her şeyin sona ermesi demek olurdu. Ayrıca lamba yakmamızı da gerektirirdi. Pudding Shop’ta ve yolda bakmamız da doğru olmazdı.”

“İyi ya işte!” dedi Elif. “Açsanıza şimdi. Neden bekliyorsunuz? Niye konuşup duruyorsunuz da kutuyu açmıyorsunuz, gerçekten anlayamıyorum!”

İki papaz birbirlerine bakıp, genç kızın acele ediyor olmasının aslında son derece makul olduğunu düşündüler.

Bu kadar büyük bir tehlikeye, şu anda ayakta duran metal kutu için atılmamışlar mıydı? Daha doğrusu, onun içinde bulunan İznik Konsülü’nün sırta kadem basmış tutanakları değil miydi katlandıkları tüm zorlukların nedeni?

Anastas uzanıp sırt çantasını aldı, kucağına koydu. Restoratörün kendi çantasından çıkararak uzatmış olduğu naylon torbayı çıkardı. Sırt çantasını az önce durduğu yere bıraktı. Torbada, en üste yerleştirilerek metal kutuyu görünmez hale getirmiş olan ipi çıkarıp attı. İpin altında kafa lambaları vardı. Onları da çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Kutuyu gizlemek için konulmuş birkaç gazete parçasını da yere atınca metal kutu görüldü. Genç papaz sonunda, üzerinde hâlâ sıva tozları bulunan kutuyu çıkarıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Tam da o anda, iki gün önce Athos’ta başından geçenleri hatırladı.

“Size Esphigmenou Manastırı’nda, kilisenin dibine indiğimi anlatmıştım ya hani?” dedi.

Elif ve Viktor kulak kesildiler.

“İşte orada da haritalar ve Apollonius’un hayatını anlatan elyazması tıpkı böyle bir kutunun içinden çıktı.”

“Kolay açılmış mıydı?” diye sordu Viktor arkadaşının bu sözleri üzerine.

“Evet ama onun üzerinde asma bir kilit vardı. Neden sordun?”

“Bir an önce açsan da görsek kutunun içinde ne olduğunu!” diye hiddetlendi Viktor arkadaşının soru sormaya devam etmesi üzerine.

Anastas özellikle yaptığını ima edercesine güldü. Üzerinde kilit olmayan kapağı kaldırmak için çaba sarf etti. Az sonra olmayacağını anladı. Geçen bin yıl içinde, kapak sanki kutuya kaynamış gibiydi. Oturduğu yerden kalktı, Elif’in kahvaltı tepsisinde bulunan kahvaltı bıçağını aldı ve kapakla kutu arasına çeşitli noktalardan sokarak bir gevşeklik yaratmaya çalıştı.

Sonunda Anastas’ın ve odada bulunan iki arkadaşının istediği oldu. Kapak kalktı.

Elyazması karşılarındaydı!

Anastas ve Viktor yan yana oturup, elde ettikleri elyazması dokümanların gerçekten de İznik Konsülü’ne ait olup olmadığını anlamaya çalıştılar.

Sonuç olumluydu.

Metal Problemi

Ellerindeki metnin İznik Konsülü’nün toplantı tutanakları olduğu kararına vardıklarında, Anastas ve Viktor birbirlerine baktılar.

“Gereken her şeyi yan yana getirdik” dedi Viktor.

“Şimdi sıra çıkıp insanlara derdimizi anlatmakta” diye cevapladı onu Anastas.

Elif iki arkadaşın konuşmalarını dinlemeye geçti.

Anastas fikrini, “Daha önce de söylediğim gibi, bu işi New York, Londra ya da Paris’te yapmalıyız” diyerek savundu.

Viktor’a göre, açıklama nerede daha kolay olacaksa, orada yapılmalıydı.

“Bence...” dedi dev adam. “Şimdi konuşmamız gereken asıl konu bu.”

“Ne?” diye sordu, aynı anda başka bir konuyu düşünmeye başlamış olduğu için Anastas.

“Elimizdeki materyalleri, en kolay nereye götürebileceğimizi düşünmemiz gerekiyor! Dört tane tişört ya da pijama değil nakledeceğimiz. Biri altın ve iki bin yıllık, diğer ikisi ceylan derisi ve bin yıllık harita demem bilmem yeterli mi? Bunların yanına bin beş yüz ve bin sekiz yüz yıllık iki de elyazması koy.”

Elif konuşmaya dahil olmasının yararlı olacağını düşündü ve “Kalem kâğıt alıp eksi ve artılarını yazsak nasıl olur?” diye sordu.

Viktor çantasından bir kalem ve kâğıt çıkardı. Kâğıdı üçe böldü, başlarına New York, Londra, Paris yazdı.

“Öncelikle...” dedi. “Hangi şehir için uçağa daha kolay binebilir ve hangisinde daha sorunsuz havaalanından çıkabiliriz, ona bakalım.”

Anastas, “Saçmalıyoruz!” dedi kâğıdını buruşturarak ve ayağa kalktı. Konuşmasını odanın içinde dolaşarak sürdürdü.

“Biz bu malzemelerle bu odadan bile dışarıya çıkamayız. Altın haritayı filan çantalarımıza koyarak çıkarabilir miyiz zannediyorsunuz? Ya biri aramaya kalkarsa bavullarımızı filan? Elyazmalarını gördükleri zaman elimizden almazlar mı sanıyorsunuz?”

“Ne yapacağız o zaman?” diye azarladı arkadaşını Viktor.

Anastas sanki epeydir bu konuyu düşünüyormuş gibi cevap verdi.

“Bu iş meşru yollarla yapılamaz! Tıpkı benim deniz uçağı kiralarken yaptığım gibi, normal giriş çıkış yollarını es geçmemiz lazım. Yan yollara sapmamız gerekiyor anlayacağınız.”

“Aklında bir şey var senin!” dedi Viktor. Sonra kızarak, “Hemen söyle yoksa karışmam!” diye devam etti.

“Sıkı dur!” diye başladı Anastas. Düşüncesinin bir hayli cüretkâr olacağı belli olmuştu.

“Vladimir ve Vasil’den destek isteyeceğiz. Elimizde bu kadar büyük bir hazineyle, bizim küçük dünyamızın standartlarına göre düşünürsek ne bu ülkeden çıkabiliriz ne de başka bir ülkeye girebiliriz. Kısacası sevgili dostum, kendimize gayrimeşru bir yol bulmamız gerekiyor. Ve mafyacı Bogomilciler bu konuda bize yardımcı olabilirler diye düşünüyorum.”

Viktor şaşırıp kaldı. Arkadaşı karşısına, hiç beklemediği bir çözüm önerisiyle çıkmıştı. Bir süre düşündü. Sonra, “Sorarız. En azından sormamızın bir zararı olmaz” dedi. Sanki düşündükçe ve konuştuğça Anastas’ın fikri aklına yatar gibi görünmeye başlamıştı.

Arkadaşının aklının önerdiği çözüme yatmaya başladığını gören Anastas, “Bak sana bir şey göstereceğim” dedi ve ayağa kalktı. Ayasofya’nın bir kirişine gömülerek gizlenmiş olan metal kutuyu eline aldı, Athos’tan getirdiği bez sargıyı içine yaydı ve ellerindeki bütün malzemeyi kutuya yerleştirip kapağı kapattı. Ardından kutunun karşısına geçti ve konuşmaya başladı.

“Götürmeye çalışacağımız her şey gördüğün kutunun içinde! Medyanın önüne bu kutuyla, en azından içindekilerle çıkmamız gerekiyor. Kutu olmasa bile, altın harita nedeniyle metal dedektörlerini atlatmamız imkânsız. Peşimizdeki Plebs Sancta bozuntularını da unutmamamız lazım. Bu malzemenin onların eline düşmesine izin veremeyiz. Emin ol, birileri bize destek olmazsa bu işi becerme ihtimalimiz yok.”

Viktor arkadaşını gayet iyi dinlemiş, hak verme noktasına gelmişti. “Doğru söylüyorsun” dedi.

Elif, “Peki ne yapacağız bu durumda?” diye sordu.

“Anastas’ın söylediğini yapacağız. Vasil ve Vladimir’den destek isteyeceğiz. Onların bu tür konularda olmazı oldurur ilişkileri olduğundan eminim. Mutlaka bir çare bulurlar.”

Anastas dostunun fikrini kabul etmesine sevinmişti. “Bul onları da konuşalım o halde” dedi.

Elif, “Buraya çağırabilirsin mesela” diyerek Anastas’a destek oldu.

Anastas da başıyla onay verince, Viktor kardeşlerinden birini aradı ve kendileriyle görüşmek istediğini söyledi, sonra telefonu kapattı ve “Geliyorlar” dedi.

Otuz saniye geçmeden, Anastas’ın odasının kapısı sertçe tıklatıldı. Viktor kapıyı açtı, iki dev adam içeriye girdi.

“Ne var, ne oldu?” diye sordu biri.

Öteki de “Ne oldu, ne var?” dedi aynı anda.

Bir terslik olmadığını anlayınca, iki kardeş ağabeylerine rapor verip sorular sordular.

“Gece boyunca Ayasofya’nın karşısında çıkmanızı bekledim. Akşamüstü girdiniz, sabah 09.30 civarında çıktınız. Ne yaptınız o kadar saat içeride?” diye sordu Vasil.

Vladimir ise, “Elif Hanım ben de koridordaki sandalyede sabahladım. Umarım geceniz iyi geçmiştir” dedi saygıyla eğilerek.

Üç arkadaş aynı anda, aslında gerçekten de sıkı bir yakın koruma altında olduklarını hissettiler.

Viktor “Abartıyorsunuz!” diyerek gösterdi tepkisini kardeşlerine. Aklına havaalanı yolu üzerinde yaşadıkları silahlı çatışma gelince, kendisini biraz mahcup hissetti ve geri adım attı.

“Anlaşılan bulamadılar yerimizi. Ya da sizden korktukları için yaklaşamıyorlar.”

Vasil, “Bulamadılar. Bulsalardı yaklaşmayı mutlaka denerlerdi” dedi.

Vladimir, “Pansiyonun müdürüyle yaptığımız konuşma da etkili oldu anlaşılan” diye devam etti ve ne yaptıklarını anlattı.

“Hem müdüre ve hem de değişen her resepsiyon görevlisine, üçünüzün de birinci derecede koruma altında olduğunuzu söyledik ve kim sorarsa sorsun burada bulunmadığınızı söylemeleri gerektiğini anlattık.”

Anastas, “Şimdi anlaşıldı henüz bulunamamış olmamızın nedeni” dedi.

Ve sıra asıl konuya, üç arkadaşın başlarına bir şey gelmeden yurtdışına nasıl çıkabileceklerine geldi.

Rahat Rahat Sultanahmet

İki kardeşinin metal kutuyu da alıp gitmiş olmalarının verdiği rahatlıkla, “Size, yeryüzünde yiyebileceğiniz en iyi köfteyi ısmarlamamı ister misiniz?” diye sordu Viktor.

“Ben isterim” dedi Elif.

Anastas, “Yine mi köfte?” diyerek gelen teklife önce biraz burun kıvrır gibi olduysa da sonunda vazgeçti.

“Kutunun başını beklemiyor olmak büyük konfor. Düşünsenize, birileri gelip elimizden alamaz. Çünkü artık bizde değil. Bu durumda, teklifini kabul ediyorum kardeşim. Gidip köftelerimizi yiyelim ama arkasından mutlaka bir yerde oturup birer yorgunluk kahvesi içelim.”

Durum tam da Anastas’ın özetlediği gibiydi. Vasil ve Vladimir, üç arkadaşın Türkiye dışına nasıl çıkartılabileceğini araştırmak için Sultanahmet’ten ayrılmış, giderken metal kutuyu da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Bu durumda, hep birlikte Sultanahmet Köftecisi’ne gitmelerinin önünde hiçbir engel olamazdı.

Vasil ve Vladimir Soğukçeşme Sokağı’nda bulunan pansiyondan ayrılırken, onları yurtdışına çıkartabilecek alternatiflerle geri dönmeye söz vermiş, kutuya da gözleri gibi bakacaklarını garanti etmişlerdi.

“Oh be! Dünya varmış!” dedi Elif, biraz yolu uzatmış olarak III. Ahmet Çeşmesi istikametinde yürürken.

Genç kızın bu sözleri üzerine Anastas bir yorum yapma ihtiyacı hissetti.

“Evet dünya var ve yaşanmaya değer. Bazıları onu kendileri ve etrafındakiler için cehenneme dönüştürmeye çalışıyor olsa bile...”

Elif ve Viktor, arkadaşlarının bu sözleri, ölüm döşeginde yatan kardeşi Lena’yı düşünerek söylediğini anladılar.

Dev adam can dostuna yaklaşıp elini omzuna attı.

“Hastaneye gitmemizi ister misin Anastas?” diye sordu.

Elif de, “Annen babanla görüşmeni sağlayabilirim” dedi.

Arkadaşlarının ilgisi genç papazın hoşuna gitti. Lena’nın içinde bulunduğu durumda, bir de üstelik yalnız olmayı düşünemezdi bile. “İyi ki varsınız, sağ olun” dedi Viktor ve Elif’e.

Anastas, geçen günlerde sevgili kardeşinin durumunu facebook, twitter gibi araçlardan izlemekle yetinmeye çalışırken, fazlasıyla zorlandığını düşündü. Kendisini, arada bir Elif’in arkadaşları

üzerinden aldığı bilgilerle avutmaya çalışmak, onun açısından her geçen gün azap verici bir hal alıyordu. III. Ahmet Çeşmesi'ne doğru yürümeyi sürdürürken, bir an geriye dönüp, rotasını Taksim Hastanesi'ne doğru çevirmeyi bile düşündü. Hemen vazgeçti.

Birkaç adım daha atan Anastas dayanamayıp Elif'e döndü ve "Acaba o taraflarda durum nasıldır?" diye sordu.

Genç kız hemen telefonunu çıkardı, arkadaşlarından birini aradı ve uzunca konuştu. Sonra öğrendiklerini anlatmaya koyuldu.

"Taksim Meydanı hâlâ işgal altında. Meydana giriş çıkışlar direnişçiler tarafından kontrol ediliyor. Buna karşılık, arkadaşım etraftaki hastane binası gibi yerlerde kimin ne olduğunu anlamanın zor olduğunu söyledi. Seni polis, güvenlik görevlisi gibi birilerine kaptırmadan hastaneye sokup çıkartabilir, bir yerden alır bir yere bırakabilirlermiş ama annenin ve babanın gözetlenip gözetlenmediğini, sonradan bizim takip edilip edilmeyeceğimizi bilemezlermiş."

Elif konuşmasının bu noktasında biraz soluklandı. Sonra sözlerine, acaba suç mu işledim diyen bir tavırla devam etti.

"Bir şey daha yaptım. Arkadaşıma, seni ailenle telefon üzerinden konuşturabilip konuşturamayacağımı sordum. Ne zaman istersen hastaneye gidip anneni ya da babanı bulacak ve kendi telefonunu kullanarak konuşmanızı sağlayacak."

Duydukları Anastas'a iyi geldi. "Ben bu konuyu biraz düşüneyim" dedi ve yürümeye devam etti.

Üç arkadaş az sonra III. Ahmet Çeşmesi'ni sollarına Ayasofya'yı ise sağlarına almışlardı.

"Eylemi teğet geçeceğiz abi!"

Anastas önce piyaz ardından köftesini yerken neredeyse hiç konuşmadı. Arada bir Viktor ve Elif birbirlerine "Ne düşünüyor bu böyle?" der gibi baktılar. Sıra irmik helvasına geldiğinde, genç papaz, "Ben Lena'ya gitmek istiyorum" dedi ve ekledi. "En azından annemi ya da babamı görmüş olurum."

"Olur" dedi Elif, genç adamın sözlerinin hemen ardından ve Viktor'a baktı. Dev adam da başını sallayınca telefonunu alıp masadan kalktı, köftecinin dışına çıktı ve konuşması bitince geri döndü. Belli ki arkadaşıyla plan yapmıştı. Anlatmaya koyuldu.

"Hemen şimdi Tophane'ye gideceğiz. Tophane-i Amire'nin köşesinde birkaç direnişçi bizi karşılayacak. Hep birlikte yokuşu çıkacağız. Yokuşun tepesinde bir başka grup bekliyor olacak. Topluca, sanki Taksim'e doğru yürüyormuş gibi Sıraselviler'den ilerleyeceğiz. Taksim Hastanesi'nin önüne geldiğimizde duraklayacağız. Üçümüz ve onlardan da sekiz on kişiyle, yani kalabalık bir grup olarak hastaneye girip yoğun bakım ünitesinin önüne gideceğiz. Anastas mümkünse Lena'yı görmeye çalışacak. En azından, kapısında bekleyen anne ya da babasını görmüş olacak. Aynı şekilde geriye, Tophane'ye döneceğiz ve gruptan ayrılacağız."

Viktor, "Uygun" dedi. Bir de sorusu vardı.

"Herhangi birileri Anastas'ı almaya kalkarsa ne yapacağız?"

"Arkadaşım, Tophane'den yukarıya tırmanmaya başladıktan sonra, bırak özel güvenlik görevlisini polisin bile alamayacağını söyledi. O civarda büyük bir yoğunluk varmış. Dikkat etmemiz gereken, Tophane'den ayrıldıktan sonra ne yapacağımızmış. Peşimize birilerinin takılmadığına dikkat etmemiz gerekiyormuş."

"Haliyle" diye cevapladı Elif'in bu sözlerini Viktor. "Hadi o zaman" diye ilave etti. "Hesabı

ödeyelim ve gidelim.”

Dev adam konuşmasını tamamlayınca gözleriyle garsonu yakaladı ve hesabı istediğini belirtmek için sağ elindeki görünmez bir kalemle hava boşluğunda bulunan bir kâğıda yazıyormuş gibi yaptı.

Üç arkadaş, Sultanahmet’in henüz araç trafiğinden arındırılmamış bir noktasında taksiye atladılar. Viktor yanına oturduğu şoföre, “Tophane’ye gideceğiz” dedi.

Taksici bir “Oh!” çekince, “Neden?” diye sordu dev adam.

“Eylemi teğet geçeceğiz de onun için abi! Müşteriler Taksim ya da Beşiktaş derler diye ödüm kopuyor. Turistlere durumu anlatmak da zor.”

“Bana Zati Sungur derler...”

Üç arkadaş taksiden, Tophane-i Amire’nin tam karşısında indiler.

Elif, kendine özgü mimari özellikler taşıyan binanın önünde bekleyen yedi kişilik grubu işaret etti ve “Oradalar” dedi.

Üç arkadaş karşıya geçtiler. Genç kız karşıya geçtiklerinde, sağ kaşlarında piercing bulunan, biri dev ölçülerinde saçlı sakallı iki adamı arkadaşlarına tanıttı.

“Lena’nın kardeşi Anastas ve onun en yakın arkadaşı Viktor. İkisi de papaz. Biri Fener Patrikhanesi için çalışıyor, aslında çalışıyordu demek daha doğru olur, ötekisi ise Sofya’da Ortodoks kilise müziği üzerine faaliyet gösteriyor.”

Elif’in sözlerinden sonra, gençlerden biri elini uzatıp son derece inanmaz bir tavırla, “Ben de astronotum, merhaba” dedi.

Bir diğeri de, “Bana da Zati Sungur derler” diyerek tanıttı kendini.

Gençlerin sözleri Elif’i güldürdü. İki papaza döndü ve serzenişte bulundu.

“Beni zor durumda bırakıyorsunuz. Size kaç kez söyledim. Seçtiğiniz son derece uyduruk meslekler yüzünden, insanlar üzerindeki inandırıcılığınızı kaybediyorsunuz. İkiniz de papaza benzemiyorsunuz. Rica ediyorum, bir dahaki sefere başka meslekler uydurun.”

Elif’in son sözlerini sadece Anastas ve Viktor dinledi. Kalabalık bir grup oluşturan gençler daha çok Lena’nın durumuyla ilgileniyorlardı.

Biri, “Çok üzülüyoruz” dedi uzatmadan.

Bir diğeri, “Umarım çabuk atlatır” diyerek moral vermeye çalıştı.

Hep birlikte Defterdar Yokuşu’ndan tırmanıp, İtalyan Hastanesi’ni sollarında bıraktılar. Az sonra Sıraselviler’in başına ulaşmışlardı.

On kişilik grup yokuşun tam başında, yine sekiz on direnişçiden oluşan bir başka grupla buluştu.

Yirmi civarında genç insan, Sıraselviler’den Taksim’e doğru küçük bir gösterici grubu gibi yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra hastanenin önüne gelmişlerdi.

Anastas, hastanenin parmaklıklarında kardeşiyle ilgili asılı pankartları görünce duygulandı. Acısını içine gömdü ve sekiz on gencin arasında hastaneye girdi.

Sağında Viktor, solunda Elif ile Anastas ve ardından direnişçiler Taksim Hastanesi’nin içinde yoğun bakım ünitesine doğru sessizce ilerlediler.

Kapının Önü ve Arkası

Sonunda yoğun bakım ünitesinin bulunduğu koridorda yürürken, Anastas hastaneye ilk gelişini hatırladı.

Kazancı Yokuşu civarından gelen telefon... Sıraselviler'in arka sokaklarından Taksim Hastanesi'ne doğru, son derece zor şartlarda sürdürdüğü koşu... Polislerin ortasına dalışı... Bir doktordan sevgili kardeşiyle ilgili acı haberi alması... Hastanenin yoğun bakım ünitesinin önünde Elif'le karşılaşması... Ve tabii, babası ve annesinin telaşla hastaneye gelişleri... Sonra, hastanenin her yerinin biber gazı koktuğunu ve bütün koridorlarının çeşitli yerlerinden yaralanmış direnişçilerle dolu olduğunu hatırladı...

Ne gündü Tanrım!

Aradan tam yedi gün geçmişti ama Anastas'ın sevgili kardeşi Lena hâlâ ölüm döşeğindeydi.

Genç adam, içeriye alınmayacağını bilse de kardeşine yaklaşıyor olduğu için heyecanlandı.

Geriye kalan birkaç adımlık kısa zaman diliminde, Lena'sıyla birlikte geçirdiği çocukluk günleri bir film şeridi gibi geçti gözünün önünden...

El ele tutuşarak birlikte okula gidişleri, diploma törenleri, doğum günleri, birlikte çıktıkları tatiller... Özellikle de annesinin ikisini hava alsınlar diye Gezi Parkı'na götürmesi...

Ve şimdi işte buradaydılar. Taksim Hastanesi'nde. Biri yoğun bakım ünitesinin içinde, öteki dışında.

“Kardeşin ölecek oğlum...”

Anastas'ı hiç beklemediği bir anda karşısında gören annesi gözlerine inanamadı. “Anastas, kuzum!” dedi ve zor zahmet oturduğu yerden kalktı.

Hayat dolu bir kadın olan annesinin, bir hafta içinde bir kat yaşlanmış olduğunu fark etti Anastas. Ailesini mutlu görmekten başka hiçbir derdi, tasası, endişesi, korkusu, isteği olmayan orta yaşlı kadın gitmiş, yerini tükenmiş yaşlı bir nine almıştı.

“Anlaşılan...” diye düşündü genç adam “ettiği dualar, diktiği mumlar, yaktığı tütsüler, dağıttığı sadakalar, adadığı adaklar yardımcı olamadı anacığıma. Sanki başından vurulan Lena değil de o.”

Bitkin kadın kendisine ulaşmaya çalışırken, genç adam büyük bir hamle yaptı, boynuna sarıldı anacığının.

Viktor ve Elif, gözlerinin önünde yaşanmakta olan büyük drama daha fazla bakamayacaklarını düşünerek arkalarını döndüler.

Etraflarını çepeçevre sarmış direnişçi gençler de tanık oldukları durumdan alabildiğine etkilenmiş, başlarını öne eğmişlerdi.

Anastas, “Düzelecek anne” dedi söylediğine kendi de inanmayan insanlara özgü ses tonuyla.

Bunun üzerine annesi, “Düzelmeyecek oğlum, ölecek... Lena ölecek kuzum... Seni, babanı ve beni bırakıp gidecek Anastas'ım!” diyerek ağlamaya başladı.

Acılı kadının etraftaki herkesin gözlerinin yaşarmasına yol açan sözleri, Anastas'ın yüreğini dağladı. Genç adam, anneciğinin derdine çare bulamıyor olmanın dayanılmaz ağırlığını hissetti. Görünmeyen bir el, kalbini söküp yerinden çıkardı.

Sarıldıkları anda neredeyse tek beden ve ruh haline dönüşmüş olan Anastas ve annesi, uzunca bir süre ellerini ve kollarını gevşetemediler.

Epey sonra, “Neredeydin kuzum?” diyebilirdi acılar içinde kıvranan kadın.

Hiç düşünmediği halde, “Dua ediyordum anne! İnzivaya çekildim, dua ediyordum” dedi genç adam. “Öyle mi?” dedi en şaşırılmış ses tonuyla kadın. Duanın en iyi ilaç olduğunu hatırlamıştı.

“Öyle!” diye cevapladı Anastas en inandırıcı ses tonuyla.

Oğlunun verdiği cevaba tüm kalbiyle inansa da başını kaldırdı ve önü direnişçi gençler tarafından kapatılmış olduğu için göremediği tam karşısına isabet eden duvarı işaret ederek cevabı zor bir soru sordu.

“Peki o zaman, gittiğin günden beri şu duvarın dibinden ayrılmayan iki adam neden seni bekliyor? Niçin Lena’yı başından vurdukları o lanet günden beri bizi gözetliyorlar? İki de bir hem babana hem de bana, ne hakla anlamadığım bir sürü soru soruyorlar?”

Anastas başını kaldırdı, “Hangi adamlar anne?” diye sordu. Etraftaki gençlere annesinin ve kendisinin önünden çekilmelerini işaret etti ve “Neredeler?” dedi.

Direnişçiler açılınca, acı içinde kıvranan kadın şaşırıldı. “Yoklar! Sen gelince yok olmuşlar” dedi. Yanlış görüyor olma ihtimaline karşı gözlerini ovuşturdu.

Acılı annenin baktığı açıklıktan beyaz elbisesi içinde bir doktor görüldü. Yanında Elif de vardı.

“Direnişin bayrağını yükselt Anastas...”

Anastas, hastaneye geldiği ilk gün kendisine ilgi gösteren, ayaklarının üzerinde durmasını sağlayan doktoru çok iyi hatırladı. Tek farkı, o gün gördüğünden yüzlerce kat yorgun görünmesiydi. Sanki, geçen süre zarfında hiç uyumamış gibi bir hali vardı.

Buna rağmen en müşfik haliyle elini uzattı doktor ve “Merhaba Anastas” dedi.

Kendisinde ilk saniyeden itibaren güven uyandıran doktorun uzattığı eli sevgiyle sıktı genç adam ve en merak ettiği soruyu sordu.

“Kardeşimin durumunda bir değişiklik var mı doktor?”

Boynunda stetoskopu ve sırtında beyaz giysisiyle, üzerinde konuştukları alanda mutlak otoriteyi temsil eden doktor hemen cevap vermedi. Biraz bekledi. Sonra tane tane konuştu.

“Hayır. Ama umudumuzu yitirmiş değiliz.”

Verdiği cevabın genç adama yetmeyeceğini bildiği için olsa gerek, kısa bir boşluktan sonra sözlerini sürdürdü.

“En küçük bir yanlış hareketimiz onu kaybetmemize yol açabilir. Bu nedenle, müdahalede bulunacağımız duruma gelebilmesi için kendisine zaman tanıyoruz.”

Sonra Anastas’a iyice yaklaştı doktor. Kimse duymasın diye kulağına eğildi ve çok kısık sesle konuştu.

“Gittiğin günden bu yana, iki suratsız adam anneni ve babanı seni bulmaları için taciz ediyor. Bizi de sıkıştırıyorlar. Bunu, onları bulup bir şey yapman için değil, sadece bilmen için söylüyorum. Sakın onların bizlere karşı olan davranışlarından hareketle bir girişimde bulunma. Çünkü gereken cevabı ailenden ve özellikle de bizden fazlasıyla alıyorlar ve almaya devam edecekler. Sen kendine dikkat et! Neyin peşindeysen ya da ne yapıyorsan bu onları deli ediyor. Lütfen aynısını yapmaya devam et ama çok da sıkı dur. Her ne ise, hedefini mutlaka gerçekleştir. Sadece Lena’nın, kendinin, anne ve babanın kırılan kalplerini onarmak için değil, direnişin bayrağını yükseltmek için de bunu yap. Bu dönem, görev yerine getirilmeden görev yerlerinin terk edilmemesi gereken bir dönem Anastas! Unutma!”

Doktor, fısıltıyla yaptığı konuşmasının bu noktasında biraz durakladı. Sözlerini toparlamak ister gibi devam etti.

“Emin ol, burada kardeşin için yapılabilecek her şey yapılıyor ve yapılmaya devam edilecek. Çünkü o artık bizim de kardeşimiz. Bilmende yarar var: Bu hastanede görev yapıp da direnişten yana olmayan tek bir doktor bile yok. Ve sana söz veriyorum, kardeşin için tıp biliminin elinden bir şey geliyorsa, burada mutlaka yapılacak!”

Anastas, az önce yerinden sökülen yüreğinin yeniden işlevini yerine getirmeye başladığını hissetti. Dünyada iyi insanların da olması ne güzeldi. Elini uzatıp adamın elini yakaladı, güçlü bir şekilde sıktı.

“Teşekkür ederim doktor. Bana güç verdiniz. Sadece kardeşim değil, annem ve babam da size emanet. Onlar artık sizin de anneniz ve babanız.”

Anastas doktorun elini sıktıktan sonra dönüp annesine bir kez daha sarıldı. Gitmesi gerektiğini, çok yakında yine hep birlikte olacaklarını söyledi.

Savuşturulan Saldırı

Anastas, Viktor, Elif ve sekiz direnişçi Tophane’ye doğru inerlerken, tam İtalyan Hastanesi’nin önünde, hastanede gizlendikleri anlaşılan, siyah takım elbiseler giymiş, güneş gözlüklü beş kişilik bir grubun saldırısına uğradılar.

Polis olduklarını söyleyerek, bellerinden çıkardıkları çelik coplarla gruba saldıranların hedefi ilk anda belli oldu. İçlerinden ikisi Anastas’ı etkisiz hale getirmeye çalışırken, öteki üçü diğerlerini engellemeye çalışıyordu.

Beş görevli, kendilerinden bir hayli emin olsalar da çok geçmeden düşüncelerinin yanlış olduğunu fark edeceklerdi.

Bayıltıcı bir spreyle kendinden geçirilen Anastas, yokuşu çıkarak yanlarına ulaşan bir minibüse sürüklenmeye çalışılınca, Viktor çığırından çıktı. Savunmayı bırakıp saldırıya geçti. Önüne çıkan en iri yapılı güvenlik görevlilerinin bile ayaklarını yerden keserek sağa sola fırlatan dev adam, özellikle Anastas’ı minibüse sokmaya çalışanlara hayatları boyunca unutamayacakları bir ders verdi.

Viktor’un üzerinden geçtiği beş adam, kendilerini minibüse zor attılar.

Her biri kavgaya aktif olarak katılmış olan direnişçilerden biri Viktor’a dönük olarak, “Dostum, seni Taksim Meydanı’nda da görmek istiyoruz” diyerek hayranlığını ifade etti.

Bir başkası, “Tek başına ordusun. Seninle her savaşa girerim” diyerek ne kadar etkilendiğini dile getirdi.

Viktor direnişçileri, “Dua edelim ki silahları yoktu!” diyerek cevapladı.

Direnişçi gençlerden biri güvenlik görevlilerinin neden silahlarının olmadığını açıkladı.

“Olamaz çünkü bu noktaya kadar kim bilir kaç aramadan geçerek geldiler. Polis herkesin, özel güvenlikçilerin, hatta askerlerin bile direnişçi olmasından çekiniyor. Sizinkiler silahla bu noktaya kadar gelemeyeceklerini bildikleri için çelik copla yetinmiş olmalılar.”

Tophane’de direnişçilerle vedalaşan Viktor ve Elif, yarı baygın durumda olan Anastas’ı taksiye bindirdiler. Dev adam her zamanki gibi ön tarafa oturdu. Araç Galata Köprüsü’nü geçerken kendini toparlamaya başlayan Anastas, “Telefonum kayıp!” dedi.

Elif “Emin misin?” diye sorunca, “İşte burada, pantolonumun sağ arka cebinde olması gerekiyordu.

Ya düşürdüm ya da aldılar” dedi.

Viktor, “En kötü ihtimale göre davranmamız gerekiyor” diye yüksek sesle düşündü.

Elif, “Ne yapmamız lazım?” diye sordu.

Dev adamın verdiği cevap “Bilmiyorum” oldu.

Anastas ayılmaya başladığını “Ben biliyorum” diyerek gösterdi ve devam etti.

“Sultanahmet’e çıkmayalım. Topkapı istikametinde ilerleyelim. Orada taksiden inelim. Gerisini inince düşünürüz.”

Yol açık olduğu için, on dakika kadar sonra istedikleri yerde oldular ve taksiden indiler.

Anastas, Elif ve Viktor’un da kendisiyle birlikte yolun karşı tarafına geçmelerini istedi, telefonlarını aldı, denize fırlattı.

“O telefonu kullanarak ikinizi, hatta Vasil’i bile aradığımı hatırlıyorum. Beni bayıltmaya çalışırken cebimden çekip almış olmalılar. Hangi numaraların arandığını görebilirler. İzlenmeyeceğimizden emin olmamız için denize atmaktan başka çaremiz yoktu. Onun için taksiyle Sultanahmet’e girmek istemedim. O bölgede şimdilik de olsa rahatız, başımızı mümkün olduğunca derde sokmamamızda yarar var.”

Üç arkadaş sahil yolunda yeniden taksiye bindiler ve taksiciden kendilerini Ayasofya Müzesi’ne götürmesini istediler.

Bogomilcilerin Öfkesi

Vasil ve Vladimir odaya girdiklerinde, Anastas ve Viktor gazete okumaya çalışıyor, Elif ise Anastas’ın laptopunda sörf yapıyordu.

Vasil içeriye girer girmez ağabeyini hedef alarak, “Neden cevap vermiyorsun? Yüz kere telefon ettim!” dedi kızgın bir ses tonuyla.

“Telefonum denizde” diye cevapladı kardeşini Viktor. Olup biteni, detaylarıyla anlattı.

Vladimir, “İnanamıyorum, dışarıya mı çıktınız yani?” dedi.

Vasil onun bıraktığı yerden devam etti.

“Yahu siz deli misiniz? Peşinizdeki adamlar gözlerini kırpmadan silahlarını ateşlemeye hazırlar. Bu durumda, cebinizde tırnak çakısı bile olmadan ve biz de etrafta değilken, dışarıya nasıl çıkarsınız!”

Elif, Viktor’un iki dev kardeşini dinlerken haklı olduklarına karar verdi. Biraz da kendisinin yüzünden gerçekleşen bu ziyaretin, göze alınamayacak kadar tehlikeli olduğunu İtalyan Hastanesi’nin önünde idrak etmişti. İki dev Bogomilcinin sözleri üzerine, bu kabul edilemeyecek davranışa kendisinin yol açtığını itiraf etmesi gerektiğini düşündü. Kendisini, Viktor ve Anastas’a yüklenmekte olan iki adamın önüne kurban olarak atmaya karar verdi.

“Benim yüzümden oldu. Viktor’un ve direnişçilerin yardımıyla, onları savuşturabileceğimizi düşündüm. Ama işin içine silah girebileceğini akıl edemedim. Ne zaman ki ellerinde çelik copları gördüm, o zaman aklım başıma geldi.”

Vasil ve Vladimir birbirlerine baktılar.

“Gördün mü?” dedi biri. “Çelik cop taşıyorlarmış.”

“Orada olup o copları onlara sokmak vardı” diye devam etti öteki.

Viktor “Çüş!” diye azarladı kardeşlerini. “Görmüyor musunuz yanınızda hanım var eşek herifler!”

Ve derhal dönüp Elif'ten özür diledi.

“Bunlar sadece Bogomilci değil aynı zamanda eşkıya. Yine de bilmeni isterim, altın gibi kalpleri vardır.”

Anastas, iki devin Viktor konuşmaya başladığı zaman aldıkları süklüm püklüm hali görünce güldü. O da Elif'e dönük olarak konuştu.

“Bu ikisi var ya...” dedi. “Eskiden abilerinden çok korkarlardı. Sonra büyüyüp onun boyuna geldiklerinde, bu sefer de onun din adamlığından korkmaya başladılar. Birisi onlara papaza el kaldırırlarsa taş olacaklarını söylemiş, korkudan geberiyorlar. Değil mi koca Bogomilciler?”

Vasil ve Vladimir gülümseyerek başlarını salladılar.

Ortalık yumuşayınca, Viktor durumu toparlamak üzere harekete geçti.

“Gittiniz, patronunuzla konuşup döndünüz. Bir sonuç alabildiniz mi? Ne yapacağız?”

İki Bogomilci konuşmanın uzun süreceğini ifade edecek şekilde yatağın üzerine oturdular. Viktor ve Elif koltuklara, Anastas ise sandalyeye yerleşti.

Hıristiyanlığı bitirmek üzere, insanlığa hangi önemli kentten sesleneceklerinin ve oraya nasıl ulaşacaklarının belli olma zamanı gelmişti.

Sultanahmet'ten Ayrılırken

Otomobile binmeden önce, "Metal kutu nerede?" diye sordu Anastas.

Metal kutu lafını duyan Viktor ve Elif, Vasil ve Vladimir'e baktılar.

Vasil soruyu, "Arkadaki minibüste" diye cevapladı sanki doğrusu da buymuş gibi.

Vladimir de, "Biz o araçta seyahat edeceğimiz için, kutu daha güvende olur diye düşündük" dedi kendinden çok emin bir tavırla.

İki dev Bogomilcinin açıklamaları Anastas'a makul göründü. "Eh!" diye düşündü. "Bogomilciler bile arada bir doğru davranabilir."

Vladimir'in başka söyleyecekleri de vardı.

"Turgutreis'e konforlu gidin diye size bu aracı uygun gördük. Şoförünüz de işinin ustası."

Vasil kardeşinin eksiğini tamamladı.

"Biz de hep arkanızda olacağız. Size kutuyu orada teslim ederiz."

Viktor anlaşıldı der gibi başını salladı ve saate baktı. 06.00'ü gösteriyordu. Hareket etseler fena olmayacaktı. Şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Elif ve Anastas da her zaman olduğu gibi arkaya geçtiler.

Şoför hazır olduklarını görünce, son model Mercedes'i harekete geçirdi. Aynı anda dikiz aynasından arkadaki minibüsü kontrol etti. O da harekete geçmişti. Araç Soğukçeşme Sokağı'nın hafif rampasını tırmanmaya koyuldu.

Elif şoförün az önce yaptığını Topkapı Sarayı'nın kapısı sağ yanlarında kaldığında yaptı. Arkasına döndü ve baktı. Beyaz minibüsün peşleri sıra geliyor olması içini rahatlatı. Merak ettiği bir konu daha vardı ve tabii ki bu sorunun muhatabı şoför olacaktı. Hemen sordu.

"Acaba arkadaki minibüs de bir önceki gibi kurşun geçirmez mi?"

"Evet. Onların bindiği minibüs de bizim Mercedes de kurşun geçirmez. Şirketimizin yaptığı işlerden biri de bu tür arabaları şoför ve korumayla kiraya vermek. Patronumuz, Vasil ve Vladimir'i oğulları gibi sever. Onlar kendisine şu Bogomilcilik meselesini çıtlatınca, hangi araçları ve silahları isterlerse alabileceklerini söyledi. İstedikleri adamları seçmekte de serbest bıraktı."

Bulgar bağlantısı görünüşünden belli olan şoförün sözleri Viktor'un ilgisini çekti ve "Neymiş şu Bogomilcilik meselesi?" diye sordu.

"İntikam!" diye cevapladı dev adamın sorusunu tek kelimeyle şoför.

Viktor "Nasıl yani?" diye ısrar edince, "Böylece Yunanlılardan geçmişin bütün hesabını soracağız!" diyerek sözlerine açıklık getirdi.

Dev adam aldığı cevaptan tatmin olmasa da arkasına döndü ve Anastas'a baktı. Arkadaşının rahatsız olmasını istemezdi. Neyse ki can dostu kızgın görünmek şöyle dursun tebessüm bile ediyordu. Ayrıca, söyleyecekleri de vardı.

"En kaba hatlarıyla ifade edilince, böyle oluyor işte" dedi gülümsemesini hiç bozmadan.

Elif Viktor'un ne cevap vereceğini merak etti ve mavi gözlerini açarak dinlemeye koyuldu.

Dev adam güzel kızın kendisini merakla dinlediğini görünce, meseleyi Anastas ve şoför için değilse de onun için biraz derinleştirmesinin yerinde olacağını düşündü. Etrafına bakındı, henüz sahil

yoluna bile ulaşmamışlardı.

“Anastas da ben de Athos’taydık. Benim kaldığım manastırın adı Hilendar’dı. Benden iki yüz elli yıl kadar önce orada Paisiy adında bir Bulgar keşiş yaşıyormuş ve *Slav Bulgar Tarihi* diye bir kitap yazmış. Bu kitap Bulgarların milli bilincinin gelişmesinde ilk kıvılcımdır. Orijinali elyazması olan, sonra hem elle hem de basılarak çoğaltılan kitabın kopyaları bugün de bulunabiliyor. Paisiy, bu kitapta Bulgarlara kendi dillerini öğrenmelerini söylüyordu. Onu Sofrani isimli bir başka papaz izledi. O da millete bağımsızlığı öğütledi. Bulgar ulusu bilinçlenip başkaldırmaya başlayınca, Rum Patrikhanesi’nin yaptığı ilk iş 1767’de Ohri Başpiskoposluğu’nu kapatmak oldu. Ardından Bulgarca eğitim veren kilise mektepleri kapatıldı, Bulgar patriklerinin geçmişte yazdıkları kitaplar törenlerle yakıldı. Kısa zamanda Rila Manastırı ve benim de iki yıl kaldığım Hilendar dışındaki tüm Bulgar manastırları ve kiliseleri Rumların kontrolüne girdi. Şoför bey bu anlattıklarımın farkında mı bilmem ama ‘intikam’ sözcüğünü telaffuz ederken aslında söylemeye çalıştığı bu.”

Viktor, şoförün sözlerinin ne anlama geldiğini Elif’e açıklarken, arada bir dostu Anastas’ı kırıp kırmadığını da kontrol etmişti. Ve son sözlerini ona dönerek söyledi.

“Kusura bakma dostum. Senin zaten bildiğin konuları tekrarlamak zorunda kaldım. Gerçekten özür dilerim.”

Şoför iki genç adam arasında geçen konuşmayı şaşırarak dinledi ve hemen ardından, “Bir hata mı yaptım?” diye sordu.

“Hayır” dedi Viktor. “Hata yapmadın.”

Dev adamın konuşması sürerken otomobil sahil yoluna çıkmış, Kumkapı’yı geçmiş, Yenikapı’ya yaklaşıyordu. Etrafa bakan Viktor asıl söylemek istediğini henüz dile getiremediğini düşünerek tedirgin oldu. Yine şoföre dönük olarak, “Mesele Yunan-Bulgar meselesi değil” dedi ve devam etti.

“Meseleyi bir milliyetler savaşı gibi görmekten çok, dinlerin nasıl kurgulandıklarının üzerinde durmamız lazım. Hangi coğrafi bölgeden, etnik kimlikten, gelir grubundan topluluklar, neyin peşinden, hangi saiklerle, nasıl gittiler? Üzerinde durulması gereken, cevaplanması gereken sorular bunlar.”

Viktor’un yaptığı açıklama üzerine, Bulgar kökenli şoförün az öncesine kadar son derece net olan kafası allak bullak oldu. Bir an kendisini kelimeler, bilgiler, düşünceler denizinde boğuluyormuş gibi hissetti. Görünmeyen bir yerindeki “aç” düğmesini “kapa”ya çevirdi. Sustu. Sessizliği “Neme lazım, ben otomobilimi kullanırım” anlamına geliyordu.

Dev adam, “İşte benim Bogomilcim” diye düşündü. Dini, milliyeti uğruna ölümü bile seve seve göze alır, “Hadi biraz düşünelim” denince, aç-kapa düğmesini çeviriverirdi.

Anastas, Viktor’un söylediklerini baştan sona doğru bulmuştu. Mesele çoğunluğu Bogomilci olan Bulgarların çoğunluğu Ortodoks olan Yunanlılar tarafından ezilmesi değildi. Mesele bir dinsel görüşün ötekini “sapkın” olarak nitelemesiydi. Fransa’nın güneyinde, Katolik Kilisesi’nin yönlendirdiği dindarlar Katarlara nasıl bir zulüm uyguladıysa, Balkanlar’da da aynı zulüm Ortodokslar tarafından Bogomilcilere uygulanmıştı.

Kısacası birileri, aslında çıkarları öyle emrettiği için “doğru”nun kendisi olduğunu ileri sürmüş, sözde manevi nedenlerle “yanlış”ın kökünü kazımaya çalışmıştı. Aynı birileri, “doğru”nun gerçekten doğru olup olmadığı hakkında nedense asla kuşkuya kapılmamış, “Ya yanlış yapıyorsak!” diye düşünmenin gereğini bile duymamıştı.

“Tıpkı...” diye düşündü Anastas. “Bugün, Gezi Parkı bağlamında olduğu gibi!”

Dini referans aldığını söyleyen siyasal iktidar destekçileri, Gezi Direnişi'ne katılanlara bugün aynı duygularla yaklaşmıyor muydu sanki? İlk fırsatta, Katarlara ve Bogomilcilere uygulananları uygulamak üzere palalarla sokağa fırlamaya hazır az mı sözde dindar vardı, şu anda kapalı perdelerinin arkasından durumu izleyen?

İki Dev Bogomilcinin Çilesi

Elif, “Keşke kahvaltımızı Turing Cafe’de etseydik” dedi Bandırma feribotunun büfesindeki sentetik izlenimi veren yiyecekleri görünce. Üstelik fiyatlar da bir hayli yüksekti.

Vakitleri olmadığı için gazete alamamışlardı. 06.45’te araçlarını feribota sokmuş, 07.00’de Yenikapı’dan Bandırma’ya doğru hareket etmişlerdi. Neyse ki feribotun büfesinden gazetelerini edinebilirlerdi.

Elif hızlı feribotta satılan gazetelerin hepsini topladı. Bu arada üç dev adamın tepsilerini dolduruşlarını şaşkınlık içinde izledi.

Anastas, “Memlekete kıtlık getirecek pis Bogomilciler” dedi genç kızın tuhaf bakışlarla üç kardeşi izlediğini görünce.

Elif, “Yiyebilecekler mi hepsini?” diye sordu.

“Evet” dedi gülerek genç papaz. “Ben bir keresinde koca bir fili yediklerini gözlerimle gördüm.”

“Öf!” diye cevapladı Anastas’ı Elif. Kahvaltı tepsisi ve gazetelerle masaya oturdu. Çayından bir yudum aldıktan sonra manşetlere göz attı. Birkaç gazete dışında, olayların kapatılmaya, gösterilmemeye çalışıldığı gayet rahat anlaşılıyordu. Hükümet yanlısı gazeteler, koca halk ayaklanmasını birkaç teröristin işi gibi göstermeyi sürdürüyorlardı. Oysa üç büyük takımın taraftar kuruluşları, hep birlikte Taksim Meydanı’nı dolduracaklarını kamuoyuyla paylaşmışlardı. Ayrıca 9 Haziran için de çok büyük bir miting yapılacağı açıklanmıştı. Pek çok şehirde yaşayan demokrasi yanlısı yurttaş da Gezi Direnişi’ne destek olmak için yaşadıkları yerlerde meydanları doldurmayı sürdürüyordu.

Herkes kahvaltısını yarılayıp gazetelerin bir kısmını da gözden geçirince, Viktor, “Anlatın bakalım şimdi, bizim için yaptığınız plan nedir?” diye sordu kardeşlerine.

Vasil ve Vladimir birbirlerine baktılar.

Biri, “Akşam anlattık ya!” dedi.

Öteki, “Ne sormaya çalıştığımı anlamadım” diyerek kardeşinin sözlerine açıklık getirmeye çalıştı.

Anastas ve Elif, üç kardeş arasında geçen ve kendilerini de çok yakından ilgilendiren konuşmayı dinlemeye koyuldular.

Viktor neleri merak ettiğini, tüm açıklığıyla anlatmaya girişti.

“Dün akşam, bizi Turgutreis’e götüreceğinizi, iyi bir yelkenli ve kaptanla İngiltere’nin güneyinde bulunan Brighton’a doğru yola çıkartacağınızı söylediniz. Detayları konuşma fırsatımız olmadı. Şimdi de yolculuktan söz edin biraz. Teknede başka birileri olacak mı? Ne yiyeceğiz ne içeceğiz? Hemen yola çıkabilecek miyiz? Kaç günde İngiltere’ye varacağız?”

İki dev Bogomilci şaşkın gözlerle önce birbirlerine sonra ağabeylerine baktılar.

Kardeşlerinin sessizliklerini koruması üzerine Viktor, “Anlaşıldı, bu soruların cevaplarını ikiniz de bilmiyorsunuz” dedi.

“Nereden bilelim?” diye aksilendi ağabeyinin bu sözleri üzerine Vasil.

“Hiç hayatımızda yelkenliyle İngiltere’ye gitmedik ki!” dedi, bunu sanki en iyi bilmesi gereken kişinin ağabeyi olduğunu ima edercesine Vladimir.

Viktor, kendilerine tüm iyi niyetleriyle yardım etmeye çalışan kardeşlerinin alındığını görünce üzüldü. İşi şakaya vurmak için gülümseyerek başını salladı ve “Bineceğiz alamete, gideceğiz kıyamete desenize” dedi.

Dev adamın durumu düzeltme çabası iki kardeşini keyiflendirmemiş, tersi etki yapmıştı.

Vasil ve Vladimir’in yüzleri daha da düşünce, Anastas, araya girip durumu düzeltmesinin doğru olacağına karar verdi. Arkadaşı Viktor’un kardeşlerini çocukluklarından beri tanıyan genç papaz, böylesi durumlarda “ufaklık”lara hep destek olmaya çalışırdı.

“Çocuklar haklı Viktor” dedi ve taraflı davranacağını yüzüyle de belli ederek, konuşmasını sürdürdü.

“Sorduğun soruların cevabını onlar nereden bilsin? Ancak kaptan bilebilir. Bir sürü teknik soru sordun. Bence sabırlı ol. İngiltere’nin güneyine bir yelkenliyle gideceğimizi biliyoruz ya, sen ona bak. Vasil ve Vladimir yardım etmese ne yapacaktık? Peşimizde Plebs Sancta’nın modern versiyonu olmak üzere İngiltere’ye hangi delikten girerdik çok merak ediyorum. Hangi uçak, TIR ya da gemiyle, hangi güvenlik noktalarını nasıl aşardık, düşünmek bile istemiyorum. Bu arada eminim metal kutuyu bir yerlerde kaptırır, yapmak istediğimiz işin üzerine bir bardak soğuk su içerdik. Şahsen ben her ikisine de kocaman birer teşekkür borçlu olduğumuzu düşünüyorum.”

Anastas’ın yaptığı uzun ve övücü konuşma, beş dakikada bir ağabeyleri tarafından azarlanan iki dev adama iyi geldi.

“Sağ ol Anastas Abi” dedi biri.

“Sen de olmasan halimiz harap” dedi öteki.

Plebs Sancta Yine Başaramaz

“Basıp gitme. Bir gözün arkanda olsun” demişti Vasil, yola çıkmadan önce ağabeyi ve arkadaşlarını götürecek aracın şoförüne.

Şoför de onu, “Olur, ama siz de çok yavaş gelmeyin de pişmeyelim Allahın sıcağında” diye cevaplamıştı.

Neyse ki Mercedes’in kliması sayesinde, dışarıda hüküm süren bayıltıcı haziran sıcağı pek hissedilmiyordu.

Anastas, Viktor ve Elif’i Turgutreis’e doğru götüren otomobil ve onlara refakat eden minibüs Susurluk, Balıkesir, Akhisar gibi merkezleri birer birer geride bıraktı.

Bir ara şoför, “Neden gelmiyor bunlar?” diyerek aracı yavaşlattı. Minibüs buna rağmen kendilerine yetişemeyince telaşa kapıldı.

“Şimdiye kadar bizi çoktan yakalamış olmaları gerekiyordu!” dedi yüksek sesle ve telefonuna sarıldı. Viktor ve Vladimir’i birkaç kez aradıktan sonra, “İkisi de cevap vermiyor!” diye söylendi. Heyecanı yüzüne yansıdı. Yolcularına döndü ve az sonra yapacaklarıyla ilgili izahat verdi.

“Hızlanmam gerekiyor. İleriden bir yerden geri döneceğim. Ne olduğunu görmek için geriye doğru gitmem lazım. Tutunmanız iyi olur.”

Sözlerini tamamlar tamamlamaz süratini 200’lü rakamlara çıkardı ve ilk gördüğü giriş olan Kapaklı’ya saptı. Az sonra sert bir dönüş daha yaptı ve tersi istikamette yine 200’den aşağı olmamak

üzere geriye, Akhisar'a doğru yol almaya başladı.

Çok geçmeden ne olduğu anlaşılacaktı!

Viktor, "İşte orada!" diye haykırdı.

Yan yatmış zırlı minibüs ve taklalar atarak yolun öteki tarafına geçmiş bir otomobil, şoförün az önce sorduğu sorunun yanıtı oldu.

Anastas kendi oturduğu taraftan gördüklerini "Vasil ve Vladimir ayaktalar, minibüsün yanındalar" diye özetledi.

Elif ise baktığı taraftan "Otomobilden çıkan olmamış anlaşılan" diyerek gördüklerini anlattı.

Şoför, Mercedes'i gidiş istikametinde bulunan, taklalar atmış otomobilin tam yanında durdurdu. Kaza geçirenlere yardım etmek için araçlarını durdurmuş olanlara aldırmandan silahını çekti, aşağıya atladı ve tekerlekleri havada olan aracın yanına gidip, parçalanmış camlardan içeriye baktı. Gördükleri yetmiş olsa gerek, silahını tekrar beline soktu ve iki taraftan gelen araçlara aldırmandan, yolun karşı tarafına geçti.

Bu arada Viktor da Anastas'a, "Sen burada Elif'le kal!" diye bağırmış ve kardeşlerinin durumunu tam olarak anlayabilmek için yolun karşı tarafına geçmişti.

Viktor ve şoförün minibüsün bulunduğu tarafa ulaşmaları aşağı yukarı aynı zamana rastladı.

Vasil, ağabeyine değil de daha çok Mercedes'in şoförüne doğru isteklerini sıraladı.

"Şoförümüz yaralı. Sen ağabeyimle birlikte onu karşıya, Mercedes'e taşı. Vladimir de kutuyu ve silahları alsın. Ben şu yardımcı olmak için ileride duran iki araca yollarına gitmelerini söyleyeceğim. Taşıma işini bitirince buraya gel ve polis imdadı ara. Kaza geçirdiğini, aracının içinde bulunan biri yaralı öteki sağlam iki kişinin vatandaşlar tarafından Akhisar'a doğru yola çıkartıldığını söyle. Trafikçilere, karşı taraftaki aracın sana çarptığını söylersin. Öncesinde onların birkaç el ateş ettiğini, neden ateş ettiklerini anlamadığını söylersin. Tamam mı?"

Adam "Tamam!" deyince operasyon başladı.

Mercedes'in şoförü, Vladimir'in de yardımıyla minibüsün yaralı şoförünü karşıya taşıdı.

Vasil önlerinde durmuş birkaç arabaya en nazik haliyle teşekkür edip, karşıdaki otomobillerin de kendileriyle birlikte olduklarını, yardıma ihtiyaçlarının olmadığını, gidebileceklerini söyledi. Onları başlarından savınca minibüse döndü, silahları bir çuvala koydu, metal kutuyu da koltuğunun altına aldı ve karşıya geçti.

Birkaç dakika içinde yaralı şoför Mercedes'e taşınmış, Mercedes'in şoförü minibüsün yanında yerini almıştı.

Silahlar ve kutu Vladimir tarafından otomobilin bagajına yerleştirilirken, Vasil az önce kardeşinin yaptığını tekrarladı. Ters dönmüş otomobilin ön tarafında yardım amacıyla duran bir arabayı, her şeyin kontrol altında olduğunu söyleyerek gönderdi.

Etrafı istedikleri gibi düzenleyince, Vasil Mercedes'in gazına Akhisar istikametine doğru bastı. Kullandığı otomobilin arkasında, biri yaralı şoför olmak üzere dört kişi oturuyordu.

Viktor, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu yanında oturduğu, koca operasyonu planlayan ve tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştiren kardeşine.

"Şoförü Akhisar'a hastaneye götüreceğiz. Vladimir ya da ben, birimiz onun yanında kalırız, ötekiler Turgutreis'e doğru yola devam eder."

Viktor, zekâlarıyla ilgili olarak zaman zaman endişeye kapıldığı kardeşlerini böylece ilk kez "iş"

üzerinde görmüş oldu. Büyük bir soğukkanlılıkla yaptıkları planlama ve uygulama için sadece cesaret değil zekâ da gerekiyordu ki hem Vasil hem de Vladimir bu konuda kendisinden tam not almışlardı.

Dev adam, bir şekilde bu düşüncelerini ifade etmesi, yıllardır üzerlerinde tepindiği kardeşlerinden özür dilemesi gerektiğini düşündü.

Balkaptan

Anastas, Turgutreis Marina'nın kapısında eski romanlarda ya da filmlerde kaldığını düşündüğü gibi bir kaptan tarafından karşılanınca bocaladı. Şaşkınlığını gizleyemedi.

“Sakalınız, piponuz ve şapkanızla, denizde geçen bir İkinci Dünya Savaşı filminden fırlamış gibisiniz kaptan!”

Duyduğu sözleri, söyleyenin yüz ifadesiyle birleştirence, bir övgü olarak kabul etti adam. Derisi güneşin altında kalmaktan kahverengiye dönmüşse de mavi gözleri ve şapkasının altından görünen sarı saçlarıyla suyun öte yanından olduğuna dair rüzgârlar estiriyordu. Puposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı, elini uzattı ve “Balkaptan” dedi.

Anastas “Nasıl yani?” diye sordu, kendini tanıtmadan.

Balkaptan açıklamada bulundu.

“Adım Balkan. Yedi yüz yıl kadar önce İstanbul'a Bulgaristan'dan göçtüğümüz için babam bu ismi koymuş. Kaptan da bildiğin kaptan. Yaşım elli ve on yaşından beri denizin üzerindeyim. Zaman içinde ismim Balkan ile mesleğim kaptanlık birleşti, Balkaptan oldu.”

Balkaptan ile Anastas'ın arasında geçen konuşmayı dikkatle dinleyen Elif “Güzelmiş!” diyerek araya girdi ve Anastas'ın yaptığı hatayı düzeltilti.

“Elini sıktığımız adamın adı Anastas. Kendisi papaz. Şu dev adam ise Viktor, o da kilise müziği üzerine çalışıyor. Benim adım Elif, uzmanlığım Bizans tarihi ama güzel yemekler, bulaşık, temizlik, kısacası ne iş olsa yaparım.”

Balkaptan Vasil ve Anastas tarafından yapılmayan tanıştırma işlemini gerçekleştiren Elif'in elini hararetle sıktı.

“Güzel bir yolculuk olacak desenize” dedi. Konuşmasına arkada kalmış öteki dev adamı eliyle göstererek devam etti.

“Dördüncüyü zaten tanıyorum, Vasil ile Vladimir'in kardeşi ve birisi bana hayatta en güvendiğin iki adamın ismini söyle dese, hemen bu iki delikanlının adını veririm. Ne yazık ki onlar bizimle birlikte denize açılmayacak. Değil mi Vasil?”

Bu arada Vasil de ön tarafa geçip Balkaptan'ın elini sıktı ve “Öyle. Az önce tanıştığın şu dev adam var ya, o benim abim” dedi.

Balkaptan, “Çok benziyorsunuz” dedi. Viktor'a bir kez daha alıcı gözle baktı ve “Az önce söylediklerimi tekrarlayayım o zaman” diye devam etti.

“Bir işe Vasil ve Vladimir'le girerseniz, sizi asla yarı yolda bırakmazlar.”

Kardeşleriyle ilgili duydukları Viktor'un hoşuna gitti. Vasil ve Vladimir'in çevrelerinde böyle bir imaja sahip olduklarını öğrenmek, bu imajı nasıl edindikleri göz önünde bulundurulmadan yaklaşıldığında kulağa iyi geliyordu.

Balkaptan'la birlikte sayıları beşe ulaşan grup Turgutreis Marina'nın kapısından içeriye girdi.

Yelkenliye doğru yürürken, “Daha sonra gelip, isimlerinizi kapıya bildiririm” dedi Balkaptan.

Vasil, “Bildirmesen olmaz mı?” diye sordu.

Balkaptan, “Bir yolunu buluruz” dedi.

“Sen...” dedi Vasil “önce güvertede çay ikram et, ben de meseleyi anlatayım.”

“Bir mesele filan yok” diyerek Vasil’in lafını kesti Balkaptan.

“Sen buradasın. Ayrıca patron telefon etti ve teknenin abin Viktor’un emrinde olduğunu söyledi. Bu durumda bir mesele olabilir mi?”

Balkaptan’ın ve kardeşlerinin patronu olan mafya babasının, bir kez bile tanışmamış olmasına karşın adını söyleyerek yelkenlisini emrine vermiş olması Viktor’u şaşırttı. Başka bir durumda tabii ki böyle bir teklifi kabul etmezdi ama içinde buldukları durumda başka çaresi yoktu. Canı sıkıldı.

Elena’nın Üstünde

Viktor, Anastas ve Elif seyahatlerini önünde durdukları yelkenliyle yapacaklarına inanamadılar.

Elif hemen, “Kimin ismi Elena?” diye sordu Balkaptan’a.

Kaptan genç kızın ne sormaya çalıştığını anladığını ifade edercesine, “Kimsenin değil” dedi. Pasarellayı tuttu ve eliyle konuklarına geçmelerini işaret etti. Onlar geçerken genç kızın az önce sorduğu soruya yanıt verdi.

“Patron, Bulgaristan’ın küçük bir kasabası olan Elena’dan. Teknenin ismi oradan geliyor.”

Belli ki genç kızın sorularının ardı arkası kesilmeyecekti. Bu kez de neden teknenin Türk bayrağı değil de Amerikan bayrağı taşıdığını sordu.

“Patronun tercihi böyle. Tekne Amerika’da kayıtlı bir şirketin malı. Yani Amerikan bandıralı. Kıç tarafında da bu nedenle o ülkenin bayrağını taşımak zorunda. Bu bayrak hiç çıkmaz. Direkte gördüğün Türk bayrağı ise bulunduğumuz ülkeyi temsil ediyor. Mesela Yunan karasularına girdiğimizde Yunan bayrağıyla değişecek.”

Elif anladığını belirtecek şekilde başını salladı. Bir soru daha sorarak kaptanı sıkboğaz etmek istemedi.

Herkes küçük sırt çantaları, Vasil ise ayrıca metal kutuyla teknenin havuzunda kendisine bir yer bulup oturunca, Balkaptan biraz da övünerek nasıl bir şaheserin içinde bulduklarını anlatmaya koyuldu.

“Dünyanın en iyi tekne markalarından biri olan Beneteau, Oceanis 58’desiniz. Boyu on sekiz metreden biraz fazla, ağırlığı ise yirmi bir tonu geçiyor. Az sonra da göreceğiniz gibi, içinde üç tane mükemmel kamarası var. Tuvaleti, banyosu, mutfağıyla iyi bir evden daha konforlu. Televizyona, internet bağlantısına ve aklınıza gelebilecek her türlü öteki imkâna sahip. Anlayacağınız, insan *Elena*’da sıkılmadan dünyanın öbür ucuna gidebilir.”

Balkaptan teknesini iftiharla tanıtırken, üç arkadaş kendilerini sanki alıcıymış gibi hissettiler.

Adamın heyecanına ortak olmak için Elif, “Pahalı bir araç olmalı” dedi.

Balkaptan’ın gözleri parladı. “Şu haliyle satmaya kalksan, su içinde beş yüz bin euro!” diye cevapladı güzel kızın sorusunu. Sonra ayağa kalktı ve “Kahve mi çay mı?” dedi.

Balkaptan hoş geldin içeceklerini hazırlamaya gidince, Vasil, “Ne zaman hareket etmek istiyorsunuz?” diye sordu.

Kardeşinin sorusu üzerine Viktor arkadaşı Anastas’a baktı.

Genç papaz kendisini bir şey söylemek zorunda hissetti ve “Hemen!” dedi.

Anastas'ın verdiği cevap üzerine Vasil, "Tamam o halde. Yakıt, yiyecek, içecek ve öteki meseleleri de konuşalım ve yola çıkın" diye cevapladı onu.

Balkaptan kahve ve çayları dağıtırken Vasil konuya girdi.

"Yola çıkman için ne kadar zamana ihtiyacın var kaptan?"

Balkaptan dev arkadaşının sorusu üzerine güldü.

"Sen atla aşağıya, hemen çıkalım."

Dört misafirden hiçbiri ev sahibinin ciddi olup olmadığını anlayamadı. Böyle olunca adam "Ciddiyim!" demek zorunda kaldı ve devam etti.

"Patron dün aradı ve seyahati planlamamı söyledi. Ben de istediğini yaptım ve uygulamaya koydum. İlk ikmal noktamıza kadar yetecek yiyecek içecek aldım, tatlı su ve yakıt depolarını doldurdum. Ayrıca banka hesabıma öteki varış noktalarında yapmam gereken satın alma işine yetecek kadar para da yatırılmış durumda. Başka neye ihtiyacım olabilir ki? Gerçekten, şimdi bile yola çıkabilirim."

Balkaptan'ın yaptığı son açıklama yeterince inandırıcı ve açıktı.

Vasil, "Yaptı patron yine yapacağım" diye düşündü içinden. Döndü, ağabeyine baktı.

Viktor sanki biraz utanmış gibi görünüyordu. "Mutlaka..." diye düşündü Vasil, "mafya bağlantımıza verip veriştiriyordur şimdi içinden."

Misafirlerin sormak istedikleri birkaç soru daha vardı. İlk soru Anastas'tan geldi.

"Kimseye bildirmeden Türkiye karasularından çıkabilir miyiz?"

Balkaptan, üzerinde çapa sembolü bulunan başıyla bütünleşmiş şapkasını çıkarıp eline aldı. Biraz dökülmüş olsa da renginden bir şey kaybetmemiş sarı saçlarını eliyle düzeltti ve düşünceli bir şekilde bilgilerini yolcularıyla paylaşmaya koyuldu.

"Biliyorsunuz, denizde işler biraz farklı. Normal koşullarda, teknenin evrakı ve sizin pasaportlarınızla şu karşıda bayrağı dalgalanan Liman Başkanlığı'na gidip işlemleri yaptırman gerekiyor. Ama ben bunu sadece kendim ve tekne için de yaptırabilirim. Sonuç olarak denize açılacağız ve altı mil sonra Türk karasularından çıkmış olacağız. O saatten sonra elinizde geçerli bir pasaportun olup olmadığı ve eğer karaya çıkmak istiyorsanız, o ülkenin vizesine sahip olup olmadığınız önemli."

Viktor adamın söylediklerine karşılık olmak üzere, "O zaman hiçbir sorunumuz yok" dedi. Anastas ve Elif de başlarını salladılar.

Ağabeyi ve arkadaşlarını Balkaptan'la tanıştırma görevini yerine getirdiğini düşünen Vasil, "O halde bana müsaade" dedi kahve fincanındaki son yudumu da içip kalktı.

Ağabeyi de onunla birlikte ayağa kalktı ve dev adama sarıldı.

"Ne bu acele?"

"Bir an önce Akhisar'a geri döneyim. Vladimir yaralı şoförle yalnız kaldı. Hem polise hem de doktorlara aynı anda laf anlatması zor olabilir."

Üç arkadaş ve Balkaptan, Vasil'i teknenin önünden yolcu ettiler.

Viktor, kardeşi giderken arkasından "Dikkatli ol!" diye bağırdı.

Vasil onu "Sen de!" diyerek cevapladı.

Marinada Bir Gece

Vasil'i yolcu ettikten sonra küçük bir toplantı yapan kaptan ve yolcular, geceyi marinaya bağlı olarak geçirmekte karar kıldılar.

“İsterseniz...” dedi herkesin kahvesi ve çayı bitince Balkaptan, “size *Elena*'yı gezdireyim.”

Merdivenlerden teknenin içine inen üç arkadaş, kaptanın tekneyle ilgili az önce söylediklerinin hiç de abartılı olmadığını düşündüler. Birbirlerinden biraz küçük ya da büyük olmakla birlikte, kamaraların her biri kendi tuvalet ve duşuna sahipti.

“Ben...” dedi dev adam biraz çocukça bir tavır takınarak, “eğer kaptan izin verirse en büyük kamarayı istiyorum. Bunu da metal kutu büyük kamarada daha rahat eder diye düşündüğüm için söylüyorum. Onun yanında benim yatmam gerektiğine göre, en doğrusu benim büyük kamarayı almam olacak.”

Viktor'un en geniş kamaraya yerleşmek istemesinin nedenini cüssesine değil de hazinelerin bulunduğu metal kutuya bağlaması Anastas'ın hoşuna gitti. “Kendim için istiyorsam namerdim demek istiyorsun yani?” diye cevapladı arkadaşını.

Sonunda gözler Balkaptan'a çevrilince, adam, “Ben zaten kamara kullanmam, güvertede yatmayı tercih ederim” diyerek, “Kendi aranızda anlaşın” demeye getirdi.

Anastas gülümseyerek, “Evet Elif, sıra sende” dedi.

Genç papaz her zamanki centilmenliğiyle, seçme hakkını Elif'e verince, kendisine en küçük kamara kaldı.

Biraz havadan sudan konuşulduktan sonra, yemek yemeye karar verildi.

Elif mutfakta harikalar yarattı. Pirzola şekline getirilmiş tavuk butlarını tavada domates sosuyla kızarttı, bulgur pilavını bol soğanla pişirdi, yanına yine soğanlı, domatesli bir salata yapmayı da ihmal etmedi.

Balkaptan'ın teknenin soğutucusundan çıkardığı bir şişe kırmızı şarap da masaya konulunca, üç arkadaş üzerinde oldukları işi unutup kendilerini sanki tatile çıkıyormuş gibi hissettiler.

Teknoloji Üzerine

Yemekten sonra televizyondan biraz haberler seyredildi. Haber eksikliği hissedilince, her zaman olduğu gibi laptoplar çıkarılıp teknenin interneti kullanılarak haber sitelerine girilmesi düşünüldü.

Anastas bunun yanlış olacağını söyledi. Kendi laptoplarını kullanmamalarının daha iyi olacağını düşünmüştü. Özellikle de daha önce kendi bilgisayarlarını kullanarak iz bıraktıkları internet sitelerini ziyaret etmemelerinin yerinde olacağı kanaatindeydi. Cep telefonlarından da bu nedenle kurtulmamışlar mıydı zaten?

“Olup biteni nasıl öğreneceğiz peki?” diye sordu Viktor.

Elif, “Hiç haber almadan da bu koca seyahati gerçekleştiremeyiz ki!” dedi.

“Ne cep telefonu, ne mail, ne facebook, ne de twitter” diye ayak diredi Anastas. Yine de bir çözüm önerisi vardı.

“Bu teknenin bir internet bağlantısı ve laptopu var. Kendimizi kaptanın yerine koyalım ve bu aleti tıpkı onun daha önce kullanmış olduğu gibi ve onun adıyla kullanalım.

Viktor, “İnternet üzerinde bize dair bir iz bulmamaları için ne gerekiyorsa yapalım yani” diyerek destekledi arkadaşının görüşünü.

Elif, “Benim için hava hoş” dedi.

Bir gün önce hastanedeyken ailesini arkadaşının telefonundan aradığını söyledi.

“Kazıya gideceğimi, bulunacağım yerde telefon çekmediğini söyledim. Telefon çeken bir yere gidersem, kendilerini mutlaka arayacağıma söz verdim.”

Genç kızın bu sözleri üzerine Anastas Taksim Hastanesi’nde nöbet tutan anne babasını hatırladı.

“Ben de anneme benden uzun bir süre haber alamayacaklarını, merak etmemelerini söyleyerek ayrıldım.”

Bu sözleri söylerken, doğal olarak sevgili kardeşi Lena’yı düşündü ve onun için dualar etti.

Viktor iki arkadaşını dinledikten sonra tebessüm etti ve “Ben kardeşlerimi birkaç saat önce gördüm. Ne tür bir işin üzerinde olduğumu biliyorlar. Onlar annemle babama gereken her şeyi, gerektiği şekilde söylerler” diyerek kendisinin ve ötekilerin içini rahatlattı.

Bir süre sonra da yatma vakti gelmişti zaten.

Ve Tekne Kalkıyor...

Üç arkadaş güne, yelkenlinin çalışmaya başlayan makinesinin sesiyle uyandılar...

Yatağından ilk çıkan Elif oldu. Hemen giyindi. Yüzünü yıkamayı, dişini fırçalamayı ertelleyip, ne olup bittiğini anlamak için güverteye tırmandı.

Fonda telsiz konuşmaları olmak üzere, Balkaptan usta manevralarla Turgutreis Marina'dan çıkmaya çalışıyordu.

Genç kız "Günaydın" dedi, kaptan el telsizinin mandalına basmadan önce.

Kaptan da onu "Günaydın" diyerek cevapladı.

Sonra telsizin mandalına bastı ve çıkışına dair marinayı bilgilendirdi.

Usta denizcinin veda cümlesi üzerine, öteki uçtan "Pruvanız neta olsun kaptan!" diye cevap geldi.

Elif hemen, "Ne demek istedi pruvanız neta olsun diyerek?" dedi.

Balkaptan tebessüm etti.

"Demek en baştan başlamam gerekiyor. Transatlantikten sandala kadar bütün teknelerin baş tarafına pruva, kıç tarafına pupa denir. Öteki kısımlarının neler olduğunu yol boyu öğrenirsin. Neta ise açık anlamına gelir."

Genç kız "Anladım" dedi. Sanki mühim bir problemi çözmüş gibi ne anladığını açıkladı.

"Yolunuz açık olsun demek istedi."

"Hiç böyle düşünmemiştim" diye cevapladı onu Balkaptan.

"Pruvanız neta olsun denildiğinde, ben hep pruvamın neta olmasını anlarım. Bunu başka bir dile çevirmem. Denizin ve denizcilerin kendine özgü bir dili vardır ve büyüklüğü ve tipi ne olursa olsun bir deniz aracının içinde sadece bu dil konuşulur, bu dille düşünülür."

Kaptan sözlerini tamamlarken, Anastas merdivenleri tırmandı ve "Günaydın" diyerek yelkenlinin geniş havuzunda kendisine bir yer bulup oturdu.

Elif hemen öğrendiklerini genç papazla paylaştı.

"Pruvan neta olsun Anastas."

Ve sonra ne demek istediğini, Balkaptan'ın gülümseyen bakışları altında, arkadaşına uzun uzun anlattı. Denizin ve denizcinin dilinden söz etti.

Balkaptan genç kızın anlattıklarını dikkatle dinledi. O sözlerini tamamlayınca dümeni bıraktı ve kenara geçti.

"Gördüğüm kadarıyla kaptan oldun" dedi. Dümeni işaret ederek, "Pipomu yakmak istiyorum, bir dakika tutar mısınız?" diye sordu.

Elif heyecan içinde dümeni devralırken, "Bir terslik yapmam değil mi?" dedi.

Balkaptan pusulayı işaret etti ve "Eğer istikametinde önemli bir sapmaya yol açmazsan, yapmazsın. Pusulanın oku hep 254 dereceyi gösterecek. Saptığı zaman dümeni sağa sola çevirerek 254'ü yakalamaya çalış" dedi.

Kaptan teknenin içine indi, piposunu doldurup yaktı ve tekrar geri gelip yerini aldı.

Onun tekrar dümeni devraldığını gören Anastas, "Hep makineyle mi gideceğiz Balkaptan?" diye sordu.

“Rüzgârı da kullanacağız. Biraz, havanın durumuna göre davranacağız.”

Tecrübeli denizci, sönmesin diye piposundan derin birkaç nefes çektikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Karşıda gördüğünüz Keçi Adası. Yunanlılar Pserimos diyorlar. Şu anda bizden dört mil kadar mesafede. Şimdiki süratimizle ve sadece motorla gidecek olursak onu iskelemizde görebilmek için en az yarım saat yol yapmamız gerekiyor.”

Anastas başını salladı. Kaptanın söylediklerini anlayıp anlamadığını test etmek için, ne düşündüğünü söyledi.

“O zaman, yelken ve motoru ne kadar çok bir arada kullanabilirsek o kadar çabuk ulaşıyoruz Brighton’a.”

Kaptan akıllı insanlarla seyahat ediyor olduğu için sevindi. Hem Elif’in hem de Anastas’ın kendisini ilgiyle dinlediklerini düşünüp detaya girdi.

“Dün sizi İngiltere’ye götürmem gerektiği söylenince haritaların başına oturdum ve bir rota çizdim. Turgutreis ile Brighton arasını iki bin sekiz yüz mil olarak hesapladım.”

Anastas, “Buradan Brighton’a kadar iki bin sekiz yüz mil yapmamız gerekiyorsa...” dedi zihninden bir hesap yaptıktan sonra. “Yanılmıyorsam dört bin beş yüz altı kilometre yol gideceğiz.”

Balkaptan, “Mil deyince mesafeyi tam olarak gözünde canlandıramamanı tabii ki anlıyorum ama senin yerinde olsam, denizde hesapları hep mil olarak yapmaya çalışırım” dedi ve asıl konuya döndü.

“İki bin sekiz yüz mil ama hep çizdiğimiz rotada gitmemiz kaydıyla. Hiçbir zaman böyle olmadığını aklımızdan çıkarmamız lazım.”

Elif aceleci bir şekilde lafa atladı.

“Neden?”

“Çünkü, ne kadar iyi dümen tutarsak tutalım, teknemiz, iskele ya da sancak yönünde, bazen biz öyle istediğimiz, zaman zaman da hava koşulları imkân vermediğinden rotasında sapmalar gösterir ve bu da gidilecek olan uzaklığın artması anlamına gelir. Çok zor olmakla birlikte, saatte ortalama sekiz mili yakalayabilirsek ve yirmi dört saat yol yaparsak, günde iki yüz mile yakın mesafe devireceğimizi düşünüyorum. Bu da varış noktamıza olan uzaklığımızın hiç durmamak kaydıyla beş gün olduğu anlamına gelir.”

“Ne yani?” dedi Anastas kaptanın yaptığı hesap üzerine. “Beş gün sonra Brighton’da mı olacağız?”

Balkaptan genç adamın sözleri üzerine bir kahkaha attı.

“Tabii ki olamayacağız. On günde olabilirsek öp de başına koy. Mesafeler gözünde canlansın, teknenin sürati hakkında bir fikir sahibi ol diye yaptım bu hesabı.”

Anastas ve kaptan arasında geçen konuşmayı dikkatle dinleyen Elif, “Bugün 9 Haziran, on gün sonra 19 Haziran. Yani benim doğum günüm. Belki de doğum günümü Brighton Marina’da kutlarız” dedi.

Genç kızın söyledikleri Balkaptan’ın hoşuna gitti. Hayatında ilk kez, varış için yola henüz çıkmışken bir plan yaptı.

“Tamam. O tarihe kadar teknede yiyecek ve içecek namına hiçbir şey kalmaz. Ben de Elif’in doğum günü şerefine herkese, Brighton’un en güzel pub’ında fish and chips ve içebileceği kadar Guinness ısmarlarım.”

Elif, kaptanın nazik teklifine teşekkür ederek cevap verdi.

Pserimos ve Kalimnos

Viktor'un, her türlü temizliğini yapmış ve günlük kıyafetlerini giymiş olarak yukarıya tırmanması yarım saati buldu.

Dev adam yerine otururken, güzel *Elena*, Pserimos'u tam olarak iskelesine aldı.

Viktor önce Anastas'ın yanına oturdu ve sonra tek tek herkesi selamladı. İskele ile sancak tarafında bulunan adaların isimlerini sordu.

Balkaptan sancak tarafındaki adayı göstererek "Kalimnos" dedi. Sonra, "Türkçede Kilimli olarak biliniyor" diye açıklamada bulundu.

Bu esnada piposunu yakmak için içeriye gittiğinde cebine koymuş olduğu Yunan bayrağını çıkardı ve Anastas'a uzattı.

"Bu bayrağı direkte bulunan Türk bayrağıyla değiştirir misin?"

Anastas bayrağı değiştirdikten sonra, kaptan tekneyi otomatik pilota bağladı, iskotalarını gevşeterek önce cenovayı açtı, sonra aynı işlemi ana yelken için gerçekleştirdi. Yerine döndü, dümeni otomatikten manuele aldı ve cenova yelkeninin tepesine yakın bir noktada bulunan tüyleri paralel hale getirmeye çalıştı.

Yelkenleri rüzgârla dolunca, on sekiz küsur metre boyundaki yelkenli bir anda iki katı sürata ulaştı ve pek yüksek olmayan dalgaların üzerinde kuğu gibi süzölmeye başladı.

Bir gözü pusulada olan Elif, "Ama saptın!" dedi.

Kaptan güldü.

"Evet ama yelken kullanıyoruz. Rüzgârı en iyi şekilde değerlendirebilmem için bunu yapmam gerekir."

Genç kızın kafası karıştı. "Her şey gayet iyi giderken, tekne kullanmayı neredeyse çözmüşken bu olmadı şimdi kaptan" dedi.

Kaptan piposuna uzanırken, "Yelken yapmak o kadar da kolay bir iş değildir Elif Hanım. Ama korkmayın, öğrenilemeyecek kadar zor olduğunu da düşünmeyin" dedi ve piposunu üst üste derin nefesler çekerek tekrar randımanlı şekilde yanar hale getirdi.

"İşte bu!" dedi Balkaptan her şey istediği gibi gidince. Önemli gördüğü bir nokta üzerine konuşmaya başladı.

"Yaklaşık on gün süreyle işte bunu yapacağız. İkmal noktalarında çok kısa süreli molalarımız dışında, sürekli yol gideceğiz. Gündüz ve gece. Her şeyin daha kolay yürümesi için bazı yardımlara ihtiyacım olacak. İçinizden biri yelkenler konusunda ihtisas yapmaya başlasa iyi olur. Bir kişinin temizlik ve diğerinin de mutfak işlerini üzerine almasında büyük yarar var. Vasil mürettebata ihtiyacınız olmayacağını, bütün işleri kendinizin yapabileceğinizi söylediği için tekneye yardımcı personel almadım."

Kaptanın sözleri üzerine üç arkadaş birbirlerine baktılar. Vasil'in neden öyle söylemiş olduğunu hepsi aşağı yukarı aynı şekilde tahmin etti. Viktor'un kardeşi, taşıdıkları hazineyle ilgili ne kadar az kişi bilgi sahibi olursa o kadar iyi olacağını düşünmüş olmalıydı.

Kaptanın sözlerinin üzerinden uzunca bir süre geçtiğini ama cevap verilmemiş olduğunu fark eden Elif, "Ben mutfak işlerini üzerime alabilirim" diyerek işbölümünü başlatmış oldu.

Anastas genç kızın açtığı yolda devam etti. Dev adama döndü, "Seç birini Viktor" dedi. "Yelkenci mi temizlikçi mi olmak istiyorsun?"

Viktor arkadaşının sözleri üzerine önce yelkenlere ve iplere, sonra Balkaptan'a baktı. Yardım ister gibi bir hali vardı.

Balkaptan Vasil ve Vladimir'in kardeşi olduğu her halinden belli olan dev adama, "Zor gibi görünür ama yelkencilik başa çıkamayacağı bir iş değil" diyerek cesaret verdi.

"Anlaşıldı" dedi bu bakışma ve konuşma üzerine Anastas. "Temizlik işleri de benden sorulacak."

"İyi o halde" dedi Elif. "Ben gidip kahvaltıyı hazırlayayım."

Genç kız mutfağa iner inmez televizyonun çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Mükemmeldi. Neredeyse bütün kanalları çalışan bir televizyona sahiptiler. "Umarım..." diye düşündü Elif. "İnternet bağlantısı da bu kadar iyi çalışıyordur."

"Horn Burnu'nu bile dönerim!"

Elif yumurtaları kırarken, peynirleri keserken, zeytin ve bal çıkarırken hep televizyon seyretti. Arada bir kanalları değiştirdi. Gerçekleşecek büyük mitinge, haber kanalları da dahil olmak üzere neredeyse hiçbir televizyon gereken önemi göstermiyordu.

Genç kız, "Kalabalık olmasından korkuyorlar" diye söylendi. Neyse ki Ulusal Kanal ve Halk TV olup biteni bütün açıklığıyla, üstelik saniyesi saniyesine gösteriyordu. Taksim Meydanı sabahın erken saatlerinde dolmaya başlamıştı.

Herkesin yiyeceğini, ekmekler de dahil olmak üzere birer tabağa yerleştiren genç kız çayları da hazırlayınca televizyonu kapattı. Merdivenleri tırmandı ve "Anastas!" diye bağırdı.

Anastas uzanıp ilk tabağı aldı, kaptana uzattı. Sonra dönüp ötekileri de almak için merdiven başında beklemeye koyuldu.

Az sonra herkes yolculuğun ilk kahvaltısı elinde güvertedeydi.

"Sahanda yumurta, beyazpeynir, zeytin ve bal" dedi Viktor tabağını görür görmez. "Yaşasın!"

"İyi ki varsın Elif" dedi Anastas da teşekkür niyetine.

En övücü sözler Balkaptan'dan geldi.

"Bu kadar iyi bir aşçıyla değil Cebelitarık'ı geçmek Horn Burnu'nu bile dönerim."

"Neresi orası?" diye sordu en meraklı haliyle Elif.

"Güney Amerika'nın en güneyindeki ada topluluğunun en güney ucu. Denizciler, özellikle de yelkenciler bu noktayı dönmüş olmayı dünyanın etrafını dönmekten daha fazla önemserler."

"Nasıl yani?" diye sordu Elif.

"Dünyayı Panama Kanalı'nı kullanarak çepeçevre dönmüş olsan bile, Horn Burnu'nu geçmen kadar önem taşımaz. Çünkü seyahat koşulları, özellikle de iyi bir mevsimi yakalayamazsan, bu noktada neredeyse imkânsız hale gelir."

"Peki sen döndün mü Horn Burnu'nu Balkaptan?" diye sordu bu kez de genç kız.

"Döndüm ama yelkenliyle değil. Ticaret gemilerinde yirmi yıldan fazla çalıştım ve Horn Burnu'nu birkaç kez dönme fırsatı buldum."

İstedığı tüm bilgileri alan Elif tabağıyla birlikte bir yer bulup oturdu.

Taksim Taksim Olalı

Herkes kahvaltısını ederken Elif, "Taksim'de bugün neler oluyor anlatmamı ister misiniz?" diye

sordu.

Üç adamın dikkatle kendisini izlediklerini görünce devam etti.

“Kahvaltıyı hazırlarken bir yandan televizyonları da izledim. Bugün pazar biliyorsunuz ve İstanbul’da, Gezi Direnişi’yle ilgili şu ana kadar yapılan mitinglerin en büyüğü gerçekleşecek. Az önce ben kahvaltıyı hazırlarken saat henüz 09.00 bile değildi ama meydan neredeyse dolmuş vaziyetteydi. Anladığım kadarıyla bugün İstanbul’da ve tüm Türkiye’de tarihi bir gün yaşanacak.”

Elif televizyonlardan duyduklarını aktarmayı sürdürürken, Anastas ve Viktor yapılacak büyük mitingle ilgili sağdan soldan duyduklarını hatırladılar.

İstanbul belediye başkanı bir adım geri atıp Gezi Parkı’nın yerine alışveriş merkezi ya da otel yapılmayacağını söylemişti ama tarihi kışlanın yeniden inşa edilmesi konusunda ısrar etmeyi de sürdürüyordu.

Özellikle son yirmi yıl içinde taşı toprağı yerleşim haline getirilmiş İstanbul’un içinden çıkılmaz boyutlardaki trafik meselesi ortadayken, bir belediye başkanının yapılaşmaya bu kadar taraftar olması anlaşılabilir bir durum değildi. Şehir plancılarının, mimarların, aklı başında herkesin yaptığı uyarıları duymazdan gelen İstanbul Belediyesi, AKP’nin iktidarı ele geçirdiği günden itibaren kenti beton yığını haline dönüştürmüş, yandaşlarına rant sağlamak amacıyla dünyanın en eski ve en güzel kentine kıymış, onu bakıldığında ağlanacak hale getirmişti.

Aynı belediye ve arkasındaki hükümet, kontrolüne aldığı sermayedarlarla birlik olarak şimdi de Gezi Parkı’nı “kâr” hanesine yazmaya çalışıyor, büyük bir aymazlık ve terbiyesizlikle, üstelik insanların gözünün içine bakarak “Biz yaparız olur” demeye getiriyordu.

9 Haziran mitingi işte bu açıdan büyük önem taşıyordu. Kentin gerçek sahipleri olan içinde yaşayanlar, onu yönettiğini zannedenlere “Artık yeter!” demek için akın akın çıkılması yasak olan Taksim Meydanı’nı dolduruyor, bir anlamda yönetime karşı ayaklanıyordu.

“Son derece heyecan verici bir gün” dedi Elif. “Şimdi orada olmak vardı anasını satayım!” diye ekledi. Gözpınarlarından birer damla yaş yuvarlamp *Elena*’nın güvertesine düştü. Mavi gözleri gözyaşları nedeniyle daha da parlaklaştı, güzelleşti.

Onu gözleri yaşlı gören Anastas kız kardeşini düşündü. Duygulanmak bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi onun da gözleri yaşardı. Hastanede olmasaydı, mutlaka Taksim Meydanı’nda olurdu sevgili kız kardeşi. Bundan emindi genç adam. Ama ne yazık ki semtinin parkına el sürdürmemek için başından vurulmuş, Taksim Hastanesi’nde ölmeye yatmıştı biricik Lena’sı. Lokmalar boğazına düğümlendi.

Arkadaşının keyfinin kaçtığını gören dev adam Elif’e baktı. Genç kız mesajı almıştı.

Ama bu kez de Anastas başlamıştı konuşmaya.

“Başbakan, orantısız güç kullanan polislerin yaptıklarını sahipleniyor ve halka kafa tutuyor. Bir anlamda benim karşıma geçmiş, senin kardeşinin başına gaz bombası fırlatan polisin arkasında ben varım diyor. Dün ne dediğini hatırlasanıza. Anladığımız dilde konuştuğunu söyledi. Bugün sokağa çıkacak kalabalık karşısında bakalım ne diyecek? Şimdi de halkın anladığı dilden konuştuğunu söylesin de görelim!”

Balkaptan’ın ilgiyle dinlediği konuşmaya Viktor da katıldı ister istemez.

“Böyle olacağı belliydi. İnsanlar artık korku duvarını aştılar” dedi.

Elena’nın güvertesinde kahvaltı boyunca Gezi Direnişi ve tarihe geçeceği önceden belli olan büyük 9 Haziran Taksim Mitingi konuşuldu.

Çalışma Saatleri

Uzun süren kahvaltıdan sonra, Elif içlerinde bir kırıntı parçası bile kalmamış tabakları toplarken, Anastas, “Ben de işime koyulayım” dedi ve temizlik için ayağa kalktı.

Viktor sorduğu bir soruyla herkesin dikkatini başka bir noktaya çekti.

“İşlerimizi kaçta tamamlayıp İngiltere’de yapacaklarımızı planlamaya başlamak için bir araya gelmeliyiz?”

Anastas’ın az önce hüzünlü olan gözlerinin içi bu soruyla güldü. Önlerindeki zamanı iyi değerlendirip İngiltere’ye hazırlıklı ulaşmaları gerektiğinin farkındaydı. Arkadaşının sorusu üzerine Balkaptan’a döndü ve “Kaptan ne zaman izin verirse” dedi.

Balkaptan, “Büyük havalarla boğuşmadığımız sürece yelken işini dert etmeyin. Yemek ve temizlik işi sürsün yeter. Bu işler için ne kadar zaman ayıracağınız ise size kalmış” diyerek herkesin içini rahatlatı.

Elif biraz düşündü ve kendi planını açıkladı.

“O halde, sabah kahvaltuları 08.00’de, öğle yemekleri 12.30’da, beş çayları 17.00’de ve akşam yemekleri 19.00’da. Bu durumda, ben 11.30 ile 13.00 arasında ve 18.00 ile 19.30 arasında meşgul olacağım. Geri kalan bütün zamanlarım sizindir.”

Anastas biraz düşündü ve “Şöyle diyelim mi?” diyerek günlük çalışma programını onaya sundu.

“Balkaptan’ın da izniyle, bu teknede, 13.00 ile 18.00 arasında, beş çayı için verilecek on beş dakikalık ara hariç İngiltere hazırlıkları yapılır.”

Genç papazın teklifi Balkaptan dahil herkes tarafından onaylandı.

İlk Toplantı

Öğle yemeği yenilip, bulaşık ve temizlik işleri tamamlanırken, saat 12.30 oldu.

“Zamanlamamız bir harika” dedi Anastas.

Bir gün önce Viktor tarafından bir anlamda işgal edilmiş büyük kamarayı aynı zamanda çalışma odası haline dönüştürdükleri için orada toplandılar.

“Ben...” dedi Anastas. “Meseleyi İznik Konsülü’ne neden ihtiyaç duyulduğuna kadar götürelim derim.”

Viktor onunla aynı fikirde değildi.

“Herkes sıkılır. Bir kısmı zaten biliyordur, öteki kısmı ise kaynaklara başvurarak öğrenebileceğini düşünerek sadede gelmemizi ister.”

Anastas kısa bir süre düşündükten sonra, “Peki, sence nasıl başlayalım derdimizi anlatmaya öyleyse?” diye sordu.

Elif, Viktor’un konuşmasına izin vermeden araya girdi.

“Beni nasıl tam sıkılmaya başlarken yakaladıysan öyle başlanması lazım” dedi.

Viktor “Nasıl yakalamıştı?” diye sorunca Elif açıkladı.

“İsa olarak takdim edilen kişinin aslında İsa olmadığını ve Hıristiyanlığın İznik Konsülü’nde alınan kararlarla insanlara olduğundan farklı bir şekilde takdim edildiğini söyleyerek.”

Dev adam başını salladı. Anastas da ikna olmuş görünüyordu.

“Haklısınız. Az önce yine akademisyen tarafım konuştu. Doğru söylüyorsunuz. O halde şöyle

yapalım..”

Genç papaz, ellerinde bulunan altın haritanın cazibesinden de yararlanarak, konuşmaya Apollonius’la başlanmasını teklif etti. Sonra sırasıyla, pagan filozofun söz konusu haritayı kullanarak ne tür bir seyahat yaptığını, onun döneminde bilginin nerelerde bulunduğunu, Pisagor Cemiyeti’ni kurmaya karar vermesini ve başka birçok başlığı alt alta not aldı.

Bir ara Elif, “Bu kadar çok şey anlatacak vaktimiz olacak mı?” diye sordu.

Viktor bu soruya cevap ararken, sunumun nasıl yapılması gerektiğini epey düşünmüş olduğunu belli etti.

“Bence iki ayrı çalışma yapalım. Birincisi herkese dağıtacağımız, içinde detaylar da olan bir metin ve görsel materyal olsun. İkincisi medyanın karşısına çıkıldığında yapılacak açıklamanın metni. İkinci metin yirmi dakikayı geçmemeli diye düşünüyorum. Ardından sorular gelecektir ve hepsi birlikte kırk dakika, ya da bilemediniz altmış dakikadan uzun olmamalı.”

Arkadaşının sözleri Anastas’a makul göründü.

“Doğru söylüyorsun. Bu bir konferans değil. Karşımızdaki insanlar medya mensupları. Bence de böyle yapalım.”

Dakikalar dakikaları, saatler saatleri kovaladı...

Elif arada bir baktığı saatine bir kez daha göz atınca, “Siz sofraya oturana kadar devam ederseniz de benim bırakmam lazım. Çünkü yemeği hazırlamam gerekiyor” dedi.

Anastas, “Planı uygulayalım” diye cevapladı Elif’in sözlerini.

Viktor’un da söyleyecekleri vardı.

“En azından on günümüz olduğunu biliyoruz. Eğer bu süreyi her gün bu kadar çalışarak değerlendirirsek, insanların karşısına tam anlamıyla hazır olarak çıkacağımızı düşünüyorum. Ayrıca, kaptana karşı da sorumluluklarımız var. Adamı ilk günden bizimle yolculuğa çıktığına çıkacağına pişman etmeyelim.”

Akşam Yemeği

Elif yatın mutfağında bulunan dekoratif çana tam zamanında, yani 19.00’da vurdu.

Balkaptan piposundan kuvvetli bir nefes alarak, “Yolculukta böyle bir aşçın varsa, sırtın yere gelmez” dedi ve ekledi. “Hadi kıza biz de yardım edelim, yiyecekleri yukarıya çıkarırken zorlanmasın.”

Elif tabakları aşağıdan yukarıya uzatırken, “Bu akşam spagetti yiyeceğiz. Yanında salata ve şarap var!” diye bağırdı.

Balkaptan tabakların yerlerine konulabilmesine yardımcı olmak için dümeni otomatik pilota devretti.

Viktor, “Neredeyiz kaptan?” diye sordu.

“İos ile Oia’nın arasından geçiyoruz. Sancak tarafımızda gördüğün tepeler İos’a ait. Ötekilere göre biraz daha yüksek tepelere sahip.”

“Peki...” dedi Elif. “Koyduğunuz hedefi gerçekleştirebiliyor musunuz?”

“Yarın bu saatlerde Potamos adasının güneyinden geçiyor olacağız. Haritaya göre Turgutreis ile Potamos’un neredeyse tam ortasındayız. Bu durumda iki saat önde bile olduğumuzu söyleyebilirim.

Anastas, “Girit’e yaklaşmış olmuyor muyuz o zaman Kaptan?” dedi.

“Haklısın” diye cevapladı onu Balkaptan. Biraz teknik ayrıntıya girmesinin bir sakıncası olmayacağını düşündü.

“Pusulamızda sürekli olarak 254 dereceyi görmemiz halinde, Potamos’un güneyinden geçerken, Girit iskele kış omuzluğumuzda kalmış olacak.”

Kaptan gençlerin kendisini dikkatle dinlediklerini fark edince, uygulayacağı planı onlarla da paylaşma zamanının geldiğine karar verdi.

“Dün bize üç dört gün yetecek kadar yiyecek ve içecek aldım. Yolculuğu çeşitli etaplar halinde yapmak durumundayız. İlk durağımız Sicilya’daki Porto Empedocle olacak. Sonra Baleares Adaları’ndan Palma Mallorca’da duracağız. Bir sonraki durağımız ise Puerto de Cadiz. Son duruş noktamızın ise İspanya’nın kuzeybatısındaki Porto Novo olmasını istiyorum. Bütün bu duraklamalarda yiyecek, içecek, temiz su ve yakıt ikmallerini gerçekleştireceğiz.”

Viktor, deneyimli denizcinin bu açıklamaları üzerine, “Ve olağandışı bir havayla karşılaşmazsak, on gün sonra Brighton’da olacağız” dedi.

Balkaptan güldü. “Bırak ne zaman nerede olacağımızı da spagettinin keyfini çıkar” diye cevapladı dev adamı.

“Kara göründü!”

“Happy birthday to you,
Happy birthday to you,
Happy birthday dear Elif,
Happy birthday to you.”

Elif merdivenleri tırmanırken başlayan doğum günü şarkısı, bir parça peynirin üzerinde yanmakta olan kibriti söndürmesi üzerine durdu ve yerini alkışlara bıraktı.

Genç kız Balkaptan’ın uzattığı bıçakla peyniri dört eşit parçaya böldü ve *Elena*’nın her yolcusuna bir parça uzattı. Son parçayı kendi ağzına atarken, arkadaşlarına doğum gününü unutmadıkları için teşekkür etti.

Piposundan art arda birkaç nefes çeken Balkaptan, “Asıl doğum günü partisi orada verilecek” dedi sağ eliyle ufku işaret ederek.

Elif gözlerini kısarak adamın gösterdiği yöne baktı. Sanki belli belirsiz kara görünüyor gibiydi. “Yaklaştık mı?” diye sordu.

“Yaklaşmadık, geldik” dedi kaptan.

Viktor, “Pus var onun için göremiyoruz. Kaptanın dediğine göre yarım saat sonra Brighton Marina’da olacağız” diye devam etti onun bıraktığı yerden.

Dev adamın nefes almasını fırsat bilen Anastas, az önce kaptandan edinmiş olduğu bilgileri Elif’e aktardı.

“İngiltere’nin en büyük marinası. Balkaptan, dikkat çekmeden karaya çıkabileceğimizi düşünüyor.”

Anastas’ın konuşmasında da adı geçince, Balkaptan karaya çıkmak konusunda nasıl davranacaklarına açıklık getirmesinin yararlı olacağını düşündü.

“Bunu daha önce de defalarca yaptık ve hiçbir sorun çıkmadı. İçinizi rahat tutun. Marinaya girerken güvertede görünmeyecek, kamaralarınızda olacaksınız. Telsiz üzerinden gerekli konuşmaları yapıp yanaşınca, teknenin kapısını kilitleyeceğim. Sonra Liman Başkanlığı’na gidip, yatın ve kendimin giriş işlemlerini gerçekleştireceğim, gerekli ödemeleri yapacağım. Sonra alışveriş için süpermarkete uğrayacağım ve elimde torbalarla geri döneceğim. Torbaları mutfağa birlikte yerleştireceğiz. Yemeğimizi pişirip, teknenin içinde hoşça vakit geçirmemizin önünde bir engel yok.”

Anastas, “Anladığım kadarıyla, karanlık oluncaya kadar bizim görünmememiz gerekiyor” diye müdahale etti adamın lafı uzattığını düşünerek.

“Öyle değil” diye cevapladı onu kaptan.

“Peki ne zaman çıkacağız dışarıya?” diye sordu bu sefer de Viktor.

“Akşamüstü burası insan kaynıyor olacak. Tekneleriyle denize açılmak isteyenler, marinada vakit geçirmek için gelenler, ana baba günü olacak anlayacağınız. Ortam bu hale dönüşünce hep birlikte tekneden çıkıp, önce marinanın iç, sonra dış kalabalığına karışacağız. Güvenliğin bulunduğu iç kapıdan çıkarken, ben sizin ziyaretçilerim olduğunuzu söyleyeceğim. Adam bunu yadırgamayacak, kendisinden önce nöbet tutan arkadaşları tarafından alınmış olduğunuzu düşünecek. Bu alışılmış bir durumdur. Turgutreis’te marinaya nasıl bir kaptan yardımıyla girdiyse, burada da aynı şekilde

girebilirsiniz ve çıkabilirsiniz.”

“İyiymiş” dedi dev adam kaptanın sözleri üzerine.

Tam o anda Elif ığlığı bastı.

“Kara göründü, kara göründü!”

Doğruydu, Brighton Marina’nın yüksek duvarları önlerinde aniden Çin Seddi gibi belirmişti.

Kaptan, Viktor’a yelkenleri indirmesi talimatını verdi. Geçen on günlük süre içinde her iki yelkeni de alabildiğine iyi kullanmaya başlamış olan dev adam söylenileni anında yerine getirdi.

“Şimdi de...” dedi Balkaptan. “Hepiniz kamaralarınıza. Yol boyu yaptığınız gibi İznik Konsülü’nün tutanaklarını ya da Apollonius’un hayatını okuyabilirsiniz.”

Anastas ve Viktor birbirlerine bakıp on günü ne kadar iyi değerlendirmiş olduklarını düşündüler. O kadar ki kaptan bile artık kendileriyle aynı dili konuşmaya başlamıştı.

Üç yolcusu kamaralarına çekilince, *Elena*’nın kaptanı Brighton Marina’ya telsiz üzerinden çağrıda bulundu.

Parti Time

Kaptan tam da söylediğini yaptı.

Tekneyi marinaya yanaştırdıktan sonra kapıyı dışarıdan kilitledi ve alışveriş yapmak için *Elena*’dan ayrıldı.

Onlarca naylon torbayla geriye dönen Balkaptan, taşıdığı naylon torbaları marinaya bağlı *Elena*’ya aktardı. Sonra gidip kapının kilidini açtı ve seslendi.

“Hey yolcular! Tamam güverteye çıkamazsınız ama bu benim uzatacağım naylon torbaları almanıza engel değil!”

O başını uzatıp teknenin içindekilere seslendiğinde, Elif internet üzerinde sörf yapıyor, Anastas ile Viktor ise her zamanki gibi İznik Konsülü’nün tutanakları üzerinde çalışıyordu.

Balkaptan’ın çağrısı üzerine Elif, Anastas ve Viktor kapının altında, merdivenlerin dibinde yerlerini aldılar.

Elif her torbayı açtığında “Vay, vay, vay! Sanki benim doğum günüm için alınmış” dedi.

Balkaptan yiyecek stokunu kendisine göre dolaplara yerleştirenken genç kız yeni gelen malzemeye bir kez daha baktı ve “Kaptan, bu sabah kahvaltı ve öğle yemeğini bir arada yemeye ne dersin?” diye sordu.

Anastas, “Anlaşılan doğum günü çocuğu branç yapmak istiyor” diye cevapladı onu.

Viktor, “Akşama kadar içeride vakit geçirmek zorunda olduğumuza göre, bence Elif’in bu teklifini değerlendirelim” diyerek katıldı konuşmaya.

Kaptan unutmüş gibi yapıp bir koşu güverteye çıktı ve iki torbayla daha geriye döndü. Birinde güzel bir doğum günü pastası, ötekinde de tıka basa üstelik soğuk Guinness biraları vardı.

İki torbayla merdivenlerden inerken, “Kahvaltı, öğle yemeği, doğum günü partisi ve yolculuğu bitirmiş olmamız şerefine, teknenin içinde olmak kaydıyla, akşamüstüne kadar eğlenelim!” diye bağırdı. Az sonra da ilk birasını açıp, “Doğum günün kutlu olsun Elif” diyerek başına dikti.

Elif, Viktor ve Anastas da onu izlediler.

Marinadan Çıkış

Gerçekten de tam Balkaptan'ın dediği gibi oldu. Akşamüstüne doğru Brighton'da yaşayanlar ve yatların sahipleri yavaş yavaş marinayı doldurdu. Zaman içinde, teknelerin etrafında ve lokantaların, barların, pub'ların bulunduğu şeritte yoğun insan kalabalığı oluştu. Esintili haziran akşamüstünün keyfini tekneleriyle denizde çıkartmak isteyenler ve onları içkilerini yudumlayarak izlemek isteyenler iç içe geçti.

“Vakit geldi” dedi Balkaptan.

“Her şeyi senin dışarıya çıkarman uygun olacak mı?” diye sordu son bir kez daha Anastas.

Bunun üzerine, “Sırt çantalarımız ve metal kutunuzla güvenlik noktasından çıkarken dikkat çekebilirsiniz” diyerek fikrinde ısrar etti kaptan.

Viktor adamın söylediklerine, “Eğer elimizi kolumuzu sallayarak çıkarsak, kaptan bizi kapıdan içeriye almış gibi olur. Öteki türlü sanki seyahatten dönüyormuş gibi görünür, dikkat çekeriz” diyerek hak verdi.

Kaptan daha önce de söylemiş olduğu sözleri tekrarladı.

“Yarım saat sonra geri döner, üçünüzün çantasını bir büyük çantaya koyar, metal kutuyu da birkaç naylon torbaya sardıktan sonra tereyağından kıl çeker gibi çıkarım.”

Sonunda Elif ve Anastas da ikna oldular.

Marinadaki tüm tekneleri olduğu gibi *Elena*'yı da gören pub'da oturunca, “Ben Guinness'le devam edeceğim, siz ne istersiniz?” diye sordu kaptan.

“Ben de” diyerek ayağa kalktı Viktor.

Elif, “Ben normal, bildiğimiz insan birasından alabilir miyim?” diye sordu.

Anastas, “Ben de” dedi.

“Lager demek istiyorlar” diye kaptana açıklamada bulundu Viktor. Sonra, “Yanında fish and chips” diyerek kaptanla birlikte uzaklaştı.

Az sonra, kaptanın yolculuğun başında sözünü verdiği doğum günü partisi başladı.

Elif konuşma yapacağını hissettirircesine öksürdü.

“Bir günde üç doğum günü partisi. Sabahleyin peynirin üzerinde kibritle, öğlende üzerinde mumlar yanan pastayla ve akşam yemeğinde ise normal insan birasıyla. Başka ne isteyebilirim ki!”

Ve genç kız konuşmasını şöyle bağladı.

“Hayatımın en güzel doğum günü için hepinize tekrar çok teşekkür ediyorum.”

***Elena*'dan Ayrılış**

Yemeklerini yiyip biralarını içtikten sonra kaptan, “Ben gidip eşyalarınızı ve meşhur metal kutunuzu getireyim” dedi.

“Ayrılma saati geliyor mu yani?” diye sordu Elif.

“Yolcu yolunda gerek” dedi genç kızın bu sözleri üzerine Viktor.

Kaptan, “Eğer pansiyona kabul etmezlerse nereye geleceğinizi biliyorsunuz” dedi eşyaları getirmek üzere uzaklaşırken.

Anastas, “Umarım Sea Breeze resimlerdeki kadar güzeldir” dedi Balkaptan yanlarından ayrılınca.

“Zaten bir gece kalacağız” diyerek cevapladı onu Viktor.

Sea Breeze için rezervasyonlarını bir gün önce yaptıklarını hatırlayıp, “Denizin ortasında rezervasyon yaptırabilmek ne büyük bir imkân değil mi?” diyerek konuşmaya dahil oldu Elif.

Konuşurken birbirlerine bakmıyor, kaptanın Elena'ya doğru yürüyüşünü izliyorlardı.

O yürürken Elif buz gibi bir soru sordu.

“Tekneye bindikten sonra halatı çözsene, makineyi çalıştırsa ve marinadan çıkıp gitse ne yapardınız?”

Anastas içinin tuhaf olduğunu hissetti. Metal kutudan uzakta olmak kalbinin hızlı çarpmasına yol açmıştı.

Elif'in sözleri Viktor'un da yüzünü değiştirdi. Dikkatle izlediği kaptanı daha da yakın takibe aldı.

Balkaptan tekneye bindi, dümen mevkiini geçti ve kamaranın kilidini açtı. Az sonra elinde, içinde üç küçük sırt çantası ve metal kutu olan kocaman bir çantayla yeniden güverteye çıktı. Kapıyı kilitledi. Çantayı omzuna astı ve Elena'dan dışarıya çıktı.

Anastas Elif'e döndü ve “Balkaptan'ın günahını aldın” dedi.

Viktor, “Onunla ilgili neler düşündüğünü ve söylediğini kendisine anlatacağım” dedi.

Elif, “Sakın!” dedi ve ekledi.

“Bir daha adamın yüzüne bakmam ve emin ol seni kara listeme alırım!”

Viktor dev cüssesine yakışır bir kahkaha attı ve “Peki başka kimler var kara listende?” diye sordu.

“RTE var mesela” diye cevapladı onu Elif.

“Eyvah! Asla adımın bir arada anılmasını istemeyeceğim türden insanlar var anlaşılabilir” dedi.

Ardından, “Katiyen söylemeyeceğim düşüncelerini Balkaptan'a” diyerek Elif'e söz verdi.

Balkaptan büyük çantayı masanın üzerine koydu, üç sırt çantasını içinden çıkarıp sahiplerine uzattı ve bir uyarıda bulundu.

“Sizin yerinizde olsam, metal kutuyu şimdilik bu büyük çantanın içinde tutarım. Büyük filan ama yeni bir çanta alıncaya kadar idare eder. Elinizde bin yıllık bir metal kutuyla sokaklarda dolaşmanız bana soracak olursanız dikkat çeker.”

Gençler kaptana hak verdiler.

“Ve izin verirseniz...” diye devam etti kaptan, “şimdi tekneye dönüp birkaç gün uyumak istiyorum. Siz de pansiyonunuza gitseniz fena olmaz.”

Kaptanı teknesine uğurlayan üç arkadaş çantalarını omuzlayıp Sea Breeze'nin yolunu tuttular.

Sea Breeze

Homoseksüel resepsiyonist, biri dev boyutlarında saçlı sakallı ve piercing'li iki adamı bir arada görünce sesini biraz daha yumuşatarak “Hello!” dedi. Sonra sesine biraz daha anlam katarak, “Üç kişi için üç oda biraz fazla değil mi?” diye sordu ve kendisinin muhtemelen şuh olduğunu düşündüğü, isterik bir kahkaha patlattı.

Pansiyon için ödeme Balkaptan'ın kredi kartı kullanılarak yapıldığından, Elif, “Parayı erkek arkadaşım daha önce ödemişti” diye açıklamada bulundu.

Resepsiyonist, “Sen de nereden çıktın şimdi? Şurada biz bize konuşuyorduk” der gibi baktı rekabet dolu gözlerle Elif'e.

Gençler anahtarları alıp odalarına çıkarken, Elif Türkçe olarak, “Çenemi tuttum ve papaz olduğunuzu söylemedim. Kıymetimi bilin” dedi arkadaşlarına.

Viktor, “Çok iyi kalplisin” diye cevapladı Elif'i.

Anastas, “Brighton bu konuda ünlüdür. Özellikle de bu bölgesi” diye bilgi verdi.

Elif en hazır cevap haliyle, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Gülüştiler. Eşyalarını odalarına koymak üzere ayrılırlarken, Anastas, “Yarım saat sonra benim odamda buluşalım mı?” diye sordu.

Bir Kadın ve Bir Erkek

Elif ve Viktor kararlaştırdıkları gibi yarım saat sonra Anastas’ın odasına gidince, onu iki telefon numarasıyla telefonun yanında kendilerini bekler buldular.

“Aramadım, sizi bekledim” dedi Anastas. “Nasıl bir konuşma yapmamız gerektiğini tekrar gözden geçirelim istedim.”

“Önce birer kahve hazırlayalım” dedi Viktor. Ve harekete geçti.

İlk hamle olarak düşündükleri, biri kadın diğeri erkek iki kişiyi arama işini istedikleri zaman gerçekleştirebileceklerini bildikleri için rahattılar.

“İsterseniz tekrar gözden geçirebiliriz neler konuşacağımızı” dedi ve küçük sırt çantasına uzandı Elif. Viktor kahve işiyle ilgilenirken sırt çantasından not defterini çıkardı.

“Bu konuyu İtalya açıklarında konuşmuşuz. Aldığım notları okumamı ister misiniz?”

İki papaz genç kızın teklifine başlarını sallayarak onay verdiler.

Elif aldığı notları okumaya başlarken, Anastas iki hafta kadar önce güzel kıza iş teklifinde bulunduğu Gezi Pastanesi’ne doğru bir yolculuğa çıktı.

“Kuşkusuz o olmasaydı bu iş gerçekleşemezdi” diye düşündü.

Genç papazın aklına birden, aslında yapmak istediklerini henüz yapamamış oldukları geldi.

“Yaklaştık” dedi kendi kendine bunun üzerine. “Yaklaştık ama daha sonuçlandırmadık. Onun için, sanki tamamlamışız gibi bir duyguya kapılmam doğru olmaz.”

Elif aldığı notları okuyup Viktor’un hazırladığı kahvelerin de dibi bulununca, “Arıyorum o halde dostlarımızı” dedi Anastas.

Viktor ve Elif, olur anlamında başlarını salladılar.

Time Table

İki konuşma da pürüzsüz geçince, Elif, “O halde biriniz aşağıya inip resepsiyondan yarınki tren saatlerini gösteren bir time table alıp gelsin” dedi.

Anastas Viktor’a, Viktor Anastas’a baktı ve ikisi birden “Neden sen değil de biz?” diye sordular.

“Sadece işlerimizin daha kolay yürümesini istediğim için ikinizden birinin gitmesini istedim” diye cevapladı iki papazı genç kız. Sonra, yeni aklına gelmiş gibi, “Bence Anastas çok daha uygun olur” diye bir de eklemede bulundu.

“Nedenmiş o?” dedi genç papaz.

Cevap Viktor’dan geldi.

“Brighton’un neyiyle ünlü olduğunu bilen ben değilim ki sensin!”

Üç arkadaş yine güldüler.

Elif ayağa kalktı ve kapıya doğru yürürken, “İkinize de kıyamam” dedi. İçinden, “Kendime de tabii” diye geçiriyordu.

Az sonra, elinde bir time table ile geriye döndüğünde katıla katıla gülüyordu.

“İnanmayacaksınız ama ‘Neden sen geldin?’ diye sordu! O kadar sempatikti ki anlatamam.”

“Anlatmasan iyi olur Elif” dedi Anastas.

“Düne kadar papazdık biliyorsun” diye ilavede bulundu Viktor.

Kim Dersini İyi Çalıştı?

Üç arkadaş National Rail'in 11.19'da Brighton'dan hareket eden treninden, King's Cross istasyonunda saat 12.36'da indiler.

Trenden platforma adımını atarken, "Bu şehirde bir yıl yaşadım" dedi Elif.

Anastas ise, "Biz de altı ay birlikte altı ay farklı zamanlarda burada bulunduk" dedi Viktor'u göstererek.

"O halde söyle bakalım Covent Garden'a nasıl gideceğiz?" dedi Elif'in kendisini işaret etmesi üzerine dev adam.

Viktor gülümsedi ve "Çok kolay" diye cevapladı Elif'i.

Ama daha o cevap vermeden, güzel kız, "Piccadily hattında, güney istikametinde giden bir trene bineceğiz ve üç durak sonra ineceğiz" dedi.

Anastas güldü ve "Kesinlikle hatırladığından değil. Bence gece dersini çok iyi çalışmışsın ondan" diyerek burun kıvrırdı ve yürümeye başladı.

Elif ve Viktor birbirlerine bakıp gülümsediler. Belli ki herkes dersini çok iyi çalışmıştı.

Üç arkadaş bilet gişesinde, otobüs ve metroda kullanılan türden plastik kartlar alıp ellışer pound yüklettiler. On beş dakika geçmeden, metro istasyonunda, Covent Garden'a gidecek treni beklemeye koyulmuşlardı.

"İlk tren bir dakika sonra" dedi Anastas elektronik göstergeye bakıp.

"Bu nimetten seksen yıldır yararlanıyor insanlar" diye söylendi Elif.

Anastas ve Viktor'un başlarını sallayarak kendisini onayladıklarını görünce, devam etmesi gerektiğini düşündü.

"On bir hatta, iki yüz yetmiş istasyonla, günde bir buçuk milyona yakın insanı taşıyor Londra metrosu. İstanbul'da, yirmi yıldır iktidarda olan ve kendisini belediyeciliğin allame-i cihanı zanneden yöneticilerin üretebildiği ise, sadece üç hat ile altmış iki istasyon. Bunların çoğu yerin üstünde ve kendilerinden önce de vardı."

Viktor, "Ama sayılamayacak kadar çok AVM ve gökdelen diktiler ya!" dedi müstehzi bir edayla.

Elif tüm kızgınlığıyla, "Evet ve bu yüzden, akşam trafiğe çıkanlar en iyi ihtimalle üç saatte evlerine ulaşabiliyorlar" diye sertçe cevapladı onu.

"Tamam, tamam" dedi dev adam. "Bana neden kızılıyorsun? Hatırlasana, biz dostuz. Aynı cephedeyiz. Ben de çevreciyim. Tıpkı senin gibi. Unuttun mu yoksa?"

Viktor'un davranışı Anastas'ı güldürdü. Elif de güldü.

Bir dakika çabuk geçmiş, tren görünmüştü.

Genç kız trene biner binmez, "Üç dakika sonra Covent Garden'da olacağız" diyerek az önceki konuşmasını sürdüreceğini belli etti ve oturur oturmaz konuşmaya başladı.

"Düşünebiliyor musunuz? Durmadan içinde insanlar yaşayacak binalar dikiyorsunuz ama yollarınızda bir değişiklik olmuyor. Elinizdeki aks sayısı aynı, caddelerinizin ve sokaklarınızın genişliğinde bir değişiklik yok ama siz onları kullanacak insan sayısını yirmi yıl içinde kim bilir kaç kat artırıyorsunuz ve dönüp insanlara, on yılda yüz kırk bir kilometre metro hattı yaptığınızı

söylüyorsunuz, alay eder gibi.”

Anastas genç kızın atladığı bir noktayı hatırlattı.

“Bu istasyonların da büyük bir çoğunluğu yerin üstünde tabii.”

Elif başını sallayarak konuşmasını sürdürdü.

“Dün neden Maslak civarında bulunan plazaların pek çoğunda insanlar kapıların önüne çıkıp ‘duran insan’ eylemi yaptılar biliyor musunuz? Ya da şöyle sorayım: Gezi Direnişi’ne neden o kadar çok beyaz yakalı her zaman olduğu gibi sadece lafla değil de fiilen destek verdi ve vermeyi sürdürüyor? Çünkü bu insanlar, artık geleceklerinden endişe etmekten ve buna uygun uzaktan destekleme halinden vazgeçtiler. Düne kadar hep yaklaşıyor diye düşündükleri felaketin, aslında yaşanmakta olduğunu, kendilerinin de bunun çilesini çektiklerini nihayet fark ettiler. Böyle olunca da canhıraş çığlıklarla kendilerini sokaklara attılar.”

Genç kızın sözleri Anastas’a sevgili Lena’sını hatırlattı. Aslında tam da Elif’in tarif ettiği insanlardan biriydi kardeşi. Susmuş, susmuş, sıra kendi parkına gelince, yaşam alanını korumak için “Hayır!” demiş ve başından bir gaz bombasıyla vurulmuştu. Şimdi bir hastane köşesinde ölümü bekliyordu.

Derin bir of çekti genç adam. “Aslında çok da bir şey istemiyor beyaz yakalılar” diyerek Elif’in sözlerine bir katkıda bulunmak istedi.

Viktor ve genç kızın birlikte “Nasıl yani?” der gibi baktıklarını görünce sözlerini şöyle sürdürdü.

“Makul bir sürede işlerine gidebilmek, evlerine dönebilmek istiyorlar. Buna karşılık, çalıştıkları sürece sarf ettikleri enerjiden daha fazlasını yollarda harcıyorlar. Hafta sonlarında, içinde beş gün geçirdikleri plazalar gibi yerler yerine, yeşilliklere koşmak istiyorlar. Ama yok! Bitti! Yirmi yıl önce annemizle babamızın bizimle yaptıklarını onlar da kendi çocuklarıyla yapabilmek istiyorlar ama bu artık ne yazık ki mümkün değil.”

Elif arkadaşına hak verdi. Onun bıraktığı yerden kızgın bir ses tonuyla devam etti.

“Ve sen, ‘Artık yeter!’ diye başkaldıran bu insanları Lena örneğinde olduğu gibi başlarından bombayla vuruyorsun. Karşılarına, sırtından hiç çıkarmadığın diktatoryal duruşunla dikilip, isteseler de istemeseler de Gezi Parkı’nın AVM’ye dönüştürüleceğini söylüyorsun.”

Dev adam, Elif ve Anastas arasında geçen konuşmaya müdahil olması, içini dökmesi gerektiğini düşünmüş olsa gerek, konuşmaya kendi fikriyle dahil oldu.

“Gel bak bakalım Londra’nın merkezine, son yirmi yıl içinde kaç tane AVM ya da gökdelen dikilmiş? Toplasan, bir elin parmaklarını geçmez. Burada başbakan da belediye başkanı da, bırak kentin merkezindeki bir parkı AVM’ye dönüştürmeyi, aklından bile geçiremez.”

Üç arkadaş, Londra ve metro bağlamında Gezi Direnişi üzerine konuşurken Russell Square ve Holborn geride kaldı. Covent Garden anons edilince, gençler oturdukları yerlerden kalkıp sırt çantalarını omuzlarına geçirdiler.

Anastas sanki sadece kendisine zimmetliymiş gibi, içinde metal kutu bulunan çantayı da yükledi.

Thistle Oteli

British Museum’a yakın olduğu için seçtikleri Thistle Oteli’nde yan yana odalara yerleşen üç arkadaştan Anastas, “Karar verdiğimiz gibi, planımızı hemen bugün uygulamaya koyalım” dedi.

Viktor “Olur. O halde ben önce British Museum’a uğrayacağım. Sonra bir fotokopi makinesi ve

yeteri kadar kâğıt alıp geri döneceğim” diyerek ayağa kalktı.

“Bu durumda” dedi Anastas. “Elif burada kalıyor ve ben de British Library’deki dostumuzu ziyarete gidiyorum.”

Elif iki genç papazı, “Bu durumda, ben banyoya giriyorum ve siz gelene kadar suyun içinde kalıyorum” diyerek cevapladı.

Anastas Viktor’dan ayrılırken, “Eyvallah Bogomilci, Allah zihin açıklığı versin” dedi.

Dev adam gülümsedi ve “Sana da” diyerek cevapladı arkadaşını.

British Museum

Viktor British Museum’un merdivenlerini tırmanırken, “Bakalım beklediğimiz ilgiliyi görebilecek miyiz?” diye düşündü. Dünyanın en ünlü müzesinin girişinde, konuşmak istediği kişinin adını söyledi ve randevusu olduğuna dikkat çekti.

Ziyaret etmek istediği kişiyi telefonla arayan danışma görevlisi, kendisini dikkatle izleyen Anastas’a, “Sizi bekliyor” dedi. Ayağa kalktı ve ellerini de kullanarak nereye doğru gitmesi gerektiğini tarif etti.

Dev adam, kapısında Morice Berge/Curator levhası bulunan kapıyı görünce “Hadi hayırlısı” diye düşünerek tıklattı ve içeriye girdi.

Orta yaşın biraz üstünde, tipik bir İngiliz olan küratörün görünen tek “aykırı” yanı, sağ kaşının üzerinde, usturayla yapıldığı belli olan 11 işaretiydi.

Viktor işareti görünce gülümsedi. Onun sağ kaşına takılı ve yine 11’i sembolize eden iki dikey piercing de karşısındaki adamın gülümsemesine yol açmıştı.

“Ortak bir dostumuz var” diyerek söze başladı dev adam. Küçük sırt çantasına uzanırken de, “Bunları görmek isteyeceğinizi tahmin etti” diyerek konuşmasını sürdürdü.

Bay Berge, “Biliyorum” diye yanıtladı dev adamı.

“Sizi epeydir bekliyordum. Şimdi bana bir dakika müsaade edin, Atina’daki ortak dostumuzu arayayım. Endişe ya da meraktan ölmesini istemiyorsak, kendisine benimle birlikte olduğunuzu söylememizde yarar var.”

Viktor adamın ne demek istediğini gayet iyi anladı. British Museum küratörü, belli ki sevgili hocasını aramak için izin istiyordu.

Telefonda kendisini tanıtan Bay Berge, “Karşımda dev gibi bir adam oturuyor. Saçları sakallarına karışmış. Tıpkı senin tarif ettiğin gibi, yuvarlak tel çerçeveli gözlüğünü ikide bir yukarıya doğru itiyor. Söylediğine göre adı Viktor’muş” dedi. Başka söyleyecekleri de vardı.

“Tabii ki bundan sonra da aramaya devam et ama onun ve arkadaşının sağlık durumunu sormak için artık gerek kalmadı. Kendisi burada, benimle birlikte.”

Konuşmasını tamamlayıp telefonu kapatan Bay Berge, “Şimdi bakalım mı az önce çantandan çıkarmaya çalıştığın şeye?” diye sordu.

Viktor, bir bez parçasına sarılmış altın haritayı çantasından aldı ve itinayla Morice Berge’in önüne koydu.

Küratör eline almadan önce, altın haritaya uzaktan ve yakından dikkatle baktı. Sonra, çekmecesinden çıkardığı bir eldivenle tuttuğu metal levhayı, masasının üzerinde duran büyüteç yardımıyla uzun uzun ve çeşitli açılardan inceledi. Ardından ilk yorumunu “Muhteşem!” diyerek

yaptı.

İlk izlenimini ifade ettikten sonra koltuğunda biraz geriye çekilen British Museum küratörü, bu kez tane tane konuşmaya başladı.

“Tabii ki sır olarak saklayacağımız geldiği yer de göz önünde bulundurulduğunda, orijinal olduğuna dair hiçbir kuşumuz kalmıyor. Eminim metalle ilgili testleri gerçekleştirecek uzmanlarımız da bunu teyit edeceklerdir.”

Adamın konuşmaları Viktor’un hoşuna gitti. “O halde ilerleyebilir miyiz?” diye sordu.

“Evet, tabii ki” dedi Bay Berge ve saatine baktı. Yerinden kalkarken konuşmasını sürdürdü.

“Tam söylediğiniz saatte geldiniz ve burada da vakit kaybetmedik. İsterseniz şimdi benimle gelin ve müzenin imkânlarından yararlanarak, yapmamız gerekenler her neyse yapalım.”

British Library

Catherina Hoare, genç adam odasına girdiğinde kaşlarında bulunan iki piercing’i işaret ederek “Çok modern! İyi düşünülmüş!” demişti.

Sonra kafeteryaya doğru birlikte yürürlerken, “Kolunuza girebilir miyim genç dostum?” diye sormuştu. Ardından, “Eşim her sabah usturasını itinayla eline alır ve sağ kaşındaki 11 işaretini belirginleştirirdi. Siz kolayını bulmuşsunuz” diyerek gülümsemişti.

Anastas yaşlı kadına yerine oturması için yardım ettikten sonra aldığı çayların servisini yaptı. İşini tamamlayınca, “Ortak bir dostumuz var” dedi.

Yaşlı kadın başını sallayınca, genç papaz Atina’daki hocasından söz etti.

O konuşurken Bayan Hoare’un gözleri parladı ve “Eşimin en iyi öğrencisiydi” diye cevapladı Anastas’ı. Başka söyleyecekleri de vardı.

“Evimizden çıkmazdı. Biraz çocuğumuz olmadığı, biraz da Pisagor Cemiyeti’ne aday olarak gönderildiği için, onu elimizden geldiğince şımartmaya çalıştık. Tabii ki başaramadık. O kadar asildi ki koca bir adam olduktan sonra bile ilk günkü davranışlarında en küçük bir değişikliğe gitmedi. Demek onun öğrencisisin.”

“Evet” dedi Anastas. Hocasının, kendisine Pisagor Cemiyeti’nden söz ettiği günler gözünün önünden geçti. “Neyse!” diye düşündü sonra. Sadede gelmekte yarar vardı.

“Arkadaşlarım Viktor ve Elif’le birlikte şu ana kadar neler yaptığımızdan haberdarsınız. Tahmin edebileceğiniz gibi zor günler geçirdik ama sonuna geldik.”

Bayan Hoare genç papazın sözünü kesti.

“Özellikle de senin çektiğin zorluklardan haberdarım” dedi. Derin bir nefes alarak konuşmasını sürdürdü.

“Kız kardeşinin başına gelenleri biliyorum. Gazetelerde de okudum, hocandan da dinledim. Sana bir şey söyleyeyim mi delikanlı? Benzeri bir durumda galiba ben de aynı senin gibi davranırdım.”

Anastas teşekkür edip geçiştirmeye çalıştıysa da Bayan Hoare konuşmasına ara vermeden devam etti.

“Öyle bir durum ki bu, insan elinden gelenin en büyüğüyle karşılık vermek istiyor. Ve doğrusu da bu. Yani senin yapmaya çalıştığın. Eğer sevgili kardeşini bu hale getiren, işgüzar bir polis memurunun arızı davranışı olsaydı farklı yaklaşabilirdim. Ama öyle değil! Karşında kurulmuş koca bir sistem var ve bu devasa yapı seni ve tabii başkalarını da insan olarak görmemekte ısrar ediyor. Bu durumda

insan olanın yapacağı görev tanımı, tam da senin yaptığın gibi olmak zorunda. Başka çıkar yol yok ki!”

Yaşlı kadının sözleri Anastas’ın gözlerinin parlamasına yol açtı. Yaşadığı ülkeden bilmem kaç bin kilometre uzakta kendisini anlayan biriyle birlikte olmak hoşuna gitti.

“Doğru söylüyorsunuz. Yalan, dolan, riya üzerine kurulu bir sistem içinde yaşıyoruz. Sadece orada değil, burada da. O halde değiştirmemiz gereken, dünyanın her yerinde sistemin parçası haline gelmiş yalanlar. Doğrusu, beni anlıyor olmanıza çok sevindim. Umarım herkes, özellikle de Hıristiyanlar ne yapmaya çalıştığımı anlarlar.”

“Emin değilim” dedi genç papazın bu sözleri üzerine yaşlı kadın. Neden böyle düşündüğünü açıkladı.

“Öncelikle, bunun sadece bir din meselesi olmadığında hemfikir olmamız gerekiyor. Dünya kadar Hıristiyan sana hain gözüyle bakacak bundan emin ol. Ama az sayıda Hıristiyan, Müslüman ve Musevi ‘Vay!’ deyip düşünecek. Çoğunluğun beyni tembelliğe o kadar alıştırmış ki biraz karmaşık bir olayı bile görmezden gelmeyi tercih ediyor. Karşılarında gerçekleşen en büyük olaylar bile, algılama engeli olan bu insanlara ulaşamıyor, kaybolup gidiyor.”

Genç adam başını salladı ve “Bu konuyu daha geniş bir zamanda enine boyuna konuşalım” dedi.

Bayan Hoare, genç papazın zihninden geçenleri okumuş gibi, “Şu anda bir arkadaşın da British Museum’da Morice’le plan yapıyor anladığım kadarıyla. Öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet” diye cevapladı yaşlı kadını Anastas ve teknik detayları konuşmak üzere küçük sırt çantasının cebinden not defterini ve kalemını çıkardı. Ayrıca yanında getirdiği iki elyazmasını da zamanı geldiğinde masanın üzerine çıkarmak üzere hazır etti.

Yeniden Otelde

Doğrudan Elif’in odasına giden Viktor, elindeki büyük naylon torbayı yatağın üzerine koyup geniş koltuğa oturdu.

“Çok iyi gitti” diye başladı konuşmaya.

“Hemen şimdi mi anlatayım, yoksa Anastas’ın gelmesini bekleyelim tekrar olmasın mı?”

“Tekrar olmasın” diye cevapladı Viktor’u Elif. Sonra, “O halde, sen beni dinle” dedi.

“İngiliz televizyonları Türkiye’yi yakından takip ediyor. Bir yorumcu, ‘Yirmi gündür süren büyük ayaklanma daha da devam edecek gibi görünüyor’ dedi. Ayrıca, üniversitelerdeki mezuniyet törenlerinin hükümete karşı gösteriler furyası haline dönüştüğünden de söz etti ve gençliğin, hükümetin Gezi Direnişi’nde gösterdiği tavrı bu yolla cezalandırdığına dikkat çekti. Hastanelerden gelen kötü haberler, gösterilerin sürmesinin önemli nedenlerinden biri olarak görülüyor. Bu arada, Lena’yla ilgili yine aynı, uykuda tutulduğuna dair haberi verdiler. Ailenin albümünden, Anastas’ın da içinde bulunduğu bazı resimler gösterdiler.”

Elif televizyondan duyduklarını Viktor’a aktarırken odasının kapısı vuruldu. Konuşmasını noktlayan genç kız kapıyı açtı. Anastas gülümseyerek içeriye girdi ve hemen konuşmaya başladı.

“Benim cephemde her şey yolunda gitti. Bayan Catherina Hoare, gereken her şekilde desteğini vereceğini söyledi. İngiltere’deki Pisagor Cemiyeti’nin yapacaklarımızdan haberi varmış. Londra’da bu iş için özel bir toplantı yapılmış ve oybirliğiyle, destek kararı alınmış.”

Arkadaşının söyledikleri Viktor’u çok sevindirdi.

“Morice Berge’in ağız biraz daha sıkıydı. İstedığımız gibi The Raymond and Beverley Sacler Odaları’nın birleştirilmiş olarak yarın akşamüstü için kiralandığını söyledi. Konferans mekânı tiyatro biçiminde dizayn edilecekmiş ve hem başta hem de sonda isteyenlere çay ve kahve ikramı yapılacaktı. Ne kadar para ödememiz gerektiğini sordum, Pisagor Cemiyeti’nin Londra bölümü, British Museum’da yapılacak tüm masrafları üstlenmiş.”

“Bu durumda...” diye sordu Elif. “Medyaya bilgi vermeye başlayabilir miyiz?”

Viktor genç kızın sorusunu başını sallayarak ve “Tabii” diyerek cevapladı.

Anastas ise, “Bayan Hoare da isteklerimizi yerine getirebileceğini, yapılması zorunlu işlerle ilgili olarak hazır beklediklerini söyledi” dedi.

Karşılıklı olarak duydukları Anastas ve Viktor’u, her ikisinden duydukları da Elif’i mutlu etti.

“Peki...” diye sordu genç kız. “İstediklerimizi, akşama ya da sabahın erken saatlerine kadar yetiştirebilecekler mi?”

“Bayan Hoare bu akşama yetiştireceğini söyledi. Ayrıca gelirken, vakit kaybetmeyelim diye, yanında hazır yiyecekler de getirecek.”

Viktor da, “Bay Berge açısından da bir sorun varmış gibi görünmüyordu. Keşke biraz daha vaktimiz olabilseydi filan gibi laflar etti ama sonuç olarak o da akşama isteğimizi yerine getirmiş olarak gelecek.”

“Müthiş!” dedi duyduğu açıklamalar üzerine Elif ve ellerini çırpıttı.

“Şimdi sıra bizde. Bence hemen başlayalım çalışmaya.”

İşbaşı Yapılır

On gün süren yat yolculuğu esnasında Londra’da neler yapacaklarını adım adım planlamış olan üç arkadaş, Thistle Oteli’nde, Elif’in odasında, yeniden çalışmaya başladılar.

Viktor gelirken satın aldığı aynı zamanda printer olarak da kullanılan faks makinesini fişe taktı.

Anastas MacBook Pro’sunu küçük sırt çantasından çıkardı ve bir dosyada topladığı çalışmalarını açtı.

Elif de not defterini açıp telefonu önüne çekince, çalışmak için gereken her şey tamamlanmış oldu.

“Televizyonlardan mı gazetelerden mi başlayalım?” diye sordu genç kız.

Anastas “Gazetelerden” deyince, önündeki listede ilk sırada olan *The Guardian* gazetesini aradı ve anlatacaklarıyla ilgileneceğinden emin oldukları muhabirin ismini söyledi. Aradığı adam karşısındaydı.

“Hello Sir...”

Akıcı bir İngilizceyle elinde yazılı olan bilgileri karşısındaki adama aktaran Elif, ondan gelen soruları da mükemmel bir şekilde cevapladı. Sonra dönüp konuştuğu muhabirin kendisine neler söylediğini arkadaşlarıyla paylaştı.

“Adam deliye döndü. Yarın mutlaka British Museum’da olacağını, Bay Berge ve Bayan Hoare’u gayet iyi tanıdığını söyledi. Eminim telefonu kapatır kapatmaz onları aramıştır. Bilgi notunu e-mail olarak da faks olarak da göndermemizi istedi. Ayrıca resimleri yüksek çözünürlüklü olarak rica etti.”

Elif sıradaki gazete olan *The Times*’ın numarasını çevirirken bir küçük ayrıntı daha ekledi.

“Açıklama için iki odayı birden mi yoksa tekini mi kullanacağımızı sordu. İkisini de kullanacağımızı söyleyince biraz bozuldu. Anladığım kadarıyla büyük bir basın toplantısı olması pek

hoşuna gitmedi. Kendisi için özel bir görüşme ayarlayabilip ayarlayamayacağımızı sordu. Olabileceğini, detayları basın toplantısından sonra konuşabileceğimizi söyledim.”

Elif, *The Times*'tan istediği muhabirle konuşmaya başlayınca, Anastas Viktor'a döndü ve “Bu kız bize Allah göndermiş olabilir mi?” diye sordu.

Dev adam, “Özellikle de şu aralar herhangi bir cümlede Allah'ın adını kullanmamanda yarar var. Tam da oğluyla ilgili ileri geri hareketlerde bulunurken, ne olur ne olmaz!” diye gülerken cevapladı arkadaşını.

Kendi laptopunu kullanarak bastığı çağrı metnini olmuş mu diye uzatırken de şakasını sürdürdü.

“Yaptığımız işi göz önünde bulundurduğumuzda, tam da açıklamayı yaparken çarpılıp, ağzının ve burnunun farklı yanlara gitmesini ikimiz de istemeyiz değil mi?”

Viktor'un şakasına, Anastas gibi, telefonda olmasına rağmen Elif de güldü. *The Times*'la yaptığı görüşme sonuçlanınca, *The Independent*'i tuşlamaya koyuldu.

İki telefon arasında “Yarın büyük gün olacak!” diye söylendi.

Anastas “Neden?” diye sorunca düşüncesini açıkladı.

“Şu ana kadar aradığım insanların içinde normal düzeyde ilgi gösteren olmadı. Hepsi aşırı tepki verdi. Doğru mu söylüyorum diye sözlerimi tekrarlatanlar çoğunlukta. Birkaç tanesi bu akşam vaktimizin olup olmadığını bile sordu. Biri doğrudan ‘Neredeyseniz söyleyin geleyim, hâlâ bu akşamki baskıya yetiştirebilecek zamanım var’ bile dedi.”

“Duydum” diye cevapladı Anastas Elif'i. “Sen de onu, ‘Ötekilere haksızlık yapmak istemeyiz değil mi?’ diye cevapladın.”

Viktor arkadaşının kritik eder gibi konuşması üzerine güldü ve “Ne o, bir kulağın Elif'te galiba?” dedi.

Üç gencin İngiliz medyasını ve Londra'da merkezi bulunan öteki ülkelerin ünlü basın yayın kuruluşlarını bilgilendirmesi saatlerce sürdü.

Bir ara Bayan Hoare ve Bay Berge de onlara katıldılar. İkisi de istediklerini tam olarak yerine getirerek gelmişlerdi.

Onlar gidince, üç genç kaldıkları yerden çalışmaya devam ettiler.

Elif Geç Kalınca

Anastas, Viktor ve Elif birbirlerinden uyumak üzere ayrıldıklarında saat 03.00'ü gösteriyordu.

Sözleştikleri üzere, odasında yalnız kalan herkes ilk iş olarak resepsiyonu arayıp 08.00'de kaldırılmak istediğini söyledi.

Bu nedenle, sabah olduğunda, üçünün de başucunda bulunan telefon neredeyse aynı zamanda çaldı.

Gençler tüm yorgunluklarına rağmen, yataklarında oyalanmayıp kendilerini banyolarına attılar.

Otelin kahvaltı salonuna ilk gelen Viktor oldu. Dev adam etrafa bakıp da yalnız olduğunu görünce,

“Şişmanlık bu demek” diye düşündü.

Birkaç dakika gecikmeyle onu Anastas izledi. Genç papazın ağzından çıkan ilk sözler az önceki düşüncesini doğrular nitelikteydi.

“Dev Bogomilci, eminim açlığa dayanamayıp, sözleştiğimizden en az yarım saat erken gelmişindir.”

İki papaz kahvaltılarını birlikte almak için Elif'i birkaç dakika daha beklediler. Biraz daha gecikebileceğini anlayınca, kalkıp kendi kahvaltılarını aldılar.

Kararlaşmış oldukları saat olan 09.00'u on dakika geçmesine rağmen Elif ortada görünmeyince, Anastas ağzının dolu olmasına aldırmayıp “Nerede kaldı?” dedi.

“Gelir şimdi” diye cevapladı onu yumurtasını soymaya çalışırken Viktor.

Dakikalar ilerliyor ama Elif ortada görünmüyordu.

Anastas, “Gidip bakayım mı?” diye sordu.

“Bilmem?” dedi karabibere uzanırken Viktor.

Sorusunun üzerinden birkaç dakika daha geçince, Anastas kucağındaki peçeteyi masanın üzerine koyup ayağa kalktı.

Elif kahvaltı salonuna, tam da genç papaz ayağa kalkarken girdi ve seri adımlarla Viktor ve Anastas'ın bulunduğu masaya geldi. “Ayakta karşılanıyorum galiba?” dedi genç papaza.

Viktor'a kendisini bozmaması için yalvaran gözlerle bakan Anastas, Elif'e döndü ve “Hayır. Kendime bir fincan daha çay alacağım onun için kalktım” dedi.

Viktor, “Kaba adam ne olacak!” diyerek gösterdi kızgınlığını. Sonra Elif'e döndü ve “Gidip kendine bir şeyler al ve gel” dedi eliyle kahvaltılıkların bulunduğu köşeyi işaret ederek.

Elif, “Olur, size anlatacağım çok önemli şeyler var” diyerek ayrıldı masadan.

O gidince, Anastas çay fincanını bir dikişte içti ve genç kızın peşine takıldı.

Türkiye’de Neler Oluyor?

Elif ve Anastas masaya dönünce Viktor hemen sordu.

“Ne anlatacaktın bize?”

“Alt katta internet bağlantısı da olan bilgisayarlar var. Onlardan birini on beş dakika kullandım ve Türk gazetelerine baktım. Genetik olarak yandaş olanlar ve yandaş olmak zorunda bırakılmışlar dışında birkaç gazete ve haber sitesi, TOMA'lardan göstericilerin üzerine sıkılan tazyikli suyun içinde kimyasal madde olduğunu iddia etmiş.”

“İnanılır gibi değil!” dedi Elif’in verdiği bu haber üzerine Anastas.

“Başlangıçta ben de inanmadım” diye cevapladı genç papazı Elif ve devam etti.

“Kahvaltıya da onun için geç kaldım. Biraz daha araştırınca, polislerin bidonlarla TOMA’ların içlerine bazı sıvılar döktüklerine dair resimler buldum. Bu arada, doktorların üzerlerinde yanıklar olan gençlerin vücutlarından bazı örnekler almış ve tahlil etmiş olduklarına dair haberler de yayımlanmış. Sonunda anladım ki polis kullandığı suyun içine sıvı biber gazı olan Jenix isimli bir madde katıyor ve öyle sıkıyormuş.”

Viktor, “Akıl alır gibi değil!” dedi Elif’in anlattıkları üzerine. “Yahu bunlar nasıl insanlar, bu olacak iş mi?” diye söylenmesini sürdürdü. Sonra çayından bir yudum aldı ve konuşmasına devam etti.

“Sanki düşman bir milletle çatışıyormuş gibi.”

Anastas onun fikrine katkıda bulunmak istedi.

“Versinler bakalım dünyaya şimdi bu yaptıklarının hesabını. Size bir şey söyleyeyim mi? Gezi Direnişi AKP hükümetinin sonudur.”

Viktor ve Elif’i dikkatle dinleyen Anastas, “Ne sonu olur ne de bir şey!” dedi. Başka söyleyecekleri de vardı.

“Sevgili kardeşim tam yirmi bir gündür hastanede yatıyor. Başından gaz bombası kapsülüyle vuruldu. Bu kapsülün insan vücuduna doğru atılmaması gerektiği uluslararası sözleşmelerde ve kullanım kılavuzlarında yazılı değil mi? Kardeşimin başından vurulduğu günden bu yana, gösteri yapan dünya kadar çocuk, vücutlarının çeşitli yerlerinden, silahlar üzerlerine doğrultulduğu için aynı şekilde vuruldu. Medeni dünya ne yapıyor peki bu durum karşısında? Cılız birkaç kınamanın dışında tek söz yok! Kaç tane Batılı ülke parlamenterleri gidip ziyaret etti kız kardeşimi? Nerede dünyanın anlı şanlı, insan hayatına değer veren, sınır tanımayan doktor örgütleri? Bu nedenle, ben Gezi Direnişi’nin AKP’nin sonunu getireceğine inanmıyorum.”

Elif genç papaza hak verir gibi başını salladı.

“Doğru söylüyorsun sonunu getirmez. Ama sonun başlangıcı da diyemez miyiz? Mesela Ethem Sarısülük’ün annesi bugün oğlunun katilinin başbakan olduğunu söylemiş ve peşini bırakmayacağını, gerekirse hukuk aramaya yurtdışında devam edeceğini ifade etmiş. Yarın Taksim Dayanışması herkesi ellerinde karanfillerle Taksim’e çağırma kararı almış. Her yerde ‘duran adam’ eylemleri yapıyor. Eylemlere katılanlar, yaşadıkları ilçelerin parklarında, akşam saatlerinde toplanıp, ülkenin içinde bulunduğu durumu ve ne yapılması gerektiğini konuşmak için bir araya geliyor. Türkiye’nin en ücra köşelerinde bile, bu platformlar çalışır vaziyetteymiş. Bence bu gelişmeler çok önemli. Dediğin gibi, AKP’yi iktidardan götürmeye yetmez belki ama sonunun gelmeye başladığının bir işaretidir.”

Genç kız bırakılsa, az önce internetten okuduklarından hareketle başka örnekler de verecekti belki ama Anastas, “Hemen kalkmamız gerekiyor!” dedi saatini işaret ederek.

Viktor da elini cebine sokup kösteğini çıkardı, “Evet, odalarımıza çıkıp malzemelerimizi almamız, British Museum’a doğru yola çıkmamız lazım” diyerek onu destekledi.,

Plan Ne?

Üç arkadaş yemek salonundan asansöre doğru yürürken planlarını gözden geçirdiler. İlk konuşan

Anastas oldu.

“Hepimiz yanımıza neler alarak yola çıkacağımızı biliyoruz. Ben götüreceğim malzemeleri çantama yerleştirdim bile.”

Viktor, “Ben de” dedi.

“O halde...” diye cevapladı iki papazı Elif. “Çantalarımızı alıp ana kapının önünde buluşalım. Yürüyerek de gidebiliriz ama ben kendimizi yormayalım ve bir taksiye atlayıp gidelim derim.”

İki papaz genç kızın teklifine başlarını sallayarak onay verdiler. Onların hareketleri üzerine, genç kız saatine bakıp bir hesap yaptı.

“O zaman saat 10.30’da kapının önünde buluşuyoruz. Bu durumda, konuştuğumuz gibi 11.00’de The Raymond and Beverley Sacler Odaları’nda oluruz.”

Viktor kızla aynı fikirdeydi. O da sonrasını gözünde canlandırmaya çalıştı.

“Oraya vardığımızda geriye üç saatimiz kalır ki bu da eğer mekânın düzenlenmesinde ve aletlerin çalışmalarında bir sorun varsa, düzeltirmemiz için yeterli olur.”

Dev adamın konuşması biterken, asansör üç arkadaşın odalarının bulunduğu katta durdu.

Anastas asansörden dışarıya adımını, Viktor’un son sözleri üzerine bir soru sorarak attı.

“Dün Bay Berge sana hiçbir aksaklık olmayacağını söylemişti zaten değil mi Viktor?”

“Evet. Sandalyeler kürsüye doğru tiyatro biçiminde yerleştirilmiş olacak. Kahve ve çay tam zamanında hazır edilecek. Ama biz yine de laptopumuzu projeksiyon aletine bağlayıp çalışıp çalışmadığına bir bakalım. Kürsüdeki mikrofonun, elden ele dolaşacak seyyar mikrofonun ses seviyesini filan test edelim. Ne olur ne olmaz! Ayrıca her masaya, katılımcıların yanlarında götürebilecekleri bir bilgi seti koymamız gerekiyor.”

Dev adam, konuşmasını Elif’in odasının önüne kadar sürdürdü.

Elif, “Aşağıda görüşürüz” diyerek elini cebine soktu ve manyetik kartını çıkarıp odasına girdi.

Viktor da kendi odasının önünde aynı şeyi yaptı. O da kapısını açtı ve içeriye girdi.

Odasına son giren Anastas oldu.

“Ne işin var senin burada?”

Genç papaz ilk iş olarak daha sonra sorun çıkmasın diye banyoya yöneldi. Tam o sırada kapısına vuruldu.

Banyoya girmekten vazgeçen Anastas, Elif ya da Anastas’ın söylemeyi unuttukları bir şey için kapıyı vurduklarını zannederek seri bir şekilde kapısını açtı. Karşısında kimin olduğunu görünce çok şaşırıldı.

Kapıda kendisini Athos’a götüren uçağın pilotu Ateş Kaptan vardı ve adam tuhaf bir biçimde gülümsüyordu.

“Merhaba Ateş Kaptan!” dedi en şaşkın ses tonuyla Anastas.

“Merhaba” dedi pilot. Ardından, “Girebilir miyim?” diye sordu.

Genç adamın şaşkınlığı iyice arttı. “Ben de tam çıkmak üzereydim” diye cevapladı pilotun sorusunu.

“Biliyorum. Yetişmen gereken bir basın toplantısı var” dedi kızgın mı küskün mü olduğu anlaşılmayan bir tonlamayla Ateş Kaptan.

Anastas iyice şaşırıldı. “Birkaç gün daha buradayım. Daha sonra görüşsek” dedi kendisini

İstanbul'dan Athos'ta bulunan manastıra götüren ve bu arada canını kurtaran pilota.

“Konuşmamız gereken meseleler var” dedi Ateş Kaptan yüzünü asarak.

Arkadaşlarını bekleteceği korkusuyla, “Akşamüstüne kadar izin veremez misiniz bana?” diye ısrar etti genç papaz yeniden.

Pilot iyice kızdı. “Kesinlikle hayır!” dedi, kapıyı iterek içeriye girdi ve arkasından kapattı.

Anastas “Ne oluyor?” bile diyemeden, belinden üzerinde susturucu da olan bir tabanca çıkardı ve “Geriyeye doğru çekil, yatağa otur!” diye emretti pilot.

O andan itibaren, konuşmasını bağırmadan ama ses tonunu çok etkili bir şekilde konuşarak sürdürecekti.

“Hata yaptın Anastas ve bunun bedelini ödeyeceksin.”

Kendisine çevrilmiş silahın ve duyduğu sözlerin etkisiyle titredi genç adam.

“Ne hatası? Ne istiyorsun?”

Ateş Kaptan güldü ve “Belli değil mi?” diye sordu.

Anastas anlamaz gözlerle bakmayı sürdürünce pilot “Yapma!” dedi ve devam etti.

“Sende, hemen bana teslim etmen gereken bazı dokümanlar var. Neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onları alacağım ve yoluma gideceğim. Bence, istediklerimi bu silahı ateşlemeden yap. Vaktimin çok sınırlı olduğunu, arkadaşlarımla her an gelebileceklerini biliyorum. Beni aptal yerine koyma ve derhal dediğimi yerine getir.”

Genç papaz karşısındaki adamın bakışlarının değişmeye, yüzünün terlemeye başladığını görünce süratle ne yapması gerektiğini düşündü. Ateş Kaptan'ın ne istediğini tabii ki biliyordu. Pilot, Athos'tan ayrıldıktan sonra uçakta gösterdiği altın haritanın ve Philostratos tarafından yazılan Apollonius'un hayatını anlatan kitabın peşindeydi. Buna karşılık İznik Konsülü'nün tutanaklarından haberdar olması imkânsızdı.

Genç adamın düşündüğünü hisseden Ateş Kaptan, “Kafanı çalıştırmak için vaktin yok Anastas” dedi.

Genç adam, “Peki neden? Senin ne işine yarar ki altın harita ve elyazması?” diye sordu.

Ateş Kaptan, “Bil bakalım ne işime yarar?” diye sordu hırsla.

Anastas, “Eğer mesele paraysa ne kadar istediğini söyle” diyerek oyalamaya çalıştı karşısındaki adamı.

Ateş Kaptan yüksek sesle güldü. Bu tuzağa düşmeyecek kadar akıllıydı.

“Senin ödeyemeyeceğin kadar büyük bir para Anastas! Birkaç saat sonra hayalini bile kuramayacağım kadar zengin bir adam olacağım. Bu nedenle bırak pazarlık numaralarını ve istediklerimi ver.”

Genç papaz o anda, Ateş Kaptan'ın gerçekten de çok yüksek bir ücret karşılığında satın alınmış olduğunu anladı. Belli ki Hıristiyanlar ellerini ceplerine atmış, dinlerini kurtarmak için reddedilemeyecek kadar büyük bir para teklif etmişlerdi.

Anastas biraz daha vakit kazanıp Viktor ve Elif'in yukarıya çıkılmalarını sağlamak için, “Beni nasıl buldunuz?” diye sordu.

“Bana vakit kaybettiriyorsun delikanlı. Ama söyleyeyim” dedi Ateş Kaptan.

“Sana uçakta, dijital dünyada artık hiçbir şeyin gizli kalamayacağını söylemiştim, hatırlıyor musun? Ve sen de bana, bu işi ya New York, ya Londra, ya da Paris'te yapacağından söz etmiştin.

Patronlarından müthiş bir teklif alınca, seni dijital teknolojileri kullanmayı dibine kadar bilen geniş bir ekiple izlemeye başladım. Kabul etmeliyim ki on küsur gündür kendini gayet iyi gizledin.”

Anastas, Ateş Kaptan’ın ve kendisini izleyen öteki Plebs Sancta’cılarının, denizyoluyla İngiltere’ye geldiğini keşfedemediklerini anladı. Peki nerede hata yapmışlardı?

“Dün akşam medyaya gönderdiğin mail ve faks mesajlarının nereden çıkış yaptıklarını bulmak, emin ol ki çocuk işi oldu Anastas.”

Pilotun sözleri, genç adamın kendisine kızmasına yol açtı. Yaptıkları planla denizi geçmiş ama küçücük bir dikkatsizlik nedeniyle derede boğulmuşlardı. Daha dikkatli düşünselerdi, bunu da mutlaka öngörebileceklerini biliyordu.

Genç papaz konuşmayı bırakıp düşünmeye geçince, Ateş Kaptan boncuk boncuk terlemeye başladı. “Çabuk istediklerimi bana ver Anastas! Kaybedebilecek bir dakikam bile yok!” diyerek bir tehdit daha savurdu.

Genç adam, “Bunun için sana kaç para teklif ettiler?” diyerek yeniden başladıkları noktaya dönünce, pilot istediğini alabilmesinin başka çaresinin olmadığını düşündü ve elindeki silahın tetiğine bastı.

Silahtan çıkan kurşun Anastas’ın omzunu delip geçti.

Pilot elindeki silahı beline soktu. Acı içinde kıvranan genç adamın üzerine atıldı ve yatağa yatırdı. Vurulmak şöyle dursun hayatında belki de ilk kez bir boğuşmayla karşı karşıya kalan Anastas, anında teslim oldu. Böyle olunca, pilot inleyen genç adamın ağzına yatağın üzerinde bulunan havlunun ucunu soktu ve cebinden çıkardığı iki plastik kelepçe marifetiyle ellerini ve ayaklarını kelepçeledi.

Ateş Kaptan’ın aradığını bulması çok zamanını almadı. Sandalyenin üzerinde duran çantayı açar açmaz, en üstte duran altın haritayı gördü. Aşağıda duran da elyazması kitap olmalıydı. Aradığını bulmuştu. Çantayı kaptığı gibi odadan fırladı.

Anastas omzundan akan kana daha fazla bakamadı, bayıldı.

Hastane Yolunda

Genç papaz gözlerini tekrar açtığında bir ambulansın içindeydi ve Elif başucunda ona bakıyordu. Neler olduğunu hatırlar hatırlamaz, “Viktor nerede?” diye sordu. Ardından, “Sen neden buradasın?” dedi.

Elif’in cevap vermeyip, kendisini susturmaya çalışması üzerine bu kez de, “Saat kaç?” dedi.

Genç kız saatine baktı ve “Basın toplantısını merak ediyorsan daha çok vaktimiz var. Viktor oraya gitti zaten” diyerek cevapladı Anastas’ı.

“Sen de git” dedi genç adam ve haykırdı.

“Durdur ambulansı ve git!”

Genç kızın bağırmasına aldırmadığını, istifini bozmadığını görünce taktik değiştirdi.

“Lütfen git! Yalvarıyorum. Lena’nın hatırı için git.”

Elif adamın sözlerinden ve ses tonundan etkilenmişti. Bunu fark eden Anastas devam etti.

“İşinizi bitirince hastaneye gelin ve neler olduğunu anlatın. O arada ben de kendime gelmiş olurum. Ama şimdi lütfen git! Viktor’un sana benden daha çok ihtiyacı olacak. İnan bana.”

Elif genç adamın akıllıca düşündüğünü hissetti. Feryadı bastı.

“Ben inmek istiyorum!”

Zaten sıkışık olan trafikte ambulansın duraklaması ve genç kızın aşağıya atlaması zor olmadı.

Elif sırt çantası sırtında, British Museum'a doğru olanca hızıyla koşmaya başladı.

Konferansın yapılacağı The Raymond and Beverley Sacler Odaları'ndan içeriye başını uzattığında, arkadaşı Viktor konuşmaya başlamak üzereydi.

“Nedir bu büyük yalan?”

Dev adam mikrofonunu test etikten sonra kendini tanıttı ve konuşmaya başladı.

“Bu konuyu sizlerin önüne asıl getirmesi gereken kişi ben değilim. O, ne yazık ki şu anda bir ambulansın içinde, hastaneye yetiştirilmeye çalışılıyor. Kendisini vuranlar, ya da vurulmasına yol açanlar, az sonra sizlere sunumunu gerçekleştireceğim *büyük yalan*'ın devam etmesini isteyenler.”

Viktor'un bu girişi, basın açıklamasını izlemeye gelen doksana yakın medya mensubunun şoke olmasına yol açtı. Salonda bir uğultu meydana geldi.

Açığa çıkan ilgi, dev adamın hoşuna gitti. Bu durumu kullanmaya devam etmeliydi. Sanki salondakilerin kendi aralarında konuşmaya başlamış olmaları nedeniyle susuyormuş gibi yaptı. Bu arada kendisine bakıp başparmağını yukarıya kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret eden Elif'i gördü.

Tekrar başlamak için kısa bir süre bekledi ve ardından uzun uzun ama vurucu cümlelerle *büyük yalan*'ın ne olduğunu anlattı. Bu arada önündeki laptopu kullanarak perdeye Apollonius'a dair görüntüler aktardı.

Konuşmasını yer yer adeta bir tarih ve din konferansı gibi sürdüren Viktor, sözü arada bir bin yıldır varlığını sürdüren Pisagor Cemiyeti'ne de getirdi.

Sıra *büyük yalan*'ı ortaya çıkartacak kanıtlarla ilgili kısma gelince, dev adam önündeki bardaktan bir yudum su içti. Ön sırada oturmakta olan iki kişiye dikkatle baktı ve konuşmasına devam etti.

“Az önce, size bu açıklamayı yapması gereken değerli dostum Anastas'ın Thistle Oteli'nde hırsızlar tarafından vurduğundan söz etmişim. O, tabanca kurşunlarına sadece gözü korksun ve bu açıklamayı yapmaktan vazgeçsin diye hedef olmadı. Tabancasını ateşleyerek onun hayatına kasteden kişi, bu eylemi, onun burada size sunacağı kanıtları alıp kaçmak ve onları yeniden karanlıklara gömmek için gerçekleştirdi. Düşündüğünü uyguladı! Dostumun içinde kanıtlar bulunan çantasını aldı ve sırra kadem bastı. Eminim yakalanamayacak ve çaldıklarımı, *büyük yalan*'ın sürmesini isteyenlere teslim edecek.”

Viktor, son sözleri üzerine kendi aralarında tekrar konuşmaya başlayan medya mensuplarını sessizliğe davet etmek istercesine, tıpkı az önce yaptığı gibi sustu.

Bulunduğu yerden dev adamı dikkatle izleyen Elif, “Numaracının önde gideni. Ama çok sempatik” diye geçirdi içinden. Aklına Anastas geldi. “O da öyleydi. Ambulansın içinde bile sempatikti” dedi kendi kendine ve tebessüm etti.

İstedığı sessizlik sağlanınca, dev adam en ön sırada oturan iki kişiyi işaret ederek konuşmaya yeniden başladı.

“Değerli medya mensupları, Bayan Catherina Hoare ve Bay Morice Berge olmasaydı, baştan beri söylediklerimin hepsini bir hikâye olarak dinlemiş olacaktınız. Neyse ki onlar vardı...”

“Bu soruyu bana değil...”

Anastas hasta yatağında ama gülererek, “Peki sonra ne söyledi?” diye sordu basın konferansını en başından başlayarak anlatmaya çalışan Elif’e.

Genç kız, dev adamın utangaç bakışları altında tıpkı onun gibi konuşmaya gayret etti.

“Dün kendileriyle temas kurduğumuzda, Bayan Hoare ve Bay Berge bize elimizde bulundurduğumuz orijinalerin bir basın konferansında ortaya çıkartılamayacak kadar değerli ve önemli olduğunu söylediler.”

“Sonra?” dedi Anastas.

“Sonrasını ben anlatayım” diye araya girdi Viktor.

“British Library’de kendisini ziyaret ettiğinde Bayan Hoare sana ve British Museum’da Bay Berge bana ne söylediye aynı söyledim. O sabah itibariyle, Apollonius’un haritasının orijinalinin British Museum’da, Apollonius’un hayatını anlatan *Tyanna’lı Apollonius* kitabı ile İznik Konsülü’nün tutanaklarının British Library’de görmek isteyenler için hazır hale getirilmiş olduğunu vurguladım. Projeksiyonla orijinallerinin görüntülerini gösterdim.”

Viktor konuşmasına ara verince Elif onun kaldığı yerden devam etti.

“Ben de bir setini Ateş Kaptan çaldığı için elimizde sadece iki takım kalmış olan dokümanların tıpkılarının elden ele geçmesini sağladım.”

Anastas, “Haritanın tıpkılarının altın olup olmadığını soran çıktı mı?” diye sorunca, Elif, “Çıktı ve ben de bu soruyu Bay Berge ve Bayan Hoare’a sormalarının gerektiğini söyledim” dedi.

“Her yer Taksim her yer direniş!”

Anastas, “Bana sanki bir şeyi unutmuşsunuz gibi görünüyor” dedi arkadaşlarını dinledikten sonra.

Elif ve Viktor, genç papazın bu sözleri üzerine, “Acaba neyi unuttuk?” der gibi birbirlerine baktılar.

Anastas, “*Büyük yalan*’ı neden tam da bu zamanda ortaya döktüğümüzü söylememişsiniz. Bir de tabii verdiğimiz bir sözü yerine getirmemişsiniz” diyecek oldu ki Viktor ve Elif kahkahalarla gülmeye başladılar.

Genç papaz tuzağa düştüğünü anladı. Ama o da güldü.

Viktor az önce bıraktığı yerden devam etti.

“Tabii ki söze tam da senin tahmin ettiğin gibi başladık dostum. Sevgili kardeşimiz Lena’nın başına saplanan gaz kapsülünün ağzına kadar dolmuş olan bardağımızı taşırdığına özel olarak vurguda bulduk. Türkiye’de gençlerin, yalana, riyaya, aymazlığa karşı nasıl şanlı bir direniş gerçekleştirdiklerini anlattık. Türkiye insanını ayağa kaldıran büyük Gezi Direnişi’nin sana ve bize verdiği ilhamın altını çizdik. Direnişe katkıda bulunan herkese, bize cesaret verdikleri için teşekkür ettik...”

“Tamam tamam anladım” dedi Viktor’un açıklaması sürerken Anastas ve yalvarır gibi bir ses tonuyla bir de ricada bulundu.

“Biraz daha anlatıp ağlatmaksa beni niyetin, lütfen vazgeç dostum.”

Uzunca bir aradan sonra, Anastas Viktor’a tekrar baktı.

“Peki ne tür sorular geldi sen konuşmanı tamamlayınca?”

Genç papazın Viktor’a sorduğu bu soruyu, “Hepsini not aldığım için ben cevaplasam daha iyi olacak” diyerek Elif cevaplamaya girişti.

“Gelen soruları birkaç başlıkta toplamak mümkün” dedi ve aldığı notları okumak üzere çantasının gözünden not defterini çıkarmaya çalıştı.

Defterini açınca, önceliği kendisine en ilginç gelen soruya verdi.

Biri, “Sağ kaşınızda yan yana duran iki piercing’i sadece dekoratif amaçla mı taşıyorsunuz yoksa başka bir anlamı var mı?” diye sordu.

“Nasıl biriydi bunu soran?” dedi Elif’in aktardığı soru üzerine Anastas.

Elif, genç papazın sorusu üzerine “Bu soruyu sen cevapla” der gibi Viktor’a baktı. Dev adam tebessüm etti.

“Sağ kaşında 11 anlamına gelen iki çentik açmış biriydi.”

Anastas can dostunun bu soruyu nasıl cevaplandırıldığını merak etti.

“Peki sen ne dedin?”

“Benim ve hastanede yatan dostum Anastas’ın sağ kaşlarımızda düşey olarak ikişer piercing var çünkü biz, kuruculuğunu Apollonius’un yaptığı Pisagor Cemiyeti’nin birer üyesiyiz dedim.”

Anastas, can dostunun verdiği cevabı beğendiğini belirtecek şekilde başını salladı.

Elif, “Siz ikiniz Pisagor Cemiyeti üyesisiniz, bunu anladık! Peki ben neyim?” diye sordu.

İki papaz, “Bu soru da nerden çıktı şimdi?” der gibi birbirlerine baktılar. Elif iki arkadaşının şaşkınlıklarını fırsat bilip kaldığı yerden devam etti.

“Ben de bundan böyle kendimi Pisagor Cemiyeti üyesi olarak ilan ediyorum.”

Anastas, “Ama bu mümkün değil!” diyecek oldu ki Elif adeta kükredi.

“Nedenmiş o?”

Cevap Viktor’dan geldi.

“Çünkü sen bir kadınsın ve Pisagor Cemiyeti sadece erkeklere açıktır.”

“O halde...” diye karşılık verdi dev adama Elif. “Bu gelenek şu an itibariyle değişmiş bulunuyor. Ben de böylece Pisagor Cemiyeti’nin ilk kadın üyesi olarak tarihe geçmiş oluyorum.”

Anastas ve Viktor “Acaba olabilir mi?” der gibi birbirlerine baktılar.

İki papazın bakışmalarının nedenini gayet iyi anlayan Elif, “Oldu bile!” dedi. Başka söyleyecekleri de vardı.

“Hemen şimdi dışarıya çıkıp, kendime bir çift piercing alıp taktıracağım. Siz de derhal telefona sarılıp, yetkili mercilerle konuşun, kayıt işlemimi hemen gerçekleştirsinler. İsmimi üye kayıt defterine altın harflerle yazsınlar. Bugüne bugün, Pisagor Cemiyeti’nin en çok arzu ettiği eylemi gerçekleştirmiş üç insandan biriyim.”

Küçük sırt çantasını kaptığı gibi kapıya yürüyen Elif aklına bir şey gelmiş gibi durakladı, geri döndü.

“Piercing’lerimi taktırdıktan sonra hemen geri döneceğim. Viktor gelirken sana yiyecek olarak ne getirmemi istersin?”

Viktor gülümsedi ve “Mayonez ve tonbalıklı sandviç” dedi.

Elif, hastanenin kapısından gülümseyerek çıktı. Londra’da hoş bir akşam çökmek üzereydi. Genç kız bu güzel kentin her zaman telaşlı olan sokaklarında piercing yapan bir dükkân aramaya koyulurken, İstanbul Gezi Parkı’nda ertesi gün gerçekleşecek “büyük karanfil eylemi” için çalışmalar olanca hızıyla sürüyordu.